DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Think Buffy the Vampire Slayer starring Philip Marlowe."—Entertainment Weekly

CHANGES

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JIM BUTCHER

CHANGES

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

A ROC BOOK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dresden
Dosyaları için

Değişiklikler

"Hızlı tempolu ve ilgi çekici.....Kasap yüksek bahisli bir falsolu top atıyor kahramanına birbiri ardına.....Kasap gerilimin bir kısmını hafifletmekte ustadır ve acımasızlık ile okuyucuların daha fazlası için geri gelmesini sağlayan darağacı mizahı patlamaları."

-Publishers Weekly

"Gergin ve zaman zaman dolambaçlı olay örgüsü Harry, arkadaşları ve ailesi için sürprizlerle ve değişikliklerle dolu. *Değişimler*, olağanüstü bir seri olmaya devam eden bu serinin ilgi çekici bir bölümüUçurumun kenarındaki sondan sonra,
Okuyucular bir sonraki kitap için yanıp tutuşacak. Şu anda yayınlanmakta olan en iyi şehir fantezisi serilerinden birine kaçırılmaması gereken bir giriş."

-Booklist

"Birkaç keskin mizah unsuru ve bazı kışkırtıcı yeni gelişmelerle harmanlanmış, çaresizlik dolu, aksiyon dolu bir macera."

-Locus

"Butcher karanlık, dramatik ve gerilim dolu bir film sunmaktan asla vazgeçmiyor.
deneyim.....Hızlı tempolu heyecan, sihir ve kargaşa ile bu seri
Şehir fantezisinin en iyilerinden biri."

-SciFiChick.com

"Dresden Dosyaları'nın bu son cildinde sevilecek çok şey var. Harry kendi bildiğini okuyan karmaşık bir karakter olmaya devam ediyor."

-Romantic Times

"Vay canına. Sadece vay canına *Değişimler*, Dresden Dosyaları için belirleyici bir romandır ve
Butcher'ın seri için yazdığı en iyi yazılardan bazılarını içeriyor fantastik bir roman
Dresden Dosyaları hayranlarının daha fazlası için yalvarmasını garanti ediyor."

-LoveVampires

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dönüş Montu

"Butcher ... iyi kurgulanmış, doğaüstü güçlerle dolu bir ortamda mükemmel bir noirish dedektiflik hikayesi anlatıyor. Yardımcı oyuncular yine harika Harry'nin zekâsı tehlikelerle dolu bir olay örgüsü karşısında uçmaya devam ediyor."

-Booklist

"Hem hayranlar hem de yeni gelenler hızlı tempolu aksiyonun içine girecekler."

-Publishers Weekly

Dresden Dosyalarının Diğer Romanları İçin Övgüler

"Philip Marlowe'un oynadığı *Buffy the Vampire Slayer*'ı düşünün... Bugs Bunny ve John Carpenter'a göz kırpan hızlı ve öfkeli bir macera."

-Entertainment Weekly

"Laurell K. Hamilton ve Tanya Huff hayranları bu seriye bayılacak."

-Midwest Book Review

"Fantastik ve gizem türlerinin raflardaki en keyifli evliliklerinden biri."

-Cinescape

"Harry eski zaman kara film dedektifleri kadar iyi, dürüst, tehlikeli ve yaralı.
.....Jim Butcher bu seride çok iyi iş çıkardı.
Harry Dresden'in karakterinin renklendirici enstantaneleri."

-The San Diego Union-Tribune

"Bu dizide sevilmeyecek ne var?.....Şehir hayatının en iyi unsurlarını fantezi, biraz eski moda noir gizemi ile karıştırır, bir romantizm ve çok sayıda yüksek oktanlı aksiyon atar, sallar, karıştırır ve servis eder."

-SF Sitesi

"Eğlenceli .....Butcher yazılarını şakacı ve canlı tutuyor.
popüler kültür referansları serpiştiriyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

-The Kansas City Star

"Harry Dresden, yetişkin Harry Potter ile *The Rockford Files*'daki özel dedektif Jim Rockford'un bir karışımı."

-Madera Tribune

"Her zaman eğlenceli bir dizi."

-Locus

"Büyülü meleelerdeki ceset sayısı, herhangi bir hard-boiled gumshoe'yu gururlandırırdı. Butcher'ın inandırıcı ve sevimli karakterleri şakaya kaçıyor."

-Publishers Weekly

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JIM BUTCHER TARAFINDAN DA

DRESDEN DOSYALARI

Storm Front
Fool Moon
Grave Peril
Summer Knight
Death Masks
Blood Rites
Dead Beat
Proven Guilty
White Night
Small Favor
Turn Coat
Yan İşler

KODEKS ALERA

Calderon'un
Öfkeleri
Akademisyenlerin
Öfkesi İmlecin
Öfkesi Kaptanın
Öfkesi Prenslerin
Öfkesi Birinci
Lordun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JIM BUTCHER

DEĞİŞİKLİKLER

DRESDEN DOSYALARININ BİR ROMANI

A ROC BOOK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ROC
New American Library, a division of Penguin Group
(USA) Inc. tarafından yayınlanmıştır, 375 Hudson
Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi - 110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni
Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group (USA) Inc'in bir bölümü olan New American Library'nin bir baskısı olan Roc tarafından yayınlanmıştır. Daha önce Roc tarafından ciltli olarak basılmıştır.

Telif Hakkı © Jim Butcher, 2010
ISBN: 978-1-101-18630-5
Tüm hakları saklıdır

TESCILLI TICARI MARKA-MARCA REGISTRADA

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sürüm_2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Onaltı
Yedinci Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Bölüm
Bölüm Bölüm
YirmiOnyedinci
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Yirmi Dördüncü
Beşinci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Yirmi
Sekiz Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Dokuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Bir İki Üç Dört
Beş Altı Sekiz Dokuz
Kırk
Bölüm Kırkbir
Bölüm Kırk İki Bölüm
Kırk Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Üç Bölüm Dört
Beş Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Dokuz Altı Yedi
Sekiz Yazarın Notu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm

Bir

Ben telefonu açtım ve Susan Rodriguez "Kızımızı kaçırdılar" dedi.

Beş kez uzun uzun saydım, yutkundum ve "Ne?" dedim. "Beni duydun, Harry," dedi Susan nazikçe.

"Oh," dedim. "Um."

"Hat güvenli değil," dedi. "Bu gece şehirde olacağım. O zaman konuşabiliriz."

"Evet," dedim. "Tamam."

"Harry . " dedi. "Ben ... değilim ... Hiç istemedim-" Sabırsız bir iç çekişle sözlerini kesti. Arka plandaki hoparlörden İspanyolca bir şeyler söyleyen bir ses duydum. "Bunun için daha sonra vaktimiz olacak. Uçak kalkıyor. Benim gitmem gerekiyor. Yaklaşık on iki saat sonra."

"Tamam," dedim. "Ben ... ... Burada olacağım."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt etti ama sonra kapattı.

Telefonu kulağıma dayayıp oturdum. Bir süre sonra, o çift hızlı meşgul sinyali sesini çıkarmaya başladı.

Kızımız.

Kızımız dedi.

Telefonu . Ya da denedim. Tabanı ıskaladım. Ahize yere .

Büyük, tüylü, gri köpeğim Mouse, bodrum katındaki dairemin küçük mutfağında her zamanki uyuklama yerinden kalktı ve gelip ayaklarımın dibine oturdu, karanlık, endişeli köpek gözleriyle bana baktı. Bir süre sonra küçük bir oflama sesi çıkardı, ardından alıcıyı dikkatlice çenesine aldı ve tabana yerleştirdi. Sonra endişeyle bana bakmaya devam etti.

"I . . " Duraksadım, kafamda bu kavramı oturtmaya çalışıyordum. "I . . . Bir çocuğum olabilir."

Fare belirsiz, tiz bir ses çıkardı.

"Evet. Sence nasıl hissediyorum?" Gözlerimi uzaktaki duvara diktim. Sonra kalktım ve ceketime uzandım. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedim. Hiçbir şeye odaklanmadan başımı salladım. "Evet. Bunun gibi bir şey ... evet."

Fare sıkıntılı bir ses çıkardı ve ayağa kalktı.

"Elbette," dedim ona. "Gelebilirsin. Belki beni eve falan bırakırsın."

* * *

McAnally's'e giderken çok korna çaldım. Umurumda değildi. Kimseye çarpmadan başardım. Önemli olan da bu, değil mi? Hırpalanmış, güvenilir eski Volkswagen Bug'ımı Mac'in yerinin yanındaki küçük otoparka çektim. İçeri girdim.

Fare bir vınlama sesi çıkardı.

Omzumun üzerinden baktım. Arabanın kapısını açık bırakmıştım. Büyük köpek burnuyla kapattı.

"Teşekkürler," dedim.

Bara girdik.

Mac'in evi hafif bir kıyamet sonrası Cheers'a benziyor. Odanın etrafında düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş, çatıyı tutan on üç ahşap sütun var.
Hepsi Eski Dünya peri masallarından sahnelerle oyulmuş, bazıları eğlenceli, çoğu . Mekânın her yerinde tembelce dönen on üç tavan vantilatörü ve düzensiz şekilli, cilalı ahşap barda on üç tabure var. Odada belirli bir düzende yerleştirilmemiş on üç masa var.

"Burada çok fazla on üç yaş var," dedim kendi kendime.

Öğleden sonra saat iki buçuk civarıydı. Barda ben, köpek ve Mac kimse yoktu. Mac orta boylu ve orta yapılı bir adamdı; kalın, kemikli bilekleri ve hiç büyüme belirtisi göstermeyen, pırıl pırıl, pürüzsüz bir göbeği vardı. Otuz ile elli arasında bir yaşta olabilirdi ve her zamanki gibi tertemiz beyaz bir önlük giyiyordu.

Fare bir an için dikkatle Mac'e baktı. Sonra aniden küçük merdivenlerin başındaki girişe oturdu, bir kez döndü ve çenesini patilerine dayayarak kapının yanına yerleşti.

Mac bize doğru baktı. "Harry."

Bara doğru sendeleyerek
yürüdüm.

Mac küçük biralarından bir şişe çıkardı ama ben başımı salladım. Viski derdim Mac ama sende viski var mı bilmiyorum. Sanırım sert bir şeye ihtiyacım var."

Mac kaşlarını kaldırdı ve bana göz kırptı.

Adamı tanımalısın. Resmen çığlık atıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama bana küçük bir bardakta açık altın rengi bir şey doldurdu ve ben de içtim. Yandı. Biraz hırıldadım ve sonra bir parmağımı bardağın yanına vurdum.

Mac doldurdu, kaşlarını çatarak bana baktı.

İkinci bardağı daha yavaş içtim. Aşağı inerken hâlâ acıyordu. Acı bana bir şey verdi. Düşünceler onun etrafında pıhtılaşmaya, sonra da kristalleşerek kesin bir şekil almaya başladı.

Susan beni aramıştı. Yoldaydı. Ve bir

çocuğumuz vardı.

Ve bana hiç söylememişti.

Susan doğaüstü haberlere yer veren sarı bir paçavra için muhabirlik yapıyordu.

Orada çalışan insanların çoğu kurgu yayıncılığı yaptıklarını düşünüyordu ama Susan doğaüstü dünyayla ilgili ipuçlarını kendi kendine bulmuştu ve bir araya gelmeden önce birkaç kez ve sözlü kılıçlarımız kesişmişti. Çok uzun süredir birlikte değildik, iki yıldan biraz daha az bir süredir. İkimiz de gençtik ve birbirimizi mutlu ediyorduk.

Belki de daha iyi bilmeliydim. Eğer bir kenarda dünyayı görmezden gelmezseniz, er ya da geç düşman edinirsiniz. Benimkilerden biri, Bianca adında bir vampir, Susan'ı kaçırmış ve ona Kızıl Saray'ın kana susamışlığını bulaştırmıştı. Susan o kadar ileri gitmemişti ama eğer kontrolünü kaybederse, bir başkasının canını alırsa, bunu yapacaktı.

Beni terk etti, eğer yapmazsa onu bir canavara dönüştüren kişi olacağımdan korktu ve başa çıkmanın bir yolunu bulmak için dünyaya açıldı.

Kendime bunu yapmak için iyi bir nedeni olduğunu söyledim ama mantık ve kalp kırıklığı aynı dili konuşmuyor. Ona olanlar için kendimi asla affetmemiştim. Sanırım mantık ve suçluluk da aynı dili konuşmuyor.

Şoka girmiş olmam muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü içimde bir yerlerde kıpırdanan duyguları hissedebiliyordum, denizden uzakta bir fırtına gibi güç topluyorlardı. Onları göremiyordum. Sadece etkilerini hissedebiliyordum ama içimde yükselen şeyin güçlü olduğunu bilmek için yeterliydi. Şiddetli. Tehlikeliydi. Akılsız öfke her gün insanların ölümüne neden oluyordu. Ama benim için daha kötü olabilirdi.

Ben profesyonel bir büyücüyüm.

Çoğu insandan çok daha fazla şeyin olmasını sağlayabilirim.

Büyü ve duygular ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır. Daha önce savaşta bulundum ve en basit sorunları bile net bir şekilde düşünmenin bir savaş olduğu tür bir yerin dehşetini ve öfkesini hissettim. Sihrimi bu tür değişken koşullarda kullandım ve birkaç kez, sonuç olarak çılgınca koştuğunu gördüm.

Çoğu insan öfkesinin kontrolünü kaybettiğinde, birileri zarar görür. Hatta belki biri ölür. Bu bir büyücünün başına geldiğinde, sigorta şirketleri iflas eder ve sonrasında yeniden yapılanma olur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu anda içimde kıpırdanan şey, önceki savaş öfkesi duygularını kansız kedi yavruları gibi gösterdi.

"Biriyle konuşmam lazım," dediğimi duydum sessizce. "Biraz tarafsız, perspektif sahibi biriyle. İşler cehenneme dönmeden önce kafamı toparlamalıyım."

Mac bara yaslandı ve bana baktı.

Bardağı elime aldım ve , "Susan Rodriguez'i hatırlıyor musun?" dedim.

Başını salladı.

"Birinin kızımızı kaçırdığını söylüyor. Bu gece geç saatlerde burada olacağını söylüyor."

Mac yavaşça nefes alıp verdi. Sonra şişeyi aldı ve kendine bir kadeh doldurdu. Yudumladı.

"Onu sevdim," dedim. "Belki hâlâ seviyorum. Ve o bana söylemedi."

Başını salladı.

"Yalan söylüyor

olabilir."

Homurdandı.

"Daha önce de kullanıldım. Ve ben bir kız için enayiyim."

"Evet," dedi.

Ona eşit bir bakış attım. Hafifçe gülümsedi.

"Altı yaşında mı? Yedi mi?" Başımı salladım. "Şu anda bile yapamıyorum."

Mac dudaklarını büzdü. "Zor bir şey."

İkinci bardağı da bitirdim. Bazı keskin kenarlar yumuşamıştı.
Mac bir parmağını şişeye dokundurdu, beni izliyordu. Başımı salladım.

"Bana yalan söylüyor olabilir," dedim sessizce. "Eğer söylemiyorsa ... o

zaman ..." Mac kısa bir süre gözlerini kapadı ve başını salladı.

"O zaman başı dertte olan küçük bir kız var," dedim. Çenemin sıkıştığını hissettim ve içimdeki fırtına kabarmakla tehdit etti. Onu bastırdım. "Benim küçük kızım."

Tekrar başını salladı.

"Sana hiç söyledim mi bilmiyorum," dedim. "Ben bir

yetimdim." Mac beni sessizce izledi.

"Kötü olduğum zamanlar oldu. Birinin gelip beni kurtarmasını istediğim zamanlar. Bunu çok diledim. Yalnız olmamayı hayal ederdim.
Ve sonunda biri geldiğinde, en büyük canavar olduğu ortaya çıktı." Başımı iki yana salladım. "Bunun çocuğumun başına gelmesine izin vermeyeceğim."

Mac kollarını barın üzerinde kavuşturdu ve dikkatle bana bakarak yankılanan bir bariton sesiyle, "Çok dikkatli olmalısın, Harry," dedi.

Ona baktım, şok olmuştum. Dilbilgisi kullanmıştı.

"Böyle bir şey seni başka hiçbir şeyin sınayamayacağı kadar sınayacak," dedi Mac. "Kim olduğunu öğreneceksin, Harry. Kim olduğunu öğreneceksin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve hangi çizgileri geçeceğin." Boş bardağımı aldı ve "Çorak topraklara doğru gidiyorsun. Kaybolmak kolay olacak."

İçkisini bitirirken şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim. Sanki içerken boğazını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu. Belki de o kadar çok kullandığı için sesini zorlamıştı.

Bir ellerime baktım. Sonra dedim ki, "Biftekli sandviç.
Köpeğiniz için de bir şeyler."

Olumlu anlamda homurdandı ve pişirmeye başladı. etmedi, bir barmenin içgüdüleriyle niyetimi anladı. Canım yemek istemiyordu ama vızıltı geçene kadar öldürecek biraz zamanım vardı.

Sandviçimi koydu. Sonra içinde biraz kemik ve et olan bir kâseyi, bir tas suyla birlikte Mouse'a götürdü. Sandviçimi yedim ve Mac'in hiç kimseye yemek götürmediğini fark ettim. Sanırım o bir köpek insanıydı.

Sandviçimi yavaşça yedim ve Mac'e parasını

ödedim. "Teşekkürler," dedim.

Başını salladı. "Şans."

Ayağa kalktım ve arabaya doğru yöneldim. Mouse da geliyordu, gözlerini kaldırmış, ne yapacağımı görmek için beni izliyordu.

Düşüncelerimi toparladım. Dikkatli olmalıydım. Tedbirli olmalıydım. Gözlerimi açık tutmalıydım. İçimdeki fırtınanın patlamasını engellemeliydim, çünkü kesin olarak bildiğim tek şey, birinin -belki Susan'ın, belki de düşmanlarımın- beni manipüle etmeye çalıştığıydı.

Her iki şekilde de, Mac haklıydı.

Çorak topraklara doğru gidiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm İki

Susan sabah saat bir sularında geldi.

Bardan eve dönmüştüm ve doğruca laboratuarıma gitmiştim. ve görevlerime yoğun bir şekilde odaklanmamı gerektiren büyücülükle uğraştım. Sonraki birkaç saat boyunca, yakın gelecekte işime yarayabilecek birkaç şey hazırladım. Sonra merdivenlerden daireme geri çıktım ve güç halkalarımı taktım. Her biri üç ayrı halkadan oluşan bir örgüydü ve kolumu her hareket ettirdiğimde biraz kinetik enerji depolamaları için onları büyülemiştim. Oldukça etkiliydiler, ancak onları doldurmanın bir zararı olmazdı, yüzden yarım saatimi dairemin oturma alanının bir köşesinde asılı duran ağır çantanın katranını döverek geçirdim.

Duş aldım, temizlik yaptım, yemek hazırladım ve genellikle hareket etmeyi hiç bırakmadım. Bunu yaparsam, düşünceler içeri sızmaya ve onlarla nasıl başa çıkacağımdan emin .

Uyumaya çalışmayı düşünmedim bile. bir şey olmayacaktı.

Ben de hareket halinde kaldım. Mutfağı temizledim. Mouse'u yıkadım ve montunu fırçaladım. Oturma odamı, odamı, banyomu topladım. Kedim Mister'ın kum kabını değiştirdim. Şömineyi düzenledim ve odayı aydınlatmak için taze mumlar koydum.

Susan geleceği için evimi güzel göstermeye çalıştığımı fark etmem birkaç saatimi aldı. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım.

Kendi kendime Mister'ı temizlemem gerekmediğini tartışırken (ve en yüksek kitaplığımın tepesindeki tüneğinden bana dar gözlü bir bakış atarken) kapı kibarca çalındı.

Kalbim hızlanmaya başladı.

Kapıyı açtım ve Susan'ı buldum.

Orta boylu bir kadındı, yani benden yaklaşık bir karış kısaydı. Yüz hatları, ağzı hariç, zayıf bir şekilde köşeliydi. O

Koyu, düz saçları ve daha da koyu gözleri vardı ve cildinde daha önce onda gördüğümden çok daha derin, güneşten bronzlaşmış bir ton vardı. Daha ince görünüyordu. Boynunun derisinin altındaki tendonları ve kasları görebiliyordum ve elmacık kemikleri daha önce olduğundan daha keskin görünüyordu. Siyah deri bir pantolon, siyah bir tişört ve pantolonu tamamlayan deri bir ceket giymişti.

Ve bir gün bile yaşlanmamıştı.

Onu gördüğümden beri neredeyse on yıl geçmişti. Bu süre içinde insanların görünüşlerinin biraz değişmesini beklersiniz. Önemli bir şey değil. Belki birkaç kilo daha, birkaç çizgi, birkaç gümüş saç teli. İnsanlar değişir. Ama Susan değişmemişti. Hem de hiç.

Sanırım bu, Kızıl Saray'ın yarı dönüşmüş bir vampiri olmanın güzel bir avantajı. "Merhaba," dedi sessizce.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Bir ruhgözlemini tetikleme endişesi olmadan gözleriyle buluşabilirdim. O ve ben zaten birbirimize bakmıştık.

Gözlerini indirdi ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Harry. . . içeri girebilir miyim?"

Yarım adım geri attım. "Bilmiyorum. İçeri gelebilir misin?"

Gözleri bir öfke kıvılcımıyla parladı. "Karşı tarafa geçtiğimi mi düşünüyorsun?"

"Gereksiz risklere girmenin benim için cazibesini yitirdiğini düşünüyorum," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, ama sonra başıyla onayladı ve dairemin eşiğinden, her evi çevreleyen büyülü enerji bariyerinden geçti; bu, bir vampir için benden izin almadan mümkün olmayan bir eylemdi.

"Tamam," dedim ve kapıyı tekrar kapatmadan önce içeri girmesine izin vermek için geri çekildim. Bunu yaparken, daireme inen beton merdiven boşluğunun en üst basamağında kumlu saçlı, sade görünümlü bir adamın rahatça oturduğunu gördüm. Haki pantolon ve mavi bir kot ceket giymişti ve ceketin altındaki omuz kılıfının çizgilerini gösterecek kadar uzanmıştı. Susan'ın müttefikiydi ve adı Martin'di. "Sen," dedim. "Joy."

Martin'in dudakları bir gülümsemenin belli belirsiz ve uzak yankısıyla kıpırdadı. "Aynı şekilde."

Kapıyı üzerine kapattım ve sırf iğrençlik olsun diye sürgüyü olabildiğince yüksek sesle şaklatarak kapattım.

Susan biraz gülümsedi ve başını salladı. Bir an için dairenin çevresine bakındı ve sonra küçük mutfağın karanlık bölmesinden bir hırıltı gelince birden dondu kaldı. Mouse ayağa kalkmadı ve hırıltısı daha önce bir iki kez duyduğum gibi vahşi bir şey değildi ama kesinlikle kibar bir uyarı sesiydi.

Susan olduğu yerde dondu kaldı, bir an mutfağa baktı. Sonra, "Bir köpeğin var," dedi.

"Beni yakaladı sayılır," diye cevap verdim.

Susan başını salladı ve gözlerini küçük dairede gezdirdi. "Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biraz yeniden dekore ettim."

"Zombiler," dedim. "Ve kurtadamlar. Burası birkaç kez dağıtıldı." "Bu küflü küçük delikten neden taşınmadığını hiç anlamadım." "Küflü mü? Küçük mü? Burası benim evim," dedim. "Sana bir şey getireyim mi? Kola, Bira?"

"Su mu?"

"Tabii. Otursana."

Susan sessizce şömineyi çevreleyen koltuklardan birine doğru ilerledi ve sırtını dikleştirerek kenarına yerleşti. Ona biraz buzlu su getirdim, kendime de bir kola aldım ve içecekleri ona doğru götürdüm. Ben de diğer yerleştim, böylece kısmen birbirimize bakıyorduk ve içkimin fişini çektim.

"Martin'i gerçekten dışarıda mı bırakacaksın?" diye sordu, sesinde bir eğlence vardı.

"Kesinlikle öyleyim," dedim sakince ve içkimden bir yudum aldım.

Başını salladı ve bardağını dudaklarına götürdü. Belki biraz su yudumlamıştır.

Ağır sessizliği bozmadan önce dayanabildiğim kadar, belki iki ya da üç tam saniye bekledim. "Ee," diye sordum rahatça, "ne var ne yok?"

Dudakları hafifçe incelmeden önce koyu renk gözleri bir anlığına bana baktı. "Bu için de acı verici olacak. Hadi şu işi . Bunun etrafında dans edecek vaktimiz yok."

"Tamam. Bizim çocuğumuz mu?" Ben sordum.

"Senin ve benim mi?" "Evet."

"Nereden biliyorsun?"

Yüzünü ifadesiz bir hale getirdi. "Başka kimse olmadı, Harry. Seninle geçirdiğimiz o geceden beri. Ondan önceki iki yıldan fazla süredir de."

Yalan söylüyorsa bile belli etmiyordu. Bir süre bunu düşündüm ve kolamı yudumladım. "Bana söylemen gereken bir şey gibi görünüyor."

Bunu mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha sakin bir sesle söyledim. Bunu söylediğimde yüzümün nasıl göründüğünü bilmiyorum. Ama Susan'ın koyu bronzlaşmış teni birkaç ton daha açık hale geldi. "Harry," dedi sessizce, "kızgın olduğunu biliyorum."

"bir şeyleri yakıp kül ederim ve binalarda delikler açarım," dedim. "Şu anda o noktayı birkaç adım geçtim."

"Buna hakkınız var," dedi. "Ama ben onun için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ve senin için."

Fırtına göğsümde daha da yükseldi. Ama kendimi kıpırdamadan, yavaş ve düzenli nefes alarak orada oturmaya zorladım. "Dinliyorum."

Başını salladı ve düşüncelerini toparlamak için bir an bekledi. Sonra dedi ki, "Oraların nasıl olduğunu bilmiyorsun. Orta Amerika, tüm yol boyunca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brezilya'ya kadar. Bu ulusların çoğunun neredeyse anarşi içinde topallamasının bir nedeni var."

"Kızıl Saray," dedim. "Biliyorum."

"Soyut olarak biliyorsunuz. Ama Beyaz Konsey'deki hiç kimse orada zaman geçirmedi. Orada yaşamadı. Kızılların yönettiği insanlara ne olduğunu görmedi." Titredi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Bu bir kâbus. Ve Yoldaşlık ile Kilise'nin birkaç yetersiz finansmanlı ajanından başka onlara karşı koyacak kimse yok."

Aziz Giles Kardeşliği doğaüstü dünyanın serserilerinden ve başıboşlarından oluşan bir topluluktu, çoğu Susan gibi yarı vampirdi. Kızıl Saray'dan kutsal bir tutkuyla nefret ediyor ve her fırsatta vampirleri şaşırtmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Hücreler halinde hareket ediyor, hedef seçiyor, eleman yetiştiriyor, bomba yerleştiriyor ve yüzlerce karanlık iş faaliyetiyle operasyonlarını finanse ediyorlardı. Kısaca teröristler; zeki, hızlı ve sert, çünkü öyle olmak zorundaydılar.

"Dünyanın geri kalanı da Disneyland değildi," dedim sessizce. "Savaş sırasında kendi payıma düşen kâbusları gördüm. Ve sonra biraz daha."

"Konseyin yaptığı hiçbir şeyi küçümsemeye çalışmıyorum," dedi. "Ben sadece size o sırada neyle karşı karşıya olduğumu açıklamaya çalışıyorum. Yoldaşlık'tan ekipler nadiren aynı yatakta iki kez uyurlar. Her zaman hareket halindeyiz. Her zaman bir şeyler planlıyor ya da bir şeylerden kaçıyoruz. Bunun içinde bir çocuğa yer yok."

"Keşke kendi evi ve düzenli geliri olan biri olsaydı da orada kalabilseydi," dedim.

Susan'ın gözleri sertleşti. "Senin etrafında kaç kişi öldürüldü, Harry? Kaç kişi yaralandı?" Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Tanrı aşkına. Dairenin saldırı altında olduğunu kendin söyledin. Göz kulak olman gereken bir çocuk olsaydı daha mı iyi olurdu?"

"Sanırım asla bilemeyeceğiz," dedim.

"Biliyorum," dedi, sesi aniden şiddetle kaynıyordu. "Tanrım, onun hayatının bir parçası olmak istemediğimi mi sanıyorsun? Geceleri uyuyabildiğim zaman ağlayarak uyuyorum. Ama sonunda ona kaçak bir hayattan başka bir şey sunamadım. Ve sen de ona kuşatma altında bir hayattan başka bir şey sunamazdın."

Ona baktım.

Ama ben bir şey söylemedim.

"Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım," dedi. "Onun için bir yer buldum. Savaştan uzakta. İstikrarlı bir hayat yaşayabileceği bir yer. Sevgi dolu bir yuva."

"Ve bana hiç söylemedi," dedim.

"Eğer Kızıl Mahkeme çocuğumdan haberdar olsaydı, onu bana karşı kullanırlardı. Nokta. Bir koz ya da basit bir intikam aracı olarak. Onu ne kadar az kişi bilirse, o kadar güvende olacaktı. Yanlış olduğunu bildiğim halde sana söylemedim. Bunun beni daha da kötü yapacağını bildiğim halde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendi çocukluğun yüzünden öfkeleniyorsun." Öne doğru eğildi, gözleri sözlerindeki sıcaklıktan neredeyse ateş saçıyordu. "Ve eğer onun daha iyi korunacağı anlamına gelseydi, bundan bin kat daha kötüsünü yapardım."

Biraz daha kola yudumladım. "Yani," dedim. "Daha güvende olsun diye benden sakladın. Ve daha güvende olsun diye onu yabancılar tarafından büyütülmesi için uzaklara gönderdin." İçimdeki fırtına daha da yükseldi, sesime öfkeli ulumasının yankısı karıştı. "Nasıl gidiyor?"

Susan'ın gözleri parladı. Derisinde kırmızı, girdaplı kabile işaretleri belirmeye başladı, tıpkı kaybolan mürekkeple yapılmış dövmeler gibi, sadece geriye doğru - Kardeşlik'in ruh hali yüzüğü versiyonu. Yüzünün yan tarafını ve boğazını kapladılar.

"Yoldaşlık ele geçirildi," dedi, sözleri netti. "Kızıl Saray'dan Düşes Arianna bir şekilde onu öğrendi ve alıkoydu. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. Bu ismi duyduğumda kanımın nasıl donduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "Dük Ortega'nın dul eşi. Benden intikam almaya yemin etti. -Ve bir keresinde beni eBay'den satın almaya çalışmıştı."

Susan gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl ... . Hayır, boş verin. Kızıl Saray'daki kaynaklarımız onun Maggie için özel bir şey planladığını söylüyorlar. Onu geri getirmeliyiz."

Yavaşça bir nefes daha aldım ve bir an için gözlerimi kapattım.

"Maggie, ha?"

"Annen için," diye fısıldadı Susan. "Margaret Angelica." Ceplerini karıştırdığını duydum. Sonra, "İşte," dedi.

Gözlerimi açtım ve belki beş yaşında, kara gözlü bir çocuğun cüzdan boyutundaki küçük portresine baktım. Pembe bir elbise giymişti, siyah saçlarında mor kurdeleler vardı ve geniş ve bulaşıcı bir gülümseme ile gülümsüyordu. Sakin ve bağımsız bir yanım, daha sonra onu tanımam gerekirse diye bu yüzü bir kenara koydu. Geri kalan yanım ise daha yakından bakmaktan, bu resmi bir parça kağıt ve mürekkepten başka bir şey olarak düşünmekten çekindi.

"Birkaç yıl öncesine ait," dedi Susan . "Ama bu benim en son fotoğrafım." Dudağını ısırdı ve bana uzattı.

"Sende kalsın," dedim sessizce. Onu yerine koydu. Kırmızı izler teninden siliniyor, geldikleri gibi gidiyorlardı. Gözlerimi ovuşturdum. "Şimdilik," dedim yavaşça, "beni onun hayatından çıkarma kararını unutacağız. Çünkü bunun üzerinde düşünmek şu anda ona yardımcı olmayacak ve çünkü onun en iyi şansı birlikte çalışmamız. Anlaştık mı?"

Susan başını salladı.

Sonraki kelimeleri dişlerimin arasından söyledim. "Ama unutmadım. Asla da unutmayacağım. Bunun hesabı daha sonra sorulacak. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadı. Büyük, parlayan kara gözleriyle bana baktı. "Seni asla incitmek istemedim. Ya da onu. Ben sadece ..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedim. "Bunun için artık çok geç. Kaybetmeyi göze alamayacağımız bir zamanı boşa harcıyoruz."

Susan sertçe benden ateşe doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında ifadesi kontrol altındaydı. "Pekala," dedi. "Bir sonraki adımımız için bazı seçeneklerimiz var."

"Gibi mi?"

"Diplomasi," dedi. "Hakkınızda hikâyeler duyuyorum. Muhtemelen yarısı doğru değil, ama bazı işaretçiler olduğunu biliyorum. Yeterince Accord üyesi sesini yükseltirse, onu olaysız bir şekilde geri alabiliriz."

. "Yoksa?"

"Çocuğun hayatı karşılığında Kızıl Kral'a tazminat teklif edin. Bu konuda kişisel bir çıkarı yok ve Arianna'nın da üstünde. Ona yeterince büyük bir rüşvet verirsen Maggie'nin gitmesine izin vermek zorunda kalacaktır."

"Muhtemelen bir binanın tepesinden," diye .

Susan beni dikkatle izledi. "Sence ne yapmalıyız?"

Dudaklarımın muhtemelen gülümseme gibi görünmeyen bir şey yaptığını hissettim. Fırtına kalbimin etrafında bir yere yerleşmişti ve öfkesinin baş döndürücü dalları boğazıma doğru kıvrılıyordu. Konuşabilmem için on saniye geçmesi gerekti ve o zaman bile hırıltılı bir ses çıkıyordu.

"Yapmak mı?" Dedim ki. "Kızıllar küçük kızımızı çaldı. *Bunun* için onlara ödeme yapmayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Sesime karşılık Susan'ın gözlerinde sıcak ve korkunç bir açlık alevlendi.

"Maggie'yi bulacağız," dedim. "Onu geri alacağız. Ve yolumuza çıkan herkesi öldüreceğiz."

Susan ürperdi ve gözleri doldu. Başını eğdi ve küçük bir ses çıkardı. Sonra eğildi ve hâlâ yavaş yavaş solan yanık izleriyle kaplı olan sol elime hafifçe dokundu. Elime baktı ve yüzünü buruşturarak uzaklaşmaya başladı.

Parmaklarını yakaladım ve sertçe sıktım. O da parmaklarını benimkilere yerleştirdi ve aynısını yaptı. Sessiz bir an için el ele tutuştuk.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. Eli benimkinin içinde titriyordu. "Teşekkür , Harry."

Başımı salladım. Ona engel olmak ve aramızdaki mesafeyi korumak için bir şeyler söyleyecektim ama elinin benim elimdeki sıcaklığı birdenbire görmezden gelemeyeceğim bir şey oldu. Susan'a öfkeliydim, sadece çok değer verdiğiniz biri sizi incittiğinde hissedebileceğiniz bir yoğunlukta öfkeliydim. Ama bunun kaçınılmazdı: Hâlâ önemsiyordum, yoksa kızgın olmazdım.

"Onu bulacağız," dedim. "Ve onu sağ salim geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Susan bana baktı, gözyaşları yüzünü kaplamıştı ve başını salladı. Sonra da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını yanağımdaki yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdi. Daha yeniydi, hala kızgın ve renkliydi. Beni Altın Çağ Hollywood'undan yanağında düello yarası olan eski tarz bir Alman karaktere düşündüm. Parmak uçları nazik ve sıcaktı.

"Ne yapacağımı bilmiyordum," dedi. "Onlara karşı durmaya istekli kimse yoktu. Hiç kimse yoktu."

Gözlerimiz buluştu ve birden aramızdaki o eski sıcaklık, birleşen ellerimizden, parmak uçlarından yüzüme doğru titreyerek yayıldı. Gözleri biraz büyüdü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Susan'a karşı öfkeliydim. Ama görünüşe göre vücudum bunu sadece "heyecanlı" olarak okumuş ve ince yazıları inceleme zahmetine girmemişti. Uzun bir süre gözlerinin içine baktım ve sonra kuru bir boğazın ardından, "Bu belaya böyle bulaşmadık mı?" dedim.

Gülme niyetiyle titrek bir ses çıkardı, ama bu sesin içinde ironi olduğunun farkındaydı ve ellerini çekti. "I . . . Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim" Sesi alaycı bir hal aldı. "Benim için uzun zaman oldu."

Ne demek istediğini anladım. Zihnimi bedenimden ayırarak birkaç yavaş, derin nefes aldım. Sonra sessizce, "Susan, bundan sonra ne olursa olsun . . . işimiz bitti." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu biliyorsun. Bana söylememeyi seçtiğinde de biliyordun."

Kırılgan görünüyordu. Yavaşça başını salladı, sanki daha hızlı hareket ederse bir yeri kırılacakmış gibi. Ellerini kucağında birleştirdi.
"Bunu biliyorum. yaptığımda
biliyordum." Sessizlik uzadı.

"Doğru," dedim sonunda. "Şimdi ..." Derin bir nefes daha aldım ve kendime bunun yardımcı olacağını söyledim. "Anladığım kadarıyla Chicago'ya sadece benimle sohbet için gelmedin. Bunun için Martin'e ihtiyacın olmazdı."

Bana bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Doğru."

"O zaman neden?"

Kendini toparlamış gibiydi, sesi daha işveli çıkıyordu. "Burada bir Kızıl karakolu var. Başlamak için iyi bir yer."

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak. "Hadi başlayalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Üç

("Umarım yoktur," dedi Martin, oturduğum evin yanındaki küçük çakıl taşlı arsadan çıkarken.

Susan leylek gibi bacaklarıma hürmeten kiralık arabanın yolcu koltuğunu bana bırakmıştı. "Dargın mısın?" diye sordum.

"İlk buluşmamız hakkında," dedi Martin. Her şeyi yaptığı gibi arabayı da aynı şekilde sürüyordu. Tamamen durdu. Limitin saatte beş mil altında. Nereye gidiyorsak, oraya varmamız sonsuza dek sürecekti.

"Yaşlı Ortega'ya suikast düzenlemek için beni kullanma şeklini mi kastediyorsun?" diye sordum. "Böylece Duello Yasası'nın çiğnenmesini, düellonun geçersiz kılınmasını ve vampirlerin Beyaz Konsey'le savaşının devam etmesini mi sağladın?"

Martin önce bana, sonra da dikiz aynasından Susan'a baktı.

"Sana söylemiştim," dedi Martin'e. "O sadece kısa vadeli düşünüyor. Eninde sonunda her şeyi görür."

Susan'a onaylarcasına başımı hafifçe eğdim. "Geriye dönüp baktığımda ne yaptığını anlamak zor olmadı," dedim. "Kızıl Saray'ın Beyaz Konsey'le savaşı, Kardeşlik'in başına asırlardır gelen en iyi şey olmalı."

"Sadece yüz yıldan biraz fazla bir süredir onlarla birlikteyim," dedi Martin. "Ama bu süre içinde başıma gelen en iyi şeydi, evet. Beyaz Konsey, gezegende onları ciddi şekilde tehdit edebilecek kaynaklara sahip tek örgütlerden biri. Ve Konsey ne zaman bir zafer kazansa -ya da ezici bir yenilgi olması gereken bir durumdan kurtulsa- bu Kızıl Divan'ın kendi içinde parçalara ayrıldığı anlamına geliyordu. Bazılarının rakipleriyle kin beslemek için binlerce yılı vardı. Bunlar uygun bir şekilde epik ölçektedir."

"Bana kaçık diyebilirsiniz," dedim, "ama garanti altına alınmasına yardım ettiğiniz o savaşta çok fazla çocuğun ölmesini izlemek zorunda kaldım. Gücenmedin değil mi?" Ona gülümsedim - teknik olarak. "Marty, şu anda duygularımla temasa geçmemi istemediğini söylediğimde bana inan."

Martin'in gözlerinin bana kaydığını ve vücudunda küçük bir gerginliğin toplandığını hissettim. Omzu seğirdi. Silahını düşünüyordu. Ateşli silahlarla arası oldukça iyiydi. Ortega adındaki Kızıl Saray vampiriyle düello yaptığım gece Martin, o devasa keskin nişancı tüfeklerinden biriyle Ortega'ya, vampirin beni öldürmesinden yaklaşık yarım saniye önce bir mermi sıkmıştı. Bu, Unseelie Anlaşmalarını imzalayan ulusların bireyleri arasındaki kişisel çatışmaları çözmeye yönelik kurallar bütünü olan Düello Kuralları'nın ağır bir ihlaliydi.

Temiz bir düellonun sonucu Kızıl Saray ile Beyaz Büyücüler Konseyi arasındaki savaşa erken bir son verebilir ve çok hayatı kurtarabilirdi. Ama öyle olmadı.

"Merak etme dostum," dedim ona. "Ortega zaten Kod Duello'yu kırmanın tam ortasındaydı. O gece ne yapmış olursan ol, her şey bu şekilde sonuçlanacaktı. Ve senin orada olman, son saniyede benim yerime onun bir kurşun yemesi anlamına . Sen benim hayatımı kurtardın. Bunun bilincindeyim."

Ona gülümsemeye devam ettim. Pek doğru gelmiyordu, bu yüzden biraz daha sert yapmaya çalıştım. "Şunun da farkındayım ki, kurşunu onun göğsü yerine *benim* sırtıma sıkarak istediğini elde edebilseydin, bunu gözünü kırpmadan yapardın. O yüzden dost olduğumuzu düşünme."

Martin bana baktı ve sonra rahatladı. "Beyaz Konsey'in mustang'i olan senin hemen kendini beğenmiş ahlaki otorite pozisyonuna sarılman ironik," dedi.

"Affedersiniz?" Sessizce söyledim.

Kayıtsızca konuşuyordu ama kelimelerin arkasında derinlerde bir yerde bir ateş vardı - onda ilk kez duyuyordum. "Ben de çocukların öldüğünü gördüm, Dresden, bilge ve kudretli Konsey'de kimsenin umurunda olmayan bir tehdit tarafından hayvanlar gibi katledildiler - çünkü kurbanlar fakir ve uzaktaydı ve bu ölmelerine izin vermek için iyi bir neden değil mi? Evet, öyle. Eğer sana bir kurşun sıkmak Konsey'in güçlerini Kızıl Saray'a karşı kullanması anlamına gelseydi, bunu iki kez yapardım ve bu ayrıcalık için para öderdim." Bir durakta durdu, bana doğrudan baktı ve şöyle dedi: "Havayı temizlediğimiz iyi oldu. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Adama baktım ve dedim ki, "Sarışın olmuşsun. Seni eşcinsel gibi gösteriyor."

Martin omuz silkti, hiç rahatsız olmamıştı. "Son görevim bu yaşam tarzına hitap eden bir yolcu gemisindeydi."

Kaşlarımı çattım ve Susan'a baktım. O da başını salladı.

"Öyleydi."

Kollarımı kavuşturdum, geceye baktım ve "Senden daha çok sevdiğim insanları öldürdüm Martin," dedim. Birkaç dakika sonra, "Daha varmadık mı?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Martin arabayı bir binanın önünde durdurdu ve "Burada" dedi.

Binaya göz attım. Chicago için özel bir şey değildi. On iki katlı, biraz köhne, tamamı kiralık ticari alan. "Kızıllar burada olamaz," dedim. "Bu bina benim ofisimin olduğu yer."

Martin arabayı park edip imdat frenini çekerek, "Red Court'un ticari holdinglerinden biri burayı neredeyse sekiz yıl önce satın aldı," dedi. "Kiradaki o ani artışı o zaman gördüğünüzü tahmin ediyorum."

Birkaç kez göz kırptım. "Ben ... Red Court'a kira mı ödüyorum?" Martin hafif bir vurguyla, "Kira artmış," dedi. "Düşes Arianna'nın garip bir espri anlayışı var. Eğer teselli olacaksa, orada çalışanların gerçekte kimin için çalıştıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Kendilerini çok uluslu bir ithalat-ihracat şirketine güvenli veri yedeklemesi sağlayan bir firma sanıyorlar."

"Ama burası *benim binam*." Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Peki tam olarak ne yapacağız?"

Martin arabadan indi ve bagajı açtı. Susan da ona katıldı. Genel prensipler gereği arabadan .

"Biz," dedi Martin, kesinlikle beni dahil etmeden, "ofisi soyacağız ve Arianna'nın yerini ve niyetini ortaya çıkarabilecek bilgiler içermesini umduğumuz dosyaları alacağız. Sen arabanın yanında kalacaksın."

"halt edersem edeyim," dedim.

"Harry," dedi Susan, ses tonu hızlı ve makuldü, "bilgisayarlar."

Sanki Susan dirseğiyle beni dürtmüş gibi homurdandım. Büyücüler ve bilgisayarlar, alev silahları ve kütüphaneler kadar iyi anlaşırlar. Tüm teknolojiler ölümlü bir büyücünün varlığında güvenilmez davranma eğilimindedir ve ne kadar yeniyse, o kadar tuhaflaşır. Onlarla birlikte gidersem, kuş alışverişine giderken kedinizi yanınıza almazsınız. Kedi kibar olmadığı için değil, *kedi* olduğu için. "Oh," dedim. "O zaman . . . Sanırım ben arabada kalacağım."

"Fark edilmiş ya da takip edilmiş olma ihtimalimiz bile var," dedi Martin Susan'a. "Guatemala'dan aceleyle ayrılmak zorunda kaldık. Olabileceği kadar sorunsuz bir çıkış olmadı."

"Boş geçirecek günümüz yoktu," dedi Susan, sesinde bıkkınlık veren, tanıdık bir kızgınlık tonu vardı. Bu, karı kocanın sık sık tekrarladıkları bir tartışmayı dinlemek gibiydi. Bagajdaki bir çantayı açtı ve ceplerine birkaç nesne yerleştirdi. "Ödenek ayırmak gerekiyor."

Martin bir onu izledi, çantadan tek bir alet seçti ve ardından sert kenarlı bir sırt çantasının kayışlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

omuzlar. Muhtemelen bilgisayarla ilgili şeyler vardı. Arabanın uzak tarafında ve düşmanca olmayan düşünceler düşünmeye çalıştım.

Susan, "Sadece belaya dikkat et, Harry," dedi. "Yirmi dakika ya da daha kısa bir süre içinde geri döneceğiz."

"Ya da ," dedi Martin. "Bu durumda özensiz çıkış tekniğimizin bizi yakaladığını bileceğiz."

Susan sessiz, tiksintili bir ses çıkardı ve ikisi birlikte binaya doğru ilerlediler, kilitli ön kapılara vardılar, belki üç saniye durdular ve sonra içeride kayboldular.

"Ve ben burada öylece duruyorum," diye mırıldandım. "Sanki Clifford the Big Red Dog'muşum gibi. Emily Elizabeth ile içeri giremeyecek kadar büyük ve aptal. Ve burası *benim binam*." Başımı salladım. "Tanrı aşkına, aklım başımda değil. Ya da aklımı kaçırmışım. Yani, burada kendi kendime konuşuyorum."

Neden kendi kendime konuştuğumu biliyordum - eğer susarsam, canavarların ininde dehşete düşmüş ve yalnız olan küçük bir insandan başka düşünecek bir şeyim olmayacaktı. Bu da bana onun hayatından nasıl dışlandığımı düşündürürdü. Ve bu da bana göğsümde hâlâ dışarı çıkmak için pençeleyen canavarı düşündürürdü.

Kızıl Saray'ın yerel belalısı merhum Bianca Susan'ı kaçırıp tam teşekküllü bir Kızıl Saray vampirine dönüşmeye başladığında, vampirin niyeti kız arkadaşımı benden almaktı. Öyle ya da böyle bunu başarmıştı. Susan eskiden olduğu gibi -her zaman şakalaşan, her zaman gülen, her zaman dokunan, öpüşen ya da genel olarak hayattan, özel olarak da benimle birlikte olmaktan zevk alan- artık yoktu.

Şimdi Emma Peel ve She-Hulk arasında bir yerdeydi. Bir zamanlar birbirimizi sevmiştik. Ve bu yüzden bir çocuk doğmuştu. Ve Susan yalan söylemişti-

Bu kısır döngüde bloğun etrafında birkaç kez daha dönmeye başlayamadan, soğuk bir his omurgamdan aşağıya doğru kaymaya başladı.

Etrafıma bakmadım bile. Kendi birasını alacak yaşta olmayan Gardiyanlarla geçirdiğim birkaç yıllık gergin görevler bana sabahın ikisinde karanlık bir şehirde çıldırdıklarında içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti. Hiç düşünmeden çömeldim, etrafımı saran havaya uzandım ve etrafıma bir peçe çektim

Peçeler, nesneleri veya insanları başka türlü olduklarından daha az görünür hale getirmek için birkaç temel teoriden birini kullanan ince, aldatıcı sihirlerdir. Eskiden tüller konusunda o kadar kötüydüm ki onları denemezdim bile - ama çırağım Molly Carpenter'a onları nasıl kullanacağını öğretebilmek için yeterince bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Molly'nin gerçek bir yeteneği vardı ve çabuk öğrenmişti, ama onu yeteneklerini geliştirmeye zorluyordum ve çekirgenin önünde inandırıcı olacak kadar iyi taklit edebilmem için çok fazla kişisel pratik yapmam gerekti.

Uzun lafın kısası, hızlı ve basit tüller artık gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gölgeyi ödünç alıp ışığı bükerken sokak etrafımda hafifçe karardı. Bir peçenin altında olmak her zaman etrafınızda neler olduğunu görme yeteneğinizi azaltırdı ve hesaplanmış bir riskti. Muhtemelen buna değeceğini düşündüm. Eğer biri bana silah doğrultmuşsa, kalın bir binanın köşesini dönmeden önce uzun bir koşu yapmam gerekiyordu. Görünmemek daha iyi olurdu.

Arabanın yanına çömeldim, tam olarak görünmez değildim ama oldukça yakındım. Sakin ve hareketsiz olma becerisi, gerçekten bir peçe kullanmak için kritik öneme sahipti. Tehlikenin yakın olduğunu ve birinin sizi tamamen fiziksel bir şekilde düşüncelerinizden ayırmayı planladığını düşündüğünüzde bunu yapmak *zordur*. Ama adrenalin artışını durdurdum ve nefes alış verişimi düzenledim. *Yavaş ol, Harry.*

Böylece ofis binasına doğru iğrenç, bir şekilde örümcekvari bir zarafetle yarım düzine figürü rahatça görebildim. İçlerinden ikisi çatılar boyunca ilerliyordu, belli belirsiz insansı formları sanki bir tür av kedisiymiş gibi yumuşak hareket ediyordu. Üç tanesi de yer seviyesinde farklı açılardan binaya yaklaşıyor, gölgeden gölgeye süzülüyordu. Havadaki bulanıklığın ve omurgamdaki ürpertinin ötesinde pek bir şey hissedemiyordum.

Son form aslında aynı cadde üzerindeki binaların kenarlarından aşağıya doğru süzülüyor, birinden diğerine sıçrıyor, devasa bir örümcek gibi duvarlara yapışıyor ve korkunç bir hızla hareket ediyordu.

Hiçbir zaman bundan daha fazlasını göremedim - uğursuz bir amaçla hareket eden titrek gölgeler. Ama neye baktığımı biliyordum.

Vampirler.

Kızıl Saray vampirleri.

Ofis binama kanlı ete saldıran köpekbalıkları gibi saldırdılar.

Göğsümdeki fırtına aniden şiddetlendi ve onların *binanın* içinde -benim lanet olası binamda- hamamböcekleri gibi olmamaları gereken yerlere girip izlerken, öfke göğsümden gözlerime doğru yükseldi ve sokak lambalarının pencere camındaki yansımaları kırmızıya boyandı.

Vampirlerin binaya girmesine izin verdim.

Sonra öfke ve acımı topladım, onları manevi bıçaklar gibi biledim ve peşlerinden gittim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Dört

(Patlatma çubuğum ceketimin iç tarafındaki bağından sarkıyordu, yaklaşık on sekiz inç uzunluğunda ve başparmağımdan biraz daha kalın bir meşe çubuğu. Bu
İçine kazınmış rünlerin ve işaretlerin çıkıntıları, onu çekerken sağ elimin parmaklarının altında rahatça tanıdık geliyordu.

Binaya olabildiğince sessizce gittim, anahtarımla içeri girdim ve peçeyi ancak içeri girdikten sonra indirdim. Beni yaklaşan bir vampirden saklamak için hiçbir şey yapmayacaktı - zaten kokumu alabilecek ve kalp atışlarımı duyabileceklerdi. Peçe sadece kendi görüşümü engelleyecekti ki bu da yeterince zor olacaktı.

Asansöre binmedim. Hırıltılı ve tıkırtılıydı ve binadaki herkesi nerede olduğuma dair uyaracaktı. Lobideki panoyu kontrol ettim.
Datasafe, Inc. dokuzuncu katta, benim ofisimden beş kat yukarıda bulunuyordu. Muhtemelen Martin ve Susan da . Vampirlerin gittiği yer de orası olmalı.

Merdivenlere yöneldim ve risk aldım. Sesi kısmak ve konuşmaları gizli tutmak için yapılan büyüler benim yeteneklerimdeki büyücüler için basit şeylerdi ve sesin yakın çevremden dışarı çıkmadığından emin olmak çok da zor değildi. Elbette bu, kendimi etkili bir şekilde ses baloncuğunun içine koyduğum anlamına geliyordu - bana doğru gelen hiçbir şeyi de duymayacaktım. Ama en azından şu an için vampirlerin burada olduğunu ama muhtemelen benden habersizlerdi. Bu şekilde kalmasını istedim.

Ayrıca, bu kadar yakın bir yerde, görmediğim bir vampirden gelen sese tepki verdiğimde zaten ölmüş sayılırdım.

Bu yüzden güvenilir bir fonoturji parçasına kelimeleri mırıldandım ve mükemmel bir sessizlik içinde merdivenlerden yukarı çıktım. Bu iyi bir şeydi. Düzenli olarak koşarım ama kaldırımda ya da kumsalda merdiven çıkmak aynı şey değil. Dokuzuncu kata geldiğimde bacaklarım yanıyordu, zor nefes alıyordum ve sol dizim beni öldürüyordu. Ne be? Ne zamandan beri

Dizler gereken bir şey haline mi geldi?

Bu düşünceyle neşelenerek dokuzuncu kattaki koridorun kapısında durakladım, sessizlik pelerinimin koruması altında kapıyı ve sonra dinleyebilmek için büyüyü bıraktım.

Önümdeki koridordan, belki de ileride görebildiğim köşeden, anlayamadığım bir dilde tıslayan, gürleyen bir konuşma geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi tuttum. Vampirlerin insanüstü duyuları vardır ama dikkatlerinin dağılmasına karşı herkes kadar savunmasızdırlar. Eğer konuşuyor olsalardı beni duymayabilirlerdi ve bu binadaki normal insan trafiği muhtemelen kokumu onlardan gizlerdi.

Ve tam olarak neden, diye fısıldadı göğsümdeki fırtınanın içinde bir ses, en *başta bu katil pisliklerden saklanmalıydım?* Kızıl Saray vampirlerinin hepsi katildi. Yarı dönüşmüş bir vampir, başka bir insanı öldürüp onun kanıyla beslenmeden tam anlamıyla sayılmazdı. Kabul etmek gerekir ki, Kızıl Saray'a alınan isteksiz bir ruh kendini yeni ve neredeyse karşı konulmaz açlıkların merhametinde bulurdu ama bu, Kızıl Saray'ın kart sahibi bir üyesiyse, orada olmak için birini öldürmüş olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Canavarlar. İnsanları karanlığa sürükleyen ve zevk için onlara tarifsiz işkenceler canavarlar ve bunu bilmeliydim. Bunu bana bir kez yapmışlardı. Varlıkları milyonların başına bela olan canavarlar.

Çocuğumu alan canavarlar.

Adam bir keresinde şöyle yazmış: *Büyücülerin işlerine karışma, çünkü onlar kurnazdır ve çabuk öfkelenirler.* Tolkien bu konuda çoğunlukla haklıydı.

Öne doğru bir adım attım, kapının çarparak kapanmasına izin verdim ve hırladım, "Zekânın canı cehenneme."

İlerideki köşeden gelen tıslama sesi, tercüme gerektirmeyen karışık bir konuşma kesişiminde durdu: *Ha?*

Patlatma çubuğunu kaldırdım, önümdeki köşeye doğrulttum ve *"Fuego!"* diye hırlarken öfkemi, irademi ve gücümü ona akıttım.

Gümüş-beyaz ateş koridorda uluyarak ilerledi ve ilerideki köşeyi bir merminin kâğıttan bir hedefi delip geçmesi kadar kolay bir şekilde delip geçti. Ateş hattını soluma doğru çektim ve aynı hızla, ateş birkaç bölümdeki çivileri ve alçıpanı yumruk oyarak vampirlerin konuştuğunu duyduğum dik koridora patladı. Gürültü inanılmazdı. Ahşap yırtıldı ve patladı. Alçıpan toz bulutlarına dönüştü. Borular sanki bir kesici kullanmışım gibi düzgünce kesilirken çığlık attılar. Kablolar patlayan kıvılcım bulutlarına dönüştü.

Ve tamamen insanlık dışı bir şey delici bir acı çığlığı attı, doğal olmayan bir şekilde güçlü ciğerler tarafından yönlendirilen acı, silah seslerinden daha yüksek bir çığlığa dönüştü.

Cevap olarak çığlık attım, meydan okudum, meydan okudum ve ileri atıldım. Patlatma çubuğumdaki rünler beyaz ateşle parlıyor, parlak gümüş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koşarken beyaz ışık önümdeki karanlık binaya doğru yayılıyordu.

Köşeyi döndüğümde bir şekil çoktan hareketlenmiş, bana doğru geliyordu. Kalkan bileziğim hazırdı. Sol elimi kaldırdım, parmaklarım sihirle ilgisi olmayan ama genellikle aşağılayıcı kabul edilen bir hareketle kıvrıldı. İradem birden fazla küçük kalkanın asılı olduğu tılsımlı bileziğe aktı ve bir anda gücüm oradan önümdeki saf, görünmez güçten oluşan çeyrek kubbe şekline yayıldı. Vampirin siyah şekli kalkana çarptı, mavi ışık ve beyaz kıvılcımlardan oluşan eşmerkezli daireler gönderdi ve sonra ondan geri döndü.

Neredeyse geri tepmesi bitmeden kalkanı indirdim, bileğimin bir hareketiyle patlatma çubuğunu hizaladım ve bir kelime ve gümüş bir ateş huzmesiyle vampiri ikiye böldüm. Parçalar farklı yönlere uçtu, hâlâ tekmeliyor ve korkunç bir şekilde çırpınıyordu.

Koridorun ortasında ikiye bölünmüş ikinci bir vampir vardı, görünüşe göre duvardan körlemesine ateş ederken onu vurmuştum. O da dağınık bir şekilde ölüyordu. Çok fazla kötü korku filmi izlediğim ve hayatta kalmanın kurallarını bildiğim için, koridorda başka tehdit olmadığından emin olduğum anda, çubuğu üzerime doğrulttum.

Yirmi adım ötede tavana yapışmış bir vampir vardı. İnsanlar vampirleri kusursuz, güzel, karanlık seks ve baştan çıkarma tanrıları olarak görürler. Kızıl Saray et maskesi denen bir tür dış insan kabuğu yaratabilse de ve bu maske genellikle güzel olsa da, altında çok farklı bir şey vardı - bana bakan gibi gerçek, iğrenç, pişmanlık duymayan bir canavar.

Ayaktayken belki bir metre boyundaydı, ancak kolları cılızdı ve pençe uçlu ellerinin arkasını yerde sürükleyecek kadar uzundu. Derisi lastiksi ve siyahtı, şurası burası sağlıksız görünümlü pembe parçalarla benekliydi ve karnı sarkık bir grotesklik içindeydi. Çarpık bacaklı ve kamburdu ve yüzü vampir yarasa ile H. R. Giger'ın halüsinasyonları arasında bir yerdeydi.

Köşeyi döndüğümü gördü ve siyah gözleri daha da büyüdü. Bir çığlık attı.

Terör.

Korku içinde çığlık attı.

Vampir, ben üçüncü bir patlamayı serbest bırakırken bile kendini benden uzaklaştırdı, koridorun aşağısına doğru fırladı, kendini tavandan duvara, yerden duvara ve tekrar geri fırlattı, peşinden gönderdiğim yıkıcı enerji akışından çılgınca kaçtı.

"Bu doğru!" Çığlık attığımı duydum. "Kaçsan iyi olur, tatlı çocuk!" Bir sonraki köşede gözden kayboldu ve ben tutarsız öfkeyle bağırdım, çelik burunlu iş botlarımın ucuyla yere serilmiş vampirlerden birinin hâlâ seğirmekte olan kafasına tekme attım ve fırtına gibi küfrederek peşinden koştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm bu iş en fazla altı ya da yedi saniye sürmüştü. Ondan sonra
işler biraz karıştı.

Patlamalarla yarım düzine küçük ateş yaktım ve daha yarım düzine adım atmadan yangın alarmları tiz bir sesle ötmeye başladı. Etrafımdaki her yerde fıskiyeler çalmaya başladı. Ve aynı anda önümde bir yerden silah sesleri yükseldi. Bunların hiçbiri iyi değildi.

Alarmlar yetkililerin yolda olduğu anlamına geliyordu ve CPD'nin Özel Soruşturma bölümündeki en zeki adamlar hariç, bir vampirle başa çıkmaya hazır değillerdi. Doğaüstü yırtıcılar için kurbandan ve potansiyel rehineden biraz daha fazlası olacaklardı.

Düşen su da iyi değildi. Akan su büyülü enerjileri öğütür ve beni tamamen durdurmasa da, yumuşak kumda ya da ıslak kilin üzerinde koşmak gibi her şeyi yapmayı zorlaştırır. Silah sesleri de iyi değildi çünkü bir çift mermi altı adım ötedeki duvarı delip geçti ve bir tanesi sol ayak bileğimin üzerinden kot pantolonumun paçasını sertçe çekti.

"Ack!" Dedim.

Esprili diyalogların korkusuz ustası, işte o benim.

Sol bileğimi vücudumun ön tarafına doğru büktüm ve kalkanımı tekrar yukarı kaldırdım. Muhtemelen bana isabet etmeyecek olan birkaç mermi kalkandan fırladı, çarpma noktalarından eşmerkezli mavi ışık daireleri yayıldı. Koridorda hızla ilerleyip köşeyi döndüm, sağ elimdeki patlayıcı çubuk havaya kalkmış ve hazırdı.

Bir ofisin kapısının önünde iki vampir vardı. Bir tanesi yerde yatıyor, acı içinde çırpınıyor ve tıslıyor, sarkık karnını tutuyordu. Yerin her tarafına kan sızıyordu. Kapıdaki birkaç düzine kurşun deliği -çıkış delikleri- bunun nedenini açıklıyordu. Yaralar vampiri ama acı vericiydi ve doğaüstü gücünün kaynağını, yani yediği kanı elinden . Diğeri kapının kenarına çömelmiş, sanki arkadaşının yaptığı gibi kapıya hücum edip etmemesi gerektiğini kendi kendine tartışıyordu.

Koşucum korku içinde feryat ederek yanlarından geçti.

Hızla ıslanan zeminde durdum, çubuğu kaldırdım ve bir patlama daha yaptım. Koridorda uğuldadı ve koşan vampir yaralı olanı yakaladı ve onu hedeflediğim atışı engellemek için yukarı çekti. Yaralı vampir çığlık attı ve koşucunun koridorun sonundaki alçıpanın içine dalmasına yetecek kadar enerjiyi emdi. Gözden kayboldu ve bir saniye sonra binadan kaçarken camın kırılma sesini duydum.

Şanssız vampir ya da üzereydi, çünkü ışın omuriliğinin sol tarafındaki neredeyse her şeyi kesip atmıştı. Son vampir bana doğru döndü, tereddüt ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölümcül olduğu kanıtlandı. Arkasındaki duvar aniden doğru patladı ve derisi koyu renkli dövmelerle kaplı Martin duvara çarparak içeri girdi. Vampiri koridor boyunca sürükledi ve duvara çarptı. Bir eli şaşkın vampirin karnına dolandı ve bir bıçak parıldadı. Kırmızı kan duvara fışkırdı ve vampir nefessiz çığlıklar atarak yere yığıldı.

Martin, çırpınan yaratık pençelerinden biriyle şansını denemeden önce sıçradı, bakışlarını koridorda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, uzak duvardaki deliği gördü ve "Lanet olsun. Birinin kaçmasına izin mi verdin?"

Ben ona cevap veremeden Susan duvardaki delikten sıvışarak ortaya çıktı. Bilgisayar çantasını bir omzuna asmıştı ve elinde dumanı tüten bir silah vardı, şarjörü uzatılmış 45'lik bir otomatik. Yerdeki vampire şöyle bir baktı ve silahı kaldırdı, koyu renk gözleri sert ve soğuktu.

"Bekle," dedim. "Altı tane vardı. O dört numara."

"Her zaman altı kişi ," dedi Susan. "Standart operasyon ekibi."

Sakince tetiği çekti, kısa ve hassas bir otomatik ateş patlaması yaptı ve yaralı vampirin kafasını iğrenç bir malç haline getirdi.

Martin saatine baktı. " vaktimiz yok."

Susan başıyla onayladı ve ikisi de koridordan aşağı, merdivenlere doğru yürümeye başladılar. "Haydi, Harry. Kat planlarını bulduk. Binada kablolar var."

Gözlerimi kırpıştırdım ve koştum. "Kablolu mu? Neye?"

Martin sakince, "Patlayıcılar dördüncü katta," dedi, "ofisinizin etrafına yerleştirilmişler."

"Şu *pislikler*," dedim. "Bize asbest temizlediklerini söylediler!"

Susan kısa bir kahkaha ama Martin kaşlarını çattı. "O koşucu onlara olanları haber verdiğinde, onları harekete geçirecekler. Acele etmemizi öneririm."

"Vay anasını," diye nefes aldım.

Merdivenlere doğru koştuk. Aşağı inmek yukarı çıkmaktan çok daha az zaman alıyordu ama kontrol etmek daha zordu. Bir kez tökezledim ve Susan beni kolumdan yakaladı, parmakları sert çelik bantlar gibiydi. Birlikte dibe ulaştık.

"Ön taraftan değil!" Havladım. "Gelen yetkililer!"

Yanlarından geçip onları kısa bir koridordan geçirdim ve bir ara açılan yan kapıdan çıkardım. Sonra binanın arkasına doğru koştuk, başka bir ara sokağa girdik ve uzaklaştık.

Bir sonraki bloğa ulaşmıştık ki, ışıklar parladı ve Sears binası büyüklüğünde bir dev, devasa yatağından bir yastık alıp hepimize vurdu. Ayaklarımızdan fırladık. Susan ve Martin birkaç kez takla atarak yere yuvarlandılar. Buna karşılık ben bir çöp kutusuna çarptım.

Tabii ki doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir süre öylece yattım, kulaklarım sürekli tiz bir ses çıkarıyordu. Bir toz ve parçacık bulutu üzerime çöktü, çöp tenekesindeki iğrenç güveç her neyse onunla karıştı ve vücuduma yapıştı.

"Oyunumun zirvesinde oynamıyorum," diye yüksek sesle düşündüm. Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissettim ama onları duyamadım.

Birkaç saniye sonra sesler tekrar başladı. Her yerde araba kornaları ve araba alarmları çalıyordu. Vitrin güvenlik sistemleri çığlık atıyordu. Sirenler - bir sürü siren - yaklaşıyordu.

Kolumun altından bir el kaydı ve biri ayağa kalkmama yardım etti. Susan. Hafifçe tozla kaplanmıştı. Havayı o kadar yoğun bir şekilde doldurmuştu ki on ya da yirmi metreden fazlasını göremiyorduk. Yürümeye çalıştım ama sendeledim.

Martin diğer kolumun altına girdi ve tozun içinde sürünerek ilerlemeye başladık. Kısa bir süre sonra her şey çılgınca dönmeyi bıraktı. Martin ve Susan'ın konuştuklarını fark ettim.

"-Bir *şey* kalmadığına emin misin?" Susan söylüyordu.

"Bunu sektör sektör incelemem gerekecek," dedi Martin sesini çıkarmadan. "Birkaç kırıntı bulabiliriz. Elektronik verilerin peşinde olduğumuzu *bildiği* halde böyle bir gücü etrafa saçarken aklından ne geçiyordu?"

"Herhalde ölürsek bu bilginin ikimiz için de işe yaramayacağını düşünüyordu," dedi Susan, oldukça sert bir sesle. "Bizi yakalamışlardı. Ve bunu sen de biliyorsun."

Martin bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra dedi ki, "Bu. Ya da bilgiyi almamızı istemedi. Oldukça sinirliydi."

"O biri değil," dedi. "Bu o değil."

"O değildi," diye düzeltti Martin onu. "Sekiz yıl önce olduğun kişi misin sen?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Nasıl yürüyeceğimi hatırladım ve bunu kendi başıma yapmaya başladım. Kafamı sallayarak biraz kendime geldim ve omzumun üzerinden geriye baktım.

Binalar yanıyordu. Daha fazla siren sesi . Genellikle bu açıdan bakıldığında ofis binamın bulunduğu ufuk çizgisi, yayılan bir toz bulutu dışında bomboştu. Yangınlar ve acil durum ışıkları tozu turuncu, kırmızı ve maviye boyuyordu.

Dosyalarım. Eski kahve makinem. Yedek tabancam. En sevdiğim fincanım. Eski püskü, rahat masam ve sandalyem. Üzerinde "HARRY DRESDEN, WIZARD" yazan buzlu cam pencerem.

Hepsi gitmişti.

"Kahretsin," dedim.

Susan başını kaldırıp bana baktı. "Neydi o?"

Yorgun bir mırıltıyla cevap verdim. "Bu sabah ofisimin kirasını postayla gönderdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Beş

(Bir taksiye bindik. Polisler çevreyi kordon altına önce bölgeden çıktık. O kadar da zor değildi. Chicago'nun birinci sınıf bir polisi var. departmanı, ancak kimse gecenin köründe çok sayıda insanın bulunduğu geniş bir alanın etrafında bu kadar büyük bir kordonu hızlı veya kolay bir şekilde oluşturamaz. İnsanları arayıp yataklarından kaldırmaları ve işe koyulmalarını sağlamaları gerekecek ve tam bir karmaşa her şeyi yavaşlatacaktır.

Sabaha kadar patlamanın tüm haberlerde yer alacağını biliyordum. Muhabirler, teoriler ve bir şeyler olduğunu duyan ve bir toz bulutu gören insanlarla yapılan görgü tanığı röportajları olacaktı. Bu daha önce birkaç kez gördüğümüz gibi bir yangın değildi. Bu bir patlamaydı, kasıtlı bir yıkım eylemiydi. Bu kadarını olaydan sonra öğrenebileceklerdi.

Olay yerinde arama kurtarma ekipleri olacaktı.

Gözlerimi kapattım ve başımı pencereye yasladım. Binada başka kimse olmama yüksekti. Bütün kiracılar iş adamıydı. Hiçbiri gece geç saatlerde çalışmaya eğilimli değildi. Ama hepsinin gerektiğinde içeri girmek için anahtarları vardı, tıpkı benim gibi. Orada kapıcılar ya da bakım görevlileri olabilirdi - Red Court'un çalışanları, elbette, ama bunu bilmiyorlardı. Hizmetli personele şirketinizin küresel sızma ve kontrol hedefleri olan uğursuz bir örgütün parçası olduğunu açıklamazsınız. Onlara sadece yerleri temizlemelerini söylersiniz.

O binada, ofisim dördüncü katta olmasaydı orada olmayacak olan ölü insanlar da .

Tanrım.

Susan'ın gözlerini üzerimde hissettim. Hiçbirimiz taksicinin önünde konuşmamıştık.

Martin, "Buraya çek." diyene kadar kimse konuşmadı. Şuraya çek." Yukarı baktım. Taksi ucuz bir motelin önüne yanaşıyordu. "Birlikte kalmalıyız," dedi Susan.

Martin, "Burada diskin üzerinden geçebiliriz," dedi. "Bunu onun evinde yapamayız. Senin yardımına ihtiyacım var. Onun yok."

" et," dedim. "İnsanlar"-polisleri kastediyordum-"nasıl olsa yakında evime Konuşacakları tek bir kişi olursa daha kolay olur."

Susan burnundan sıkıca nefes verdi. Sonra başıyla onayladı. İkisi birlikte taksiden indiler. Martin şoföre biraz para verdi ve ona evimin adresini verdi.

Sessizlik içinde eve döndüm. Taksici radyoda haberleri dinliyordu. Binada bir sürü büyü yaptığım için oldukça yorgundum. Büyü son derece havalı olabilir ama yorucudur da. Etrafımda vızıldayıp duran şey, patlamayla ilgili konuşmalarla zaten canlı olan radyoyu bozmaya yetmedi. Orta Doğu kökenli olduğu belli olan taksici mutsuz görünüyordu.

Bunu hissettim.

Benim dairemde durduk. Martin ona yol parasını çoktan ödemişti ama ben üstüne bir yirmi dolar daha verdim ve ona ciddi bir bakış attım. "Adın Ahmahd mı?"

Taksi ehliyetinin üzerinde yazıyordu. Tereddütle başını salladı.

"Bir ailen var mı, Ahmahd?"

Sadece bana baktı.

Susturma hareketiyle parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Beni hiç

görmedin.

Tamam mı?"

Yüzünü buruşturdu ama başını eğerek onayladı.

Taksiden indim, kendimi biraz hasta hissediyordum. Ben olsam adamın ailesine zarar vermezdim ama o bunu bilmiyordu. Ve bilse bile, bu ve rüşvet birlikte polisler gelip sorarsa konuşmasını engellemeye yetmezdi.

-Yine de gönüllü bilgi vermek için ayağa fırlamasını engellemeye yeteceğinden şüpheleniyordum. Binalar patlıyordu. Aklı başında insanlar her şey bitene kadar başlarını eğmek isterdi.

Arabanın uzaklaşmasını izledim, ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve yorgun bir şekilde eve doğru yürüdüm. Tüm enerjimi vampirlerin üzerine salarken fiziksel ve psişik kaynaklarımı oldukça fazla tüketmiştim ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Onlara yönelttiğim her patlamaya istemeden de olsa ruh ateşi ; standart ateşin kırmızı-turuncusu yerine gümüş-beyaz alev patlamaları yapmamın nedeni de buydu. İçimden yatağa düşmek geldi ama bu akıllıca bir hareket olmazdı. Yine de bunu yapmayı düşündüm.

Duş almak, Mouse'u çok ihtiyaç duyduğu gezintiye çıkarmak, bir fincan kahve hazırlamak için zamanım vardı ve Molly'nin annesi Charity Carpenter'ın gönderdiği kullanışlı deri temizleme mendilleriyle deri tozluğumdaki döküntü ve çöpleri temizlemeyi bitirmek üzereydim ki kapı çalındı.

Mouse yattığı yerden başını kaldırdı, kahverengi gözleri tetikteydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve ciddiydi. Sonra kulakları ve kuyruğu sallanmaya başladı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru bir adım attı, sonra bana baktı.

"Evet, evet," dedim. "Ben gidiyorum."

Kalktım ve kapıyı açtım. Yarıya kadar sıkıştı. Daha sert çektim ve geri kalan yolu açtım.

Boyu 1.80'den biraz uzun bir kadın kapımda duruyordu, yüzü yorgun ve makyajsızdı. Saçları altın sarısıydı ama yüzünün her tarafına dağılmıştı ve bir fırça ve belki de bir saç ile fena halde ilgiye ihtiyacı vardı. Ya da en azından bir toka. Üzerinde eşofman altı ve eski ve bol bir tişört vardı ve omuzları sert bir gerginlikle kamburlaşmıştı.

Bir bana baktı. Sonra gözlerini kapattı ve omuzları gevşedi.

"Merhaba Murphy," dedim.

"Hey," dedi, sesi biraz zayıftı. Bu an hoşuma gitmişti. Murphy'nin yumuşak tarafını pek sık göremiyordum. "Kahve kokusu mu alıyorum?"

"Yeni bir tencere yaptım," dedim. "Sana getireyim mi?"

Murphy şehvete yakın bir inilti çıkardı. "Evlen benimle."

"Belki bilincin yerine geldiğinde." Geri çekildim ve onu içeri aldım. Murph kanepeye oturdu ve Mouse yanına gelip başını utanmadan onun kucağına koydu. Kadın esnedi, onu kaşıdı ve okşadı; küçük, güçlü elleri Fare'nin gözlerinin mutluluktan kapanmasına neden oldu.

Ona bir fincan kahve uzattım ve kendime de bir tane aldım. O sade ve birkaç tane sıfır kalorili tatlandırıcı olan bir kahve aldı. Benimki kremalı ve bol şekerli geldi. Kahveyi birlikte yudumladık ve kafein etkisini gösterdikçe gözleri daha da canlandı. İkimiz de konuşmadık ve sonunda bakışları dairemin ve benim üzerimde gezindi. Kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyordum.

"Duş alalı bir saat bile olmadı. Hâlâ sabun kokusunu alabiliyorum. Paltonu da yeni temizledin. Sabahın dördünde."

Kahvemi yudumladım ve ne doğruladım ne de

reddettim. "sırasında binadaydın," dedi.

"Bu konuda değil," dedim. "İyiyim ama üzerime bina düşmesi konusunda pek bir şey bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. Kahvesinin kalanına baktı. "Rawlins aradı. Ofis binanızın patladığını söyledi. Sonunda birinin seni ele geçirdiğini düşündüm."

"Kayıtta mıyız?" Ben sordum. Murphy, Chicago Polisi'nin Özel Soruşturmalar çalışan bir dedektif çavuştu. CPD'nin çıkmaz sokak departmanıydı ve doğaüstü dünya hakkında herhangi bir ipucu olan tek departmandı. Yine de Murphy iliklerine kadar polisti. Konu yasallık olduğunda sınırlarını zorlayabilirdi ama onun da sınırları vardı. Onları daha önce aşmıştım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Henüz değil."

"Red Court," dedim. "Binayı birkaç yıl satın aldılar. Onlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eğer isterlerse patlatmak için kabloladılar."

Murphy kaşlarını çattı. "Neden şimdi yapıyorsun? Neden seni yıllar önce havaya uçurmadı?"

Homurdandım. "Kişisel bir kin sanırım," dedim. "Düşes Arianna, benimle kavga eden kocasının başına gelenlerden dolayı üzgün. Bunun benim hatam olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Hemen ," dedim.

Kahveyi fincanın dibinde döndürdü. "Öyleyse neden seni öldürmüyoruz? Tık, bom."

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de yeterli olmadığını düşündü. Click-boom bir iş. Benim onunla olan ilişkim ise kişisel."

Çenelerimi sıkarken biraz gıcırdadı.

Murphy'nin mavi gözleri çok az şey kaçırdı. "Kişisel mi?" Tekrar etrafına bakındı. "Eviniz çok güzel görünüyor. Kimdi o?"

"Susan."

Sırtını biraz dikleştirdi. Gösterdiği tek şaşkınlık belirtisi buydu. Murphy Susan hakkında her şeyi biliyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bilmiyordum ama Murphy'nin bilmesi gerekiyordu. Ona üç ve dört kelimelik cümleler anlattım. Bitirdiğimde kupasını sehpanın üzerine koymuş ve dikkatle beni dinliyordu.

"İsa ve Meryem, Tanrı'nın Annesi," diye nefes aldı.

"Harry." "Evet."

"O ... o *kaltak*."

Başımı salladım. "Parmakla işaret etmek Maggie'ye bir şey kazandırmaz. Bunu daha sonra yaparız."

Sanki acı bir şey yutuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra başını salladı. "Haklısın."

"Teşekkür ."

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Martin ve Susan diskten ne çıkarabileceklerine bakıyorlar," dedim. "Bir şey öğrenir öğrenmez benimle temasa geçecekler. Bu arada ben de birkaç saat dinlendikten sonra bağlantılarıma ulaşmaya çalışacağım. Konsey'e git ve onlardan yardım iste."

"Bir avuç kalpsiz, yüreksiz, omurgasız yaşlı " dedi. Kahvemi yudumlarken kendimi biraz gülümserken buldum.

"Sana verecekler mi?" Murphy sordu.

"Olabilir. Durum biraz karışık," dedim. "CPD'den bana yardım etmesini isteyecek misin?"

Gözleri karardı. "Belki de. Karmaşık bir durum."

Ellerimi " buradasın" der gibi açtım ve o da başını salladı. Ayağa kalktı ve elindeki bardağı bırakmak için lavaboya doğru yürüdü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Polis beni bir süreliğine hapse atmasa iyi olurdu. Bunun farkına varacaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

patlayıcılar eninde sonunda ofisimin etrafındaydı."

Başını iki yana salladı. "Söz veremem. geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ben de dahil olmak istiyorum," dedi. "İkiniz de bu işe çok karıştınız. Bakış açısı olan birine ihtiyacınız olacak."

Kötü bir şeyler söylemeye başladım ama aptal ağzımı kapattım çünkü muhtemelen haklıydı. Sakinleşmeye çalışırken konuşmamak için bir bahane olsun diye kendi kahve fincanımı lavaboya koydum. Sonra dedim ki, "Zaten sana soracaktım Murph. İyi bir silah eline ihtiyacım var."

Küçük Murphy olabilirdi ama doğaüstü olaylardan tanıdığım diğer vanilya ölümlülerden daha fazla kurtulmuştu. Kanatlı iblisler, uluyan gulyabaniler, yırtıcı vampirler ve insan kurban etme gibi krizler olsa bile kriz anında aklını korurdu. Herhangi birinin -Martin'i kastediyorum- beni sırtımdan bıçaklamasını engellerdi. Silahını kaldırıp ateşlemeye de devam ederdi. Onu bunu yaparken görmüştüm.

"Harry . " diye başladı.

Bir el salladım. "Chicago yasalarını çiğnemenizi istemeyeceğim. Ya da ABD yasalarını. Ama bunun için şehirde olacağımızdan şüpheliyim."

Bir an için bunu düşündü, kollarını kavuşturdu ve ateşe baktı. Mouse kanepenin yanında oturduğu yerden sessizce onu izledi.

"Ben senin arkadaşınım, Harry," dedi.

"Hiç şüphem olmadı."

"Maggie'yi geri alacaksın." Çenem

ağrıyordu. "Aynen öyle." "Tamam,"

dedi. "Ben varım."

Başımı eğdim, gözlerim aniden yanmaya başladı, bu duygu karnımdaki fırtınayla .

"Şey-" diye başladım. Sesim kesildi. Tekrar denedim. "Teşekkür ,

Karrin." Elinin bir anlığına benimkini tuttuğunu hissettim, sıcak ve

sabitti.

"Onu geri alacağız," dedi çok sessiz bir sesle. "*Alacağız*, Harry. Ben ."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Altı

(Uzun süre uyumadım ama iyi uyudum. Eski Mickey Mouse kurmalı çalar saatim yedide çaldığında, derin bir yerden kalkmak için mücadele etmek zorunda kaldım

hayal dünyasının uzak tarafında. Bir on sekiz ya da yirmi saat daha kullanabilirmişim gibi hissediyordum.

Bu da duygularımın beni alt etmesinin bir başka örneğiydi. Ruhateşini saf, içgüdüsel bir refleksle kullanmak bir hataydı - potansiyel olarak ölümcül bir hata. Ruhateşinin sunduğu ölüm ötesi güç kaynağı, sadece kusurlu bir şekilde anladığım şekillerde müthişti. Büyülerimi Kızıl Saray'a karşı daha etkili hale getirip getirmediğini bilmiyorum - gerçi H-E- çift hokey sopası kadar etkili olduğuna dair bir önsezim vardı - ama bunu yapmak için kendi yaşam enerjimden yararlandığından kesinlikle emindim. Eğer çok fazla çekersem. Daha fazla yaşam enerjisi yoksa, daha fazla yaşam da yok demektir. Ve eğer bu enerji gerçekten de genellikle ruh olarak bilinen güçle aynıysa, bu unutulmak anlamına gelebilirdi.

Sanırım uzak tarafa gittiğinizde gerçekte ne olduğuna bağlı. Hiçbir fikrim yok. Ve şimdiye kadar tanıştığım hiçbir ölümlü ya da ölümsüz yaratık da kesin olarak biliyormuş gibi konuşmadı.

Güçlü duyguların büyü yapmak için mükemmel bir ek enerji kaynağı olduğunu biliyordum, bir tür turbo şarj. Büyük bir öfkenin pençesindeyken yıkıcı bir büyü yaptığınızda, bunu bir antrenman sahasında rahatlarken yaptığınızdan çok daha fazla çaba harcarsınız. Elbette tehlike, böyle bir duygunun büyü üzerinde ne kadar etkisi olacağından asla emin olamamanızdı; bu da enerjinin kontrolünü kaybetme riskinizin çok daha yüksek olduğu anlamına geliyordu. Benim seviyemde çalışan adamlar en ufak bir hatada başkalarını ya da kendilerini öldürebilirler.

Belki de ruh ateşi duygularla benzer bir yerden geliyordu. Belki de biri olmadan diğerine sahip olamıyordunuz. Belki de hepsi birbirine karışmıştı, sağlıklı bir smoothie'deki protein tozu ve yağsız süt gibi.

fark etmezdi. Bir gece önce altmış saniyeden daha az bir süre

beni bitkin düşürdü. Eğer ruh ateşiyle başa çıkamazsam, kelimenin tam anlamıyla kendimi öldürebilirdim.

"Kendine gel Harry," diye homurdandım kendi kendime.

Yataktan kalkıp oturma odasına gittiğimde çırağım Molly'nin ben uyurken içeri girdiğini ve küçücük mutfağımda kahvaltıyı berbat ettiğini gördüm.

Sade bir kıyafet giymişti: kot pantolon ve üzerinde çok küçük beyaz harflerle *"EĞER BUNU OKUYABİLİYORSAN, BANA YEMEK ısmarlasan iyi edersin"* yazan siyah bir tişört.

Altın sarısı saçları daha uzundu - uzamasına izin veriyordu - ve arkada kürek kemiklerine kadar sarkıyordu. Uçlarına yakın kısımları yeşile boyamıştı ve aşağıya doğru indikçe maviye dönüşüyordu.

Molly'nin "bangin'" mi, "slammin'" mi yoksa "hawt" mi olduğundan emin değilim, çünkü kültürel slogan her birkaç dakikada bir değişiyor. Ama genç bir kadının güzelliğine övgü ve hayranlık ifadesi olarak bir kelime seçtiyseniz, muhtemelen uygulanabilirdi. Benim için bu etki biraz bozulmuştu, çünkü onu alıştırma tekerlekleri ve alıştırma sütyeni yaşları arasında bir yerde sıska bir çocuk olduğundan beri tanıyordum, ama bu onun görünüşü için akademik bir takdire sahip olmadığım anlamına gelmiyordu. Biraz ilgi gösterdiğinde erkekler üzerine atlardı.

Fare onun ayaklarının dibinde tetikte oturuyordu. Büyük köpek masadan, ocaktan, tezgâhtan ya da buzdolabının üstünden yiyecek almamak konusunda çok iyiydi ama muşambanın üzerine bir çizgi çekmişti: Eğer yere bir parça düşerse ve ilk o ulaşabilirse, onlar onun olacaktı. Kahverengi gözleri Molly'nin ellerini sabit bir şekilde takip ediyordu. Kuyruğunun neşeli sallanışına bakılırsa, muhtemelen birkaç kez bir şeyler düşürmüştü. Köpeği söz konusu olduğunda yumuşak bir dokunuşu vardı.

"Günaydın patron," diye cıvıldadı.

Ona ters ters baktım ama mutfağa doğru yürüdüm. Pastırma, kızarmış ekmek ve karışık meyve parçalarının yanındaki bir tabağa taze çırpılmış yumurta koydu ve elime büyük bir bardak meyve suyu tutuşturdu.

"Kahve," dedim.

"Bu hafta istifa ediyorsun. Hatırladın mı? Bir anlaşmamız vardı: Ben kahvaltı hazırlayacağım, sen de sabah kahvesini bırakacaksın."

Kahvesiz puslu havada kaşlarımı çatarak ona baktım. Böyle bir anlaşmayı hayal meyal hatırlıyordum. Molly sağlıklı kalmakla ilgilenerek büyümüştü ve son zamanlarda daha da ilgilenmeye başlamıştı. Yediklerine dikkat ediyordu ve bu neşesini bana da aktarmaya karar vermişti.

"Sabah insanlarından nefret ediyorum," dedim ve kahvaltımı kaptım. Kanepeye doğru yürüdüm ve "Mouse'a bir şey yedirme. Onun için iyi değil."

Fare kulağını bile kıpırdatmadı. Sadece oturup Molly'yi izledi ve sırıttı.

Günüme tamamen yetersiz bir başlangıç gördüğüm portakal suyu içtim. Pastırmanın hindiden yapıldığı ortaya çıktı ve kenarları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yandı. Yine de yeterince pişmemiş tostla birlikte yedim. Çekirgenin yetenekleri vardı ama yemek pişirmek bunların arasında değildi. "İşler yolunda," dedim.

Lavabonun başında durmuş bir tavayı ovuyordu ve ilgiyle bana baktı. "Oh? Ne?"

Homurdandım ve bir an için konuyu dikkatlice düşündüm. Molly savaşmayı pek sevmezdi. Bu onun alanı değildi. Önümüzdeki birkaç gün benim için kesinlikle tehlikeli olacaktı ve bununla yaşayabilirdim. Ama Molly bu işe karışırsa, ölümcül olabilirlerdi.

"Cehalet güvenliktir" düşüncesinin her iki tarafını da iş başında görmüştüm. Doğaüstü olaylardan ve tehlikelerinden bahsedilmeseydi ölmeyecek olan insanların, önceden uyarıldıkları için öldüklerini gördüm ve bu, tehdidin boyutunu onlara gerçekten hissettirmek için yeterli değildi. Ne olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Ve ne olacağını bilmemin bir yolu olmadığı için, aksine inanmamı sağlayacak faktörler olmasa da, onları bu seçimden mahrum bırakacak kadar akıllı olmadığım sonucuna vardım. Molly hayatımın bir parçasıydı. Bu durum onu öyle ya da böyle derinden etkileyecekti. Yapılacak tek sorumlu şey, hayatını nasıl yaşamak istediğine kendisinin karar vermesine izin vermekti.
Buna, uygun olduğunu düşündüğü şey buysa, onu tehlikeye atmak da dahildi.

Murphy için yaptığım gibi çekirge için de yaptım.

Sözlerimi bitirdiğimde Molly kanepede oturduğum yanında yere diz çökmüş, mavi gözlerini kocaman açmıştı. "Vay canına, Harry."

"Evet," dedim.

"Vay canına."

"Bunu sen söyledin."

"Bu her şeyi değiştirir."

Başımı salladım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Umarım kendini öldürtmeyi seçmemiştir. "Sen söyle.
Akıllıca hareket nedir, padawan?"

Bir süre dudağını çiğnedi ve sonra bana baktı. "Bilgiye ihtiyacımız var. Ve desteğe ihtiyacımız var. Edinburgh?"

Portakal suyumun son yudumunu içtim, sağlıklı olmasına içerledim ve "Bingo" dedim.

* * *

Maddi dünyada çok daha fazla fiziksel mesafe kat etmek için ruhlar dünyasının garip coğrafyasından yararlanarak Edinburgh' giden yolları kullandık.
Sadece önceden keşfedilmiş belirli rotalar güvenli ve güvenilirdi ve tabiri caizse kapıyı açmak için ciddi bir doğaüstü güce sahip olmanız .

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçek dünya ve Nevernever, ama eğer yapabilirseniz, Yollar çok kullanışlıydı. Chicago-Edinburgh yolculuğu yaklaşık yarım saat sürdü.

Beyaz Büyücüler Konseyi'nin merkezi sıkıcı, loş, cereyanlı bir yerdir - orada çalışan pek çok insanın kafasının farklı değildir. Her şey yeraltında, bir tüneller ağı, duvarları mistik rünler ve mühürlerle, stilize tasarımlarla ve gerçekten güzel sanat eserleriyle kaplı. Tavanlar yer yer benim için biraz alçak. Tünellerin bazıları zifiri karanlık, ancak çoğu görünür bir kaynağı olmayan bir tür ortam ışığıyla yıkanıyor, bu da son derece tuhaf bir görünüm - diğer bazı renkleri parlıyormuş gibi gösteren siyah ışıklardan biri gibi.

İki güvenlik kontrol noktasından geçtik ve Molly başını sallamadan önce beş dakika daha yürüdük. "Burası ne kadar büyük?" Kısık sesi boş tünellerde yankılandı.

"Büyük," dedim. "Neredeyse yukarıdaki şehir kadar büyük ve birden fazla katı var.
Gerçekte kullandığımızdan çok daha fazlası."

Yanından geçerken parmaklarını taştaki özenli bir oymanın üzerinde gezdirdi, bir orman sahnesini tasvir eden bir duvar resmi, kenarları ve çizgileri ara sıra yanan meşalelerin dumanına ve yüzyılların geçişine rağmen keskin ve temizdi. Parmakları duvarı kaplayan hafif toz tabakasında küçük izler bıraktı. "Bunu Konsey mi oydu?"

"Hayır," dedim. "Bu çok fazla iş gibi olurdu. Söylentilere göre burası eskiden Daoine Sidhe'nin lordunun sarayıymış. Asıl Merlin bir iddiada ondan kazanmış."

"*Merlin* Merlin gibi mi?" diye sordu. "Taştaki kılıç falan mı?" "Aynı adam," dedim. "Filmlerdeki gibi olduğundan şüpheliyim."

Molly, "Büyü Yasalarını yazdı, Beyaz Konsey'i kurdu, Kılıçlardan birinin koruyuculuğunu yaptı ve Konsey için de bir kale kurdu," dedi. "Başka bir şey olmalı."

"Gerçek bir piç olmalı," dedim. "İsmi tarihin ve folklorun her yerine sıçrayan adamlar izci oymağı lideri olma eğiliminde değildir."

"Sen tam bir alaycısın," dedi Molly.

"Bence alaycılar eğlenceli ve sevimlidir."

Ana koridorda hiç trafik yoktu, bu da beni şaşırttı. Yani, hiçbir zaman tam olarak kalabalık değildi, ama genellikle *biriyle* karşılaşırdınız.

Warden bölgesine yöneldim. Beyaz Konsey'in militan kolu için kurulmuş büyük bir yatakhane vardı ve burada genellikle asık suratlı, şüpheli bir yüz bulacağımdan emin olabilirdim. Gardiyanların kaptanı Anastasia Luccio'nun orada olması da çok muhtemeldi. Kafeterya ve idari ofisler yakındaydı, bu yüzden kalenin en işlek bölümü burasıydı.

Müdür odası ve kafeteryanın ikisi de boştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Salonlardan birinde bir masanın üzerine bir deste kâğıt yayılmıştı. "Tuhaf," diye mırıldandım. "Tüm kontrol noktaları her zamanki gibi işliyor, yoksa bir sorun olduğunu düşünürdüm."

Molly kaşlarını çattı. "Belki birileri nöbetçilerin aklını çelmiştir." "Hayır.

Pislikler ama beceriksiz pislikler değiller. Etrafta kimse bir süreliğine zihinsel haydutluk yapmaktan kurtulacak."

"Buggery?" Molly sordu.

"Hey, Birleşik Krallık'tayız. Roma'dayken."

Koridorun karşısındaki idareye gittik ve sonunda birini bulduk: eski bir santralde oturan telaşlı görünümlü bir kadın - çalıştırmak için elle takılıp çıkarılması gereken yaklaşık milyon deliği ve fişi olan türden. Eski görünümlü bir çift kulaklık takmış ve eski bir radyo mikrofonuna konuşuyordu. "Hayır, hayır, şu anda elimizde bir bilgi yok. Bir şey öğrendiğimizde sizi bilgilendireceğiz." Kabloyu çekip çıkardı, başka bir yanıp sönen ışığın altına taktı ve konuşmasını tekrarladı. Bizi fark etmesi için elimi yüzüne doğru sallayana kadar bunu yarım düzine kez izledim.

Durdu ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Matruşka görünümlü bir kadındı, demir grisi kahverengi saçlarının arasından düzgün bir şekilde örülmüştü, bu da kırk beş ila iki yüz yaş arasında herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyordu. Gözleri önce bana sonra Molly'ye kaydı ve vücudunun gerildiğini gördüm. Tekerlekli sandalyesini bizden birkaç santim geriye çekti - yaşlı büyücü tayfasının çoğu gibi, muhtemelen beni güzel bir çan kulesi arayan bir sosyopat olarak görüyordu. Santralin ışıkları yanıp sönüyordu. Yanıp sönerken küçük tıklama sesleri çıkaran eski türdendi.

"Ah," dedi. "Büyücü Dresden. Oldukça meşgulüm."

"Öyle görünüyor," dedim. "Büyücü MacFee, değil mi? Herkes nerede?"

Sanki Ewok dilinde konuşmuşum gibi bana tekrar göz kırptı. "Neden, Kıdemli Konsey'in rezidans salonundalar. Buna tanıklık etmek isteyen herkes için yeterince büyük olan tek yer orasıydı."

Hoş bir şekilde başımı salladım ve sakin kalmaya çalıştım. "Neye tanıklık edeceksin?"

"Büyükelçi," dedi MacFee, sesine sabırsızlık karışmıştı. Santrali işaret etti. "Duymadınız mı?"

"Dün biraz meşguldüm," dedim. "Ne duydun?"

"Kızıl Saray tabii ki," dedi. "Tam yetkili bir büyükelçi gönderdiler." Işıl ışıl parlıyordu. "Ateşkesi gerçek bir barışa dönüştürmek istiyorlar. Şartları sorması için Düşes Arianna Ortega'dan daha azını göndermediler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Yedi

(Karnımın içimde çırpındığını hissettim.

Düşes kirli oynuyordu. Kızıl Saray elçisi olarak, elbette halkının niyetleri hakkında bazı ön bilgilere sahipti. Bunun bir tesadüf olmasına imkan yoktu. Çok mükemmeldi.

Eğer Kızıl Divan statükoya geri dönmeyi teklif ediyorsa -ki yaşlı büyücüler bayılır, benden söylemesi- ve üstüne bir de bunu tatlandıracak bir şey ekliyorsa... Kıdemli Konsey böyle bir barışı tehlikeye atacak bir eyleme asla izin vermezdi. Rastgele küçük bir kız için değil, hele hele Beyaz Konsey'in en ünlü belki de psikotik sorunlu çocuğu Harry Dresden ile yarı vampir bir teröristin çocuğu için hiç değil.

Konsey'deki pek çok kişi on altı yaşımdayken kafamın kesilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu, genç büyücülerin benim havalı ve tehlikeli olduğumu düşünmelerine neden oluyordu, bu da muhtemelen onlar arasındaki popülerliğimi açıklıyordu. Yine de Konsey'in yaşlı üyeleri, Konsey'in etki ve otoritesinin aslan payını ellerinde tutuyorlardı. Bu grup beni ortada bırakmak için makul bir bahaneyi seve kabul ederdi ve Düşes Arianna da açıkça bunu onlara vermeyi planlıyordu.

Sözümü kesiyordu.

Beynim sakin bir şekilde mantık deryasında kulaç atarken, karnımdaki azgın kazanın taştığını ve sol elimde asam, sağ elimde patlayıcı çubuğumla bir koridorda yumuşak, hızlı adımlarla yürüdüğümü ve her ikisinin de rünlerinin ve oymalarının karmin ışığıyla parladığını o zamana kadar fark etmemiştim.

Bu biraz endişe vericiydi.

Biri kolumu sallıyordu ve aşağı baktığımda Molly'nin iki eliyle sol koluma tutunduğunu gördüm. Beni durdurmaya çalıştığı belli olmasına rağmen spor ayakkabılarını taş zeminde ileriye doğru sürüklüyordum.

"Harry!" dedi umutsuzca. "Harry! Yapamazsın!"

Yüzümü ondan çevirip yürümeye devam ettim.

"Harry, lütfen!" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Bunun Maggie'ye yardımı olmayacak!"

Yürümeyi nasıl durduracağımı bulmak birkaç saniyemi aldı. ve yavaş bir nefes aldım.

Molly alnını omzuma yasladı, nefes nefese kalmıştı, sesi titriyordu. Hâlâ bana sıkıca tutunuyordu. "Lütfen. Yapamazsın. Oraya bu şekilde giremezsin. Seni öldürecekler." Bir ağız dolusu dehşeti yuttuğunu duydum. "Eğer bu şekilde yapmak zorundaysak... en azından seni örtmeme izin ver."

Gözlerimi kapattım ve öfkemi bastırmaya odaklanarak daha derin nefesler aldım. Asit yutuyormuşum gibi hissettim. Ama gözlerimi açtığımda, asa ve çubuktaki rünler bir kez daha sakinleşmişti.

Molly'ye baktım. Bana baktı, gözleri kızarmış ve korkmuştu. "Ben iyiyim," dedim ona.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Tamam."

Eğildim ve saçlarını nazikçe öptüm. "Teşekkür , Molly." Bana tereddütlü bir gülümseme sundu ve tekrar başını salladı.

Bir süre daha öylece sonra nazikçe, "Artık kolumu bırakabilirsin," dedim.

"Doğru ya," dedi ve beni serbest bıraktı. "Özür dilerim."

Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak koridora baktım. "Tamam," dedim. "Tamam."

"Harry?" Molly sordu.

"Kavga etmenin ne yeri ne de zamanı," dedim.

"Um," dedi Molly. "Evet. Yani, açıkça."

"Başlama," dedim ona. "Tamam. Düşes oyun oynamak için burada....." Çenemi sıktım. "Tamam. Oyun ."

Kararlı adımlarla tekrar ilerlemeye başladım ve Molly de bana ayak uydurmak için acele etti.

* * *

Beyaz Konsey'in gösterişli salonuna geçtik.

Biliyorum. Bu bir kelime değil. Ama . Kıdemli Konsey'in odalarını görseydiniz, bana destek olurdunuz.

Koridorda ilerledim ve Kıdemli Konsey odalarının dışında nöbet tutan on iki kişilik Muhafız ekibine başımla işaret ettim. Hepsi de genç nesilden ; anlaşılan büyük çift kapının diğer tarafında çocukların kafa karışıklığından başka bir şey katamadığı yetişkin işleri dönüyordu.

Konsey'in geriatokrasisi ilk kez benim lehime çalışmıştı. Eğer yaşlı muhafızlardan birini burada bırakmış olsalardı, kesinlikle genel prensiplere dayanarak içeri girmemi engellemeye çalışırdı. Hal böyle olunca, ben yaklaşırken kapıcılardan birkaçı bana başlarıyla selam verdi ve sessizce selamlarını mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hızlıca başımı salladım ve adımlarımı hiç yavaşlatmadım. "Vakit yok çocuklar. İçeri girmem gerek."

Aceleyle kapıları açtılar ve ben de hızımı kesmeden kapılardan geçerek Üst Düzey Konsey'in odalarına adım attım.

Her zaman yaptığım gibi, içeri girdiğimde etkilendiğimi hissettim. Burası çok büyüktü. İçine bir Küçükler Ligi beyzbol sahası sığdırabilir ve bir basketbol sahası için yer bırakabilirdiniz. Önümde dikdörtgen bir orta salon uzanıyordu; zemini, içinden altın damarlar geçen beyaz mermerden yapılmıştı. En uçtaki mermer basamaklar, zemine uygun mermerden Korint sütunlarıyla desteklenen ve tüm mekânı çevreleyen bir balkona çıkıyordu. Odanın en ucunda bir havuza akan sessiz bir şelale vardı, etrafı canlı ağaçlar ve bitkilerden oluşan bir bahçe ve ara sıra duyulan kuş cıvıltılarıyla çevriliydi.

Odanın ortasına bir platform sahne kurulmuştu, parlak kristallerden oluşan sahneye benzer bir ışıklandırma vardı, ayrıca ahşap bir podyuma monte edilmiş bir tane daha , anladığım kadarıyla yakınında konuşan herkes için güçlendirilmiş ses sağlayacaktı. Salon, minyatür bir insanlık denizi içinde yerde duran büyücülerle doluydu; daha fazlası da yukarıdaki balkonda sıralanarak salonu tamamen doldurmuştu.

Sonuç olarak, gösteriş o kadar ki etkilenmemek elde değildi, zaten amaç da buydu ve beynim yerin yüzlerce metre altında olduğunu bilse de, gözlerim doğal güneş ışığıyla aydınlatıldığında ısrar ediyordu.

Ama öyle değildi: Platform sahnesinde, Kıdemli Konsey'in en yeni üyesi Büyücü Cristos'un yanında bir vampir duruyordu. Podyumda durmuş, gülümseyerek topluluğa hitap ediyordu. Siyah resmi cüppeleri ve mor cüppeleriyle göz kamaştıran Kıdemli Konsey'in geri kalanı, kukuletalarını kaldırmış bir şekilde izliyordu.

". . geleceği gözlerimiz ve zihinlerimiz değişim olasılığına açık olarak karşılamamız gerektiğinin bir başka örneği," dedi Cristos. Harika bir konuşma sesi vardı; güçlü, pürüzsüz bir baritondu ve devasa salonda zahmetsizce yuvarlanıyordu. Konsey'in resmi dili olan Latince konuşuyordu - ki bu da size onların düşünce yapısı hakkında bir şeyler söylemeli. "İnsanlık şimdiden düşüncesiz şiddet ve savaş döngüsünden uzaklaşmaya başlıyor, komşularıyla barış içinde bir arada yaşamayı öğreniyor, ortak sorunlarının kan dökülmesine yol açmasına izin vermek yerine çözüm bulmak için birlikte çalışıyor." Yardımsever bir tavırla gülümsedi; uzun boylu, zayıf, dalgalı gri saçları, koyu renk sakalı ve delici koyu renk gözleri olan bir adamdı. Resmi cübbesini, altındaki özel tasarım iş takımını daha iyi gösterebilmek için açık giyiyordu.

"İşte bu nedenle Kızıl Kral ile bir telefon konferansı talep ettim," diye devam etti. *Telefon* için uygun bir Latince isim olmadığı için İngilizce bir kelime kullandı. Bu, toplantıları izleyen Konsey'in tepkisini çekti. Böyle şeyler yapılmazdı. "Ve sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendisiyle bir süre konuşarak, açıkça tanımlanmış, bağlayıcı ve karşılıklı olarak kabul edilebilir bir barış için desteğini aldım. Barışı sağlamak herkesin yararınadır ve işte bu nedenle Beyaz Konsey'in büyücüleri, sizlere Kızıl Saray'dan Düşes Arianna Ortega'yı takdim etmekten memnuniyet duyuyorum."

Cristos'un sahnedeki pozisyonundan çok uzakta olmayan birkaç büyücü coşkuyla alkışlamaya başladı ve bu alkışlar salonun her yerine yayıldı, sonunda kibar alkışlara dönüştü.

Arianna gülümseyerek kürsüye çıktı.

. "Kulüpteki en tatlı kız" muhteşem demek istemiyorum. Gerçek bir tanrıça gibi görünüyordu. Detayların neredeyse önemi yoktu. Uzun boylu.
Koyu renk saç. Süt gibi, cilalı fildişi gibi bir ten. Alacakaranlık gökyüzü kadar mavi gözler. Kırmızı ipekten bir elbise giymişti, yakası muhteşem bir şekilde dalgalanıyordu. Mücevherler boğazına, kulaklarına dokunuyordu. Saçları başında toplanmıştı, ara sıra gevşek lüleler dökülüyordu. O kadar saf bir güzelliği vardı ki, görmek neredeyse acı veriyordu -Athena bir Cuma gecesi dışarı çıkıyordu.

Güzelliğinin altında hiç de hoşuma gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmem beş altı saniye kadar sürdü. Onun güzelliğinin kendisinin bir silah olduğunu fark ettim - onun gibi yaratıklar erkekleri arzu ve saplantıyla delirtiyordu. Daha da önemlisi, güzelliğinin sadece deriden ibaret olduğunu biliyordum. Altında neyin gizlendiğini biliyordum.

Düşes, "Teşekkür Büyücü Cristos," dedi. "Bugün burada, iki ulus arasında barışı sağlamak ve böylece halklarımız arasındaki iğrenç kan dökülmesine nihayet bir son vermek amacıyla kabul edilmek benim için büyük bir onurdur."

Arianna duraklayınca alkış tufanı yeniden başladı. İnsanlar bu kez işareti daha hızlı algıladı. Yükseltilmiş sahnenin altında yerde duran büyücüler dışında alkışlar hâlâ kibar ve gönülsüzdü.

Kapıyı açmadan önce alkışlar kesilene kadar bekledim. Tam da alkışların sona ermesi ile düşesin bir sonraki açıklaması arasındaki sessizlik anında sessiz bir gümbürtüyle kapandı.

Neredeyse binlerce yüz bana döndü.

Sessizlik çöktü. Birden küçük şelalenin sesini ve ara sıra bir kuşun cıvıltısını duyabildim.

Arianna'ya sertçe baktım ve sesim çok net bir şekilde, "Kızı istiyorum, vampir," dedim.

Bakışlarımı bir an için kibar bir sükûnetle karşıladı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve beraberinde alaycı bir gölge getirdi. Bu durum kanımı kaynattı ve asamı daha sıkı tutarken parmak eklemlerimin patladığını duydum.

"Büyücü Dresden!" Cristos sert bir şekilde azarladı. "Savaş kışkırtıcılığı aptallığının ne yeri ne de zamanı."

Otoritesinden o kadar etkilenmiştim ki sesimi ve daha yüksek sesle "Ailesinden aldığınız çocuğu geri verin, Arianna Ortega,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya da Düello Kanunu hükümleri uyarınca benimle yüzleşirsiniz." Mırıltılar bir gök gürültüsü gibi meclisin içinden geçti.

"Büyücü Dresden!" Cristos hayretler içinde bağırdı. "Bu, Anlaşmalı bir ulusun büyükelçisi ve barış görevi için burada bulunduğu sırada güvenli bir şekilde hareket edeceğine dair söz verildi. Bu *yapılmaz*!" Odanın etrafına baktı ve parmağıyla benden çok uzakta olmayan gri pelerinli birkaç büyücüyü işaret etti. "Gardiyanlar! Bu adama odadan çıkarken eşlik edin!"

Onlara bir bakış attım. Hepsi eski muhafızlardı, hepsi tehlikeli, hepsi sertti ve benden gerçekten hoşlanmamışlardı. Bir silahın ağzındaki tüm merhamet ve acıma duygusuna sahip altı çift göz bana kilitlenmişti.

Molly'nin yutkunduğunu duydum.

Onlara dönüp İngilizce olarak "Böyle olmasını istediğinize emin misiniz, beyler?" diye sordum.

Sesim düşündüğümden daha tehditkâr çıkmış olmalı ki yarım düzine Beyaz Konsey üyesi yürümeyi bıraktı. Birbirlerine bakıştılar.

Onlardan sahneye döndüm ve vampire hitap ettim. "Evet, hırsız?"

Arianna Cristos'a döndü ve ona oldukça üzgün ve nazik bir gülümseme verdi. "Bu aksaklık için üzgünüm, Büyücü Cristos. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim, ancak Büyücü Dresden'in halkım tarafından kötü bir şekilde haksızlığa uğradığını düşündüğü oldukça açık. Haklı olsun ya da olmasın, duygularının bu savaşın başlamasına katkıda bulunduğunu unutmayın."

Sihirbaz Cristos, "Bu çirkin davranış için özür dilerim" dedi.

"Hiç de değil," diye güvence verdi Arianna. "Ben de bu çatışmada kişisel kayıplar yaşadım. Bu tür olaylardan kaynaklanan duyguları kontrol etmek her zaman zordur-özellikle de çok genç olanlar için. Bu, sizin ve benim halkım arasındaki şiddet döngüsünü kırmak istiyorsak üstesinden gelmemiz gereken sorunlardan sadece biri. Hem vampirler hem de büyücüler, savaş gazileri korkunç zihinsel ve duygusal yaralar alırlar. Büyücü Dresden'in sözlerine ya da eylemlerine alınmıyorum ve bunlardan onu sorumlu tutmuyorum." Bana döndü ve şefkatli bir ses tonuyla, "İçtenlikle söyleyebilirim ki şu anda ne kadar acı çektiğinizi çok iyi anlıyorum Büyücü Dresden," dedi.

Patlayıcı çubuğumu kaldırıp düşesin yüzündeki o sahte empatiyi yakmamak için kendimi zor tuttum. Bana danışmadan bir şey denemeyeceklerinden emin olmak için iki elimle teçhizatımı kavradım.

"Bu savaşın bizden aldığı sevdiklerimizi asla geri kazanamayız," diye devam etti. "Yapabileceğimiz tek şey, daha fazla sevdiğimiz zarar görmeden savaşa son vermek. Daha fazla gereksiz ölümü engellemek için buradayım, Dresden. Neden böyle bir şey yaptığımı elbette anlayabilirsin."

Beni öldürmek onun için yeterli değildi. Önce beni tamamen yenmek, hem pastasını almak de yemek istiyordu. Eğer o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu şekilde bir kapanış için savaşırsa, doğaüstü toplulukta büyük bir itibar kazanacaktı ve bunu aynı anda bana da yaparsa, bu sadece çok daha zarif bir zafer olacaktı.

Bana tekrar gülümsedi, aynı küçük alaycı tonla, o kadar silikti ki, aramayan hiç kimse muhtemelen göremezdi. Sadece arkasındaki kötülüğü görebilmem için yeterliydi, tüm Beyaz Konsey'in önünde bunu yüzüme vurduğunu çok iyi bildiğimden emin olmak için. Muhtemelen bunu bir aynada denemişti.

"Sana bir şans veriyorum," dedim, sesim sertti. "Çocuğu geri verirsen bu iş biter. İşimiz biter. Onu senden almamı sağla ve ben de sert oynayayım."

Sanki kafası karışmış gibi uzun, zarif parmaklarını göğsüne götürdü. "Bana neden bu kadar kızdığınızı ya da bu çocukla ne ilgim olduğunu bilmiyorum, efendim," dedi Arianna. "Ama öfkenizi anlıyorum. Ve keşke size yardım edebilseydim."

Birisi yanıma yaklaştı, biraz durdu. Genç bir kadındı, çok uzun boylu değildi, kıvırcık kahverengi saçları ve güzel olmasa da çekici ve sevimli olan kalp şeklinde bir yüzü vardı. Gözleri sabit ve sertti.

"Harry," dedi Anastasia Luccio, Gardiyanların kaptanı, "bunu yapma. Lütfen."

Çenemi sıktım ve hararetli bir fısıltıyla konuştum. "Ana, ne yaptığını *bilseydin*."

"Savaşı yeniden başlatmayacak ve güvenli davranış sözü altında ziyaret eden bir büyükelçiye saldırarak Beyaz Konsey'kalan onurunu lekelemeyeceksiniz," dedi sert bir şekilde. "Güçlüsün Dresden. Ama o kadar da güçlü değilsin. Eğer denersen, burada seni tek başına alt edebilecek en az otuz büyücü var. Birlikte çalışırlarsa seni yenmekle kalmazlar. Seni bir böcek gibi ezip geçerler ve sonra da üç ya da dört ay sonra seninle ne yapacaklarına karar kadar hapsedilirsin."

Karnım ve göğsüm gibi hissediyordum. Anastasia'nın yanından tekrar Düşes Arianna'ya baktım.

Beni izliyordu - muhtemelen beni dinliyordu da, vampir kulağı işte. Gülümsemesi derimin üzerinde yavaşça çizilen bir neşter gibiydi.

Anastasya elini koluma koydu - çok nazikçe, sertçe değil. Bir ricada bulunuyordu. "Harry, lütfen."

Molly ekledi, "Bunun Maggie'ye bir faydası olmayacak

patron." Çığlık atmak istedim. Savaşmak istedim.

Sahnede, Kıdemli Konsey'in kukuletalı figürlerinden biri ve geri çekti. Eski akıl hocam Ebenezar McCoy, geniş elleri ve yaralı mafsalları olan tıknaz, yaşlı bir adamdı, soluk beyaz saçlarından oluşan belli belirsiz bir saçak dışında keldi. Künt, güçlü yüz hatları pürüzsüz ve okunaksızdı ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarımı karşıladı ve bana çok küçük, çok kesin bir baş selamı verdi. Mesaj açıktı. Yaşlı adamın homurdanan sesini duyar gibiydim*: "Güven bana, Hoss. Onunla git*.

Dudağımın sessiz bir hırıltıyla dişlerimden yukarı kalktığını hissettim.

Sonra dönüp odadan çıktım, iş botlarım yere sertçe vuruyordu, asam elimde sıkılıydı. Anastasia benimle birlikte yürüdü, eli hâlâ kolumdaydı ve Cristos'un tercih edeceğinden daha nazik bir ikna yöntemi kullanmış olsa da odadan çıkarılacağımı açıkça belli ediyordu.

Gardiyanlar kapıyı yumuşak ve sert bir gümbürtüyle arkamdan kapatarak beni Beyaz Konsey'in toplanmış kudretinden ayırdılar.

Bölüm Sekiz

"Hey," dedi gösterişli salonun dışındaki genç Gardiyanlardan biri. "Hey, Harry. N'aber dostum?"

Carlos Ramirez'e başımı hızlıca sallamaktan daha fazlasını borçluydum ama bunu ona veremezdim. Hiç konuşmak istemiyordum, çünkü bunun öfkeli bir bağırışa dönüşmesini engelleyebileceğimden emin değildim. Molly'nin hızla ona döndüğünü ve "Şimdi olmaz. Bir sorun var, üzerinde çalışıyoruz ve yardım edebileceğin bir şey olursa seni arayacağıma söz veriyorum."

"Ama-" dedi arkamızdan birkaç adım atarak. "Müdür

Bey," dedi Luccio sertçe. "kalın."

İtaat etmiş olmalı. Yürümeye devam ettik ve o bizi takip etmedi.

Luccio beni daha önce hiç görmediğim bir tünelden geçirdi, sadece etrafımızdaki havada asılı kalmasını istediği ışıkla aydınlanan karanlık koridorlarda birkaç tur attı ve sonra sıcak, ateşle aydınlatılmış bir odaya açılan bir kapı açtı. Bir çalışma odasına benziyordu. Çıtırdayan büyük bir şömine, yanan birkaç mum ve yalnız köşelerde ve gruplar halinde etrafa dağılmış bir sürü rahat mobilya vardı, kişi istediği kadar çok veya az sohbet arkadaşı edinebilirdi.

Bir de bar vardı. Çok büyük, çok iyi stoklanmış bir bar. "Oh,"

dedi Molly, içeri girerken. "Rahat."

Anastasia kolumu bıraktı ve doğruca bara yürüdü. Siyah cam bir ÇiÇe getirdi ve kehribar rengi sıvıyı üç shot bardağına doldurdu. Bardakları yakındaki bir masaya getirdi, oturmamızı işaret etti ve sonra üç bardağı da masanın ortasına koyarak hangisini içeceğimizi bize bıraktı - iki yüzyıl boyunca Müdür düzeyinde paranoya insanın iliklerine işlemeye meyilliydi.

Masaya oturdum. Bir bardak aldım ve . İçkiyi yudumlarken göğsümde yakıcı bir sıcaklık hissediyordum ve bunu istiyordum.

Anastasia onunkini aldı ve kirpiğini bile kıpırdatmadan ortadan kaybolmasını sağladı. Molly bardağına baktı, kibarca bir yudum aldı ve diğer kadının eğlenen bakışları arasında, "Birisi şoför değil ama ayık olmalı," dedi.

kişi."

"Harry," dedi Anastasia bana dönerek. "Bugün yaptığın şey tehlikeliydi."

"O sürtüğü haklayabilirim," diye .

"Arianna'nın kaç yaşında olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok," diye karşı çıktı, "çünkü insanlığın o kadar uzun süredir yazılı bir dili yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Boş bardağımı ittim ve "Tarih öncesi sürtüğü alabilirim" dedim. Bir an odaya baktım ve "Burası neresi?" dedim.

Anastasia sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. "Endişe Odası'na hoş geldiniz."

"Endişe Odası, ha."

Kaşlarını çattı. "Barı görmedin mi?" Molly

kıkırdadı ve kıkırdamasını bastırdı. "Özür dilerim."

Anastasia'nın sesi belli belirsiz bir ironiye dönüştü. "Burası biz huysuz ihtiyar Gardiyanların, büyücü olacak kadar yeteneği olan asi çocukları idam etmek yerine yaşamalarına izin vermemizi isteyecek kadar yufka yürekli büyücülerden bıktığımızda bir yer. Senin çırağın gibi. Sizi temin ederim ki bu odada birkaç kadeh içki içildi ve duruşmasından sonra nasıl pişman olacağımıza dair acı sözler söylendi."

. "Döküyor muydun, içiyor muydun, yoksa konuşuyor muydun?"

Omuz silkti. "Onun için değilse bile, başkaları için. Morgan senin duruşmandan sonra kendini içkiye verdiğinde ben de buradaydım, Harry."

"Bu kadar rahat hissetmesine şaşmamalı."

Sıkıca gülümsedi. "Muhtemelen kompleksteki en özel ve güvenli oda burası."

"Paranoya Merkezi'nde sadece casuslar mı var? Siz çocuklar gittikçe özensizleşiyorsunuz."

"Kahretsin, Harry." Luccio başını salladı. "Müdürlük işini bir süredir yapıyorsun. Ya da çoğunu. Hâlâ Gardiyanların bazen yaptıkları gibi kararlı davranmak için bir nedenleri olmadığını mı düşünüyorsun?"

İç çektim. Hayat asla basit değildir. Kara büyüye kapılarak büyücülük yeteneklerinin ve zihinlerinin kontrolünü kaybeden çocukları, genç erkekleri ve kadınları öldürdükleri için yıllarca Gardiyanlara karşı çıkmıştım. Sonra birkaç büyücünün çılgınlıklarının sonuçlarını gördüm. Çok çirkinlerdi.
Çirkin, çirkin, çirkin. "İyi bir nedenin var," dedim. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez. Bu onu doğru yapmaz."

Molly yumuşak bir sesle, "Herkes geri dönemeyecek kadar uçurumun kenarında değildir," diye ekledi. "Bazen insanlar sadece ... sadece kaybolurlar. Sadece onlara nasıl geri döneceklerini gösterecek birine ihtiyaç duyarlar."

"Evet. Ve bu ayrımı yapmak için gereken sürede, birçok masum

insanlar öldü, Bayan Carpenter," dedi Anastasia, sesi samimi ve nazikti. "İnsan nüfusu son iki yüzyılda akıl almaz bir hızla arttı. Giderek daha fazla büyücü seviyesinde yetenek doğuyor. İçlerinden her biri büyücü olduğunda, sorunla yüzleşmek için giderek daha az zamanımız oluyor ve yeterince yardım alamıyoruz."

"Önlem," dedim. "Onları erken bulursanız büyücü olmazlar." "Kaynaklar."

İç çekti. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. "Eğer tüm Konsey Müdürlük görevinden başka bir şey yapmasa, tam zamanlı çalışsa, yine de yeterli olmazdı." "Eğitim," dedim. "Paranet'i kullanın. Küçük yeteneklerden yardım alın yeteneklileri tespit etmek."

Bana gülümsedi ve şöyle dedi: "Hâlâ destek bulmaya çalışıyorum. Bu iyi bir fikir, Harry. İşe bile yarayabilir. Sorun Konsey'deki bazılarının bunu anlamasını sağlamak. Bunu sadece bir güvenlik riski olarak görüyorlar, özellikle de Peabody'den sonra. Ama bu iyi bir fikir. Zamanı gelecek, er ya da geç."

. Bir an sessiz kaldım ve sonra dedim ki, "Tanıdık bir tartışma, ha? Bana biraz rutin ver. Beni sakinleştir. Bu kadar mı?"

"Kaygı, öfke ve tedirginlik zihni bulandırır. Endişe Odası bu yüzden burada." Belli belirsiz gülümsedi. "Bir büyücü uçurumun kenarına itildiğinde bunun neye benzediğini çok iyi biliyorum." İkimize birer kadeh daha doldurdu ve "Peki neden bana o tarih öncesi sürtüğün sana bunu nasıl yaptığını anlatmıyorsun?" dedi.

Bardağı içmeden aldım. "Küçük bir kızı kaçırdı."

"Vampirler çok çocuk alır," dedi Anastasia. "Bunu bu kadar özel yapan ne?"

Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik hüküm sürüyordu. Yukarı baktım ve gözleriyle karşılaştım.

Anastasia ve ben bir süredir görüşüyorduk. Beni herkesten iyi tanıyordu. Belki yarım saniye yüzümü inceledi ve sonra derin bir nefes aldı. "Harry," dedi, "hayatın pahasına güvenmediğin hiç kimseye bu konuda bir şey söyleme."

Ona küçük, acı bir gülümseme verdim ve başımı salladım. Bilgi güç demekti. Maggie'nin kızım olduğunu bilen herkes onu bana karşı koz olarak kullanabilirdi. Anastasia bunu yapmazdı, hiçbir nedenle yapmazdı ama Beyaz Konsey'deki diğerleri yapardı. Muhtemelen Arianna'nın kullandığından daha yumuşak eldivenler kullanırlardı: Maggie'ye bakması, iyi gitmesi, ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilmesi ve bir babanın çocuğu için isteyebileceği her şeyin sağlanması için para teklif edildiğini ve eğer kabul etmezsem teklifin geri çekileceğini düşünebiliyordum. Ne de olsa bunlar *iyi* adamlardı.

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Nicodemus'un bu bilgiyle neler yapabileceğini düşündükçe gerçekten ürperiyordum - ya da Mab'ı seviniyordum. (Evet, *o* Mab. Benden söylemesi: Hikâyeler onun hakkını vermiyor.) Dışarıda başka gerçek cevherlerle de tanışmıştım ve hiçbirinin benden hoşlanmak için bir nedeni yoktu. Öte yandan, içim ürpererek, Arianna'nın tanımadığım bir şeytan olduğunu düşündüm.

Ne olursa olsun, Maggie hakkında bilgi sahibi olmanın

Genel. Konsey önünde benimle kan bağını açıkça ortaya koymayı hiç planlamamıştım. Bu sempati kazanmazdı, sadece ilgi çekerdi. Maggie'nin babası olduğumu ne kadar az kişi bilirse, o kadar güvende olurdu.

Ve evet.

İroninin farkındayım.

Anastasia'ya bakmaya devam ettim ve "Sana güvenebilir miyim?" diye sordum.

Ellerini masanın üzerine koydu ve beş kez yavaşça sayarak ellerine baktı, cevap vermeden önce söyleyeceklerini düşündü. "Ben kavgada olduğum kişi değilim, Harry."

Dişlerimi sıktım. "Yani burada güvenli bir yerde oturacaksın."

Edinburgh'a geldiğimden beri ilk kez Anastasia Luccio'nun kara gözleri gerçek bir öfkeyle parladı ve birden bu kadının onlarca yıldır Gardiyanların kaptanı olduğunu hatırladım. Aramızdaki hava kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak ısındı. "Bana korkak demeden önce iyi düşün," dedi çok kısık bir sesle.

Sert, demir saçlı kaptan sihirli bir şekilde bir üniversite öğrencisinin bedenine yerleştirildiğinden beri güçleri önemli ölçüde azalmıştı ama zekâsı ve deneyimi . Güçlerimiz olursa olsun Luccio'yla dövüşmek istemezdim. Ve o zamandan beri onu birden fazla kez dövüşürken görmemiş de değildim.

İçimdeki öfke onun üzerine dökülmek istedi. Ama o benden daha iyisini hak ediyordu. Öfkemi tekrar bastırdım ve bir elimin parmaklarını sessiz bir özür jestiyle kaldırdım. Anastasia Luccio pek çok şey olabilirdi ama korkak değildi ve böyle bir suçlamanın çürütülmesi için kelimenin tam anlamıyla bir düello gerektirebileceği bir gün ve çağda doğup büyümüştü.

Hayır, teşekkür .

Başını salladı, sakinleşti ve gerginliğinin bir kısmı gitti. "Burada en çok benim işinize yarayacağımı söyleyecektim - istihbarat toplamak, sorular sormak ve kullanabileceğiniz kaynakları araştırmak. Elbette savaşmalısınız ama kızı bulana kadar bunu yapamazsınız ve bazı insanlarımız barış sürecini bozmadığınızdan emin olmak isteyecektir. Eğer buradan çalışırsam, onları atlatabilirim."

Birden utanarak ellerime baktım. O benden daha net düşünüyordu. "Hiç düşünmedim bile. Evet. Özür dilerim, Ana."

Başını eğdi. "Önemli bir şey değil."

"Gereksizdi." Kafamı kaşıdım. "Merlin'i kum torbasına koyabileceğini mi sanıyorsun?"

İki kaşını da kaldırdı.

"Hayret bir şey, kapüşonunu bana bağırmaya başlamamasına çok şaşırdım. Belki de tam orada *bana* meydan okudu. Bana kafa tutabilecekken kıçının üstüne oturmasına imkan yok-" Molly'nin gözlerinin kocaman açıldığını fark edince konuşmamı yarıda kestim. Arkama bakmak için döndüm.

Duvardaki bir tablo az önce yana kayarak gizlenmiş bir kapıyı ortaya çıkarmıştı. Kapı sessizce açıldı ve yaşlı Merlin'in film afişlerindeki ciddi versiyonuna benzeyen bir büyücü Endişe Odası'na girdi.

Arthur Langtry, Beyaz Konsey'deki en yaşlı ve en güçlü büyücülerden biriydi. Saçları ve sakalları uzundu, gümüş ipliklerle süslenmiş bembeyazdı ve mükemmel bakımlıydı. Gözleri kış mavisi ve tetikte, yüz hatları uzun, ciddi ve asildi.

Beyaz Konsey'in Merlin'i sade beyaz bir cübbe giymişti. Sadece silahşör kemeri olarak düşünebildiğim beyaz deriden bir kemer kalçasında asılıydı. Özel Kuvvetler operatörleri için yapılan taktiksel teçhizattan sonra tasarlanmış gibi görünüyordu, ama önemsiz bir içgörü parıltısıyla bunun tam tersinin doğru olabileceğini fark ettim. Muhtemelen iksir olan çok sayıda şişe, ayrı deri kutularda duruyordu. Anemik bir çubuğun deri kaplı sapı ya da güdük bir asa bir kılıftan dışarı çıkıyordu. Birkaç kesenin ağzı kapalıydı ve içlerinde çalışırken yanımda taşımayı alışkanlık haline getirdiğim standart büyücülük teçhizatının parçaları varmış gibi görünüyordu. Ayrıca uzun, beyaz bir asa taşıyordu, bilmediğim bir ağaçtan yapılmış basit bir ahşap direk.

Bir süre ona baktım. Sonra dedim ki, "Barış görüşmeleri bitti mi?" "Elbette ," dedi Merlin. "Tanrım, Dresden. Biz gitmiyoruz Tüm Üst Düzey Konsey'in bir vampirin pençelerinin erişebileceği bir sahnede durmasına izin verin. Delirdin mi sen?"

Ona göz kırptım.

"Büyücü McCoy sahnedeki tek gerçek Kıdemli Konsey üyesiydi," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Tabii ki güvenlik önleminden haberi olmayan Cristos dışında. Elçi bir suikastçı olabilir."

Çenemi birkaç kez oynattım ve "Yani, sen tedbiri elden bırakmazken onu orada tek başına mı bıraktın?" dedim.

Merlin omuz silkti. "Herhangi bir soruyla başa çıkmak için birimizin orada olması gerekiyordu. Bu McCoy'un fikriydi, Dresden. O sinir bozucu, kibirli ve zorlu bir adam."

Kaşlarımı çattım ve zihinsel olarak beynimi tembellik ettiği için kırbaçladım, kendimi duygusal olarak yönlendirilmiş düşmanca tepkimin ötesini görmeye zorladım. "Vampirlere güvenmiyorsun," dedim yavaşça. "Bu barış konferansında Kool-Aid içmiyorsun."

Langtry sabırla bana baktı. Sonra Luccio'ya baktı. "Jonestown," diye cevap verdi. "Geçen yüzyıldaki toplu intihar."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Ah, mecazı anlıyorum. Hayır Dresden, onları sadece sözleriyle kabul etmek istemiyoruz ama Konsey'deki pek çok kişi aynı fikirde değil. Cristos, barış şartlarını benimsemeyi çok isteyen çok sayıda destekçi topladı."

"Madem savaşı durdurmak istemiyorsunuz," dedim, "o zaman ne halt etmeye

Beni durdurur musunuz, Kaptan Luccio? Bunu sizin için hemen orada
düzeltebilirdim." Langtry sakince, "," dedi. "O zaman
bayıltıp bir deliğe attılar." Bu sözleri söylerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Kabul ediyorum, hoş bir fikir ama pratik bir fikir değil."

Molly dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına alarak düşünceli bir şekilde Merlin'e baktı.

Beynim çalkalanmaya devam etti. *Sanırım yapabilirim, sanırım yapabilirim.* Tepenin zirvesine vardığımda gözlerim büyüdü. "Barış çubuğu içmeyi planlamıyorsun.
Bir saldırı bekliyorsunuz."

Bana kayıtsızca baktı ve sanki tamamen tesadüfmüş gibi bir elini savaş asasının kabzasına dayadı. "Hay Allah. Bunu ne ele verdi, Dresden?"

Merlin olsun ya da olmasın, cevap olarak ateşli bir şeyler söylemeye başladım ama Anastasya elini bileğime koydu. "Kaynaklarımız," dedi yeni başlayan hakaretimi bastırarak, "Kızıl Saray kampında büyük bir hareketlilik olduğunu bildirdiler. Harekete geçiyorlar."

bir ileri bir geri baktım. "Bir Truva atı denediklerini mi düşünüyorsun?"

Langtry, "Ya da bunun bir çeşidi," diye cevap verdi.

"O yüzden buna hazırlanıyoruz," dedi Anastasia. "Aynı zamanda onlara karşı şimdiye kadar yaptığımız en ağır karşı saldırıyı da hazırlıyoruz."

"Hımm," dedi Molly, "ya barış yapma konusunda ciddilerse?" Herkes ona
baktı ve çırağım gözle görülür bir şekilde
Merlin'in bakışı.

"," dedi.

Langtry belli belirsiz gülümsedi. "Leopar beneklerini değiştiremez, Bayan Carpenter. Koyunlar aç bir kurtla sadece kısa bir süreliğine dost olabilir. Kızıl Saray'da vahşet ve timsah gözyaşları var. Eğer barış yaparlarsa, bunun tek nedeni yeniden savaşmadan önce kendilerini yenilemek için zamana ihtiyaç duymalarıdır."

Molly'ye, "Gerçekten eski şeyler kendi yollarında ilerler," diye onayladım, ses tonum doğal olarak Langtry'yi de içeriyordu. "Her zaman en iyisini um ve en kötüsüne hazırlan."

Molly düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi ve başını salladı.

Langtry bana baktı ve "Neden açıkladığımı açıklamama gerek var mı Dresden?" dedi.

"Belki de daha iyi olur," dedim. "Yani, resim ya da başka bir şey kullanmadınız Profesör."

Langtry nefes aldı, kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra gözlerini benden
kaçırdı. "Um?" Molly kaşlarını çatarak söyledi.

"Kızıl Mahkeme'nin saldırmasını istiyoruz, eğer niyetleri buysa," dedim ona. "Kızıl Divan'ın numaralarının işe yaradığını düşünmesini istiyoruz. Kendilerine aşırı güvenmelerini istiyoruz. Sonra bize vurduklarında biz de onlara öyle sert ve hızlı karşılık vereceğiz ki her şey bitene kadar ne olduğunu anlamayacaklar."

"Hayır," dedi Langtry. "Yani bunun hiç *bilmiyorlardı*. Nokta. Artık bu pislikle soğuk, sıcak ya da başka türlü bir savaş yürütmeyeceğiz. Onları kökünden ve dalından yok edeceğiz." Sesi buza dönerken çenesini hafifçe kaldırdı. "Onları yok edeceğiz."

Ardından sessizlik geldi. Ateş neşeyle çıtırdıyordu.

Ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim. "Ama önce kendilerini ifşa etmeleri gerekiyor. İşte bu yüzden," diye fısıldadım, "benden Düşes Arianna'yı rahat bırakmamı isteyeceksin."

Langtry sakin ve sessiz bir sesle, "Saçmalama," dedi. "Senden rica etmiyorum. Size vazgeçmenizi *emrediyorum*, Müdür Dresden."

"Bırakın çocuk ölsün," dedim.

Langtry, "Büyük olasılıkla çocuk çoktan öldü ya da dönüştürüldü," dedi. "Ve hâlâ hayatta olsa bile, soğuk bir gerçekle yüzleşmeliyiz: Kızıl Saray'ın insanlıktan *bir daha* beslenmesini engellersek, şu anda yaşayan ve henüz doğmamış sayısız *milyar* kurtulacak." Sesi daha da soğuklaştı. "Masum olsun olmasın, hiç kimsenin hayatı bundan daha değerli değildir."

Birkaç uzun, sessiz saniye boyunca hiçbir şey söylemedim.

Sonra ayağa kalktım. Bir an için Merlin'le yüzleştim. Adamı harekete geçiren ve gücünü yeryüzündeki en büyük ölümlü büyü kuyusu haline getiren inatçı, kararlı iradeyi hissedebiliyordum.

Ona sessizce, "Her şeyi tersinden anlıyorsun, biliyorsun," dedim. "Hiçbir hayat bundan daha değerli değil mi? Hayır, Merlin. Hiçbir hayat daha az değerli değildir."

Yüz ifadesi hiç değişmedi. Ama parmakları asasının üzerinde hafifçe gerildi. Soğuk mavi gözleri Molly'ye hafifçe dokundu ve sonra bana döndü.

Tehdit açıkça görülüyordu.

Kulağına doğru eğildim ve fısıldadım, "Devam et Arthur. Dene bakalım." Sonra yavaşça doğruldum, her duygunun ve her düşüncenin yüz ifademden akıp gitmesine izin verdim. Havada yoğun bir gerilim vardı. Kimse kımıldamadı. Molly'nin oturduğu yerde titrediğini görebiliyordum.

Merlin'e yavaşça başımı salladım.

Sonra sessiz ve net bir sesle "Çekirge" dedim. Molly

hemen ayağa kalktı.

Kapıya doğru yürürken kendimi kızla Langtry arasında tuttum. Herhangi bir meydan okuma teklifinde bulunmadı ama gözleri kutup gibi ve mutlaktı. , Luccio bana tek, küçük, komplocu bir baş selamı verdi.

Cehennem çanları. Başından beri kime karşı çalışacağını biliyordu. Molly ve

ben Edinburgh'u geride bırakıp Chicago'ya döndük.

Bölüm Dokuz

(Chicago'ya dönerken yol boyunca sorun bekledim ama çıkmadı.

Edinburgh'dan yapılacak bir yolculuk, katı kurallarla sınırlandırılırsa zor olacaktır.

fiziksel ulaşım araçları. Büyücüler ve jet uçakları, hortumlar ve karavan parkları gibi bir araya gelir ve benzer şekilde feci sonuçlar doğurur. Tekneler muhtemelen elimizdeki en güvenli modern ulaşım aracıdır, ancak İskoçya'dan Chicago'ya gitmek biraz zahmetlidir.

Biz de iyi bir büyücünün her zaman yaptığı şeyi yaparız: Hile yaparız.

Nevernever, yani ruhlar dünyası bizimkinin yanında, bir nevi alternatif bir boyut gibi var olur, ancak ölümlü dünyayla aynı şekilde şekillenmez. Hiçlik, ölümlü dünyada kendisiyle ortak bir yanı olan, enerjilerin rezonansı olan yerlere temas eder. Yani, eğer A noktası Hiçlik'te karanlık ve ürkütücü bir yer ise, gerçek dünyada da karanlık ve ürkütücü bir yere temas eder - diyelim ki Chicago Üniversitesi'ndeki yığınlara. Ancak Nevernever' A noktasından beş adım ötedeki B noktası sadece karanlık ve üzücüdür, gerçekten korkutucu değildir. Belki de B noktası Seattle'daki bir mezarlığa bağlanıyor.

Eğer bir büyücüyseniz, UC'deki yığınlardan başlayabilir, Nevernever'a bir kapı açabilir, beş metre yürüyebilir, gerçek dünyaya geri dönmek için başka bir kapı açabilir ve Seattle'daki mezarlığa çıkabilirsiniz. Yürünen toplam doğrusal mesafe, beş ya da altı fit. Toplam kat edilen mesafe, bin yedi yüz *milden* fazla.

Güzel, değil mi?

Kabul gerekir ki, Nevernever'da yürüdüğünüz mesafe neredeyse hiçbir zaman beş adım kadar az değildir ve bu yürüyüş sizi sadece bakarak bile sizi çıldırtacak kadar korkunç, devasa bir dehşetle tanıştırabilir. Nevernever korkutucu bir yerdir. Çok fazla planlama ve yedekleme yapmadan keşfe çıkmak istemezsiniz, ancak güvenli yolları - Yolları - biliyorsanız, o zaman çok sayıda seyahati güzel ve hızlı bir şekilde ve en az

spontane delilik.

Bir zamanlar, çok acil durumlar dışında Nevernever'a girmeyi bile reddederdim. Şimdi, bu fikir benim için bir otobüs durağına gitme düşüncesinden çok daha stresli değil. İşler değişiyor.

Öğle yemeğinden önce Chicago'ya dönmüş, Nevernever'dan çıkıp eskiden mezbaha olarak kullanılan büyük bir binanın arkasındaki ara sokağa girmiştik. *Blue Beetle*'ı, eski püskü Volkswagen Bug'ımı yakınlara park etmiştim. Daireme geri döndük.

Susan ve Martin bekliyorlardı. Döndükten yaklaşık iki dakika sonra kapı çalındı ve açtığımda her iki yarı vampirin de önünde durduğunu gördüm. Martin omzunda askıya asılı deri bir çanta taşıyordu.

"Kız kim?" Martin sordu, gözleri sakindi ve benden öteye, Molly'ye odaklanmıştı.

"Seni tekrar görmek de güzel dostum," dedim. "Ve bundan bahsetme. Ben her zaman insanların hayatını kurtarıyorum."

Susan bana gülümsedi ve Molly'ye bir kadının diğer bir kadının giyim, takı, makyaj ve vücut tipi gibi milyonlarca ince ayrıntısına dayanarak detaylı bir profilini çıkardığı ve ardından ne kadar sosyal bir tehdit olabileceğine karar verdiği bir süreç olan Kadınlara Bir Kez Bakma'yı uyguladı. Erkeklerin de buna paralel bir süreci vardır, ancak bu ikili bir süreçtir: *Birası var mı? Varsa, benimle paylaşacak mı?*

"Harry," dedi Susan beni yanağımdan öperek. Kendimi puma ülkesindeki bir çam ağacı gibi hissediyordum. Kabuğumun bölgesel olarak puanlanmasının sırada olmadığını ummak . "Bu kim?"

"Çırağım, Molly Carpenter," dedim. "Çekirge, bu Susan Rodriguez. Bu da Marvin bilmem ne."

"Martin," diye düzeltti beni, içeri girerken hiç bozuntuya vermeden, "ona güvenilebilir mi?" "En az senin bana güvendiğin kadar," dedim.

"Pekâlâ." Martin'in sesi daha kuru olamazdı, ama denedi. "Bunun için şükürler olsun."

"Kim olduklarını biliyorum, Harry," dedi Molly sessizce. "Onlar Aziz Giles Kardeşliği'nden, değil mi? Vampir avcıları?"

"Yeterince yakın," dedi Susan, tam yanımda, kişisel alanımın içinde durarak. Samimi bir mesafeydi bu. Ateş gibi yanan parmaklarıyla bir an koluma dokundu ama gözlerini Molly'den ayırmadı. "Bir büyücü çırağı mı? Gerçekten mi? Nasıl bir şey?"

Molly omuz silkti, gözlerini kaçırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Çok fazla okuma, çok fazla sıkıcı alıştırma ve ara sıra saf dehşet anları."

Susan Molly'den bana baktı ve bir tür sonuca varmış gibi görünüyordu. Tekrar kişisel alanımdan uzaklaştı. "Konsey'le konuştun mu?"

"Biraz," dedim. "Düşes karargâhtaydı. Onunla da konuştum."

Susan keskin bir nefes aldı. "Ne? Yüz seksen yıldan bir süredir Meksika'dan ayrılmadı."

"Guinness'i ara. Serisini bozdu."

"Aman Tanrım," dedi. "Orada ne işi vardı?"

"Şefkatli ve anlayışlı olmak ve yaklaşık bin büyücü arkadaşının önünde onu düelloya davet ettiğim için beni affetmek."

Martin boğulur gibi bir ses çıkardı. Susan'ın gözleri biraz irileşmişti.

"Tam orada ondan bir parça almak istedim," dedim, "ama güvenli davranış taahhüdü altında hareket ediyordu. Konsey istihbaratı her türlü vampir faaliyetinin söylüyor. Başka bir haber var mı diye araştırıyorum ama bu biraz zaman alacak."

"Seferberlikten zaten haberimiz vardı," dedi Susan. "Kardeşlik Konsey'i üç gün önce uyardı."

"Konsey'in herkesi bilgilendirmesi iyi oldu sanırım. Ama Konsey'in bildiği başka ne varsa önümüzdeki birkaç saat içinde öğreneceğim," dedim. "Siz bir şey bulabildiniz mi?"

"," dedi Susan. " gel."

Sehpanın etrafına oturduk ve Martin valizi üzerine bıraktı. Bir dosya çıkardı ve bana uzattı.

"Neredeyse bir petabaytlık bilgiden-" diye başladı.

"Petabayt ne?" diye sordum.

"Bir katrilyon bayt," diye açıkladı. Çok yardımcı oldu.

Susan gözlerini devirdi ve "Birkaç kütüphane dolusu bilgi" dedi. "Oh.

Tamam."

Martin boğazını temizledi ve sanki sözü kesilmemiş gibi devam etti. "Üç yüzden az dosyayı geri aldık. Bunların çoğu envanter kayıtlarıydı."

Klasörü açtım ve listelerle kaplı birkaç yazıcı kağıdı ve kimlik numaralarıyla birlikte herhangi bir sayıda nesnenin fotoğraflarından oluşan birkaç sayfa daha buldum.

"Susan, Bu dosyadaki nesnelerin hepsi metakapasitör olarak kategorize edilmiş," dedi.

Homurdandım, fotoğrafları daha yavaş taradım. Taştan bir bıçak. Eski, çentikli bir kılıç. İs lekeli bir tuğla. Garip, belli belirsiz rahatsız edici soyut desenlerle kaplı bir vazo. "Evet. Fiziksel olarak incelemeden emin olamam ama bu şeyler ayin eşyasına benziyor."

Kaşlarımı çattım ve listelerdeki numaraları çapraz referanslamaya başladım. "Ve buna göre, hepsi Nevada'daki güvenli bir tutma tesisinden kontrol edildi ve bir sürü olarak gönderildi. " Susan'a baktım. "Maggie ne zaman
tam olarak?"

"Seni aramamın üzerinden yirmi dört saatten biraz daha az bir süre geçti."

Zamanlamaya kaşlarımı çattım. "Maggie'nin kaçırıldığı gün gönderdiler."
"Evet," dedi. "Kaçırıldıktan yaklaşık üç saat sonra."
"Nereye gönderilmiş?"
"Asıl soru da bu," dedi. "Maggie ile bağlantılı olduğunu varsayarsak tabii."
Martin, "Büyük olasılıkla öyle değil," dedi.
"Evet. Zamanını elimizdeki diğer ipuçlarını araştırmak için harcasan daha iyi olur Marvin." Ona ters ters baktım ve sayfaları incelemeye geri döndüm. "Bu aletin ne için kullanıldığını bulabilirsem, belki onu eleyebilirim.
Tek bildiğim bunun bir yağmur dansı için olduğu." Düşünceli bir şekilde dizimdeki sayfalara dokundum. "Önce bunu yapacağım. Ben bunu yaparken Molly, senin de gidip Peder Forthill'le bizzat konuşmanı istiyorum - telefonların güvenli olmadığını varsaymak zorundayız.
Forthill'in güneyde bazı bağlantıları var. Onlardan herhangi birinin olağandışı bir şey rapor edip etmediğini bilmek istediğimi söyle. Arkanı kollaması için Mouse'u yanına al."
"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Harry. Hâlâ gün ışığı var."
"Silahların, çekirge," dedim Yoda sesimle. "Onlara ihtiyacın ."
Kaşlarını sıkıntıyla çattı ve *şöyle* dedi: "Biliyor musun, sanırım "*Star Wars*'tan başka bir şeye gönderme yapmak mümkün mü patron?"
Muppetvari bir bilgelikle gözlerimi kıstım. "İşte bu yüzden başarısız oluyorsun." "Bu bile ... ... Augh. Bunu yapmak daha kolay." Ayağa kalktı ve
elini uzattı. Ona *Mavi Böcek*'in anahtarlarını attım. ", Mouse."
Mouse mutfaktaki pozisyonundan kalktı ve sürünerek Molly'nin yanına geldi. "Bir saniye bekle, evlat. Susan," dedim. "Bununla ilgili bir şey ensem kaşınıyor. Kötü adamlar dün gece bizi nerede bulacaklarını biliyorlardı. Birimizin peşine takılmış olmalılar ve sırtımızda bir hedef tahtası ile dolaşmamıza gerek yok. Belki sen ve Martin gidip gölgemizi yakalayabilir misiniz diye bakabilirsiniz."
Martin, "Bizi görecekler ve apartmandan çıkar çıkmaz bir şey yapacaklar," dedi.
"Ah!" Molly aniden gözleri parlayarak konuştu. "Doğru ya!"

* * *

Molly, Susan ve Martin, Molly'nin birinci sınıf tüllerinden birinin örtüsü altında apartmandan sıvışırken ben postaları almak ve köpeği küçük arka bahçede gezdirmek için dışarı çıktım. Mouse'a beş dakika verdim, sonra onu aradım ve daireye geri döndüm.
Molly, Susan ve Martin'i dairemin kapısını görebilecek herhangi bir gözlemcinin görüş alanından sonra beni tekrar içeri soktu.

"Nasıldı?" diye sordu. Sıradan olmaya çalıştı ama artık onu cevabımın ne zaman önemli olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Pürüzsüz," dedim. "Beni gururlandırdın."

Başını salladı, ama içinde hazırlıksız bir anlaşma olamayacak kadar fazla enerji vardı. Onun neler hissettiğini hatırladım: yeteneğimi, disiplinimi, becerimi -kendimi- bir öğretmene kanıtlamayı çok istemiştim. Geriyi görebilmem ve çıraklık dönemimi iki gözüm ve tüm parmaklarım sağlam olarak atlattığım için ne kadar deneyimsiz, ne kadar aptal ve ne kadar şanslı olduğumu anlamam neredeyse on yılımı aldı.

Çocuğu tek başına bir göreve göndermek konusunda çok endişeli değildim. Oldukça uysaldı ve Forthill onu seviyordu. Molly kavgada pek başarılı değildi ama bir anlık uyarıyla onlardan kaçabilirdi, işte bu noktada Mouse devreye giriyordu. Büyük köpeğin dikkatinden kaçan çok az şey vardı. Eğer düşmanlık baş gösterirse, Mouse onu uyarırdı ve hey-presto, ikisi de gitmiş olurdu.

O iyi olacak.

"Çok uzun sürmesin," dedim sessizce. "Gözler açık. Dikkatli ol."

Yüzü ışıl ışıl parlıyordu. "Sen benim patronum değilsin."

Yeteneklerini davam için faydalı hale getirmekten duyduğu gururu . "Yapmıyorum," dedim ona. "Ya yaparsın ya da bir yıllık maaşını keserim."

"Bana hiçbir şey ödemediğini biliyorsun, değil

mi?" "Lanet olsun," dedim. "Yine engellendim."

Bana bir gülümseme daha fırlattı ve aceleyle dışarı çıktı, hevesle basamakları tırmandı. Fare de hemen arkasından onu takip etti, kulakları tetikte, tavrı ciddiydi. Geçerken kapının yanındaki küçük masadan deri kayışını aldı. Molly onu unutmuştu ama kasabada tasma yasaları vardı. Mouse'un yasaları umursamadığından şüpheleniyordum. Benim teorime göre tasması konusunda ısrar ediyordu çünkü insanlar "güvenli bir şekilde zaptedilmiş" kocaman bir köpeğe karşı kendilerini daha rahat ve dostça hissetmeye meyilliydi.

Benim aksime, o hoşlanır. Köpek. Her neyse.

Beetle çalışana kadar bekledim ve kapıyı kapatmak için dışarı çıktım. Sonra Martin'in basılı sayfalarını aldım, oturma odasının zeminindeki kapağı örten halıyı kenara çektim ve laboratuvarıma indim.

"Laboratuvarım," dedim deneysel olarak, her heceyi çizerek. "Neden böyle söyleyince hep 'mwoo- hah-hah-hah-hahhhhhh' diye devam etmek istiyorum?"

"Çocukken Hammer filmlerine fazla mı maruz kaldın?" diye cıvıldadı aşağıdan neşeli bir ses.

Merdivenin dibine geldim, bir kelime mırıldandım ve elimi geniş bir hareketle salladım. Bir düzine mum titreyerek canlandı.

Laboratuvarım süslü değildi. Beton bir kutuydu, binanın bodrum katında. Muhtemelen ev inşa edilirken burayı çakıl ve toprakla doldurmayı ihmal etmişti. Masalar ve raflar duvarlara dizilmiş, büyülü tuğlalarla kaplanmıştı.

a-brac. Odanın ortasında uzun bir masa uzanıyordu ve neredeyse tamamı Chicago şehir merkezinin kalaydan yapılmış, sokak lambalarına ve ağaçlara kadar ölçekli bir modeliyle doluydu.

Çırağımın iki masanın arasında küçük bir çalışma masası vardı. Eğitimi devam ettikçe kendi notlarını, aletlerini ve malzemelerini daha fazla eklemeye devam etmesine rağmen, bir şekilde aynı miktarda alanı açık tuttu. Her şey düzgünce düzenlenmiş ve pırıl pırıldı. Molly'nin çalışma alanı ile odanın geri kalanı arasındaki ayrım bir haritadaki çizgiler kadar keskin ve belirgindi.

Küçük odanın en ucundaki beton zemine yerleştirilmiş olan çağırma çemberimi yükselttim; bakır, gümüş ve demirden örülmüş beş metrelik bir çember olan bu çemberi bir svartalf gümüşçüsünden sipariş ettiğimde bana üç bin dolara mal olmuştu. Malzemeler o kadar da pahalı değildi ama bir svartalfı demirle çalışmaya ikna etmek için ciddi bir tazminat ödemek gerekiyordu.

Çemberin örgüsündeki her bir metal tel, büyülü enerjileri herhangi bir basit çemberden çok daha yüksek bir derecede kullanan ve kontrol eden formüllerde sigiller ve rünlerle yazılmıştır. Her telin kendi sembol dizisi vardı, o kadar küçük ve hassas çalışılmıştı ki sadece svartalves ve belki de Intel bunu başarabilirdi. Statik deşarj gibi ama daha sıvı olan ışık titreşimleri her bir metal telin etrafında kayıyor, kırmızı ışık, mavi ve yeşil sürekli spiraller halinde dans ediyor ve iç içe geçiyordu.

Bir büyücü için hâlâ gencim ama arada bir oldukça havalı bir şey yapabiliyorum.

Bir raf odadaki diğer tüm raflardan farklıydı. Basit bir astı. Erimiş mumdan oluşan volkanik tepecikler her iki ucunu da kaplıyordu. Rafın ortasında bir insan kafatası vardı ve etrafı ciltsiz aşk romanlarıyla çevriliydi. Ben izlerken, kafatasının boş göz çukurlarında turuncu titrek bir ışık yandı, sonra dönerek bana odaklandı. "Çok fazla Hammer filmi," diye tekrarladı Kafatası Bob. "Ya da, muhtemelen, *Rocky Horror Picture Show*'da çok fazla gece geçirdim."

"Janet, Brad, Rocky,," dedim itaatkâr bir şekilde. Rafa gittim, kafatasını raftan aldım ("Wheee!" dedi Bob) ve sonra onu çalışma masalarından birinin üzerindeki çoğunlukla temiz bir alana taşıdım. Kafatasını bir yığın defterin üzerine koydum ve ardından Martin'in manila klasörünü önüne koydum.

"Bir konuda senin görüşüne ihtiyacım var," dedim. Dosyayı açtım ve Martin'in bana verdiği fotoğrafları yerleştirmeye başladım.

Bob bir süre onlara baktı ve "Burada neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Metakapasitörler," dedim.

"Bu çok garip. Çünkü bir grup ritüel nesnesine benziyorlar." "Evet.

Metakapasitörün ayin nesnesi için bir kod dili olduğunu düşündüm."

Bob resimleri inceledi ve nefesinin altında kendi kendine mırıldandı. O değil

Aslında konuşan bir kafatası, özel olarak büyülenmiş bir kafatasının içinde yaşayan bir zekâ ruhu. Karanlık Çağlardan beri büyücülere yardım ediyor ve büyünün geniş dünyası hakkında benim bildiğimden daha fazlasını unutmadıysa, bunun tek nedeni hiçbir şeyi unutmamasıdır, asla.

"Tek bir grup halinde seyahat ediyorlar. Ne için kullanılabilecekleri konusunda bir tahminde bulunmam gerekiyor."

"İki boyutlu görüntülerden bunu anlamak zor," dedi Bob. "Dört boyuttan daha azı olduğunda kafam karışmaya başlıyor." Kafatasının dişlerini düşünceli bir şekilde birkaç kez birbirine vurdu. "Başka bir şey var mı? Açıklama ya da başka bir şey?"

Dosyayı açtım. "Sadece envanter listesi." Parmağımı taş bıçağın resminin üzerine koydum ve "'Çakmaktaşı bıçak'" yazısını okudum. Kenarları ufalanmış eski bir tuğlaya dokundum. "'Tuğla."

Bob, "*Bu* göz kamaştırıcı derecede faydalı," diye mırıldandı.

. "Bunun sadece çeşitli ıvır zıvırlar olması mümkün. Eğer özel bir amacı olduğunu düşünmüyorsanız, o zaman-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye sözünü kesti Bob asık suratla. "Tanrım, Harry. Ne kadar da inançsızsın." "Bana bir şey söyleyebilir misin, söyleyemez misin?"

"Akıl sağlığınızın sınırlarında gezindiğinizi söyleyebilirim, sahib."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Bob başını resimlerden kaldırmadı. "Auran durumda. Patlayan bir boya fabrikasına bakmak gibi. Deli insanlar böyle olur."

Homurdandım ve bir Bob'un sözlerini düşündüm. Sonra omuz silktim. "Bu davaya çok yakınım, belki de."

"Sessiz bir yerde biraz zamana ihtiyacın var patron. Beynini boşalt. Vibe'ınızı yumuşatın."

"Teşekkür ederim, Doktor Fraud," dedim. "Bunu dikkate alacağım. Bana o nesneler hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

Bob, "Onları incelemeden olmaz," dedi.

. "Süper. Büyücü gumshoe için bir kötü vuruş daha."

"Üzgünüm," dedi. "Ama sana buradan söyleyebileceğim tek şey tetik." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bob, "Bunlar karanlık ve tehlikeli büyü nesneleri," dedi. "Yani, belli ki. Açılara bakın. Hiçbir şey orantılı ve dengeli değil. Yıkıcı, bozucu, ölümcül bir şey için tasarlanmışlar."

. "Şu izler. Söylentilere göre savaş yakında yeniden alevlenecekmiş." Parmaklarımı yorgun bir şekilde saçlarımda gezdirdim. "Tetikleyici ne demiştin?"

"Bu kadar karanlık bir şey için mi?" Bob sordu. "Tek bir şey olur." Donup kaldığımı hissettim. Kahvesiz boğazım yükselmeye başladı.

"İnsan kurbanı," diye cıvıldadı kafatası parlak bir sesle. "Bir masumun katledilmesi."

Bölüm On

Ben gözlerim kapalı bir şekilde masaya yaslandım.

Kızıl Saray yıkıcı bir kara büyü eylemine hazırlanıyordu.

Ritüel, her neyse, başarılı olması için bir insanın kurban edilmesini gerektiriyordu.

Kafamda, Maggie'nin bir ayin çemberi içinde, kabus gibi bir gökyüzünün altında bir vampir ordusu tarafından kuşatılmış, kesilmiş bir koyun gibi kanının akıtıldığı bir film izledim.

İçinde iğrenç bir zarafet vardı. Tek bir hamleyle kızım ölecek ve ölümü Konsey'e saldırmak için kullanılacaktı. Bu basit bir tahmindi ama düşes hakkında gördüklerime uyuyordu. Bana maksimum miktarda kişisel acı çektirebilir ve aynı anda büyülü bir saldırı başlatabilirdi. İntikam ve savaş her ikisine de hizmet edecekti; tüm bunlar olurken o gülümsüyor, gülümsüyor, barış ve anlayış vaatleri veriyor, yok etmeyi planladığı aynı aptallar tarafından benden korunuyordu.

Onları uyarmaya çalışabilirdim ama çok azı dinlerdi. Ebenezar, Anastasia ve bazı genç Gardiyanlar belki ama onlar dinleyip inansalar bile diğerlerini ikna etmeleri gerekecekti. Ucube Konsey hiçbir şeyi çabucak yapmaz ve *Tempus*'un öfkeyle kaçtığına dair içimde kötü bir his vardı.

Yani, bunu kendim yapmak zorundayım.

Ama bunu yapmak için bilgiye ihtiyacım vardı.

Tekrar çağırma çemberime baktım ve yavaş, derin bir nefes aldım. Yapabileceğim şeyler vardı. Korkunç şeyler. Çağırabileceğim varlıklar, kötü niyetli bilgeler ve bilinmeyeni gün ışığı kadar açık hale getirebilecek kötü bilgelik varlıkları vardı.

Eğer yapsaydım, korkunç bir bedeli olurdu.

Gözlerimi çemberden ayırdım ve başımı salladım. O kadar da çaresiz değildim. Henüz değildim.

Birisi dairemin kapısını yüksek sesle çaldı.

Yukarı çıktım, laboratuvarı kapattım ve patlatma çubuğumu aldım. Kapıya kadar taşıdım ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Murphy duruyordu, elleri ceketinin cebinde, omuzları kamburlaşmıştı.

Kapıyı açtığımda "Telefonu kullanamadım," dedi. İçeri girdi ve ben de kapıyı arkasından kapattım.

"Evet, Kızıl Saray'ın onları dinliyor olabileceğini düşünüyoruz."

Başını iki yana salladı. "Onu bilemem, Harry. Ama İç İşleri benimkini dinlemeye aldı."

Ona göz kırptım. "Şu IA aptalları mı? Yine mi? Rudolph bu işin peşini bırakamaz mı?" Kahverengi burunlu polis Rudolph, SI'da sevgiyle anıldığı gibi, SI'dan kaçmak ve İç İşleri'ne atanmak için yeterince yalakalık yapmayı başarmıştı. Eski iş arkadaşlarına karşı kin besliyor gibi görünüyordu ve (artık sona ermiş olan) SI sürgünü için mantıksız bir şekilde onları suçluyordu.

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Murphy. "Orada kendine oldukça iyi bir isim yapıyor."

"Murph, sen iyi bir polissin. Eminim ki-"

Bir elini havaya kaldırdı ve başını salladı. "Şu anda bunun bir önemi yok. Dinle. Tamam mı?"

Kaşlarımı çattım ve ona başımı salladım.

Murphy, "Ofis binanızın bombalanmasıyla ilgili geniş çaplı bir soruşturma yürütülüyor," dedi. "Rudolph baş FBI ajanı ve davadan sorumlu yerel baş dedektifle konuştu ve onları senin şüpheli bir karakter ve iyi bir fail malzemesi olduğuna ikna etti."

İnledim. "Adli tıp bunu . Patlayıcılar benim katımdaydı, bazıları da ofisimin duvarlarındaydı."

Murphy bir eliyle saçlarını geriye doğru itti. Gözlerinin altındaki torbalar gözle görülür şekilde koyulaşmıştı. "Önümüzdeki birkaç saat içinde seni getirip sorgulayacaklar. Muhtemelen seni tam yirmi dört saat tutacaklar. Eğer seni suçlayacak bir şey bulurlarsa daha da fazla tutabilirler."

"Bunun için zamanım yok," dedim.

Murphy, "O zaman ortalıkta görünmemelisin," dedi. "Ben de gitmeliyim. Birlikte görülmemiz ikimize de yardımcı olmayacaktır."

" çocuğu," diye hırladım. "Rudolph'u Michigan Gölü'nün ortasına fırlatacağım ve bakalım o küçük sümüklü bok yüzebilecek mi?"

"Kurşun ağırlıkları getireceğim," dedi Murphy. Dairemin büyülü savunmasını aşması için yaptığım tılsımı gömleğinden çıkarıp bana gösterdi. "Umarım seni bulamam. Yardımıma ihtiyacın benimle temasa geç, olur mu?"

"Murph," dedim. "Eğer yetkililer üzerime gelmeye hazırlanıyorsa ... sen buralarda olamazsın."

Kaşları küçük bir parça yukarı kalktı. Bu bir tehlike sinyaliydi. "Affedersiniz?" dedi kibarca.

"Zaten yeterince kötü görünecek, birlikte o kadar çok çalıştık ki. Eğer şimdi bana gerçekten yardım ediyorsan... rozetini korumana izin vermezler. Vermeyeceklerini biliyorsun. Ve bundan daha fazlasını da yapabilirler. Kendini hapiste bulabilirsin."

İçindeki bilinçaltı öfkeli gerginlik aniden kayboldu. "Tanrım, Dresden. Sen bir aptalsın."

Ona göz kırptım.

"Eğer seninle gelirsem," dedi, "kendimi toprağın altında bulabilirim. Bu seni endişelendirmiyor gibiydi."

"Şey," dedim. "I . . ."

"Savaşlarımı ben seçerim, Dresden. Sen değil." Bana sakince baktı. "Bunu senin kafana girecek şekilde anlatmama izin ver: Arkadaşım bir çocuğu canavarlardan kurtarmaya gidiyor. Ben de onunla gidiyorum. Arkadaşlar böyle yapar, Harry."

Başımı salladım ve birkaç saniye sessiz kaldım. Sonra dedim ki, "Seni tanıyorum Karrin. Senin için iyi bir savaşta ölmek korkunç bir son olmaz. Bunun mümkün olduğunu biliyorsun ve kendini buna hazırladın." Derin bir nefes aldım. "Ama kalkanını alırlarsa... İşinin senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Birkaç santimle ölürsün. Bunun olmasını izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yani beni dışarıda bırakmayı mı seçiyorsun? Benim ne istediğim önemli değil mi?" "Bilmiyorum," dedim. "Belki."

"Ve buna karar veren sen misin?"

Bir an düşündüm. Sonra "Hayır." dedim.

Başını salladı. "İyi cevap." Parmak uçlarıyla tişörtünün altındaki muskasının şekline dokundu. "Ara."

"Geleceğim. Belki bir ulakla, ama yapacağım."

"Size acı çektirmek isteyen birinin arkadaşlarınıza tetik çekmeye başlayabileceği aklıma geldi. Mesajı nasıl doğrulayabilirim?"

Başımı salladım. Düşündükçe, burada, kendi evimde bile duyulma konusunda çok dikkatli olamayacağıma daha çok emin oluyordum. Evim koruyucu büyüyle kaplıydı ama benden güçlü, daha deneyimli ya da daha çılgın bir sürü insan (ve insan olmayan) vardı. "Eğer bir ulak göndermem gerekirse, geldiğini bildiğinden emin olacağım."

Murphy cevap vermemi izledi. Sonra sanki görünmeyen bir gözlemciyi arıyormuş gibi yavaşça odaya baktı ve anlayışla başını salladı. "Pekâlâ. Burada fazla kalma, Harry."

"Evet," dedim. "Benim için endişelenme, Murph."

Yüzünü buruşturdu. "Sadece senin için endişelenmiyorum. Burada en az bir silah saklıyorsun ve bahse girerim laboratuvarda daha fazla yasadışı malzeme vardır. Eğer seni şüpheli olarak görürlerse, arama emri çıkartırlar. Ve bildiğim kadarıyla FBI'ın elinde onları buraya canlı sokacak bir tılsım yok."

Yüksek sesle inledim. Murph haklıydı. Dairemde birkaç yasadışı silah vardı. Kılıçlar da hâlâ laboratuardaydı. Ayrıca, "Kimi arayacaksın?" sorusunun cevabı "Harry Dresden" olduğunda kullanmak üzere, hükümetin muhtemelen sahip olmamı istemeyeceği, tükenmiş uranyum tozu gibi çeşitli malzemeler de vardı.

Dairemi koruyan koğuşlar da bir sorun olacaktı. Biri gelip kapıyı çalsa ya da kapı kolunu kurcalasa bile bir şey yapmayacaklardı ama kapıyı zorla açmaya çalışan herkes şoka maruz kalacaktı. Aslında kapımın etrafına yerleştirdiğim savunmalar sayesinde yaklaşık yetmiş bin voltluk bir şok. Yıldırım vahşiydi ama bu savunmanın sadece ilk katmanıydı. Bir zombi ordusunun oturma odama girmesinin üzerinden uzun zaman geçmemişti ve ben bu deneyimi tekrarlamak istemiyordum.

Ama korumalarım bir zombi, çılgın bir vampir ya da yanlış yönlendirilmiş bir FBI ajanı arasında ayrım yapamazdı. Sadece birinin zorla içeri girmesine tepki verirlerdi. Biri zarar görmeden önce korumaları devre dışı bırakmalıyım. Sonra da evdeki şüpheli eşyaları çıkarmalıyım.

Cehennem çanları. Sanki aklımda yeterince şey yokmuş gibi. Başparmağımı kaşlarımın arasında baş ağrısının oluştuğu noktaya sürttüm. "Her şeyin üstüne bir de buna ihtiyacım yoktu. O da bu yüzden yaptı."

"Neden kim ne yaptı?"

"Kızıl Saray'dan Düşes Arianna," dedim. Murphy'ye günüm hakkında bilgi verdim. "Bu karakterine aykırı, değil mi?" Murphy sordu. "Yani, onlar için Bu kadar rahatsız edici bir şey mi? Bir binayı havaya uçurmak mı?"

"Savaş sırasında birkaç kez benzer şeyler yaptılar," dedim. "O bir açıklama yapıyordu. İş yerimi Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde havaya uçuruyor, tıpkı büyücülerin Honduras'ta kocasının komuta merkezini havaya uçurduğu gibi. Ayrıca dikkatimi ve enerjimi başka yöne çekerek daha fazla potansiyel desteği benden uzaklaştırıyor."

Murphy başını salladı. "O kadar zeki ki hata yapıyor." "Öyle mi?"

"Evet. O kadar zeki olsaydı, seni ofisinde paramparça ederdi."

Başımı salladım. "Evet. En pratik yol bu." "Peki

neden yapmadı?"

"Sanırım benden kurtulmadan önce verebileceği en fazla acıyı vermek istiyor."

Murphy kaşlarını kaldırdı. "İntikam için mi? Bu kötü bir film senaryosu gibi, değil mi?" Belli belirsiz bir İngiliz aksanı takındı. "Hayır, Bay Murphy. Dresden. Ölmeni bekliyorum."

Homurdandım. Murphy haklıydı. Düşes Arianna, pratiklik pahasına sadist tarafını şımartmaktan hoşlanacak türden biri olamazdı.

Ölümcül derecede soğukkanlı olmadan bir vampir olarak binlerce yıl hayatta kalamazsınız.

Bu da demek oluyor ki . . .

"Burada işleyen başka bir şey var," dedim. "Başka bir oyun dönüyor."

Murphy başıyla onayladı. "Susan'ın sana karşı dürüst olduğundan ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim," dedim. Bana bile biraz boş geldi.

Murphy'nin ağzı acı bir şekilde kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onu seviyordun. Seni manipüle etmeyi kolaylaştırıyor."

"Susan bunu yapmaz," dedim.

"Umarım değildir," diye yanıtladı Murphy. "Ama bir süredir yok, Harry. bakılırsa bir savaşta savaşıyor. Bu insanı değiştirmeye yeter, hem de iyiye doğru değil."

Başımı yavaşça salladım ve "Susan değil," dedim.

Murphy omuz silkti. "Harry . . . İçimde kötü bir his var..." Kelimelerini seçerken burnunu kıvırdı. "kötü bir his var, tekerlekler yerinden çıkmak üzere."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece ... binanın havaya uçması tüm haberlerde. Başka bir şey hakkında konuşan bir sunucu bulamazsınız. İnsanlar teröristler hakkında çığlık atıyor. Tüm bu durum hükümetin üst kademelerinde şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha fazla ilgi görüyor. Beyaz Konsey'in çoğunun bu Cristos denen kişinin kontrolü altında olduğunu söylüyorsunuz.
Şimdi Kızıl Saray'ın üst kademeleri de işin içine giriyor ve bana anlattığına göre herkes silahlarına sarılıyor." Ellerini iki yana açtı. "Küba füze krizi gibi. Herkes diken üstünde."

Cehennem çanları. Murphy haklıydı. Doğaüstü dünya uçurumun kenarında duruyordu ve dibindeki yok oluş savaşına giden çok uzun bir yol vardı.

Yavaşça nefes alıp düşündüm. Sonra dedim ki, "Bu umurumda değil."

Murphy'nin altın rengi kaşları havaya kalktı.

"Dünyadaki herkesten ben sorumlu değilim Murph. Küçük bir kız bulup onu güvenli bir yere götüreceğim. Hepsi bu kadar. Dünyanın geri kalanı bensiz de idare edebilir."

"Ya bu bardağı taşıran son damlaysa, Harry? Küçük kız. O zaman ne yapacaksın?"

Saf bir öfke sütunu omurgamdan yukarı yükselip sesimi sertleştirirken hırladım. "Maggie'yi güvende tutacağım. Eğer bu yüzden dünya yanarsa, öyle olsun. Ben ve çocuk biraz marşmelov kızartacağız."

Murphy birkaç boş saniye boyunca düşünceli bir şekilde beni izledi. Sonra çok nazik bir şekilde, "Sen iyi bir adamsın, Harry," dedi.

Yutkundum ve başımı eğdim, sesinin tonu beni alçakgönüllü yaptı

ve yüzündeki ifade, kelimelerin kendisinden daha önemliydi.

"Her zaman mantıklı değil," dedi gülümseyerek. "Ama sen deliliğin en iyi türüsün."

"Teşekkür , Karrin."

Uzandı ve kolumu bir kez sıktı. "Gitmeliyim. Beni ara."

"Arayacağım."

Bir süre sonra gitti ve ben de dairemi hükümetin incelemesi için sterilize etmeye başladım. Bu biraz zamanımı alacaktı ama bir kafeste kilitli olmak daha da fazla zamanımı alacaktı. Kapı çalındığında hâlâ kaçak mallarımın sonuncusunu saklıyordum. Donup kaldım. Bir süre sonra kapı tekrar çalındı.

"Harry Dresden!" diye seslendi bir erkek sesi. "Ben Federal Soruşturma Bürosundan Özel Ajan Tilly. Dün geceki patlamayla ilgili olarak bu mülkü aramak ve içindekileri sorgulamak üzere gözaltına almak için iznim var. Eğer bu kapıyı açmazsanız, kırmak zorunda kalacağız."

Saçmalık.

Bölüm

On bir

(Halıyı tekrar tuzak kapısından yırttım. Şüpheli malzemelerimin neredeyse tamamını büyük bir naylon spor çantasına doldurmuştum. Üzerime astım omuzuma aldım, silgimi, asamı ve patlayıcı çubuğumu kaptım ve merdivenden çok hızlı inmeye çalışırken neredeyse kendimi öldürüyordum. Aşağıdan birkaç adım ötede durdum ve tuzak kapısını tekrar kapatmak için yukarı uzandım. Kapının alt tarafında bir çift basit sürgü vardı, böylece ben ya da çekirge diğerine hassas bir şeyin devam ettiğini ve dikkat dağıtıcı şeylerin tehlikeli olabileceğini işaret edebilirdik. Kapıyı sıkıca kilitledim.

" oluyor?" diye bağırdı Bob rafından. "Bob, koğuşların *hemen* kapatılmasını istiyorum."

"Neden sadece-"

"Çünkü ben silahsızlandırma büyüsünü kullandıktan beş dakika sonra geri gelecekler. Onları *indirmem* gerek. Kemikli kıçını kaldır ve yap şunu!"

"Ama bu onları en az bir hafta bayıltacaktır-"

"*Biliyorum*. Git *yap* ve acele et! Bu amaçla kafatasını terk etmen için sana izin veriyorum."

"Hay hay, ey kaptanım, kaptanım," dedi Bob ekşi bir sesle. Kafatasının göz çukurlarından küçük bir turuncu ışık bulutu aktı ve kapağın kenarındaki çatlaklardan yukarı doğru fırladı.

Hemen çantama bir şeyler doldurmaya başladım. Bunu yaparken de ortalığı dağıtıyordum ama bunun için bir yardım yoktu.

Yarım dakikadan az bir süre sonra Bob geri döndü ve tekrar kafatasının içine aktı. "Takım elbiseli ve üniformalı bir grup adam kapıyı çalıyor, Harry."

"Biliyorum."

"Neden?" diye sordu. " oluyor?"

"Bela," dedim. "Burada yasadışı olan neyim var?"

"Avukata benziyor muyum? Etrafım hukuk kitaplarıyla değil."

Üst kattan şiddetli bir çarpma sesi geldi. Yukarıda her kim varsa kapıya vurmaya çalışıyordu. İyi şanslar çocuklar. Daha önce de kapım kırılmıştı. Patlayıcılar dışında hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceği ağır metal bir güvenlik kapısı taktırmıştım.

"Hayalet tozu nerede?" Ben sordum.

Bob hemen, "Bir raf yukarıda, iki raf yukarıda, kahverengi karton kutu içinde puro kutusu," dedi.

"Teşekkürler," dedim. "Gergedan boynuzunun o
kısmı mı?" "Solunuzdaki rafın altında, plastik
saklama kutusu."

Bob'un kusursuz hafızası süreci hızlandırdı. Sonunda çantayı tıka basa doldurdum. Sonra duvardaki Paranet haritasını yırtıp çantaya ekledim ve üyelerinin irtibat numaralarını içeren rehberi de yanına attım. İhtiyacım olan son şey FBI'ın benim bir terörist hücre ağının merkezi olduğuma karar vermesiydi.

Bob'un kafatası da içine girdi. Çantanın fermuarını kapattım ve Bob'un dışarıyı görebileceği kadar bir açıklık bıraktım. Son olarak, iki kılıcı aldım (en azından biri Chicago bölgesindeki cinayetlerde kullanılmıştı), çantanın yan tarafındaki bazı kayışlardan geçirdim ve sonra kaybetmeyeceğimden emin olmak için aceleyle bantladım. Sonra pardösümü giydim ve çantanın kayışını homurdanarak omzuma attım. Bu şey çok ağırdı.

Patlamalar ve çarpmalar üst katta devam etti. Ani, keskin bir çatlama sesi geldi. İrkildim. Kapı ve çerçevesi sanayi tipi olabilirdi, ama bağlı oldukları ev yüzyılın önceki döneminden kalma ahşap bir antikaydı. Sanki bir şeyler kırılmaya başlamış gibiydi.

"Sana söylemiştim," dedi Bob. "Buradan öte tarafta ne olduğunu çok daha önce öğrenmiş olmalıydın."

"Ve *sana* söyledim," cevap verdim, "yapmak istediğim son şey, kendi evimle lanet olası Nevernever arasındaki bariyeri geçerek ve sonra da diğer taraftaki aç boogity-boo'nun dikkatini çekmekti."

"Ve ," dedi Bob kendini beğenmiş bir tavırla. "Ben de sana ."

Üst katta büyük bir gürültü oldu ve birisi "FBI!" diye bağırdı, aynı anda bir başkası da "Chicago Polisi!" diye bağırıyordu.

Bir an sonra biri irkilerek bir küfür savurdu ve bir silah . "O da neydi?" diye bağırdı oldukça tiz bir ses.

"Bir kedi," dedi Ajan Tilly'nin küçümseme dolu sesi. "Lanet olası bir kediye ateş açtın. Ve ıskaladın."

Bayım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Onu tamamen unutmuştum. Ama Bay, doğası gereği, kendi cüretkâr kaçışının icabına bakmış gibi görünüyordu.

Birkaç kıkırdamalar duyuldu.

"Hiç komik değil," diye tersledi diğer ses. Rudolph'tu, evet. "Bu adam tehlikeli."

"Temiz," diye seslendi başka bir odadan bir ses - ki bu benim yatak odam ve banyom anlamına geliyordu, çünkü mevcut tek oda orasıydı. "Burada bir şey yok."

"Kahretsin," dedi Rudolph. "Buralarda bir yerde. Adamlarının onu pencereden gördüğüne emin misin?"

"Beş dakika önce burada birinin dolaştığını görmüşler. Bu o olduğu anlamına gelmez." Bir duraklama oldu ve sonra Ajan Tilly dedi ki, "Ya da, vay be.
Belki de bodrum katında, şuradaki kapağın altındadır." "Pencerelerde hâlâ adamlarınız var mı?" Rudolph sordu. "Evet," dedi Tilly yorgun bir sesle. Sesini biraz yükseltti, sanki
Büyük bir odanın uzak tarafında biri. "Burası sıkı sıkıya kapalı. Gidebileceği hiçbir yer yok. Umalım da kendini göstersin ve sessizce teslim olsun. Tüm haklarına ve her şeye saygı göstereceğimizden emin olacağız ve eğer işbirliği yaparsa, bu iş çok çabuk bitebilir."

Durakladım. Yapmam gereken bazı seçimler vardı.

Yine de Tilly'nin önerdiği gibi yapabilirdim. Uzun vadede benim için en iyi seçeneğin bu olduğu açıktı. Makul herkes tarafından sorgulanır ve aklanırdım (yani Rudolph tarafından değil). Hatta onları Düşes'in ticari çıkarlarına yönlendirebilir ve onun başına bela olmalarını sağlayabilirdim. Ondan sonra, yetkililerle temkinli işbirliği statükosuna geri dönerdim ama bu süreç çok zaman alırdı. En azından birkaç gün.

O kadar zamanım yoktu.

Ajan Tilly bana tamamen mantıksız biri gibi gelmedi. Ama şimdi ona yaklaşıp masum olduğumu iddia ettikten sonra ortadan kaybolursam, en azından tutuklanmaya karşı koymuş olurdum. Bu karmaşadaki diğer her şey lehime sonuçlansa bile, bu bana hapis cezası getirebilirdi ki bundan kaçınmak istiyordum. Ayrıca. Tilly'nin Maggie için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ve itiraf etmeliyim ki *kızgındım*. Burası benim evimdi, lanet olsun. Rudolph gibi bir yılanın sözüyle bir adamın evinin kapısını kıramazsınız. Zaten bir sürü öfkem vardı, ama oturma odamda o sesleri duymak tümseğe bir büyük yumru daha ekledi. Kibarlığımı uzun süre koruyabileceğimden şüpheliydim.

Bu yüzden konuşmak için durmak yerine, çağırma çemberine döndüm, içine girdim, irademi topladım ve "*Aparturum*" diye fısıldadım.

Asamı soldan sağa salladım, alete irademi aşıladım ve gerçeklik bir gibi onun üzerinde yuvarlandı. Önümdeki boş havadan yumuşak yeşil bir ışık yayılmaya başladı; bir buçuk metre boyunda ve bir buçuk metre genişliğinde dikdörtgen bir alan; dairem ile Nevernever arasında bir kapı. Diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tuzak kapısının sürgüleri takırdamaya başladı. Birinin testere çağırdığını duydum. Kapı sıkı bir şekilde takılmamıştı. Bir testere bıçağını çatlaktan geçirip o iki cıvatayı saniyeler içinde kesebilirlerdi.

Gücümü bir savunma bariyeri oluşturacak şekilde topladım.

ve dişlerimi sıktım. Kalbim göğsüme çarpıyordu. Dünyalar arasındaki o kapıdan geçmenin beni erimiş bir lav gölünün dibine ya da akan bir şelalenin kenarına götürmesi tamamen mümkündü. İçine gerçekten adım atana kadar bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Sana !" Bob kıkırdadı.

Üstümde bir elektrik motoru vızıldadı ve sonra aniden durdu. Birisi şaşkın sesler çıkardı. Sonra ince bir çelik bıçak kapıdaki çatlaktan içeri girdi ve biri eliyle cıvataları kesmeye başladı.

Gerçek dünyadan çıkıp Asla'ya adım attım.

karşı hazırlıklıydım. Dondurucu soğuk. Yakıcı sıcaklık.
Suyun ezici derinliği, hatta mutlak vakum. Etrafımdaki güç küresi hava geçirmezdi ve beni uzay boşluğu gibi bir yerde bile hayatta tutabilirdi, en azından birkaç dakikalığına.

Etrafımdaki görünmez güç küresi bana çarparken, kalkanlarım tam güçte, patlayıcı çubuğum cehennemi serbest bırakmaya hazır bir şekilde Nevernever'a çıktım.

-

-Oldukça güzel bir papatya yatağı.

Kalkanlarım onları etti. Yatağın tamamı, küçük beyaz saksısının içinde, bir anda preslenmiş çiçek koleksiyonuna benzedi.

Yavaşça etrafıma bakındım, vücudum gergin ve hazırdı, duyularım

odaklanmıştı. Bir bahçedeydim.

Bir İtalyan numarası gibi görünüyordu. Çalıların ve çiçeklerin sadece küçük bir kısmı yükseltilmiş yataklara dikilmişti. Diğerleri, kapladıkları alanda doğal olarak büyüdükleri izlenimini verecek şekilde yerleştirilmişti. Çimenli patikalar düzensiz şekilli bahçenin içinden geçiyor, bir o yana bir bu yana kıvrılıp dönüyordu. Gümüş dolar büyüklüğünde bir sinek kuşu aşağıya doğru pike yaptı ve gagasını özellikle parlak bir çiçeğin içine soktu ve sonra tekrar gözden kayboldu. Bir arı vızıldadı -sadece normal bir yaban arısı, dev bir mutant canavar şey değil.

Gülmeyin. Onları orada gördüm.

Kalkan büyüsünü havanın geçmesine izin verecek şekilde ayarladım ve şüpheli, temkinli bir koklama yaptım. Güzel bir yer gibi görünebilirdi ama atmosferin klor gazıyla dolu olduğunu biliyordum.

Sonbahar güneşi gibi kokuyordu, ılık olabilirdi ama geceler ağır bir soğuk taşıyabilirdi. Havanın içeri girmesi, sesin kalkanımdan daha kolay geçmesi anlamına geliyordu. Kuşlar tembelce cıvıldıyordu. Yakınlarda bir yerde su akıyordu.

Bob titremeye başladı. "Dikkat et! Hırçın megasquirrel'e dikkat et patron!" dedi, zorlukla net konuşabiliyordu. "Tanrım! O ficus seni taciz etmek üzere!"

Kafatasına ters ters baktım ve etrafımı izlemeye geri döndüm

bir an daha. Sonra kalkanları dikkatlice indirdim. Çok fazla enerji yakıyorlardı. Onları birkaç dakikadan fazla tutmaya çalışırsam, kendimi işlev göremeyecek kadar yorgun bulacaktım.

Hiçbir şey olmadı.

Çok hoş, güzel bir bahçede uykulu bir öğleden sonraydı.

"Yüzünü görmeliydin," dedi Bob, hâlâ boğuk kahkahalarla seğiriyordu. "Sanki kızgın bir ejderhayla falan karşılaşacakmışsın gibi."

"Kapa çeneni," dedim ona sessizce. "Burası Nevernever. Ve bu çok kolay."

"Ruhlar dünyasındaki her yer bir kâbus fabrikası değildir, Harry," diye azarladı Bob beni. "Bu bir denge evrenidir. Her karanlık yer için bir de aydınlık yer vardır."

Asamı alıp soldan sağa doğru tekrar sallayarak laboratuvarıma giden geçidi kapatmadan önce, tehdit olup olmadığını kontrol ederek yavaşça bir daire daha çizdim. Sonra bölgeyi dikkatle taramaya geri döndüm.

"Yıldızlar ve taşlar, Harry," dedi Bob neşeyle. "Sanırım o gri pelerini uzun süre giymek seni etkilemiş. Çok mu paranoyaksın?"

Ters ters baktım ve taramayı hiç bırakmadım. "Way. Çok. Kolay."

Beş dakika sonra hiçbir şey . Ortada belirgin bir tehdit yokken ve çevre genel olarak bu kadar huzurluyken düzgün bir şekilde korkmuş ve paranoyak kalmak zordur.

"Tamam," dedim sonunda. "Belki de haklısın. Her iki durumda da, harekete geçmeliyiz. Umarım içimizden birinin tanıdığı, bizi Yollar'a geri göbir yer bulabiliriz."

"Ekmek kırıntıları falan mı bırakmak istiyorsun?" Bob sordu. "Sen bunun

için varsın," dedim. "Buraya nasıl döneceğimizi hatırlamak için." "Kontrol

et," dedi. "Ne tarafa gidiyoruz?"

Üç yol vardı. Biri yüksek otlar ve yükselen ağaçlar arasında dolaşıyordu. Diğeri çakıl taşlıydı ve yokuş yukarı uzanıyordu, çevre düzenlemesinde bol miktarda büyük kaya bulunuyordu. Üçüncüsü yeşilimsi parke taşlıydı ve etrafımızda bolca görüş alanı bırakan güzel, alçak çiçeklerden oluşan bir tarlanın içinden geçiyordu. Ben üçüncü seçeneği seçtim ve parke taşlı yoldan aşağı inmeye başladım.

Yirmi otuz adım sonra tedirgin olmaya başladım. Görebildiğim kadarıyla bunun için bir neden yoktu. Tamamen içgüdüseldi.

"Bob?" Bir sonra sordum. "Bunlar ne tür çiçekler?" "Çuha çiçeği," diye

cevap verdi kafatası hemen.

İzlerimde durdum. "Oh. Kahretsin."

Yer sarsıldı.

Toprak ayaklarımın etrafında kabardı ve önümdeki çuha çiçeği patikası boyunca yürüme taşları kıvranarak topraktan yukarı doğru kalktı. Bunların, dış iskelet parçalarının hafifçe yuvarlatılmış taçları olduğu kanıtlandı. Söz konusu parçalar, az önce sallanmaya başlayan, düşünülemeyecek kadar büyük yeşil kırkayağa aitti.

Biz konuşurken topraktan kurtuldu. Yaratığın bizden elli adım ötede başını topraktan kaldırıp bize dönmesini hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Çene kemikleri birkaç kez birbirine çarparak bana devasa bir makas setini . Beni belimden ikiye bölecek kadar büyüktüler.

Arkamıza baktığımda patikanın elli altmış metrelik bir kısmının daha koptuğunu gördüm ve aşağıya baktığımda üzerinde durduğum yürüme taşının da yaratığın bir parçası olduğunu gördüm.

Taş serbest kalırken dengemi korumak için mücadele ettim, ancak devasa kırkayağın kafası sağa sola kayarken ve gerçekten endişe verici bir hızla bana doğru yuvarlanırken, çuha çiçeği yatağına atıldım.

Devasa gözleri pırıl pırıl , açlıktan çatırdayan çenesinden balçık damlıyordu. Yüzlerce bacağının her biri, ağırlığını ileriye doğru itmek için yere saplanıyor, uçları çadır kazığı gibi toprağı ısırıyordu. Neredeyse bir lokomotif gibi ses çıkarıyordu.

Kırkayaktan kafatasına doğru baktım. "*Sana* !" Çığlık attım. "Way! Çok! Yavaş!"

Bölüm

On iki

Yeah.

O sabah yataktan kalktığımda aklımda olan şey bu değildi.

Lanet şey yavaş olmalıydı. Her fizik kuralına göre, her doğruya göre, o kadar büyük bir kırkayak *yavaş* olmalıydı. Dinozorik.

Elephantine.

Ama burası Nevernever'dı. Burada aynı kurallara göre oynamadınız. Fizik bir tür kılavuzdu, hem çok gevşek ve esnek bir kılavuz. Burada, zihin ve kalp maddeden daha fazla etkiye sahipti ve büyük böcek *hızlıydı*. O devasa, yırtıcı kafa, psikotik bir lokomotifin motoru gibi bana doğru fırladı, katil çeneleri genişledi.

Şansıma, zar zor da olsa daha hızlıydım.

Sol elimi öne uzattım, avucumu bir emir ve inkâr hareketiyle ileri doğru tuttum, evrensel bir pozun tek bir anlamı vardı: *Dur!* Bu yerde niyet önemliydi. Çeneler kapandığında, onu karşılamak için küresel kalkanımı kaldırdım, enerji bileziğimin tılsımlarında uğulduyor, içlerinden akan sihir sadece maddi metallerin geçici maddesini parlatırken parlayan ışığa dönüşüyordu.

Çeneler bir çıtırtı ve gümbürtüyle kapandı ve bileziğim daha da parladı. Kalkan, bir grup kaleydoskoptan daha fazla renk ve şekle ve canavarın çenelerini bir kenara itti - sonuçta onun gücü, maddi olmayan bir alemde maddi yönelimli gücün sadece bir parçasıydı.

Patlatma çubuğumu tutan sağ elimi ceketimin içinden çıkardım ve bağırarak söylediğim bir kelimeyle yakıcı güçte bir balyoz fırlattım. Aşağıya indi ve vurmadan bir an önce kıvrıldı, kırkayağın çenesine büyülü bir aparkat indirdi. Yaratığın kafasını birkaç metre yukarı fırlattı ve tüm vücudu acı içinde dalgalandı.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen beni bu kadar hazırlıksız yakalamamalıydı.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı ve savruldu, ben de uçtum, kollarım işe yaramaz bir yel değirmeninde dönüyordu. Çuha çiçeği sıralarının arasına yayılmış bir şekilde yere düştüm, onlar da hemen hareket etmeye başladılar ve çok keskin küçük dikenlerle kaplı minik sap dallarıyla bana saldırdılar. Ayaklarımın üzerinde debelenip onları bileklerimden ve ayak bileklerimden koparırken bile etrafımdaki çiçeklerin koyu kan kırmızısı renginde kızarmaya başladığını fark ettim.

"Biliyor musun, Harry!" Bob seslendi. "Buranın bir bahçe olduğunu hiç sanmıyorum!"

"Dâhice," diye mırıldandım, kırkayak dengesini toparlayıp saldırmak için yönünü değiştirmeye başladığında. Vücudu, başının hareketini takip ederek ileri akıyordu. Toprağa çukur kazıcılar gibi düzenli bir şekilde vuran tüm bu bacakların, dev böceğin sesini bir lokomotiften çok, çalkalanan büyük bir çiftlik ekipmanına benzettiğine karar verdim.

Ona doğru koştum, irademi altıma odakladım, asamı yere diktim ve bacaklarımı bir sırıkla atlayıcının sıçrayışıyla yukarı salladım. Bunu yaparken irademi altımda ve arkamda serbest bıraktım ve ilerlemeye devam ederken o şeyin sırtının üzerinden uçtum. Ben giderken hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkardı, kafası beni takip etmek için döndü, kendi arka bacaklarının yolundan çekilmesine izin verecek kadar yavaşlamak zorunda kaldı. Bu bana sadece birkaç saniye kazandırdı.

Daha büyük daha iyi demek değildir, özellikle de Nevernever'da. Bir saniye, dönüp başka bir ateş ışınını çok daha küçük bir alana odaklamak ve onu devasa bir kesici meşale gibi büyük böceğin vücudunun neredeyse tam ortasına indirmek için yeterli bir zamandı; Luccio'dan öğrendiğim ve gerçek dünyada kopyalayabileceğimden hiç emin olmadığım hassas bir büyü eylemiydi bu.

Etrafında birkaç parmağımdan daha büyük olmayan kiriş, yaratığı sanki tır dorsesi büyüklüğünde bir kağıt kesici kullanmışım gibi düzgün ve basit bir şekilde ikiye böldü.

Acı içinde çığlık attı, böylesine yabancı bir şeyden bile fiziksel ıstırabının derinliğini ileten küstah, böğüren bir ses. Arka ayakları, sanki başının gittiğini fark etmemişler gibi ileri doğru yuvarlanmaya devam etti. O şeyin ön yarısı çılgınca yalpalamaya ve sallanmaya başladı, sınırlı beyni belki de artık var olmayan anatomisinin parçalarına sinir uyarıları gönderme çabasıyla aşırı yüklenmişti. Kendi geri çekilen orta bölümünü kovalayan bir modele yerleşti, patikanın her iki tarafındaki çuha çiçeği sıralarını ezen büyük bir daire içinde yuvarlandı.

"Booya!" Saf bir zaferle bağırdım, adrenalin erkeksi baritonumu kulağa oldukça dehşet verici gelen bir çığlığa dönüştürdü. "Ölümün ateşli ışını için neyin var, ha? Ölümün ateşli ışını için *hiçbir şeyin yok*! Atari'ye geri dönsen iyi olur, böcek çocuk, çünkü benim için yeterince oyunun yok!"

Ne olduğunu anlamam beş on saniye sürdü.

Açtığım yara fazla kanamaya izin vermiyordu, dağlıyordu.

Ama o küçük kanama bile canavarın her iki yarısında da . Ön yarının yaralı arka ucu aniden yuvarlandı. İkinci yarının yaralı ön ucu titredi ve aniden yerinde eğrildi ve sonra bir kıpırdanma hareketiyle yeni bir kafa kopan kütükten kurtulmaya başladı.

Saniyeler içinde her iki yarısı da bana odaklandı ve sonra o ucube şeylerden ikisi üzerime yuvarlandı, çeneleri çarpıştı ve kırıldı, aynı derecede güçlü, aynı derecede . Ama şimdi birden fazla yönden üzerime doğru geliyorlardı.

"Vay canına," dedi Bob, son derece sakin, gerçekçi ve konuşkan bir tonda. "Bu inanılmaz derecede adaletsiz."

"Böyle bir gündü," dedim. Patlatma çubuğumu asamla değiştirdim. Sopa etrafa ateş saçmak için harikaydı, ama gerçekten üstesinden gelmesi gerekenden daha karmaşık bir şey yapmam gerekiyordu ve büyücü asam çok daha çok yönlü, çok çeşitli olasılıklarla başa çıkmak için tasarlanmıştı. İrademi çağırdım ve onu içimdeki ruh ateşiyle birleştirdim, sonra asayı ileri doğru ittim ve *"Fuego murus! Fuego vellum!"*

İçimden enerji fışkırdı ve gümüş-beyaz ateş yaklaşık altmış fit genişliğinde, üç fit kalınlığında ve üç ya da dört metre yüksekliğinde bir halka halinde yükseldi. Alevlerin kükremesi bir şekilde büyük bir çanın sesine benzeyen garip bir tonla iç içe geçmiş gibiydi.

Kırkayaklar (çoğul - Cehennem çanları, bu kadar kibirli olmayı bırakmalıydım) en arkadaki uzuvlarının üzerine yükselerek duvarı canlı bir kemerle kapatmaya çalıştılar, ancak alevlerden, orijinal kafayı bir ateş güllesiyle vurduğumdan daha şiddetli bir şekilde geri çekildiler.

"Hey, düzgün çalışıyorsun!" Bob dedi ki. "Ruh ateşi hoş bir dokunuş."

Bu kadar enerjiyi yönetme çabası beni bir anda yakaladı ve kendimi nefes nefese kalmış ve terlerken buldum. "Evet," dedim. "Teşekkürler."

"Tabii şimdi kapana kısıldık," diye belirtti Bob. "Ve o duvarın gücü yakında tükenecek. Bir süre daha onları doğramaya devam edebilirsin. Sonra seni yerler."

"Hayır," dedim nefes nefese. "Bu işte beraberiz. İkimiz de yeneceğiz."

"Ah," dedi Bob. "O zaman Chicago'ya dönüş yolunu açsan iyi olur."

"Daireme geri dönmek mi?" Ben talep ettim. "FBI orada bekliyor. "Kelepçeleri bana tokatla."

"O zaman sanırım bir terörist olmamalıydın, Harry!" "Hey! Ben *asla-*"

Bob sesini yükseltti ve kırkayaklara doğru bağırdı, "Ben onunla değilim!"

Seçeneklerimin hiçbiri iyi değildi. Doğaüstü bir şekilde dirençli bir kırkayak-iblis tarafından yenmek, kurtarma çabama engel olacaktı. FBI tarafından hapse atılmak çok daha iyi olmazdı, ama en azından

Federaller beni bir hücreye koysaydı, oradan çıkma şansım olurdu - kırkayakların midesinin aksine. Mide.

Ama bir çanta dolusu yasakla daireme geri dönemezdim. Oraya varmadan önce onları saklamam gerekiyordu ve bu da çantayı burada bırakmak anlamına geliyordu.

Bu pek parlak bir fikir sayılmazdı ama başka seçeneğim de yoktu. Çantayı saklamak için alabileceğim her türlü önlemi almak ve bunların yeterli olmasını ummak zorundaydım.

Toprak büyüsü benim uzmanlık alanım değil. Fiziksel açıdan son derece zorlu bir disiplindir. Ne de olsa, hareket ettirilen çok fazla ağırlıktan bahsediyorsunuz. Büyü kullanmak fiziği görmezden gelebileceğiniz anlamına gelmez. Isı veya hareket yaratma enerjisi farklı bir kaynaktan gelir, ancak yine de gerçeklikle diğer enerji türleriyle aynı çizgide etkileşime girmesi gerekir. Bu da tonlarca toprağı etkilemenin muazzam miktarda enerji gerektirdiği ve bunun çok zor olduğu ama imkansız olmadığı anlamına gelir. Ebenezar toprak büyüsüyle en azından bir tane çok faydalı ama çok yorucu büyü öğrenmem konusunda ısrar etmişti. Gerçek dünyada onu kullanmak bütün bir günümü alırdı. Ama burada, Asla'da.

Asamı kaldırdım, önümdeki yere doğrulttum ve derin, ağır bir monoton sesle, "*Dispertius!*" diye mırıldandım. Bunu yaparken irademi serbest bıraktım, ancak zaten soluk soluğaydım ve ayaklarımın altındaki toprak ve taş çatlayarak açıldı, ayak parmaklarımın birkaç santim önünde taştan bir ağız gibi siyah bir boşluk açıldı.

"Oh, hayır, hayır," dedi Bob. "Beni içeri tıkmayacaksın-"

Hızla yorulan bedenim için büyük bir çabaydı ama çantayı, kılıçları, Bob'u ve hepsini deliğe fırlattım. Bob'un "Geri dönsen iyi olur!" çığlığıyla birlikte karanlıkta kayboldu.

Öfkeli kırkayakların öfkeli tıslamaları havayı yararak geçti.

Asamı tekrar deliğe doğrulttum ve *"Resarcius!" diye* mırıldandım. Gücümün daha fazlası içimden aktı ve aynı hızla delik kendini onardı; çantanın ve içindekilerin yer değiştirdiği toprak ve taş geniş bir alana dağıldı ve sonuçta yerde çok hafif ve görülmesi zor bir tümsekten biraz daha fazlası oluştu. Büyü, tam olarak nerede olduğunu bilmeyen herhangi biri için teçhizatın geri alınmasını zorlaştıracaktı ve onu özellikle aramayan herhangi birinden gizlemek için yeterince derine koymuştum. Umuyordum.

Bob ve Kılıçlar bu şartlar altında onları mümkün olduğunca güvende tutmaya çalışıyordum ve gümüş ateşten duvarım giderek azalıyordu. Hâlâ yapabiliyorken gitmenin zamanı gelmişti.

Bacaklarım yorgunluktan titriyordu ve düşmemek için asama sıkıca yaslandım. Bu güzel peyzajlı ölüm tuzağından kaçmak için bir irade çabasına daha ihtiyacım vardı ve ondan sonra-

Ateş çemberi o kadar alçalmıştı ki, kırkayaklardan biri havaya doğru yükselerek kendi bedeninden bir köprü oluşturdu ve üzerinden akarak

dışarıda yerde. Çok yönlü gözleri bana sabitlenmişti ve çeneleri aç bir beklentiyle çarpışıyordu.

Arkamı döndüm, düşüncelerimi ve irademi odakladım ve elimin kesik bir hareketiyle havaya küçük bir kesik attım, Nevernever ile gerçeklik arasında dar bir kapı, sadece bir çatlak açtım. Sonra kendimi ona doğru fırlattım.

Daha önce hiç bu kadar dar bir açıklıktan geçmemiştim. Sanki beni bir tür ruhani çöp sıkıştırıcısında dümdüz ediyormuş gibi hissettim. Canım yanıyordu, bir an öyle vahşi bir ıstırap duyuyordum ki bir saate yayılıyor gibiydi, tüm bunlar olurken düşüncelerim tek, inanılmaz derecede yoğun bir bütünün içine sıkıştırılmıştı, şimdiye kadar hissettiğim her karanlık ve kurşuni duygunun her düşünceyi ve anıyı boğduğu ve zehirlediği psişik bir kara delik, fiziksel eziyete ezici bir kalp ağrısı ekliyordu.

O an geçti ve ben dar açıklıktan geçtim. Kırkayağın beni takip etmeye çalıştığı saniyenin bir kısmını hissettim ama dünyalar arasında açtığım yarık neredeyse anında kendini iyileştirmişti.

Yaklaşık üç metrelik boş havada yuvarlandım, kalçamı laboratuvarımdaki çalışma masasının kenarına çarptım ve bir çuval yorgun tuğla gibi beton zemine çarptım.

İnsanlar bağırmaya başladı ve biri üzerime yığıldı, beni göğsümün üzerine yuvarladı ve kollarımı arkamdan çekiştirirken omurgama bir diz yerleştirdi. Hiç aldırış etmediğim bir sürü konuşma oldu. Canım çok yanıyordu ve umursamayacak kadar yorgundum.

Dürüst olmak gerekirse, o anda aklımdaki tek düşünce tutuklandığım için duyduğum büyük rahatlamaydı. Şimdi güzel bir çift kelepçeyle arkama yaslanıp rahatlayabilirdim.

Ya da belki bir deli gömleği, işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak.

Bölüm

On üç

(Beni Roosevelt'teki Federal Soruşturma Bürosu'nun Chicago bölümüne götürdüler. Dışarıda bir gazeteci kalabalığı ,
Arabadan indirilip birkaç devriye tarafından binaya taşınırken hemen sorular sormaya ve fotoğraf çekmeye başladılar. Federallerden hiçbiri kameralara bir şey söylemedi, ancak Rudolph patlamayla ilgili soruşturmanın devam ettiğini ve birkaç "şüpheli kişinin" gözaltına alındığını ve Chicago'nun iyi insanlarının korkacak bir şeyi olmadığını teyit edecek kadar uzun süre durakladı, yadda, yadda, yadda.

Balık beyazı teni ve mürekkep siyahı saçlarıyla ince yapılı, takım elbiseli bir adam Rudolph'un yanına yaklaştı, yoldaşça bir tavırla kolunu diğer adamın omzuna doladı ve neredeyse onu ayaklarından çekip gazetecilerden uzaklaştıracaktı. Rudolph irkildi ama Slim ona sert bir bakış attı ve Rudy sakinleşti.

Bir kontrol noktasından ve bir asansörden tökezleyerek geçtiğimi ve sonra bir sandalyeye oturtulduğumu hatırlıyorum. Slim bileklerimdeki kelepçeleri çıkardı. Hemen kollarımı önümdeki masanın üzerinde kavuşturdum ve başımı öne eğdim. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama kendime geldiğimde oldukça sert ve asık suratlı bir kadın gözlerime bir kalem ışığı tutuyordu.

"Beyin sarsıntısı belirtisi yok" dedi. "Normal tepki. Sanırım sadece yorgun düşmüş."

Slim, tek bir konferans masası, birkaç sandalye ve duvarda uzun bir ayna bulunan küçük odanın kapısında duruyordu. Rudolph da yanında duruyordu; maaşından daha pahalı bir takım elbise giymiş, koyu renk, delicesine düzgün saçları ve omuzlarında endişeli bir kamburu olan genç görünümlü bir adamdı.

Rudolph, "Numara yapıyor," diye ısrar etti. "Birkaç dakikadan fazla gözümüzün önünden ayrılmadı. kadar süre içinde nasıl yorgunluktan bitap düşmüş olabilir? Terlemeden mi? Nefes bile almadan? O kirli. Bunu biliyorum. Bir hikâye bulması için ona bir saat vermemeliydik."

Slim, zayıf ve solgun yüzünde hiçbir ifade olmaksızın Rudy'ye baktı. Sonra bana baktı.

"Sanırım bu seni İyi Polis yapıyor," dedim.

Slim gözlerini devirdi. "Teşekkürler Roz."

Kadın boynundaki çıkardı, bana onaylamayan bir bakış attı ve odadan çıktı.

Slim masaya geldi ve oturdu. Rudolph durmak için hareket etti. Basit bir psikolojik taktikti ama işe yaradı. Rudolph'un görüş alanımın dışındaki varlığı rahatsız edici ve dikkat dağıtıcıydı.

"Benim adım Tilly," dedi Slim. "Bana Ajan Tilly ya da Ajan veya Tilly diyebilirsiniz. Hangisinde daha rahat hissediyorsanız."

"Tamam Slim," dedim.

Yavaşça nefes alıp verdi. Sonra dedi ki, "Neden kapıyı açmadınız Bay Dresden? Bu çok daha kolay olurdu. için."

"Seni duymadım," dedim. "Alt bodrumda uyuyordum." "Saçmalık," dedi Rudolph.

Slim benden Rudy'ye baktı ve geri döndü. "Uyuyakaldın, ha?"

"Uykum ağırdır," dedim. "Laboratuvardaki masalardan birinin altında bir ped bulundur. Bazen orada uyuklarım. Güzel ve serin."

Slim düşünceli bir dakika daha beni inceledi. Sonra dedi ki, "Hayır, orada uyumuyordun. Aşağıda hiç değildin. O bodrum katında seni saklayabilecek kadar geniş bir açık alan yoktu. Başka bir yerdeydin."

"Nereye?" Ona sordum. "Yani, büyük bir daire gibi değil. Oturma odası, yatak odası, banyo, bodrum. Beni sadece bir girişi olan bodrum katında yerde buldun. Başka nerede olduğumu sanıyorsun?
ortaya çıktığımı mı sanıyorsun?"

Slim gözlerini kıstı. Sonra başını salladı ve "Bilmiyorum. Bir sürü numara gördüm. Bir keresinde Özgürlük Heykeli'ni yok eden bir adam görmüştüm."

Ellerimi açtım. "Aynalarla falan yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Olabilir," dedi. "Birdenbire nasıl ortaya çıktığına dair iyi bir açıklamam yok, Dresden. İyi bir açıklamam olmadığında huysuzlaşıyorum.
açıklamalar bulmaya çalışıyorum. Sonra da bir şey bulana kadar araştırmaya devam ediyorum."

Ona sırıttım. Elimde değildi. "Laboratuvarımda uyuyordum. Siz kollarımı bükmeye başlayınca uyandım. Sizce o kadar iyi gizlenmiş gizli bir bölmeden mi çıktım ki kimse odayı tamamen taramadan bulamadı? Ya da belki de birdenbire ortaya çıktım. CPD ve Büroya karşı açacağım hukuk davasında sizce bu hikayelerden hangisi hakime daha mantıklı gelecek? Seninki mi, benimki mi?"

Slim'in yüz ifadesi ekşidi.

Rudolph aniden sağımda ve masaya bir yumruk indirdi. "Bize binayı neden havaya uçurduğunu söyle, Dresden!"

Bir kahkaha patlattım. Kendimi . Çok fazla enerjim yoktu ama midem titreyene kadar güldüm.

"Özür dilerim," dedim bir an sonra. " dilerim. Sadece çok ... ahhhh." Başımı salladım ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Rudolph," dedi Slim. "Çık dışarı."

"Bana dışarı çıkmamı emredemezsiniz. Ben CPD'nin usulüne uygun olarak atanmış bir temsilcisiyim ve bu görev gücünün bir üyesiyim."

"İşe yaramazsın, profesyonellikten uzaksın ve bu ifadeyi engelliyorsun," dedi Slim, sesi düzdü. Koyu renk gözlerini Rudolph'a çevirdi ve "Defol. Çık dışarı."

Slim'in çok sert bir bakışı vardı. Bazı erkekler böyledir. Size bakıp tek kelime etmeden şiddet uygulayabileceklerini ve bunu göstermeye hazır olduklarını söyleyebilirler. Bu bakış ne belirli, tek bir duyguyu ne de kolayca kelimelere dökülebilecek herhangi bir şeyi ifade eder. Slim'in kelimelere ihtiyacı yoktu. Gözlerinde yaşlı Ölüm'ün belli belirsiz gölgesiyle Rudolph'a baktı ve başka hiçbir şey yapmadı.

Rudolph irkildi. FBI'a şikayette bulunmakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve odadan çıktı.

Ajan Tilly bana döndü. Yüz ifadesi kısa bir süreliğine yumuşayarak neredeyse gülümsemeye benzer bir hal aldı ve "Sen mi yaptın?" dedi.

Bir an için gözlerine baktım ve "Hayır" dedim.

Tilly dudaklarını büzdü. Sonra başını birkaç kez salladı ve "Tamam" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "mi?"

"İnsanların ne zaman yalan söylediğini bilirim," dedi basitçe.

"Bu yüzden mi bu bir ifade alma, sorgulama değil?"

Tilly, "Bu bir ifade çünkü Rudolph seni patronuma ispiyonlarken kıçından yalan söyledi," dedi. "Şimdi seni kendi gözlerimle gördüm. Bomber sana uymuyor."

"Neden olmasın?"

"Daireniz büyük bir dağınıklık yığını. Dağınık bomba yapıcıların fazla bir yaşam beklentisi yoktur. Sıra bende. Neden birisi seni ofis binası için etiketlemeye çalışıyor?"

"Sanırım politika," dedim. "Karrin Murphy onların bazı karanlık işlerini mahvederek çok fazla parayı kızdırdı. Para politikacılara yaslanır. Bazı işlerde beni danışman olarak işe alan o olduğu için ben de biraz para kazanıyorum."

"Siktiğimin Chicago'su," dedi Tilly, sesinde gerçek bir küçümsemeyle. "Tüm eyaletteki hükümet olabildiğince yozlaşmış durumda."

"Amin," dedim.

"Dosyanı okudum. Daha önce ofisim tarafından incelendiğini söylüyor. Birkaç gün sonra dört ajanın ortadan kaybolduğunu söylüyor." Dudaklarını büzdü. "Adam kaçırma, cinayet ve en az iki kundaklama vakasından şüpheleniliyorsunuz, bunlardan biri

kamu binası."

"Benim hatam değildi," dedim. "Şu bina meselesi."

"İlginç bir hayat sürüyorsun, Dresden."

"Pek sayılmaz. Sadece arada çılgın bir hafta sonu."

"Tam tersine," dedi Tilly. "Seninle çok ilgileniyorum."

İçimi çektim. "Adamım. Olmak istemiyorsun."

Tilly bunu düşünürken kaşlarının arasında belli belirsiz bir kaş çatma çizgisi belirdi. "Ofis binanızı kimin havaya uçurduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

Tilly'nin ifadesi taşa kazınmış olabilirdi. "Yalancı."

"Eğer sana söylersem," dedim, "bana inanmayacaksın ve beni bir psikiyatri koğuşuna . Yani hayır. Binayı kimin havaya uçurduğunu bilmiyorum."

Bir an için başını salladı. Sonra şöyle dedi: "Şu anda yaptığınız şey bir soruşturmayı engellemek ve müdahale etmek olarak yorumlanabilir. Bombalamanın arkasında kimin ve neden olduğuna bağlı olarak, bu vatana ihanete bile dönüşebilir."

"Başka bir deyişle," dedim, "dairemde beni suçlayacak ya da beni tutmak için bir bahane oluşturacak bir şey bulamadınız. Bu yüzden şimdi beni korkutarak seninle konuşmamı sağlamayı umuyorsun."

Ajan Tilly sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sizi hiçbir neden olmadan yirmi dört saat boyunca tutabilirim. Ve herhangi bir yasayı ihlal etmeye yaklaşmadan bu süreyi sizin için oldukça tatsız hale getirebilirim."

"Keşke bunu yapmasaydın," dedim.

Tilly omuz silkti. "Keşke sen de bana patlama hakkında bildiklerini anlatsan. Ama sanırım ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz."

Çenemi elime dayadım ve bir düşündüm. Doğaüstü olaylara birinin, muhtemelen düşesin, Rudolph'u bana göndermek için torpil yapmış olma ihtimaline bile şans verdim. Eğer durum buysa, belki bu küçük el bombasını ona geri gönderebilirdim.

"Kayıt dışı mı?" Tilly'ye sordum.

Ayağa kalktı, kapıdan çıktı ve muhtemelen kayıt cihazlarını kapattıktan bir süre sonra geri geldi. Tekrar oturdu ve bana baktı.

"Binanın patlayıcılarla donatılmış olduğunu öğreneceksiniz," dedim. "Dördüncü katta."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Güvendiğim biri, muhtemelen binanın sahiplerinin emriyle nereye yerleştirildiğini gösteren bazı plan dosyaları gördü. Birkaç yıl önce, bir hafta kadar duvarları yırtan ekipler olduğunu hatırlıyorum. Asbesti temizlediklerini söylediler. Onları bina sahipleri tutmuştu."

"Nuevo Verita, Inc., binanın sahibi. Sigorta dolandırıcılığına göre, bu bir

harika."

"Bu sigorta ile ilgili değil," dedim.

"O zaman ne hakkında?"

"İntikam."

Tilly başını iki yana eğdi ve beni inceledi. "Bu şirkete bir şey mi yaptın?"

"Nuevo Verita'nın ait olduğu şirket takımyıldızında besin zincirinin çok üstündeki birine bir şey yaptım."

"Peki neydi o?"

"Yasadışı bir şey yok," dedim. "Paolo Ortega adında bir adamın iş ilişkilerini araştırabilirsiniz. Brezilya'da mitoloji profesörüydü. Birkaç yıl önce öldü."

"Ah," dedi Tilly. "olan onun ailesi mi?"

"Bu oldukça doğru bir tanımlama. Özellikle de karısı."

Tilly bunu etmeden dinledi. Oda birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

Sonunda Tilly bana baktı ve şöyle dedi: "Karrin Murphy'ye büyük saygı duyuyorum. Sen dinlenirken onu aradım. Seni tereddütsüz destekleyeceğini söyledi. Kaynak düşünüldüğünde, bu önemli bir açıklama."

"Evet," dedim. "Kaynak düşünüldüğünde, öyle."

"Açıkçası size yardımcı olabileceğimden emin değilim. Soruşturmadan ben sorumlu değilim ve soruşturma politikacılar tarafından yönetiliyor. Bir daha sorgulanmayacağınıza söz veremem, ancak bugün yaşananlar size karşı harekete geçmek için yargı onayı almayı zorlaştıracaktır."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," dedim.

Tilly binanın geri kalanına doğru bir el salladı. "Onlara göre sen suçlusun Dresden. Zaten manşetleri ve haber metinlerini yazıyorlar. Şimdi tek mesele istedikleri sonucu destekleyecek kanıtları bulmak."

"Onlar," dedim. "Sen değil."

Tilly, "Onlar bir avuç pislik." dedi. "Peki sen değil misin?"

"Ben farklı türde bir ." "Heh," dedim. "Gitmekte özgür müyüm?"

Başını salladı. "Ama patlayıcıları senin yerleştirdiğine dair ellerinde kanıt gibi bir şey olmadığı için seni araştıracaklar. Özel hayatını. Geçmişini. Sana karşı kullanabilecekleri şeyler arayacaklar. Kirli oynayacaklar."

"Bana uyar," dedim. "Ben de oynayabilirim."

Tilly'nin gözleri gülümsedi. "Öyle görünüyor. Evet." Bana elini uzattı. "İyi şanslar."

Onu salladım. Çok ama çok hafif bir karıncalanma hissettim.

büyülü bir yetenek. Muhtemelen Tilly'nin gerçeği kurgudan ayırma yeteneğini artırmıştır.

Ayağa kalktım ve yorgun bir şekilde kapıya doğru yürüdüm.

"Hey," dedi Tilly, ben açmadan hemen önce. "Kayıt dışı. Kim yaptı bunu?" Durdum, ona tekrar baktım ve "Vampirler" dedim.

İfadesi hızla kovulan duygularla titreşti: eğlence, sonra farkına varma, ardından şüphe ve metrelerce rasyonalizasyon.

"Gördün mü?" dedim ona. "Sana bana inanmayacağını söylemiştim."

Bölüm

On dört

IFBI binasının kapısından çıktığımda sarmış bir paparazzi çemberi buldum, yırtıcı bir sabırla daha fazla malzeme almak için bekliyorlardı. hikayelerini anlattılar. Birkaçı beni gördü ve bana doğru koşarak sorular sormaya, mikrofonlarını bana doğru uzatmaya . İrkildim. Hâlâ oldukça yorgundum ama çok yaklaşırsam onların ekipmanlarıyla cehennemi oynayacaktım.

Kimsenin ekipmanını kaldırımlardan aşağı inmenin bir yolunu aradım ve işte o zaman beni öldürmeye çalıştılar.

Daha önce de bir kez arabalı saldırı girişimine hedef olmuştum. Bu seferki ilkinden çok daha profesyonelceydi. Beni uyaracak bir motor gürültüsü ya da çılgınca savrulan bir araç yoktu. Elimdeki tek ipucu ensemdeki tüylerin aniden diken diken olması ve koyu renkli bir sedanın yolcu camının açıldığını görmemdi.

Sonra göğsümün sol tarafına bir şey çarptı ve beni merdivenlere düşürdü. Sersemlemiş bir halde, birinin bana ateş ettiğini fark ettim. Merdivenlerden aşağı yuvarlanıp haber kalabalığının içine girebilir, onları kendimle ateş eden kişinin arasına sokabilirdim ama ateş edenin beni ele geçirme umuduyla kalabalığa ateş edecek kadar beni isteyip istemediğini bilmeme imkân yoktu. Bu yüzden bir savunma topunun içine kıvrıldım ve iki ağır darbenin daha üzerime indiğini hissettim: biri kaburgalarıma, ikincisi başımı örtmek için kaldırdığım sol koluma.

Aşağıdan bir haykırış duyuldu ve ardından birkaç kişi başımda dikildi.

"Hey, dostum," dedi avcı ceketi giymiş göbekli bir kameraman. Kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. "Kötü düştün. Hâlâ tek parça mısın?"

Adrenalinin etkisiyle bir an ona bakakaldım ve kameramanın -aslında tüm habercilerin- az önce ne olduğunu bile bilmediğini fark ettim.

Ürkütücü bir anlam ifade ediyordu. Hiçbir şey duymamıştım. Suikastçı bir susturucu kullanıyor olmalıydı. Herhangi bir parlama olmamıştı, bu yüzden doğru yapmış olmalıydı, silahının namlusunun şüpheli bir şekilde dışarı emin olmak için yeterince geride otururken arabanın penceresinden bana nişan aldı ve asla çok görünür bir hedef haline gelmedi. İzleyenlere, önünde küçük, arkasında büyük delikler olan bir cesedin ince ipucunu vermeyerek ben de yardımcı olmuştum. Ses yok, görüntü yok ve kurban yok. Neden cinayete teşebbüs edildiğini düşünsünler ki?

"Çekil!" Kameramanın pençesinden tutarak kendimi yukarı . Daha yükseğe çıkmak, kalabalığın üzerinden bakmak ve karanlık sedandan bir plaka almak için mücadele ettim. Tetikçinin aracını görebilmek için birkaç kişinin etrafından dolanmak ve parmak uçlarında durmaktan daha fazlası gerekmedi; motorları kükremeden, kaldırıma çarpmadan ya da kırmızı ışıkta geçmeden sakin bir şekilde uzaklaşıyordu. Derinlerde kaybolan bir köpekbalığı gibi trafiğin içinde gözden kayboldu. Plakayı net olarak göremedim.

"Kahretsin," diye . Artık acı hissetmeye başlamıştım, özellikle de kolumda. Pardösümün üzerine ördüğüm koruyucu büyüler kurşunlara karşı dayanmıştı ama deri derimi oldukça sıkmıştı ve sonuç olarak biri ön koluma beyzbol sopası vurmuş gibi hissediyordum. Sol elimin parmakları karıncalanıyor ve seğirmekten fazlasını yapmayı reddediyordu. Diğer iki darbede de benzer zonklamalar hissettim ve hiçbirinin ben fark etmeden geçmediğinden emin olmak için ellerimi pardösünün üzerinde gezdirdim.

Sol kolumun derisine sıkışmış bir mermi buldum. Belki bir santimin çeyreğinden daha fazla delmemişti ama deriye sıkışmış ve etkisiyle deforme olmuştu. Cebimden bir mendil çıkardım, kurşunu ona sardım ve tekrar yerine koydum, yaklaşık bir düzine insan bana deliymişim gibi bakarken tüm bunları fark edilmeden yapmayı başardım.

Sokaktan hırıltılı bir *bip bip sesi geldi! Blue Beetle* yavaşça caddeden aşağı indi ve binanın önünde durdu. Molly direksiyonun arkasındaydı ve bana çılgınca el sallıyordu.

Aceleyle caddeye indim ve arabamın uyumsuz renkleri arkamdaki binada oturan obsesif-kompulsif federal personeli sinir sokmadan önce arabaya bindim. Molly uzaklaşırken ben de kemerimi bağladım ve arka koltukta oturan, kuyruğu sürücü koltuğunun arkasına *çarparak güm güm gümleyen* Mouse'un yüzüne bir öpücük kondurdum.

"Ick!" Ona söyledim. "Dudaklarım köpek dudaklarına değdi! Bana gargara getir!

Bana biraz iyot getirin!"

Kuyruğunu sallamaya devam etti sakinleşip memnun görünmeden önce beni tekrar öptü.

Koltuğuma geri yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Belki iki dakika geçti. Molly aniden, "ederim," dedi.

sinirli bir ses tonuyla. "Sorun değil, Harry. ne gelirse yaparım."

"Üzgünüm, padawan," dedim. "Zaten uzun bir gün oldu."

"Kiliseden döndüğümde bir grup adam ve polisin dairenize girip çıktığını gördüm. Kapı kırılmıştı ve her yer yağmalanmış gibi görünüyordu." Ürperdi ve direksiyonu sıktı. "Tanrım. Öldüğünden ya da başının belada olduğundan emindim."

"Yüzde doksan haklıydın," dedim. "Birisi federallere ofis binasını havaya uçuranın ben olduğumu söylemiş. Benimle konuşmak istediler."

Molly'nin gözleri . "Kılıçlar ne olacak? Hemen babama söylemeliyiz, yoksa-"

"Sakin ol," dedim. "Onları sakladım. Şimdilik güvende olmalılar."

Molly bir nefes verdi ve rahatlayarak yatıştı. "Berbat görünüyorsun," dedi bir dakika sonra. "Seni dövdüler mi yoksa?"

Yolumuza devam ederken gözlerimi sağa sola çevirip aradım. "Dev kırkayak."

"Oh," dedi Molly, sanki her şeyi açıklamışım gibi kelimeyi uzatarak. "Ne arıyorsun?"

Etrafımızdaki trafiği koyu renkli bir sedan için tarıyordum. Usta bir dedektif olduğum için şimdiye kadar yaklaşık otuz bulmuştum. "Az önce bana ateş eden adamın arabası." Mermiyi çıkardım, serçe parmağımdan daha ince ve bir inçten biraz daha uzun, bakır kaplı küçük bir mermi.

"Bu da ne?" Molly sordu.

"İki yirmi üç Remington," dedim. "Sanırım. Muhtemelen." "Bu ne anlama geliyor?"

"Neredeyse herkes olabilirdi. NATO saldırı tüfeklerinin çoğunda kullanılan mermi. Pek çok av tüfeğinde de." Aklıma bir fikir geldi ve ona kaşlarımı çattım. "Hey. Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Mouse'un sürmesine izin verdim."

Güm, güm, güm.

Yorulmuştum. Ses tonundaki mizahı çözmem beynimin bir saniyesini aldı. "Bunu herkes yaptığında komik olmuyor Molly. Sürekli ukalalık yapmanın yüküne hazır değilsin, değil mi?"

Genişçe sırıttı, belli ki bana puan kazandırmaktan memnun olmuştu. "Seni bulmam gerekirse diye bir izleme büyüsü ve bana verdiğin saçı kullandım."

Elbette vardı. "Oh, doğru. İyi işti."

"Um," dedi. "Nereye emin değilim. Bildiğim kadarıyla senin dairen hâlâ erkek kaynıyor."

"Öncelikler, çekirge. Her şeyin bir sırası var." Bana baktı. "Burger King, ha?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim. "O zaman daireye dönelim. Biz oraya varana kadar gitmiş olurlar ve Susan'la annesinin de orada olacağından emin olduğum tek yer orası.

Martin temas kurmaya çalışacaktır."

Kaşlarını çattı. "Ama koğuşlar yıkıldı. Orası artık güvenli değil. Güvenli mi? Bu mu?"

"Hiçbir zaman öyle olmadı," dedim sakince. "Eğer biri gerçekten gelip seni öldürmek istiyorsa,
onları durdurmak zor. Tek yapabileceğiniz bunu denemelerini pahalı hale getirmek ve fiyatın çok yüksek olduğuna karar vermelerini ummak."

"Elbette," dedi Molly. "Ama... koğuşlar olmadan, süper indirimli satış yapmıyor musunuz?"

Çocuk haklıydı. Bana vurmak isteyen herkes şimdi harika bir fırsata sahipti. Alışveriş yapanların dikkatine! Harry Dresden'ın hayatında indirim fırsatı. Az kullanılmış, iade yok, müşteri başına bir adetle sınırlıdır. Akıllı alışveriş yapın. S-Mart'tan alışveriş yapın.

Başımı pencereye yasladım, gözlerimi kapadım ve "Forthill sana ne söyledi?" diye sordum.

"Her zaman söylediği şeyi. Herhangi bir söz veremeyeceğini ama yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Birkaç saat içinde onu aramamı ve adamlarından ne alabileceğine bakacağını söyledi."

"Roma Katolik rahiplerinin peep'leri olmadığından oldukça eminim," dedim ciddi bir şekilde. "Çok moda ve geçici. Otomobiller gibi. Ve matbaa gibi."

Molly yorumlarıma karşılık vermedi, her ne kadar ben onları hafifçe yapmış olsam da. Kilise konusunda kafası karışıktı, ki bence bu onun zihninde olması gereken iyi bir durumdu. Soru soran ve inançları hakkında düşünen insanlar dogmayı en son benimseyecek ve bir kez yola çıktıktan sonra yollarından en son vazgeçecek olanlardır. Yüce Tanrı'nın, şu anda hangi isim etiketini taşıyorsa taşısın, içtenlikle cevap arayan insanların birkaç sorusuyla başa çıkabileceğinden oldukça emin hissediyordum. Hatta bundan hoşlanabilir bile.

"Harry," dedi. "Babamla konuşabiliriz."

"Hayır," dedim sakin ve kesin bir tonda. "Bu masada bile değil." "Belki de olmalı. Belki Maggie'yi bulmana yardım edebilir."

İçimde keskin bir öfke ve acı hissettim - canlı bir anı.
Michael Carpenter, Kılıç Şövalyesi ve yılmaz , davalarımdan birinde bana yardım etmeye çalışırken vücudu parçalara ayrılmış ve dövülmüştü. Bir başmelek tarafından kendisine verilen, Çarmıha Gerilme çivilerinden biriyle birleştirilmiş bir Kılıç taşıyan Michael, dünyadaki çok gerçek, çok gerçek kötülük güçlerine karşı bir siper olmuştu. Onun yanınızda olması inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Birlikte her türlü gülünç derecede ölümcül duruma girmiş ve tekrar .

Son sefer hariç.

Artık emekliydi ve mutluydu, sadece bir yardımıyla yürüyordu, kötülük saçan işlerden uzaktı ve zamanını her zaman istediği gibi evler inşa ederek ve ailesiyle birlikte olarak . O emekli olduğu sürece, ben de

doğaüstü kötülüğün güçlerine karşı belli bir bağışıklığa sahip olduğunu anladım. Omzunun üzerinde her zaman onu ve ailesini korumaya hazır bir melek olması beni hiç şaşırtmazdı. Gizli Servis gibi ama kılıçları, kanatları ve haleleri var.

"Hayır," dedim tekrar. "O dövüşün dışında. Bunu hak ediyor. Ama yardım istersem, yardım edecek ve sonuçlarını kabul etmeyi seçecek. Sadece artık kendini ya da aileni onlardan koruyamaz."

Molly derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı, endişeli gözleri yola odaklanmıştı. "Doğru," dedi. "Tamam. Sadece ..."

"Öyle mi?"

"Sanırım onun orada olmasına alıştım. Ona ihtiyacım olduğunda yardım etmek için orada olduğunu biliyorum. Sanırım her zaman kafamda işler gerçekten kötüye giderse onun ortaya vardı," dedi ve son kelimelere hafifçe vurgu yaptı.

Ona cevap vermedim. Babam ben küçükken, ondan daha güçlü bir şey olduğunu öğrenemeden ölmüştü. Hayatım boyunca bu tür bir destek olmadan çalışmıştım. Molly bazı açılardan tek başına olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

Kızımın bir babası olduğunu bilmediğini, umutsuzca ortaya çıkmak isteyen birinin varlığından haberdar olup olmadığını merak ettim.

"Kendine bir daire alırsın ve tesisatın bozulur, o yine orada olur," dedim sessizce. "Adamın biri kalbini kırar, dondurma getirmeye gelir. Pek çok insanın böyle şeyler yapmaya istekli bir babası asla olmaz. Çoğu zaman bu çok daha önemlidir."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve başını salladı. "Evet. Ama ..."

Söylemediği şeyi anladım. Ama kapıyı kırıp içeri ve kıç tekmelemeye başlayacak birine ihtiyaç duyduğunuzda, buna *gerçekten* ihtiyacınız olur. Ve Michael artık kızı için bunu yapamazdı.

"Bak ne diyeceğim Molly," dedim. "Kurtarılmaya ihtiyacın olursa, o kısmı ben hallederim. Tamam mı?"

Bana baktı, gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı ve birkaç kez başını salladı. Elimi kendi eliyle kavradı ve sıkıca sıktı. Sonra yüzünü tekrar yola çevirdi ve gaza bastı.

* * *

Arabayla bir yere uğradık ve evime geri döndük.

Kapıma inen merdivenlerin başında sinirlenmeye başladığımı hissettim. Kapıyı etmişlerdi. bazı sürtünme izleri vardı ama bundan fazlası değildi. Sağlam kapı. Ama etrafındaki ahşap çerçeve paramparça olmuştu. Muhtemelen benim beceri seviyemi aşan kapsamlı onarımlar olmadan kapıyı tekrar monte etmenin bir yolu yoktu.

Öfkeden titreyerek orada durdum. Fildişi bir kulede yaşamıyordum ya da

Bag End. Yerin altında küçük, pis bir delikti. Pek iyi bir yer sayılmazdı ama sahip olduğum tek evdi ve orada rahattım.

Orası benim evimdi.

Rudolph ve arkadaşları da onu mahvetmişti. Gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Molly bir an için omzuma dokundu. "O kadar da kötü değil. İyi bir marangoz tanıyorum."

İçimi çektim ve başımı salladım. Tüm bunlar sona erdiğinde Michael'ın benim için ortaya çıkacağını zaten biliyordum.

"Umarım Bay yakında döner. Kapı tamir edilene kadar onu bir yere yerleştirmemiz gerekebilir." Merdivenlerden inmeye başladım. "Umarım-"

Fare ani, derin bir hırıltı çıkardı.

İki saniyeden kısa bir sürede patlayıcı çubuğumu çıkardım ve kalkanımı kaldırdım.

Fare telaşa kapılmaz. Şu ya da bu türden bir tehlikenin varlığı dışında hırladığını hiç . Sağıma baktım ve Molly'nin orada durmadığını gördüm. Çekirge, savunmamı hazırladığımdan daha hızlı bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Yutkundum. Köpeğimin hırlamasının birçok çeşidini duymuştum. Bu seferki olabileceği kadar tehditkâr değildi -karanlık tehditlerin varlığında olacağı gibi. Vücudunun duruşu gerginlik ve gevşemenin bir dengesiydi, daha önce sergilediği savaşçı çömelişten ziyade basit bir temkinlilikti. Son derece tehlikeli olduğunu düşündüğü bir şeyin kokusunu almıştı ama hemen saldırılıp yok edilmesi gereken bir şey değildi bu.

Yavaşça merdivenlerden indim, kalkanım hazırdı, sol elim önümde uzanıyordu, parmaklarım koruyucu bir jest yapıyordu, baş, serçe ve işaret parmaklarım sertti ve birbirinden ayrılmıştı, orta parmaklarım kıvrılmıştı. Sağ elim önümde uzanan patlayıcı çubuğu tutuyordu, oyulmuş rünlerden ve ucundaki parlak alev dalından kaynayan kızıl güç, aynı anda hem yok etmeye hem de yolumu aydınlatmaya hazırdı. Mouse benimle birlikte merdivenlerden indi, omzunu sağ kalçama dayadı. Hırıltısı, iyi ayarlanmış bir arabanın motoru gibi sabit bir tondaydı.

Merdivenlerden aşağı indim ve şöminede ateşin çıtırdadığını gördüm. O, patlatma çubuğum ve öğleden sonra güneşinin başıboş parçaları arasında oldukça iyi görebiliyordum.

FBI daireme daha kötü şeyler de yapabilirdi sanırım. Kitap raflarımdan kitaplar alınmıştı, ama en azından yere atılmak yerine aşağı yukarı yığınlar halinde istiflenmişlerdi. Mobilyalarımın yerlerini değiştirmişlerdi, minderleri de sökmüşlerdi ama tekrar yerine koymuşlardı.

Yanlış ama geri dönmüşlerdi. Benzer şekilde, mutfağım da üstünkörü bir nezaketle sökülmüştü ama yok edilmemişti.

Tüm bunlar, yeşil ipeğe benzeyen tabut büyüklüğündeki bir çift kozanın yanında zihnimde ikinci plandaydı. Kozalardan biri elime yapışmıştı.

tavana, diğeri de şöminenin yanındaki duvara asılmıştı. Susan'ın yüzü ikinci kozadan dışarı çıkmış, bilinçsizliğe yakın bir şekilde sarkmış, siyah saçları gevşekçe sallanıyordu. Tavanda sadece bir adamın ağzını ve çenesinin bir kısmını görebiliyordum ama bunun Martin olduğundan emindim. Muhtemelen federaller gittikten sonra daireme geri gelmişler ve yakalanmışlardı.

"Fare," diye mırıldandım. "Hiç kordit kokusu alıyor musun?"

Köpek su dökmek istercesine başını salladı ve künyesi şıngırdadı.

"Ben de öyle," dedim. Yani. Onlara her ne yapıldıysa

Son derece hızlı bir Susan ya da son derece paranoyak bir Martin silahını kullanamadan önce.

Eski koltuklarımdan biri kapıdan uzağa bakıyordu. Eşikten adımımı attığımda, dönmeye başladı (ne dönmesi gerektiği ne de böyle bir şeyi mümkün kılacak herhangi bir mekanizma üzerine monte edilmiş olduğu gerçeğini tamamen göz ardı ederek) ve ateş ışığı ve gölge içinde davetsiz bir misafiri ve kedimi ortaya çıkardı.

Uzun boyluydu ve Sidhe'lerin çoğunda olduğu gibi güzelliğin ötesindeydi. Teni açık ve kusursuzdu, gözleri kocaman, hafif eğik zümrüt yeşili kürelerdi. Aslında, Sidhe kadınının kucağında kibarca oturan Mister'ın gözlerini neredeyse yansıtıyorlardı. Dudakları dolgun ve kıpkırmızıydı; saf beyaz çizgilerle vurgulanmış uzun kızıl saçları, zümrüt yeşili elbisesinin üzerine ipeksi bukleler ve dalgalar halinde dökülüyordu.

Beni gördüğünde genişçe gülümsedi ve hem zarif hem de yırtıcı, düzgünce sivriltilmiş köpek dişleri ortaya çıktı. "Ah," dedi sıcak bir şekilde. "Harry. Konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

Titredim ve patlayıcı çubuğumu Sidhe kadınına doğrulttum. O bir periydi ve uzun deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla Yaz ve Kış Perileri hafife alınmaması gereken insanlardı. Sadece bir aptal onlara güvenirdi ama öte yandan sadece bir deli de onları gücendirirdi. Nezaket kurallarına, görgü kurallarına ve misafir ile ev sahibi arasındaki ilişkiye çok önem verirlerdi. Biri, Faerie'nin lordları olan Sidhe'den oldukça aşırı tepkiler alma tehlikesiyle uygun formları çiğnedi.

Bu yüzden ateş açıp enayi yumruğu yemeyi ummak yerine, patlayıcı çubuğumu indirdim, gözlerimi ondan hiç ayırmadan Leanansidhe'ye kesin, sığ bir selam verdim ve "Gerçekten. Uzun zaman oldu, Vaftiz Anne."

Bölüm

On beş

("Benden memnun değil misin?" dedi Leanansidhe. Manikürlü bir eliyle iki kozayı işaret etti, sonra tekrar okşamaya başladı
Bayım. "Küçük mağaranızı yağmalayan bu haydutlara rastladım ve ... Neydi o kelime?" Gülümsemesi genişledi. "Onları yakaladım."

"Anlıyorum," dedim.

"Ölümlülerin işinden anladığım kadarıyla," dedi, "sonra bir duruşma var, ardından da ... . Ölümlülerin hukukunda cinayet için kullanılan kelime nedir? Ah, *infaz*." Kırmızı altın kaşları kısa bir süre çatıldı. "Yoksa önce idam *sonra* duruşma mı?" Omuz silkti. "La. Her halükârda bu büyük ölçüde bir anlambilim meselesi gibi görünüyor. Harry, yargıç mı, jüri mi, yoksa cellat mı olmayı tercih edersin?"

Sadece baktım.

Peri vaftiz annemi en son gördüğümde, Kışlık Saray'ın kalbinde bir buz tabakasının içinde yarı gömülü haldeyken birkaç farklı kişilik ve sesle atıp tutuyordu. On altı yaşımdan beri ne zaman Nevernever'a geçsem beni acımasızca takip ediyordu, görünüşe göre beni av köpeklerinden birine dönüştürmeye kararlıydı.

Tanrı aşkına. Şimdi de gülücükler ve baloncuklar mı saçıyor? Evimi mi koruyordu? Sanki ben bir çocukmuşum, Martin ve Susan da bir çift oyuncak bebekmiş gibi benimle mahkeme salonu oynamayı mı teklif ediyordu?

"Seni görmek istemediğimden değil, Lea," dedim. "Ama ne istediğini merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Sadece ruhani esenliğini sağlamak için," diye yanıtladı. "Bir vaftiz annesinin yapması gereken de bu, değil mi?"

"Cevabınızın biraz daha spesifik olmasını umuyordum."

Karların üzerinde uzak kilise çanları gibi çınlayan müzikal bir kahkaha attı. "Tatlı çocuk. Fae'ler hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Hiç kimse, hiç?"

İnce parmakları Mister'ın kürkünü okşadı. "Bunun imkansız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence de öyle değil mi?"

"Benim görüşümün gerçekle ne ilgisi var?"

"Bütün gün burada dikilip sorularına sorularla mı cevap vereceğiz?"

Gülümsemesi genişledi. "Bunu ister

miydin?" Elimi kaldırdım, teslim oldum.

Başını bana doğru eğdi, zarif bir muzaffer edasıyla. Lea bu tür kelime oyunlarında benden daha iyiydi, birkaç yüzyıl boyunca pratik yapmıştı.

Ayrıca, misafiri zarafetle uğurlamak da geleneksel bir nezaketti. "Benim

istediğim," dedim kozalara doğru başımı sallayarak, "sizin

Lütfen bu ikisini serbest bırakın. Onlar soyguncu değil. Onlar misafir. Ve ne de olsa benim evim."

"Elbette çocuğum," dedi memnuniyetle. "Zararı yok." Parmaklarını şıklattı ve kozalar hızla dağılan ince yeşil bir sise dönüşür gibi oldu. Susan duvardan gevşekçe düştü, ama ben onu yakalamak ve yavaşça yere indirmek için bekliyordum.

Martin tavandan düştü ve beton zemini kaplayan yırtık pırtık bir halının üzerine düştü. Onu yakalayacak kimse yoktu, ki bu korkunçtu. Sadece korkunç.

Susan'ı çabucak muayene ettim. Belirgin bir yarası yoktu. Nefes alıyordu. Nabzı atıyordu. Tıbbi bilgim de aşağı yukarı bu kadardı. Martin'i de kontrol ettim ama hayal kırıklığına uğradım. O da Susan'la aynı durumdaydı.

Başımı kaldırıp vaftiz anneme baktım. Bayım kucağında sırt üstü yatmış, uzun tırnaklarını göğsünde ve karnında gezdirirken keyif yapıyordu. Mırıltısı odanın içinde sürekli zonkluyordu. "Onlara ne yaptın?"

"Yırtıcı ruhlarını uyuttum," dedi sakince. "Zavallı kuzular. Ondan ne kadar güç aldıklarını fark etmediler. Belki bu yararlı bir ders olur."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Vampir kısmını

kastediyorsun?" "Elbette."

Bir an öylece oturdum, .

Susan ve Martin gibi yarı vampirlerin içindeki vampir enfeksiyonu uyutulabiliyorsa, muhtemelen ona başka şeyler yapmak da mümkündü. Onu bastırmak, belki de kalıcı olarak.

Onu yok etmek bile mümkün olabilir.

Zihnimde uzun zaman önce kapattığım bir umudun kapısının açıldığını hissettim.

Belki ikisini de kurtarabilirim.

"I . . " Başımı salladım. "Bir yol aradım... Daha fazlasını harcadım a . . ." Başımı daha sert salladım. "Bir *yıldan* fazla bir *süreyi* bir yol bulmaya çalışarak geçirdim..." Vaftiz anneme baktım. "Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

Bana baktı, dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrılmıştı. "Oh, tatlı çocuk. Bu tür bilgiler gerçekten de hazinedir. Böylesine değerli bir bilgi cevherini neyle takas edebilirsin?"

Dişlerimi sıktım. "Seninle zaman pazarlık yapıyoruz, değil mi?"

"Elbette çocuğum. Ama ben her zaman yerine getiririm. Bu yüzden seni koruyorum."

"Koruma mı?" Ben talep ettim. "Birkaç on yılın çoğunu beni bir köpeğe dönüştürmeye çalışarak geçirdin!"

"Sadece ölümlü dünyadan ayrıldığın zaman," dedi, sanki neden üzgün olduğuma gibi. "Çocuğum, bir pazarlık yapmıştık. Ve sen kendi payına düşeni isteyerek vermedin." Mouse'a genişçe gülümsedi. "Ve köpekler çok çekici."

Mouse onu sakin, temkinli gözlerle izliyordu, vücudu hareketsizdi. Kaşlarımı çattım. "Ama sen benim borcumu Mab'a sattın."

"Kesinlikle. Mükemmel bir fiyata, ekleyebilirim. Şimdi seninle benim aramda kalan tek şey annenin pazarlığı. Tabii başka bir anlaşma tercih etmezsen..."

Ürperdim. "Hayır, teşekkür ." Sonunda kalkanlarımı indirdim. Leanansidhe bana gülümsedi. "Seni Mab'ın kulesinde gördüm," dedim.

Zümrüt gözlerinde karanlık bir şey titreşti ve yüzünü benden hafifçe çevirdi. "Gerçekten de," dedi sessizce. "Kraliçemin bir hastalığı iyileştirmesinin ne anlama geldiğini gördün."

"Ne sıkıntısı?"

"Bir çılgınlık beni kuşatmıştı," diye fısıldadı. "Beni kendimden çaldı. Hain hediyeler ..." Başını iki yana salladı. "Beni bir kez daha savunmasız bırakmasın diye konuyu daha fazla düşünemem. Şu anda çok daha iyi olduğumu söylemek yeterli." Bir parmağının ucuyla saçındaki buz gibi beyaz bir çizgiyi okşadı. "Kraliçemin gücü galip geldi ve zihnim bana ait."

"Ruhsal benliğimin esenliğini sağlamak," diye mırıldandım. Sonra göz kırptım. "Bahçe, buranın diğer tarafındaki bahçe ... . O *senin*."

"Gerçekten de çocuğum," dedi. "Burada geçirdiğin kargaşa dolu zaman boyunca hiçbir düşmanının -*hiçbirinin*- diğer taraftan içeri girmeye çalışmaması sana garip gelmedi mi? Doğrudan yatağınıza, duşunuza, buzdolabınıza şekil verilmiş bir ruh göndermediler mi? Ayakkabılarınıza, çizmelerinize, giysilerinizin ceplerine sığınsınlar diye dolabınıza bir sepet dolusu yılan koymadılar mı?" Başını iki yana salladı. "Tatlı, tatlı çocuk. Biraz daha yürüseydin, sana ulaşmaya çalışan ve benim yok ettiğim her şeyin kemik yığınını görürdün."

"Evet, şey. Neredeyse kendimi orada buluyordum."

"La," dedi gülümseyerek. "Muhafızlarım herhangi bir davetsiz misafire saldırmak için yaratıldılar.

-Sana benzeyen biri de dahil. Zeki bir şekil değiştiricinin geçip gitmesine veremezdik, değil mi?" İç çekti. "Korkunç bir bedel ödedin

Çuha çiçeğimin üzerinde. Gerçekten çocuğum, ateşten başka elementler de var, biliyorsun. Gerçekten çeşitlendirmelisin. Şimdi beslemem gereken bir yerine iki ağzım var."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım," dedim.

"Böyle bir şey için minnettar olmalıyım." Beni sessizce inceledi. "Tüm yaşamın boyunca bu doğru oldu, çocuğum. Seni ruhlar dünyasında takip ettim. Öteki tarafta uykunu korumak, evinin üzerinde nöbet tutmak için muhafızlar ve savunmalar yarattım. Ve sen hala kaç kişinin denediği hakkında bir fikrin sadece başlangıcına sahipsin." Gülümsedi ve yine incelikle sivrilttiği köpek dişlerini gösterdi. "Denedim ve başarısız oldum."

Bu da Nevernever'a her girdiğimde nasıl *her zaman* elimin altında olduğunu açıklıyordu. Ne zaman içeri girsem saniyeler içinde peşime düşüyordu.

Çünkü o oradaydı, beni koruyordu. Kendisi

hariç her şeyden.

"Şimdi, o zaman," dedi, ses tonu iş gibi. "Bahçeme saklamam için hatırı sayılır miktarda ekipman bırakmışsınız."

"Acil bir durumdu."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi. "Elbette, dilediğiniz gibi koruyacak ya da iade edeceğim. Ve eğer ölürseniz, onu sizin belirlediğiniz bir varise teslim edeceğim."

Yorgun bir kahkaha attım. "Sen . . . Tabii ki yapacaksın." Mouse'a baktım. "Ne düşünüyorsun, evlat?"

Mouse önce bana, sonra Lea'ya baktı. Sonra oturdu ama hâlâ onu dikkatle izlemeye devam ediyordu.

"Evet," dedim. "Ben de öyle düşünüyorum."

Leanansidhe genişçe gülümsedi. "Derslerimi almış olman çok güzel, çocuğum. İçinde yaşadığımız evren soğuk ve umursamaz. Sadece beden ve zihin gücüyle kendi kaderini kontrol etmeyi umabilirsin. Herkese karşı dikkatli ol. Koruyucuna bile."

Bir orada oturup düşündüm.

Annem büyük bir öngörü ile benim için koruma hazırlamıştı. Eninde sonunda üvey kardeşim Thomas'ı arayıp bulacağımı tahmin etmişti. Benim için başka şeyler de hazırlamış mıydı? Henüz tahmin edemediğim şeyler mi?

Bunun gerçekleştiğini görmek için hayatta olmayacağımı bilseydim çocuğuma nasıl bir miras bırakırdım? Zamanla herkesin muhtemelen yardım almadan biriktirebileceği bir sihirli teçhizat koleksiyonundan başka ne tür bir mirasım vardı?

Benim tek gerçek hazinem bilgiydi.

Evet tanrılar ve küçük balıklar, ama bilgi tehlikeli bir mirastı. Eğer on beş yaşındayken, bir şeyler öğrenmiş olsaydım neler olabileceğini hayal ettim.

Otuz yaşımı geçene kadar sihrin bana kendiliğinden gelmeyen yönleri. Bu, bir çocuğun eline dolu ve horozlu bir silah vermek gibi bir şey olurdu.

Bir güvenlik mekanizmasına ihtiyaç vardı - çocuğun söz konusu bilgi deposunu akıllıca kullankadar olgunlaşana kadar elde etmesini engelleyecek bir şey. Bir çocuk için basit ama anlamlı bir şey. Bir *büyücü* çocuğu için.

Gülümsedim. İnsanın kendi cehaletini kabul edebilmesi gibi bir şey. Mümkün olan en basit şekilde ifade edildi: soru sormak. Ve artık bildiğim gibi, anneme boşuna "LeFay" denmemişti.

"Vaftiz anne," diye sordum sakince. "Annem, hazır olduğumda bana vermen bir şey bıraktı mı? Bir kitap? Bir harita?"

Lea çok yavaş, derin bir nefes aldı, gözleri ışıl ışıldı. "Pekâlâ," mırıldandı. "Vay, vay, vay."

", değil mi?"

"Evet, öyle. Ama sizi uyarmam söylendi. Bu ölümcül bir miras. kabul ederseniz, beraberinde geleni de kabul etmiş

olursunuz." "Hangisi?" Ben sordum.

Bir omzunu silkti. "Bu kişiden kişiye değişir. Annen rahat uyuma yeteneğini kaybetti. Senin için daha kötü olabilir. Ya da hiçbir şey olmayabilir."

Bunu bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "İstiyorum"

Lea gözlerini benden hiç ayırmadı. Boş avucunu kaldırdı, parmaklarını üzerinde kapattı ve tekrar açtı.

Küçük, pırıl pırıl bir yakut, bir kan damlası kadar parlak, beşgen şeklinde oyulmuş, elinde duruyordu.

"Bu onun Yollar hakkındaki bilgisinin toplamıdır," dedi Lea sessizce. "Her yol, her kestirme yol, her bağlantı. Yolları bulma konusunda öyle bir beceri geliştirdi ki sonunda onları tahmin edebildi. Yollar on yıldan on yıla değişebilir ama annen nerede olduklarını ve nerede olacaklarını biliyordu. Benim türümden çok az kişi bunu söyleyebilir." Gözlerini kıstı. "Bu bilgi benim elimde tuttuğum bir yük, çocuğum. Benim inancım bunun seni yok edeceği yönünde. Seçim senin olmalı."

Kendimi yavaşça nefes almaya zorlayarak uzun bir süre mücevhere baktım. Tüm yollar. Coğrafya kaygısı olmadan dünyayı dolaşabilme yeteneği. Böyle bir bilgi Kızıl Saray'la olan savaşı neredeyse başlamadan kazanabilirdi. Bu bilgiye sahip olan kişi, yasaları mutlak dokunulmazlıkla gözetebilir, ölümlü otoritelerden ya da doğaüstü uluslardan gelecek cezalardan kaçınabilirdi. Her yere gidebilir. Neredeyse her şeyden kaçabilir. Herkesin toplayabileceğinden daha fazla bilgi toplayabilir.

Cehennem çanları. O parıldayan küçük mücevher, gördüğüm her şey kadar güçlü olma potansiyeline sahip ince bir güçtü. Böyle bir *güç*.

Ne ayartıcı.

Üstesinden diye merak ettim. Ben bir aziz değilim.

Aynı zamanda, bir erkeğin küçük kızı için ortaya çıkmasına yardımcı olmayı amaçladığı bu kadar açık olan bir araç görmemiştim. Nerede olsun, ona gidebilirdim. Ona gidip temiz bir şekilde kurtulabilirdim.

Maggie.

Uzandım ve vaftiz annemin elinden mücevheri aldım.

Bölüm

On altı

"Harry," diye seslendi Molly oturma odasından, "Sanırım uyanıyorlar."

Homurdandım ve incelemek için beş köşeli kolyemi kaldırdım. Küçük beşgen yakutun bu özel mücevher parçası için kesildiği oldukça açıktı. Ya da kolyeyi gümüş bir mermi olarak kullanmak zorunda kalmadan önce öyleydi. Küçük beş köşeli yıldızım, bir dairenin içindeki beş köşeli yıldız, kaldığım aşırı stres nedeniyle eğrilmişti. Küçük Chicago'yu güncellemek için kullandığım kuyumcu aletleriyle onu düzeltiyordum.

Mücevher sanki bir yuvaya oturtulmuş gibi aniden beş köşeli yıldızın ortasına oturdu. Kolyeyi birkaç kez salladım ve mücevher yerinde kaldı. Ama işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. Kolyeyi ters çevirdim ve arkasına büyük bir yapıştırıcı sürdüm. Kuruduktan sonra önden pek hoş görünmeyebilirdi ama zamanım kısıtlıydı.

"Bu kadar yeter, domuz," diye mırıldandım kendi kendime. Bob'un rafına baktım, Mister orada yayılmıştı, birkaç kitapçığı yastık olarak kullanıyor, bir yandan da pençelerini mum yığınları arasında gezdirerek eğleniyordu. Parmak uçlarımla kulaklarını ovmak için uzandım, mırıldanmasını sağladım ve kendime Bob'u yakında geri getireceğime söz verdim. Şu an için o da Kılıçlar gibi korumasız bırakılamayacak kadar değerli ve tehlikeliydi. Lea'nın kana susamış bahçesinde, muhtemelen benim dairemde olduklarından daha güvendeydiler.

Yapıştırıcının kuruması için annemin tılsımını ve ışıltılı yakutu çalışma masamın üzerinde bıraktım ve merdivene tırmandım.

Susan'ı kanepenin üzerine kaldırmış, başına bir yastık bir battaniye getirmiştim. Molly Martin'i bir kamp köpüğünün üzerine yatırmayı başarmış, ona da bir yastık ve battaniye vermişti. Mouse uyumak için Martin'in yanına, yere yerleşti. Gözleri kapalı olmasına ve hafifçe horlamasına rağmen, her seste kulakları kıpırdıyordu.

Ben laboratuvardayken Molly ortalığı temizliyordu. Muhtemelen bütün bulaşıkların yerini benden daha iyi biliyordu. Ya da onları tamamen yeniden düzenliyordu. Her iki durumda da, bir dahaki sefere sadece bir yumurta kızartmak istediğimde, büyük tavayı kullanıp temizleyene kadar küçük tavayı bulamayacağımdan emindim.

Susan'ın yanına çöktüm ve ben bunu yaparken o da kıpırdandı ve hafifçe mırıldandı. Sonra burnundan hızlı bir nefes çekti, gözleri paniğe kapılmış gibi aniden kocaman açıldı.

"Sakin ol," dedim hemen. "Susan. Ben Harry. Güvendesin."

Sözlerimin kafasında yer etmesi birkaç saniye almış gibiydi. Sonra tekrar rahatladı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve başını bana doğru çevirdi.

"Bana ne oldu?" diye sordu.

"Davetsiz bir misafirle karıştırıldınız," dedim. "Seni uyutan bir büyüyle vurulmuşsun."

Yorgun bir şekilde kaşlarını çattı. "Oh. Rüya görüyordum "

"Öyle mi?"

"Rüyamda lanetin ortadan kalktığını görüyordum. İnsan olduğumu." Küçük, acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Bunu artık yaşamayacağımı sanıyordum. Martin?"

"Al," diye geveledi Martin. "Ben ."

"Ama belki uzun sürmez," dedim. "Dairenin korumaları devre dışı. Burada çıplağız."

"Pekâlâ," dedi Martin asidik bir sesle. "Sanırım bunun bizi nereye götüreceği konusunda dersimizi aldık."

Susan gözlerini devirdi ama bana bakışı, küçük bir gülümseme iması ve koyu renk gözleriyle düz bir bakış, kesinlikle için için yanıyordu.

Evet. Bu oldukça iyiydi.

"Kuyruğumuzu öğrendiniz mi?" Ben sordum.

" göre kuyruklar. Üç farklı yerel araştırma ajansı," diye ekledi Martin. "Geldiğimiz andan itibaren bizi takip etmeleri için peşin para ödenmiş. Hepsi de onları kiralayan kadının farklı bir tarifini verdi.
Hepsi de inanılmayacak kadar güzeldi." "Arianna

mı?" Ben sordum.

Martin . "Muhtemelen. En yaşlıları istedikleri etten maskeyi takabilir ve gün ışığında, kendi maskelerinin gölgesinde güneşten saklanarak çıkabilirler."

Kaşlarımı kaldırdım. *Bu* yeni bir haberdi. Gardiyanların böyle bir bilgiye sahip olduğundan bile emin değildim. Martin uyuduğu için biraz sersemlemiş olmalıydı.

"Ne kadar zamandır dışarıdaydık?" Susan sordu.

"Buraya yaklaşık beş saat önce geldim. Güneş ."

Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı ve

başını salladı. ". Martin ve benim gerekiyor." "Nereye?" Ben
sordum.

"Havaalanı," dedi Martin. "Bu gece geç saatlerde ya da yarın sabah erkenden Nevada'da olabiliriz. O zaman depoya doğru hareket edebilir ve daha fazla bilgi arayabiliriz."

"Bunu konuşmuştuk, Harry," dedi Susan . "Uçağa binemezsin ve biz de dakikaları sayıyoruz. Bir jet bizi oraya yaklaşık yedi saatte ulaştırır. Araba iki gün sürer. Bunun için zamanımız yok."

"Evet, gerekçenizi anlayabiliyorum," dedim.

Martin gıcırdayarak ayağa kalktı ve gerindi. "Tesise girmek için bir keşif dönemi gerek. Zayıflıklarını, devriye hızını ve benzeri şeyleri belirlemeden önce-"

üzerine bir parça defter kâğıdı bırakarak sözünü kestim. "Depolama tesisi taş bir tepenin kenarına kurulmuş. Dışarıda on iki metrelik jiletli tellerle çevrili bir bahçede depolanmış bazı taşınabilir üniteler . Bir yol tepenin içine ve ya depolama alanı için oluşturulmuş ya da bir maden işletmesi kapandıktan sonra el konulmuş mağaralar olduğunu tahmin ettiğim yerlere iniyor." Her önemli özellikten bahsederken defter kağıdını, kroki üzerindeki farklı noktaları işaret ettim.

"Büyük dürbünlü, uzun namlulu bir saldırı tüfeğiyle silahlanmış bir nöbetçinin bulunduğu tek bir gözetleme kulesi var. Şu küçük saldırı tüfekleriyle çevre çitinin etrafında devriye gezen iki adam ve bir köpek var-"

"Karabinalar," dedi Molly parlak bir sesle mutfaktan.

"-ve parça tesirli el bombaları. Aceleleri yok. Yaklaşık yirmi dakika sürüyor; sonra bir şeyler içmek için içeri girip geri çıkıyorlar. Burada, burada ve burada güvenlik kameraları var ve çalışan otoparkında tesisin yeraltı kısmının muhtemelen oldukça büyük olduğunu ve muhtemelen güvenlik ekipleri için bir tür baraka olduğunu düşündüren yeterince araba var."

Başımı salladım. "Görünüşte öyle, ama önceden keşif yapmak için içeri girmemizin bir yolu yok. Oldukça basit görünüyor. Bir perde altında ona doğru ilerleriz; iletişimi kapatırım. Herkesin dikkatini çekmek için dikkat dağıtıcı bir şey kullanırız ve takviye kuvvetler koşarak geldiğinde içeride oluruz. Umarım onları dışarıda kilitlemenin bir yolunu bulabiliriz. Ondan sonrası sadece ... meselesi."

Başımı kaldırdığımda Martin ve Susan'ın bana gördüm, çeneleri gevşek bir şekilde sarkıyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Nasıl ..." Martin başladı.

"Nerede . . ." Susan söyledi.

Molly saklamaya bile çalışmadığı bir kıkırdama nöbetine tutuldu.

"Nereden bileyim?" Masaya uzandım ve eski bir kitap setini elime aldım.

Orada bıraktığım dürbünü. "Bir göz atmak için oraya gittim. Tek yön yaklaşık on beş dakikamı aldı. sizi de getirebilirim ama uçakla gitmek isterseniz sorun değil. Ben sizi beklerim."

Martin bana sertçe baktı.

"Sen . ." Susan başladı, ses tonunda öfkeye benzer bir şey vardı. Sonra başını geriye attı ve güldü. "Seni çekilmez, küstah domuz," dedi sevgiyle. "Seni hafife almamalıydım. Her şey söz konusu olduğunda her zaman zarif bir performans sergileyemiyorsun ama her zaman oradasın, değil mi?"

"Umarım öyledir," dedim sessizce. Tekrar ayağa kalktım. "Bir şeyler yesen iyi olur. Laboratuvarda bize yardımcı olabilecek bazı şeyleri bitiriyorum. Bir saat içinde gideceğiz."

Bölüm

On yedi

(Elli beş dakika içinde yola çıktık.

Blue Beetle doluydu, ama yarım saatten fazla gitmiyorduk.
bir düzine blok. Uygun Yol'a giriş, oldukça tipik bir Chicago mahallesindeki kahverengi taşlı bir apartmanın arkasındaki bir ara sokaktaydı. Saat geç olmuştu, bu yüzden fazla trafik yoktu ve Mouse çoğunlukla gölgelerde kalarak ve arabaya kolayca ayak uydurarak arkamızda hayalet gibi ilerledi.

Bu da köpeğimin gücüne işaret ediyor, arabamın pısırıklığına değil. Ciddiyim.

Molly arabayı sokağın ağzına çekti ve durdu. Biz arabadan inerken endişeyle etrafına bakındı. Susan'a küçük arka koltuktan elimi uzattım ve sonra Mouse yolcu koltuğuna atlarken kapıyı açık tuttum.

Kulaklarını karıştırdım ve Molly'yle konuşmak için eğildim. "Git kahve ya da başka bir şey al. Bize bir saat, en fazla bir buçuk saat ver. O zamana kadar dönmüş oluruz."

"Ya değilsen?" Molly sordu. Bir elini bilinçsiz bir hareketle Mouse'a doğru uzattı ve parmaklarını onun kürküne gömdü. " ne yaparım?"

"Eğer o zamana kadar ortaya çıkmazsak, ailenizin geri dönün. Seninle orada irtibata geçerim."

"Ama ya-"

"Molly," dedim sertçe. "Her şey için plan , yoksa hiç başlamazsın. Acele . Ve köpeğin laflarına aldırma. Son zamanlarda çok küstahlaştı."

"Tamam, Harry," dedi, hâlâ mutsuz bir şekilde. Arabayı tekrar sokağa çekti ve Mouse başını çevirip o uzaklaşırken bizi izledi.

"Zavallı çocuk," dedi Susan. "Geride bırakılmaktan hiç hoşlanmıyor."

. "Bu çocuk bizi hazırlıksız yakalasa üçümüzü de yere serecek kadar güçlü," dedim. "Onun gücü bir sorun değil."

"Bundan bahsetmiyorum tabii ki."

Homurdandım. "Ne demek istiyorsun?"

Susan bana kısa bir süre kaşlarını çattı ve sonra kaşları kalktı. "Yüce Tanrım. Bunun farkında değilsin."

"Neyin farkına varmak?"

Başını salladı, ağzının bir köşesi çok iyi hatırladığım aynı gülümsemeye dönüştü. Eğer böyle bir şey mümkünse, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Molly sana çok kötü davranıyor, Harry."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, . Bunu önce kararlaştırmıştık. Böyle bir şey olmayacak."

Susan omuz silkti. "Belki *sen* hallettin ama o halletmedi. O aşık."

"Değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Randevulara falan gidiyor."

"Aşık olduğunu söyledim. Ölü değil." Yüz ifadesi nötrleşti. "Ya da yarı ölü." Bir süre gözden kaybolan arabanın ardından baktı ve "Son birkaç yılda öğrendiğim bir şeyi seninle paylaşabilir miyim?" dedi.

"Sanırım."

Bana döndü, ifadesi ayıktı. "Hayat çok kısa, Harry. Ve yeterince neşe yok. Eğer bulursan, yakala onu. Yok olmadan önce."

Bunu söylemek Susan'a pahalıya patladı. Bunu iyi saklamıştı ama benim onu tanıdığım kadar değil. Bu düşüncelere nefes vermek ona gerçek bir acı vermişti. Yine karşı çıkacaktım ama tereddüt ettim. Sonra dedim ki, "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Gitmeni hiç istemedim."

Benden biraz uzaklaştı ve saçlarının bir perde gibi yüzüne düşmesine izin verdi. Sonra yutkundu ve sesi hafifçe titreyerek şöyle dedi: "Burada da aynı. Bu birlikte olacağımız anlamına gelmiyor."

"Hayır," dedim. "Sanırım değil."

Birden yumruklarını sıktı ve omurgasını dikleştirdi. "Bunu yapamam. Şu anda olmaz. Odaklanmamız gerek. I . . ." Başını salladı ve yürümeye başladı. Bloğun sonuna gitti ve orada durup derin, yavaş nefesler aldı.

Bir binanın duvarına yaslanmış duran Martin'e baktım, yüz ifadesi tabii ki mülayimdi.

"Ne?" Onu tersledim.

"Kızın hakkında hissettiklerinin öfke olduğunu düşünüyorsun, Dresden. Ama değil." Çenesini Susan'a doğru salladı. "Öyle. Mendoza'ları, koruyucu aileleri tanıyordu ve onları ailesi gibi seviyordu. Evlerine girdi ve onları buldu. Çocuklarını buldu. Vampirler onları kelimenin tam anlamıyla lime etmişlerdi. Mendoza'ların dört çocuğundan biri üç . İkisi Maggie'nin yaşlarındaydı."

Hiçbir şey söylemedim. Hayal gücüm bana korkunç resimler gösterdi.

"Bütün parçaları bulmamız yarım saatimizi aldı," diye sakin bir şekilde devam etti Martin. "Onları bir gibi bir araya getirmek zorundaydık. Ve tüm bu zaman boyunca,

kana susamışlık ikimizi de çıldırtıyordu. insanları tanıdığı gerçeğine rağmen. Kızı için duyduğu dehşete rağmen. Bir an için bunu hayal edin.
Susan'ın orada durduğunu, parçalanmış bacağın kızına ait bilmesine rağmen kanlı uzvu dişleriyle parçalama isteğiyle dolduğunu hayal edin. Bunu hayal edin."

O noktada, bundan kaçınabileceğimi düşünmedim.

"Maggie'nin kaçırıldığını ancak bulmaca bittiğinde fark ettik," diye devam etti Martin, sözleri sabit ve kibardı. "Zar zor dayanıyor. Eğer kontrolünü kaybederse, insanlar ölecek. O da onlardan biri olabilir." Martin'in gözleri sertleşti ve kesinlikle soğudu. "Bu yüzden, yüksek güvenlikli bir tesisin kapısını kırmadan beş dakika önce duygularını kışkırtarak ona işkence etmezsen bunu bir nezaket olarak kabul ederim."

Omzumun üzerinden Susan'a baktım. Hâlâ bizden uzağa bakıyordu ama saçlarını hızlıca geriye doğru çekip kuyruk yapıyordu.

"Bilmiyordum," dedim.

Martin, "Bu durumda, duygularınız yükümlülüktür," dedi. "Rodriguez'e yardım etmeyecekler. Küçük kıza da yardım etmeyecekler. Her şey bitene kadar onları şımartmayı ertelemenizi öneririm."

"Her şey bitene kadar mı?" Susan geri dönerek sordu.

"Uh, yolculuk," dedim, onları ara sokağa yönlendirmek için dönerek. "Uzun sürmeyecek, düz bir koridorda yaklaşık otuz saniye yürüyeceğiz. Ama karanlık ve yol boyunca nefesinizi ve burnunuzu tutmak zorundasınız."

"Neden?" Susan sordu.

"Diğerlerinin yanı sıra metan gazı ve karbon monoksitle doludur. Eğer bir ışık kaynağı kullanırsanız, bir patlamaya yol açma riskiniz vardır."

Susan'ın kaşları kalktı. "Peki ya tılsımın?"

Başımı salladım. "Bundan gelen ışık aslında ... . Glah, bu bilmen gerekenden çok daha karmaşık bir konu. Atmosferin patlamasına neden olma ihtimalinin çok çok küçük bir olasılık olduğunu düşündüğümü söylemek yeterli. Benzin istasyonlarındaki statik elektrik uyarıları gibi. Neden bu riski göze alalım ki?"

"Ah," dedi Susan. "En küçük bir kıvılcımda patlayabilecek zehirli gazlarla dolu bir tünelden körlemesine geçmemizi istiyorsun."

"Evet."

"Peki bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

"Bu berbat bir fikir," dedim. "Ama depoya giden en hızlı yol bu." Yolun bulunduğu yere yaklaşırken parmak uçlarımı kaldırıp tılsımımdaki kırmızı taşa dokundum. Apartman binasının zemin katına açılan eski, tuğlalarla örülü bir kapıydı.

Kaynağı belli olmayan bir ses sessizce konuşmaya başladı; gırtlaktan gelen, sakin bir kadın sesi. Annemin sesiydi. Ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü ama hayatımdaki her şeyden emin olduğum kadar emindim: Bu onun sesiydi. Bu sesi dinlemek bana kendimi sıcak hissettiriyordu.

Yıllardır duymadığınız bir müzik.

"Diğer taraftaki koridor, diğer gazların yanı sıra tehlikeli seviyelerde metan ve karbon monoksitle dolu. Karışım uçucu gibi görünüyor ve diğer tarafta hangi enerjilerin bir patlamayı tetikleyip tetiklemeyeceğinden asla tam olarak emin olamazsınız. Nevada, Corwin'in dışındaki bir tepeye açılan uzak uca doğru kırk iki yürüme adımı var." Bir an sessizlik oldu ve sonra aynı ses nefes nefese, titreyerek ve nefessiz kalarak tekrar konuşmaya başladı. "Not: Koridor tamamen terk edilmiş değil. İçeri girerken bir şey beni yakalamaya çalıştı." Birkaç kez öksürdü. "Notasyon *secundus*: Bir dahaki sefere Corwin'e gitmen gerektiğinde elbise giyme, aptal. Çiftçinin biri şov yapacak."

"Belki de bir grue'ydu," diye mırıldandım,

gülümseyerek. "Ne dedin sen?" Susan sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Boş ver." Elimi kapının eşiğine koydum ve hemen parmak uçlarımın altında bir tür esneklik hissettim. Beden ve ruh dünyası arasındaki ayrım burada zayıftı. Derin bir nefes aldım, oldukça hafif bir irade çabası gösterdim ve *"Aparturum*" diye mırıldandım.

Avucumun ortasından altına doğru bir siyahlık çemberi genişlemeye başladı, hızla şişerek duvarın üzerini kapladı. Çok büyümesine izin vermedim. Kapı eninde sonunda kendiliğinden kapanacaktı ama daha küçük kapılar daha çabuk kapanıyordu ve zavallı bir aptalın o kapıdan geçmesini istemiyordum.

Şimdiki şirket hariç tabii ki.

Susan ve Martin'e dönüp baktım. "Susan, ceketimi tut. Martin, sen de onunkini tut. Derin bir nefes al ve bu işi hızlı ve sessiz bir şekilde halledelim."

Yol'a döndüm, derin bir nefes aldım ve sonra ilerledim.

Annemin mücevheri *çok sıcak* olduğundan bahsetmemişti. Koridora ilk adımımı attığımda, kendimi Rus bebekleri gibi iç içe geçmiş üç saunanın içindeymişim gibi hissettim. Sağ taraftaki duvarı buldum ve adımlarımı sayarak yürümeye başladım. Adımlarımı normalden biraz daha kısa tuttum ve bu sefer annemin adım uzunluğunu daha doğru yakaladım. Kırk üçte çıkış yoluna ulaştım.

Bir başka irade çabası ve fısıltıyla söylenen bir sözle o kapıyı da açtım ve soğuk bir dağ rüzgârına ve geç alacakaranlığa çıktım. Susan ve Martin de benimle birlikte dışarı çıktılar ve hepimiz bir an için bastırdığımız nefeslerimizi boşalttık. Sert, lifli bitkiler ve hızlı, sessiz hayvanlarla kaplı çöl dağlarındaydık. Arkamdaki kapı, başka bir daire, uzun zaman önce tuğlayla örülmüş eski bir madenin girişine benzeyen şeyin önünde havada duruyordu.

"Ne ?" Martin söyledi.

"Yarım mil bu taraftan," dedim ve karadan yola çıktım.

* * *

İtiraf etmeliyim ki çok iyi bir saklanma yeriydi. Çöl tepelerinde o kadar uzaktaydık ki, hiçbir yere gidip gelmek uzun bir yoldu. Tesisler bir kutu kanyonun sonundaki granit bir rafın içine oyulmuştu. Tek bir yol vardı ve kanyonun tabanı geniş ve düzdü ve arkasına saklanmaya çalışılabilecek dost kayalar gibi önemli özelliklerden yoksundu. Kanyonun duvarları dik bir şekilde patlatılmıştı. Yüz metrelik bir halat ya da helikopter olmadan kimse bu yoldan aşağı inemezdi.

Ya da bir büyücü.

"," dedim. Gece gittikçe soğuyordu. Konuşurken nefesim havada buharlaşıyordu. "Al bunları. Yarısını iç. Gerisini saklayın." Açık mavi sıvıyla dolu test tüplerini Martin ve Susan'a dağıttım.

"Ne oldu?" Susan sordu.

"Bir paraşüt," dedim. "Teknik olarak bir uçuş iksiri ama . Bizi güvenli bir şekilde vadi tabanına ulaştıracaktır."

Martin önce tüpüne, sonra da bana baktı.

"Harry," diye başladı Susan. "En son senin iksirlerinden birini içtiğimde... garip bir hal aldı."

Gözlerimi devirdim. "Sonunda yuvarlan." Sonra iksirimin yarısını içtim ve uçurumun kenarından aşağı adım attım.

Uçmak bir büyücü için zor bir şeydir. Herkesin büyüsü biraz farklı çalışır ve bu da uçmak söz konusu olduğunda bunu başarmanın tek yolunun deneme yanılma olduğu anlamına gelir. Ve uçmak genellikle yerden çok yüksekte, çok hızlı hareket anlamına geldiğinden, havacı olacaklar ilk hatada kariyerlerini (ve hayatlarını) kısa kesmeye meyillidir.

Uçmak zordur ama *düşmek* kolaydır.

Aşağıya düştüm, bir an hızlandım, sonra saatte on beş mil civarında bir hızı korudum. Çöl zeminine çarpmam uzun sürmedi ve çarpma enerjisini yaymak için yuvarlandım. Ayağa kalktım, üzerimin tozunu aldım. Susan ve Martin de yakınlara indiler ve ayağa kalktılar.

"Güzel," dedi Susan. Deneysel olarak havada zıpladı ve inişi yavaşladığında gülümsedi. "Çok güzel. zaman tırmanmak için daha fazla mı içeceğiz?"

"O yokuşu çocuk oyuncağı haline getirmeliyiz," dedim. "Ama hızlı hareket etmemiz gerekecek. İksir bize belki yirmi dakika dayanır."

Susan başını salladı, taşıdığı küçük çantanın kayışlarını ayarladı. "." "Bana yaklaş," dedim. "Üçümüzü de örtbas edemem, eğer hepimiz bir kol ."

Yaptılar ve birkaç saniye konsantre olduktan sonra etrafımıza bizi gözden saklayacak ve ısı izimizi de dağıtacak bir perde çektim. Mükemmel olmayacaktı. Yine de gece görüş dürbününde bir kadar görünebilirdik. Bir binayı koruyan adamların

İzole edilmişlerin düzenli olarak sorunlarla uğraşması mümkün değildi. Çok rahat, güvenilir bir rutinleri olurdu, bu da tam olarak bir nöbetçinin temkinliliğini azaltacak türden bir şeydi. Bu sadece insan doğası.

İşaret ettim ve üçümüz tesise yaklaşmaya başladık. Gölgeden gölgeye çırpınmak ya da kamufle edici yüz boyası yoktu. Perdeleme büyüsü bunu halletmişti. Sadece engebeli zeminde yürüdük ve birbirimize yakın durmaya odaklandık. Martin orada olmasaydı bu kısım daha eğlenceli olabilirdi.

Çitin otuz metre yakınına kadar geldik ve durakladım. Asamı kaldırdım, ilk nöbetçi kamerasına doğrulttum ve "*Hexus*" diye fısıldadım.

Bir elimde peçe gibi zorlu bir şeyi tutarken diğer elimle başka bir iş yapmaya alışık değildim - teknoloji büyüsü kolay bir büyü bile olsa. Bir an için peçeyi kaybedeceğimi düşündüm ama sonra tekrar sabitlendi. Kameranın ışıkları sönmüştü.

Ben diğer iki kamerayı yaramaz hale getirirken etrafta dolaşmaya devam ettik, ama tam üç numaralı kamerayı indirmiştim ki Susan kolumu tuttu ve bana işaret etti. Yaya devriyesi taramalarına devam ediyordu.

"Köpek kokumuzu alacaktır," dedi Susan.

Martin ceketinin altından kısa bir tabanca çıkardı ve ucuna bir susturucu taktı.

"Hayır," diye yarı homurdandım. Pardösümün cebini karıştırdım ve yolculuk için hazırlanırken yaptığım ikinci iksiri buldum. Yaklaşık bir kâğıt parçası kalınlığında, narin, yuvarlak bir cam kürenin içindeydi. Küreyi karşıdan gelen köpeğin yoluna çevirdim ve küçük bir çıtırtıyla kırıldığını duydum.

İki devriye görevlisi ve köpek sürprizimi bıraktığım yerden geçtiler ve köpek yeni kokuyu büyük bir ilgiyle kokladı. Köpek bir hamlede muhafızlara yetişmek için acele etti ve üçü de bize bakmadan geçip gitti.

"Köpek sabaha koku alma ve işitme duyularını geri kazanacak," diye mırıldandım. "Bu adamlar sadece bir iş yapıyor. Bunun için onları öldürmeyeceğiz."

Martin şaşkın görünüyordu. Tabancayı elinde tutuyordu.

Çitin kanyon duvarıyla birleştiği yere, büyük park yerinin karşısına doğru döndük. Susan bir çift tel makası çıkardı. Onları açtı ve kesmeye hazırlanırken Martin bileğini yakaladı ve çite dokunmasını engelledi. "Elektrik," diye fısıldadı. "Dresden."

Homurdandım. Şimdi o işaret ettiğine göre, ben de hissedebileceğimi düşündüm - hareket halindeki akımın neredeyse duyulmayan uğultusu, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. İçinde mikroçip olan bir şeyi büyülemek basittir. İletken bir malzemeden elektrik akışını engellemek çok daha zordur. En iyi hex'imi elektrik hattına bağlanan kabloya doğru fırlattım ve ani bir yanık lastik kokusuyla ödüllendirildim. Martin uzandı

dışarı çıktı ve elinin tersiyle çite dokundu. Elektrik onu yakmamış.

"," diye fısıldadı Susan, bize bir yol açmaya başlarken, ancak şiddetli rüzgâr kreşendoya ulaştığında bir teli kesiyor ve iş başındaki makasların sesini örtüyor, sonra da bir sonraki rüzgârı bekliyordu. "Nerede bu dikkat dağıtıcı?"

Ona göz kırptım, patlayıcı çubuğumu kaldırdım, önümüzdeki tel arasına soktum ve dikkatlice nişan aldım. Sonra uzaklara baktığından emin olmak için kule nöbetçisini kontrol ettim ve fısıldadım, *"Fuego, fuego, fuego, fuego."*

Asık suratlı kırmızı ışıktan oluşan küçük küreler yerleşke boyunca ve karşıdaki otoparka doğru titreşti. Nişancılığım iyiydi. Küçük küreler tıslayarak ve eriyerek birkaç aracın arka çeyrek panelinden geçip alttaki yakıt depolarına doğru ilerledi.

Sonuçlar tahmin edilebilirdi. Bir benzin deposunun patlaması gerçek bir bombanın kadar gürültülü değildir, ancak birkaç metre uzağında durduğunuzda bunu anlamak zor olabilir. Birkaç patlama sesi duyuldu ve isabet alan arabalardan alevler yükselip onları tüketirken ışık da parladı.

Kuledeki nöbetçi telsizle bağırmaya başladı ama görünüşe göre cevap alamadı. Hiç şaşırmadım. İkinci kamera onun kulesinin tepesine yerleştirilmişti ve onu yok eden altıgen muhtemelen onun telsizini de ele geçirmişti. O meşgulken Susan, Martin ve ben çitteki açıklıktan kayarak geçtik ve taşınabilir depolama ünitelerinden birinin dibindeki gölgelere doğru ilerledik.

Alev alev yanan iki aracın arasına park edilmiş bir araba, bir başka ateşleme havaya kalktı ve daha da parlaklaştı. Birkaç saniye sonra tesisin çeşitli noktalarında kırmızı ışıklar yanıp sönmeye ve bir uyarı klaksonu çalmaya başladı. Tesisin iç kısmına açılan dev metal kapı, tıpkı bir garaj kapısı gibi yukarı doğru yuvarlanmaya başladı.

İki devriye görevlisi ve geçici olarak el becerisine sahip Alman çoban köpekleri koşarak dışarı çıktılar ve bir süre sonra onları aynı üniformaları giyen ya da en azından bir kısmını giyen yaklaşık bir düzine adam takip etti. Bazıları yataklarından fırlamış ve uzanabildikleri her şeyin üzerine atlamış gibi görünüyordu. Birkaçı yangın söndürücüleri sürüklüyordu, sanki bu kadar büyük yangınlara karşı faydalı olacaklarmış gibi. İyi şanslar çocuklar.

Sonuncusu da bizim bulunduğumuz yeri geçip yanan otomobillere şaşkınlıkla bakmaya başladığı anda, Martin ve Susan'ın yakınımda kalacaklarına güvenerek, elimdeki her şeyi peçeye yatırarak aceleyle ilerledim. Öyle de yaptılar. Büyük garaj kapısından geçtik ve uzun bir rampadan aşağı inerek tesise girdik.

"Devam et," dedi Martin. Aceleyle duvardaki bir kontrol paneline gitti ve bir çeşit çok amaçlı alet çıkardı. "Ben kapıyı kapatacağım."

"Çıkarken açabildiğimiz sürece," diye mırıldandım.

"Evet, Dresden," dedi Martin sert bir sesle. "Sen doğmadan önce, altmış yıldır bu işi yapıyordum."

"Görünmezlik olayını bıraksan iyi olur, Harry," dedi Susan. "Aradığımız şey bir bilgisayarda olabilir, yani ..."

"O yüzden öğrenene kadar sihir yapmayı erteleyeceğim. ."

Tesisin derinliklerine indik. Mağaralar taşın derinliklerine doğru ve spiral bir rampada yaklaşık dört yüz metre ilerledikten sonra belki yüz metre aşağıya inmiştik. Hava, yeraltındaki ortama göre daha da soğumuştu.

Bundan da öte, kesin bir ruhani ürperti kazanmıştı. Kötücül enerji, yarı donmuş bal gibi yavaş ve yoğun bir şekilde dolaşıyordu. Hazine yatağında açgözlü bir uykuda yatan yaşlı Smaug'un görüntülerini aklıma getiren, kibirli ve cimri bir niteliği vardı. O halde Kızıl Saray'ın karanlık hazinelerini buraya saklamasının sebebi buydu. Bunun gibi ortam enerjisi kimse için doğrudan tehlikeli değildi ama en hafif çabayla bile büyülü aletleri zamanın geçmesine karşı kıskançlıkla korur ve muhafaza ederdi.

Rampa, bana bir spor stadyumunun iç koridorlarını hatırlatan daha geniş bir alana açılıyordu. üç kapı vardı. Biri hafifçe açıktı ve üzerinde "QUARTERS" yazıyordu. Diğeri kapalıydı ve üzerinde İDARE yazıyordu.

Sonuncusu, büyük bir çelik kasa kapısıydı ve üzerinde DEPOLAMA yazıyordu. Kenarları sarı ve siyah uyarı şeritleriyle boyanmış beton bir yükleme rampası uzanıyordu, şüphesiz yakınlarda park etmiş büyük nakliye kamyonetinden faydalanmak için doğru yükseklikteydi.

Bir de kasa kapısının önünde ellerinde düşmanca görünen siyah av tüfekleri olan iki muhafız duruyordu.

Susan tereddüt etmedi. Neredeyse doğaüstü bir hızla ilerledi ve gardiyanlardan biri, bir dövüşün içinde olduğunu fark edemeden yere yığıldı. Diğeri çoktan silahıyla bana doğru dönmüş ve ateş açmıştı. Ateş etmek için acele ederken nişan almamıştı. İnsanlar pompalı tüfeklerin doğrulttuğunuz her şeyi vurduğu konusunda büyük bir şey yapıyorlar, ama öyle değil. Baskı altındayken av tüfeğini iyi kullanmak hala önemli bir beceri gerektiriyor ve gardiyan panik içinde buna sahip değildi. Soluma doğru üç hızlı adım atıp kendimi açık baraka kapısından içeri attığımda saçmalar kızgın eşek arıları gibi etrafımda vızıldadı ve beni ateş hattının dışına taşıdı.

Dışarıdan sert bir şeyin, belki de bir silahın kabzasının kafatasına çarpması gibi bir ses geldi ve Susan, "Temiz," dedi.

Boşaltılmış barakalardan kayıtsızca çıktım. İki muhafız Susan'ın ayaklarının dibinde baygın yatıyordu. "Tanrım, ben iyiyim," dedim.

Susan başını salladı ve iki silahı da baygın adamlardan uzağa fırlattı. "Şimdiye kadarki en iyi dikkat dağıtma yöntemi."

Yanına gittim ve kapıya baktım. " nasıl geçeceğiz?"

"Biz değiliz," dedi. Küçük bir çilingir aleti seti çıkardı ve kasayı tamamen görmezden gelerek yönetim kapısına gitti. "Onların hazinelerine ihtiyacımız yok. Sadece makbuzlara ihtiyacımız var."

Ben bir kilidin nasıl gıdıklanacağını biraz öğrenmiştim ama Susan belli ki daha fazlasını öğrenmişti. O kadar ki kilide bir göz attı, çantasından bir kilit tabancası çıkardı ve neredeyse anahtarı varmış gibi hızlı bir şekilde kilidi açtı. Kapıyı açtı ve "Burada bekle. Ve hiçbir şeyi kırma."

Ellerimi arkamda birleştirdim ve görünmeye çalıştım. Hızlı ve sert bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve ofiste gözden kayboldu.

Kışlaya doğru yürüdüm. Silahlarım Lea'nın bahçesine gömüldüğünde kaçak mallarımın geri kalanıyla birlikte gidiyordu ve genel prensiplere göre silahsız gitmekten hoşlanmıyordum. İşler sarpa sardığında büyü oldukça havalı bir şeydir ama ateşli silahın yerini hiçbir şeyin tutamayacağı zamanlar da vardır. Özelleşmiş olsalar da mükemmel aletlerdir.

İki saniye etrafa sonra birkaç olasılık gördüm ve büyük bir yarı otomatik ile birkaç dolu şarjör aldım. Onları bir cebine soktum. Sonra saldırı tüfeğini rafından aldım ve iki yedek şarjörün tüfeğin kundağının üzerinden geçen çorap benzeri bir cihazda tutulduğunu gördüm.

Tüfekler uzmanlık alanım değildi ama fişek yatağını kontrol edip içinde mermi olmadığını görecek kadar bilgim vardı. Emniyetin açık olduğundan emin oldum ve saldırı tüfeğini naylon dokuma kayışıyla omzuma astım. Sonra idareye geri döndüm ve dışarıda bekledim.

Susan içeride mavi, mor ve kırmızı çizgiler halinde küfrediyordu. Bir an sonra ortaya çıktı ve tükürdü, "Hiçbir şey. Birileri önce buraya gelmiş. Üç saatten kısa bir süre önce sevkiyatla ilgili her şeyi silmişler."

"Peki ya basılı kopya?" Ben sordum.

"Harry," dedi Susan. "Kağıtsız ofis diye bir şey duydun mu hiç?" "Evet,"

dedim. "Kocaayak gibi. Birisi, bu işi yapan birini tanıdığını söylüyor. onu gördünüz, ama aslında onu hiç görmediniz." Durakladım. "Gerçi Kocaayak'ı gördüğümü sanıyorum ve iyi bir benziyor, ama metafor hala geçerli. Buranın sahibinin kim olduğunu hatırlayın. Düşes gibi birinin bilgisayar dehası olduğunu mu düşünüyorsun? Güven bana. yüz yaşından büyük olursanız, her şeyin kopyasını üç kopya olarak alırsınız."

Susan bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Tamam. Hadi o zaman."

İçeri girdik ve ofisi didik didik ettik. Çok sayıda dosya vardı, ama elimizde büyülü eserlerin sevkiyatının kimlik numarası vardı (000937, eğer önemliyse) ve bunları çok hızlı bir şekilde gözden geçirmek mümkündü. Yine sıfıra ulaştık. Arka izleri kim örtbas ettiyse iyi yapmış.

"Kahretsin," dedi Susan sessizce. Sesi titriyordu.

"Sakin ol," dedim. "Sakin ol. Henüz seçeneklerimiz

tükenmedi." "Elimizdeki tek ipucu buydu," dedi.

Koluna kısaca dokundum ve "Güven bana" dedim.

Bana biraz gülümsedi. Gözlerindeki gerginliği görebiliyordum.

"," dedim. "Süvariler gelmeden buradan gidelim. Oh, işte." Ona saldırı tüfeğini uzattım.

"Çok ," dedi daha geniş bir şekilde gülümseyerek. Elleri silahın üzerinde gezindi, benim yaptığım gibi hazneyi kontrol etti, sadece çok daha yumuşak ve hızlı bir şekilde. "Sana bir şey almadım."

Dönüp nakliye kamyonetine baktım, sonra kargo kapılarına geri döndüm. "Al. Benim için şu kapıyı açar mısın?"

Aletlerini çıkardı ve söylemesinden daha kısa bir sürede yaptı.

Minibüste dikey duran birkaç uzun kutu vardı ve bir süre sonra bunların giysi olduğunu fark ettim. Birini ve ...

Ve giysi kutusunun tepesindeki küçük bir çapraz çubuğa asılı, bir tür beyaz ve yeşil tüyden yapılmış uzun, mantolu bir pelerin buldu. Ağırdı, kolayca elli kilodan fazla geliyordu. İçinde jilet gibi keskin obsidyen parçalarıyla süslenmiş bir sopa da buldum, sapı piktograflarla oyulmuştu. Bu özel yazı biçimini çok iyi okuyamıyordum ama tanıdım ve bunun eski bir eser olmadığını da anladım. Son birkaç on yıl içinde oyulmuştu.

"Bu Maya tören kostümü," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Neden bir sonraki kamyona yükleniyor? ?"

Cevap beni şaşırttı. Susan'a döndüm ve onun da anladığını ifade eden bir bakış alışverişinde bulunduk. Minibüsün önüne gitti ve kapıyı açtı. Eşyaları almaya başladı, kamyonette bulduğu anlaşılan naylon bir spor çantasına tıkıştırdı.

"Ne aldın?" diye sordum. "Sonra,

zamanım yok" dedi.

Martin'e doğru aceleyle rampayı çıktık.

Büyük kapı sanki kendi kendisiyle bir halat çekme savaşı yapıyor gibiydi. Titriyor, inliyor ve yükselmeye çalışıyordu, sonra Martin sökülmüş kontrol panelindeki bir çift kabloyla bir şey yapıyor ve kapı tekrar çarpıyordu. Korumaların hızlı bir atış için silahlarını kapının altına sokmaya çalıştıklarını gördüm, ama Martin'in susturuculu tabancası tarafından geri püskürtüldüler.

Yanına geldiğimizde Martin, "Nihayet," dedi. "Geçmek üzereler."

"Kahretsin," dedim. "Yangınla daha uzun süre mücadele edeceklerini düşünmüştüm." Çorak tünelde etrafıma bakındım. Yorulmuştum ve titriyordum. Eğer zinde olsaydım, makineli tüfekli bir grup adamla çatışmaya girme fikriyle ilgili hiçbir sorunum olmazdı - hepsinin olması şartıyla. Ama yorgundum, hatta biraz daha yorgundum. Konsantrasyonumdaki en ufak bir dalgalanmada kalkanım gözenekli ve esnek hale gelirdi. Bir sürü kurşun yemiş olabilirim. Bu yüzden

Toz bezi çoğunu halledebilirdi ama sonsuza kadar değil ve onu başıma takmıyordum.

"B Planı," dedim. "Tamam, doğru. Bir B planına ihtiyacımız var. El arabamız olsaydı, bu da bir şey olurdu."

Susan bir kahkaha attı ve sonra ona döndüm, gözlerim parlıyordu.

"Kocaman bir kamyonumuz var," dedi Susan.

"O zaman neden bunu varlıklarımız arasında listelemediniz?" Kötü bir İngiliz aksanıyla söyledim. "Git!"

Susan korkutucu bir hızla tünelde gözden kayboldu.

"Martin," dedim. "Arkama geç!"

Sol kolumu kaldırıp tamamen fiziksel bir kalkan oluşturduğumda yaptı ve beş ya da altı saniye içinde kapı yerden iki metre havalandı ve yüzüstü yatan birkaç nişancı gördükleri ilk şeye, yani bana ateş açtı.

Kapı yükselmeye devam ederken kalkanı kurşunlara karşı tuttum ve kurşunlar görünmez yüzeyinin ön tarafına yayılan eşmerkezli ışık daireleri şeklinde patladı. Daha fazla muhafız ateş açtıkça kalkanı tutmanın zorluğu da arttı. Zavallı bir adamın karnından sekip yere düştüğünü gördüm ama onun için üzülecek ne zamanım ne de dikkatim vardı. Dişlerimi sıktım ve muhafızlar sürekli baskı yaparken kalkana asıldım.

Sonra büyük bir motor gürültüsü duyuldu ve Susan kargo kamyonunu bir tür çılgın bizon gibi ileri sürerek yolu kapatan muhafız grubuna saldırdı.

Adamlar çığlık atıp koşarak kamyondan kaçmaya çalıştılar. Başardılar. Martin'in bana hareket etmemi söylemesine gerek kalmadan kamyon bir dönüşe girdi ve arkasını ölümcül bir şekilde savurdu. O karmaşada ikimiz de kamyona doğru koştuk ve kendimizi Susan'ın düşünceli bir şekilde açık bıraktığı kargo bölümüne attık.

Daha uyanık olan muhafızlardan biri de aynı numarayı denedi, ama Martin onun geldiğini gördü, küçük tabancasını doğrulttu ve onu bacağından vurdu. Kamyon hızlanırken adam çığlık attı ve yere düştü. Susan pedala düz bastı ve kamyonu çitlerin bir bölümünden geçirip açık vadi tabanına sürerken metal ve jiletli teller çığlık attı. Arabayı hemen kaçış noktamıza doğru çevirdi ve kamyon tesisten hızla uzaklaşırken zıplamaya ve takırdamaya başladı.

Ondan sonrası basitti.

Yükselme noktamıza geri döndük, sulandırılmış uçma iksirlerimizi içtik ve dağ keçileri gibi vadi duvarının kayalık yüzüne tırmandık. Ya da muhtemelen sincaplar gibi. Her iki durumda da, seksen derecelik eğimin üstesinden gelmek uzun bir merdiven kadar zor hissettirdi.

Zirveye ulaştığımızda Susan nefes nefese, "Harry," dedi. "Şu kamyonu benim için yakar mısın?"

"Memnuniyetle," dedim ve kargo kamyonunu da otoparktaki arabaları hallettiğim gibi hallettim. Otuz saniye sonra kendi patlamasını gerçekleştirdi ve Susan orada durup başını salladı.

"Tamam," dedi. "Güzel. Umarım bu, yapacakları şeyi yapmalarını zorlaştırır."

"Ne buldun?" Martin sordu.

"Maya tören ," dedim. "Odak eşyaları değil, diğer şeyler.
Dekorlar. Bir sonraki sevkiyat için kamyondaydılar."

Susan naylon torbayı karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Konşimento," dedi. "Gönderi numarası 000938. Orijinal sevkiyattan sonra giden bir sonraki paket ve odak ürünlerinden iki gün sonra gönderilmeye başlanmış."

Martin gözlerini kısarak düşündü. "Eğer ilk sevkiyatla aynı yere gidiyorsa . . ."

"Bu da demek oluyor ki, her nereye gidiyorsa, iki günlük olduğunu tahmin edebiliriz," dedim. "Bu da vampirlere ilk sevkiyatı almaları, bazı şeylerin unutulduğunu fark etmeleri ve eksik eşyaları getirmek için ikinci bir sevkiyat çağırmaları için yeterli zamanı verir."

Martin başıyla onayladı. "Ee? ?"

Susan el koyduğu çantanın içindekileri gözden geçiriyordu. "Meksika," dedi. Muhtemelen tahrif edilmiş bir ABD pasaportunu, çünkü çoğu insan pasaportlarını zarf içinde taşımaz, bir de yeni görünümlü Meksika parasıyla dolu bir cüzdanı gösterdi. "Bu pelerinleri ve eşyaları Meksika'ya götürmeyi planlıyorlardı."

Homurdandım ve Yol'a doğru yürümeye başladım. Martin ve Susan arkamdan .

"Harry? O aleti yok etmek yaptıklarını mahvedecek mi?"

"Bu onları rahatsız edecek," dedim sessizce. "Bundan daha fazlası değil. Asıl sihrin kostümlere ihtiyacı yok. Onlara ihtiyacı olan, sihri yapan insanlar. Yani papağan tüyünden yapılmış altmış kiloluk herhangi bir pelerin iş görür - ve eğer yeterince çok istiyorlarsa, onları değiştirmeden de ayini yapabilirler."

"Burada kimin olduğunu bilecekler," dedi Martin. "Bizi çok fazla adam gördü.
İç kameralar da bir şeyler yakalamış olabilir."

"Güzel," dedim. "Bilmelerini istiyorum. Güvenli yerlerinin güvenli olmadığını bilmelerini istiyorum."

Susan kabul ettiğini gösteren hırıltılı bir ses çıkardı.

Martin'in ağzı bile soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Peki Kızıl Saray'dan bazılarının uykusunu kaçırmak dışında burada gerçekten ne başardık?"

"Ayinlerini nerede yapacaklarını biliyoruz," dedi Susan.

Başımı salladım. "Meksika."

"Pekâlâ," dedi Martin. "Sanırım bu da bir başlangıç."

Bölüm

On sekiz

(Bayanlar. Spunkelcrief harika bir ev sahibiydi. Eski evin zemin katında yaşıyordu. Evinden nadiren çıkardı, çoğunlukla sağırdı ve Genelde kira çeklerim geldiği sürece işime burnunu sokmazdı - ki bu günlerde hemen hemen her zaman zamanında ya da biraz erken gelirdi.

Çılgın güçlü zombilerden oluşan küçük bir ordu onu uyandırmadan evime saldırmıştı, muhtemelen bunu onun yatma saatinden sonra, yani gün batımından hemen sonra yapma nezaketini gösterdikleri için. Ama sanırım polislerin ve FBI'ın ziyareti bundan daha da gürültülüydü, çünkü Molly *Blue Beetle*'ı küçük çakıllı otoparka çekerken, onun bastonuna dayanarak dairemin merdivenlerinden teker çıktığını gördüm. Üzerinde yumuşak mavi bir gecelik ve gecenin Ekim soğuğuna karşı bir şal vardı ve parlak mavi gözleri tetikte etrafı süzüyordu.

"İşte buradasın," dedi sinirli sinirli. "Bütün akşam evini arayıp durdum, Harry."

"Özür dilerim Bayan S," dedim. "Dışarıdaydım."

Kelimeleri çok iyi anlayabildiğini sanmıyorum ama aptal değildi. "Belli ki dışarıdaymışsın," dedi. "Yeni güzel kapına ne oldu? Tamamen açık! Eğer o korkunç fırtınalardan biri daha olursa, yağmur içeri dolacak ve sen daha Jack Robinson diyemeden duvarlardan küfler yükselecek."

Ellerimi açtım ve bağırmadan olabildiğince yüksek sesle konuştum. "Polisle bir karışıklık oldu."

"Hayır," dedi, "kira sözleşmesi gayet açık. Kiracı olduğunuz süre boyunca daireye verilen her türlü zarardan siz sorumlusunuz."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Yarın hallederim."

"Üzüntüden çok şaşırdım, Harry. Sen genelde iyi bir çocuksun." Benden Molly'ye, Susan'a ve Martin'e baktı. "Çoğu zaman. Hava kötü olduğunda da çok yardımcı oluyorsun."

Özür dileyen bir tavırla ona gülümsedim. "Kapıyla ben ilgilenirim hanımefendi."

"Güzel," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Birkaç gün içinde gelip kontrol edeceğim." Fare karanlıktan çıktı, Böcek'e yetişmek için koşmaktan nefes almakta bile zorlanıyordu. Hemen Bayan Fare'nin yanına gitti. Spunkelcrief, oturdu ve sıkması için ona sağ patisini uzattı. Kendisi o kadar küçük, köpek ise o kadar büyüktü ki patisini kavramak için eğilmesi bile gerekmedi. Mouse'a genişçe gülümsedi, salladı ve sonra sevgiyle başını okşadı. "Bir erkeğin köpeğine nasıl davrandığına bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz," dedi.

Mouse bana yürüdü, mutlu bir şekilde nefes nefese oturdu ve omuzlarını şefkatle kalçama yaslayarak beni yere serdi.

Bayan Spunkelcrief memnun bir şekilde başını salladı ve uzaklaşmak için döndü. Sonra durakladı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve tekrar geri döndü. Cübbesinin cebini karıştırdı ve beyaz bir zarf çıkardı. "Neredeyse unutuyordum. Bu senin merdivenlerinde duruyordu, evlat."

Kibarca başımı sallayarak ondan aldım. "Teşekkür ederim,

hanımefendi." "Hoş geldiniz." Titredi ve şalını biraz daha sıkıca sardı. etrafında. "Dünya ne geliyor? İnsanlar kapıları kırıyor." Molly'ye bir bakış

attım, o da başıyla onayladı ve hemen Mrs. Spunkelcrief'in yanına gidip destek için kolunu uzattı. Ev sahibem ona gülümseyerek, "Çok yaşa evladım. Aşağı inerken baston kolum yoruldu." Molly, dairesinin ön kapısına giden küçük rampayı çıkmasına yardım etmeye başladı.

Fare hemen merdivenlerin dibine gitti, burnu araştırıyordu. Sonra bana döndü, kuyruğu havayı hafifçe yelpazeliyordu. Dairemde hiçbir sürpriz gizlenmiyordu. Aşağıya , mumları ve şömineyi bir mırıltı ve bir hareketle canlandırdım, zarfı açmak için şömineye giderken yırttım.

İçinde katlanmış bir kâğıt parçası ve daha küçük bir zarf daha vardı; zarfın üzerinde Luccio'nun akıcı yazısıyla *"ÖNCE BENİ OKU"* yazıyordu. Ben de okudum:

Eğer bu mektubu alıyorsanız, bunun nedeni birilerinin beni sizinle iletişim kuramaz hale getirmiş olmasıdır. Tamamen oyun dışı bırakıldığımı varsaymalısınız.

Bu notu taşıyan kişi Edinburgh'da görev yapan tüm gardiyanlar arasında en çok güvendiğim kişidir. Tarafsızlaştırılmamın ayrıntılarını bilemem, ancak onun tarifine güvenebilirsiniz ve öznel konularda onun muhakemesinin alışılmadık derecede sağlam olduğunu gördüm.

İyi şanslar, Harry.

-A-

Bir süre nota baktım. Sonra ikinci kâğıt parçasını yavaşça açtım. Bu seferki blok harflerle yazılmıştı, o kadar kesindi ki

el yazısından ziyade neredeyse basılı bir yazı tipini andırıyordu:

Merhaba, Dresden.

Luccio ona bir şey olması ihtimaline karşı bu notu size getirmemi istedi. Notta ne yazdığını bilmiyorum ama size elimden gelen her türlü bilgiyi vereceğim.

Korkarım haberler iyi değil. Konsey çıldırmış gibi görünüyor.

Cristos'un tribününde görünmenizden sonra bir dizi çirkin şey oldu. Birkaç genç Gardiyan, savaşın devam etmesini sağlamak için Edinburgh'daki düşesi yok etmeleri gerekmediği konusunda kendi aralarında tartışırken yakalandılar - sonuçta, vampirler hala savaşabilselerdi barış için dava açmazlardı. Cristos'un emriyle, Diplomatik Müzakereleri İstikrarsızlaştırmalarını Engellemek için Konsey'in hiçbiri Gardiyan olmayan yaşlı üyeleri tarafından tutuklandılar ve gözaltına alındılar.

Ramirez olanları duydu ve sanırım İspanyol asıllı Amerikalı'nın tepkisinin mantıklı olmaktan çok tutkulu olduğunu tahmin edebilirsiniz. O ve sadece biri gerçek bir istihbarata sahip olan birkaç arkadaşı, Gardiyanların alıkonulduğu koğuşa zorla girdiler - bu noktada her biri (doğal olarak dahi hariç) yakalandı ve benzer şekilde hapsedildi.

Burada sessiz bir çaresizlik var. Düşes Arianna'ya yağ çekerek bizi kendimizden kurtarmaya çalışan Cristos dışında Üst Kurul'da kimsenin yeri belli değil. Gardiyanların emir komuta zinciri şu anda tam bir felaket. Kaptan Luccio, halkının serbest bırakılmasını talep etmek için Cristos'a gitti ve şu anda en kıdemli Gardiyanların belki de yüzde kırkı gibi kayıp.

Benden sana, Dresden, Üst Konsey bu karmaşayı çözene kadar hiçbir koşulda Edinburgh'a dönmemen gerektiğini söylememi istedi. Sana ne olacağından emin değil.

Ayrıca sana tek başına olduğunu söylememi istedi.

Olaylar geliştikçe size haber göndereceğim - tabii ben de ortadan kaybolmazsam.

"Steed"

Not: Evet, aslında istediğim her kelimeyi büyük harfle yazabilirim. Bu dil İngilizce. Ben de İngilizim. Dolayısıyla önemli olan benim görüşümdür, sömürgeci kâfir.

Mektubu tekrar okudum, daha yavaş bir şekilde. Sonra şömine şöminesinin üzerine oturdum ve sertçe yutkundum.

"Küheylan", Edinburgh'daki güvenliğin demirbaşı, Beyaz Konsey'in ev muhafızlarından biri olan ve bir kez düşündüğümde, Anastasia'nın yakınında ve güvenilir pozisyonlarda çalıştığını her zaman gördüğüm adamlardan biri olan Müdür Chandler'a taktığım bir lakaptı: Normalde yarım düzine nöbetçi gerektiren bir karakolda tek nöbetçi olarak duruyordu. Gardiyanlara ve kaptanlarına çaylarını demliyordu.

Giydiği şık takım elbise, melon şapkası ve taktığı şemsiye -ya da belki de İngiltere'de taktığı şemsiyeydi- sayesinde ona bu lakabı taktığım konuşmada sadece o ve ben vardık, bu yüzden imzanın kendisi onun iyi niyetini gösteriyordu. Küstah tonu da Chandler'a çok benziyordu. Anastasia'nın el yazısını da biliyordum ve ayrıca mektubun yazıldığı kâğıt onun tercih ettiği çok nazik, çok hafif parfümlerden biriyle kokuluydu.

Mesaj, bu koşullar altında meşru bir mesajdı.

Bu da başımızın gerçekten belada olduğu anlamına geliyordu.

Beyaz Konsey sadece düşmana karşı doğrudan eyleme geçme kabiliyeti nedeniyle değil, aynı zamanda büyük bir ekonomik güce sahip olduğu için de korkutucu bir üne sahipti. Yani, iki yüz elli yıllık bileşik faiz ve açık ticaretten sonra zengin olmak için dahi olmaya gerek yoktu. Beyaz Konsey için çalışan ve sürekli olarak Konsey'in yatırımlarını vampirler gibi diğer uzun ömürlü varlıkların desteklediği düşmanca ekonomik çıkarlara karşı korumanın yollarını arayan bir ekonomi savaşçıları tugayı vardı. Böyle bir para çok fazla nüfuz satın alabilirdi. Sadece bu da değil, Konsey, hoşnutsuzluğunu kazanmış biri için, doğrudan birine büyü yapmadan, milyonlarca yolla dünyayı sefil bir yer haline getirebilirdi. Konsey'de tarihteki en şeytani zihinlerle kirli oyunlar oynayabilecek insanlar vardı.

Bir bütün olarak ele alındığında, bir dev gibi görünüyordu, geniş ve eski bir ağaç kadar sabit ve hareketsiz bir kurum, hayat dolu, güçlü, kökleri toprağın derinliklerine gömülmüş, dünyanın ona sunduğu en kötü fırtınalardan kurtulmuş.

Ancak tüm bunlar, güç, para, nüfuz, kritik bir temel kavram etrafında dönüyordu: Beyaz Konsey'in her üyesi birlikte hareket ediyordu. Ya da en azından dış dünyaya sunulması gereken yüz buydu. Ve çoğunlukla da doğruydu. Barış zamanında birbirimizle didişebilir ve ikili oynayabilirdik ama elimizde bir düşman olduğunda safları sıklaştırırdık. Bunu bana bile yapmışlardı ve Konsey'in çoğu benim Darth Vader'dan sonraki en iyi şey olduğumu düşünüyordu. Ama günün sonunda, sanırım birçoğu Vader'ın takımda olması fikrinden gizliden gizliye hoşlanıyordu.

Canavarlar çıktı. Beni sevmiyorlardı, asla da sevmeyeceklerdi ve benim de onların yanında savaşmak için beni sevmelerine ihtiyacım yoktu. İşler sarpa sardığında, Konsey birlikte hareket etti.

Ama şimdi bunu yapmıyorduk.

Elimdeki katlanmış mektuba baktım ve aniden, içgüdüsel olarak devasa bir ağacın devrilmeye başladığını izlediğim izlenimine kapıldım. İlk başta yavaşça, büyüklüğü nedeniyle öyle görünüyordu ama yine de dallarının altında barınan her şeyi mahvedecek şekilde düşüyordu.

Oldukça yorgundum, bu da muhtemelen bu düşünceye neden özel bir duygusal tepki vermediğimi açıklıyordu. Bir sürü nedenden dolayı beni çok korkutması gerekirdi. Ama korkutmadı.

Susan gelip durdu. "Harry. Ne ?"

Gözlerimi ateşe diktim. "Beyaz Konsey Maggie'yi bulmamıza yardım edemez," dedim sessizce. "Bazı şeyler oluyor. Bize hiçbir faydaları olmaz."

Bana yaptıkları onca yanlıştan sonra, için kendimi riske attığım onca zamandan sonra, onlara ihtiyacım olduğunda, gerçekten yardımlarına *ihtiyacım* olduğunda, orada değillerdi.

Ellerimin onlara söylemeden mektupları ve zarfları ezmesini izledim. Onları ateşin içine attım ve yanarken gözlerim parladı. Alevlerin mavi-beyaz parlaklığı gözlerimi onlara karşı gölgelendirmeme neden olana kadar şöminedeki ateşin normal yüksekliğinin üç katına çıktığını fark etmedim. Yüzümü hafifçe başka yöne çevirmek bir gaz ısıtıcısının musluğunu çevirmek gibiydi; ateş hemen normal boyutuna geri döndü.

Kontrol, moron, kendimi uyardım. *Kontrol. Sen dolu bir silahsın.*

Kimse konuşmadı. Martin kanepelerden birine yerleşmiş, sehpanın üzerindeki küçük tabancasını temizliyordu. Molly odun sobasının başında durmuş, bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu.

Susan tam olarak dokunmadan yanıma oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Elimizde ne kaldı?"

"Kişiler," dedim sessizce.

"Anlamıyorum," dedi Susan.

"Genel olarak insanlar berbattır," diye cevap verdim. "Ama bir insan olağanüstü olabilir. Konsey'e başvurdum. Onlara Arianna'nın ne yaptığını anlattım. Yardım isteyen o insan grubuna gittim. Neler olduğunu gördünüz. Bundan sonra bireylerle konuşacağım."

"Kim?" diye sordu bana sessizce.

"Yardım edebilecek kişiler."

Koyu renk gözlerini üzerimde hissettim, ciddi ve derin. "Sanırım bazıları pek hoş değil."

"Aslında çok azı," dedim.

Yutkundu. "Kendini tehlikeye atmanı istemiyorum. Bu durumu sen . Eğer ödenecek bir bedel varsa, bunu ödeyecek kişi ben olmalıyım.

o."

"İşler öyle yürümüyor," dedim.

"Haklı," diye onayladı Martin. "Örneğin: Onun için bedel ödedin Kızıl Saray'ı araştırmaktan sizi yeterince vazgeçirememek." "Ben seçimimi yaptım," dedi Susan.

"Ama bilinçli şekilde değil," dedim sessizce. "gereken varsayımlarda , çünkü yeterli bilgiye sahip değildiniz. Sana bu bilgiyi verebilirdim ama vermedim. Ve bu durum senin eserin değildi."

Başını salladı, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "suçlama sopasını tutmak için savaşmasının bir anlamı yok sanırım."

Martin tabancasının namlusunda kısa bir temizleme bandı gezdirmeye başladı ve bir mantrayı tekrarlayan bir adamın ses tonuyla konuştu. "Görevde kal."

Susan başıyla onayladı. "Görevde kal. Nereden başlıyoruz, Harry?"

"Biz değil," dedim, "ben. Siz dördünüz burada kalıp sorun olup olmadığını izlerken ben laboratuvara iniyorum. Ortaya çıktığında beni uyardığınızdan emin olun."

"Ne zaman ortaya çıkacak?" Susan sordu. "Öyle bir gün oldu."

Molly ocaktan döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ne patron?"

İçim kapkara bir dumanla kaplanmış gibi hissediyordum ama Molly'ye göz kırpacak kadar cesaretimi topladım. "Birkaç şehirlerarası arama yapmam gerekiyor."

Bölüm

On dokuz

Ben laboratuvarıma gittim ve çağırma çemberimi temizlemeye başladım. Suç teşkil edebilecek her şeyi süpürürken üzerine birkaç şey düşürmüştüm. FBI ya da Rudolph ortalığı biraz daha karıştırmıştı. Her şeyi çemberden uzaklaştırdım ve sonra bir süpürgeyle iyice süpürdüm. Bir çemberi ritüel büyünün bir parçası olarak kullandığınızda, bütünlüğü çok önemlidir. Üzerine düşen ya da düzlemini bozan herhangi bir nesne çemberin enerjisini çökertecektir. Toz ve diğer küçük parçacıklar bir çemberi çökertmez ama etkinliğini azaltır.

Süpürme işim bittikten sonra yeni bir bez ve bir şişe temizlik alkolü aldım ve sanki üzerinde ameliyat yapacakmışım gibi iyice sildim. Yaklaşık yirmi dakikamı aldı.

Bu iş bittikten sonra, raflardan birinde duran ve içi nehir taşlarıyla dolu eski bir puro kutusunu açtım. Bir tanesi hariç hepsi yemdi, kamuflajdı. Ateşle yuvarlanmış pürüzsüz obsidyen parçasını bulana kadar karıştırdım ve kutudan çıkardım.

Çembere gittim ve bacaklarımı katlayarak içine oturdum. Hafif bir irade çabasıyla çembere dokundum ve çember ani bir enerji perdesiyle canlandı. Çember, yapmak üzere olduğum büyünün kontrol altına alınmasına ve şekillendirilmesine yardımcı olacaktı.

Siyah taşı önümde yere bıraktım, derin bir nefes aldım, sırtımı dikleştirdim ve sonra irademi içime çekmeye başladım. Büyüyü kafamda şekillendirirken öylece kaldım, rahatladım, derin ve yavaş nefes aldım. Bu oldukça hassas bir çalışmaydı ve Molly'ye kendi gücünü nasıl kontrol edeceğini öğretmeye başlamadan önce muhtemelen benim becerimin ötesinde olurdu. Şimdi ise sadece can sıkıcı derecede zordu.

Enerji zihnimde oluştuktan sonra derin bir nefes aldım ve "*Voce, voco, vocius*" diye fısıldadım. Birkaç saniye bekledim ve sonra tekrarladım. "*Voce, voco, vocius*."

Bu birkaç dakika sürdü, ben orada oturmuş işimi yaparken

Roma telefonu izlenimi veriyordu. Tam bu lanet taşın işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlamıştım ki, etrafımdaki laboratuvar kayboldu ve yerini mürekkep gibi bir karanlığa bıraktı. Çemberin enerji alanı görünür hale geldi, silindir şeklinde soluk mavi bir ışık, zeminden başımın üstündeki sonsuz boşluğa doğru uzanıyordu. Işığı etrafımı görünür kılmıyordu, sanki çemberden gelen parıltının yansıyacağı bir şey yokmuş gibi.

"Uh," dedim ve sesim garip bir şekilde yankılandı. "Alo?"

"Atlarınıza sıkı tutunun," dedi huysuz, uzak bir ses. "Ben geliyorum."

Bir an sonra bir ışık parlaması oldu ve tam benimkine benzer bir silindir belirdi. Ebenezar oturuyordu, bacakları benimkiler kıvrılmıştı. Önünde benimkinin ikizi olan siyah bir taş oturuyordu.

Ebenezar yorgun görünüyordu. Saçları dağılmış, gözleri çökmüştü. Üzerinde sadece bir çift pijama vardı ve yaşına rağmen kaslarının bu kadar güçlü olmasına şaşırmıştım. Elbette son birkaç yüzyılı çoğunlukla çiftliğinde çalışarak geçirmişti. Bu herkeste kas yapardı.

"Hoss," dedi selamlayarak. "?" "Benim evimde," dedim.

"Durum?"

"Koğuşlarım çöktü. Desteğim var ama burada uzun süre kalmak istemiyorum. Polis ve FBI olaya dahil oldu ve Kızıllar son iki günde bana iki kez saldırdı. Neredesin sen?"

Ebenezar homurdandı. "Söylemesem daha iyi. Merlin karşı saldırısını hazırlıyor ve biz de bu konuda ne kadar bilgi sahibi olduklarını öğrenmeye çalışıyoruz."

"'Biz' dediğinizde Gri Konsey'i kastettiğinizi varsayıyorum."

Gri Konsey, Beyaz Konsey' içindeki küçük haydut örgütümüze takılan lakaptı. Şimşeği görebilen, gök gürültüsünü duyabilen ve büyücülerin her yerde Vampir Mahkemeleri veya Kara Konsey gibi başka çıkar grupları tarafından yok edilme veya köleleştirilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu kabul eden insanlardan oluşuyordu.

Kara Konsey çoğunlukla varsayımsal bir örgüttü. Siyah cüppeler giymiş, Yüzüktayfı olma hayalleri kuran bir sürü gizemli figürden . Gerçekliğin dışından gelen ölümcül tehlikeli , yani Yabancıları çağırmayı ve her doğaüstü ulusa sızıp onları yozlaştırmayı seviyorlardı. Motivasyonları gizemliydi ama bir süredir Konsey ve diğer herkes için sorun yaratıyorlardı. Onların ekibinin üyeleriyle karşılaşmıştım ama varlıkları hakkında kesin bir kanıtım yoktu, kimsenin de yoktu.

Geçen yıl bir Kara Konsey ajanı altmıştan fazla büyücüyü öldürüp Edinburgh tesisine öyle bir sızmıştı ki, personelin yüzde 95'inden fazlası ve

Güvenlik ekibi beyinlerini bir kadar yeniden dekore ettirmişti. Kıdemli Konsey üyeleri bile etkilenmişti.

Hain zar zor da olsa durdurulmuştu ve bunun bedeli ağır olmuştu. Ve bundan sonra Konsey bir bütün olarak dünyada yüzsüz, isimsiz bir örgütün kol geziyor *olabileceğine* ve bunlardan herhangi birinin aslında Beyaz Konsey'in kılık değiştirmiş üyeleri olabileceğine inandı.

Paranoya ve güvensizlik. Liderleri Merlin'in Kara Konsey'in gerçek olduğunu kabul etmeyi hâlâ reddettiği Beyaz Konsey'de, kendi insanlarımızın korku ya da hırs yüzünden kötü adamların geçmesinden korktukları için bunlar giderek artıyordu. Onun bu kararı aslında Beyaz Konsey'in korkmuş, gergin büyücüleri üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı. Merlin duruma gerçeğin berrak ışığını tutmak yerine, durumu çok daha karanlık ve gölgeli hale getirmiş, korkunun büyücü arkadaşlarının düşüncelerini avlamasını kolaylaştırmıştı.

Ben, Ebenezar ve adı belirtilmeyen diğerlerinden oluşan Gri Konsey, diğer Konseylerden herhangi birinin bizi öğrenmesini ve hepimizi bir anda yok etmesini önlemek için hücreler halinde örgütlendi. Çılgın bir zamanda aklı başında olmaya çalışan bizlerdik. Tüm bu olay bize olağanüstü bir şekilde geri dönebilirdi, ama sanırım bazı insanlar kötü şeylerin olmasını izlemekte iyi değiller. Bu konuda bir şeyler yapmaları gerekiyor.

"Evet," dedi Ebenezar. "Kastettiğim kişi bu."

"Gri Konsey'in bana yardım etmesine

ihtiyacım var," dedim.

"Hoss... hepimiz Demokles'in kılıcının altında oturmuş düşmesini bekliyoruz. Şu anda Edinburgh'da yaşanan olaylar organize, ölçülü büyücülüğün sonu anlamına gelebilir. Büyü Kanunlarının sonu. Bizi daha önceki çağların kaosuna geri götürebilir, insanlığın üzerine yeni bir büyücü güdümlü canavarlar ve sahte yarı-tanrılar dalgası salabilir."

"Nedense efendim, o kılıcın altında otururken kendimi hep biraz daha rahat . Pratik yaptığım için olmalı."

Ebenezar kaşlarını çattı. "Hoss . . ."

"Bilgiye ihtiyacım var," dedim, sesim sert çıkıyordu. "küçük bir kız var. Birileri onun nerede olduğu hakkında bir şeyler biliyor. Ve Konsey'in bir şeyler bulabileceğini biliyorum. Beyaz Konsey çoktan kapıyı yüzüme kapattı." Çenemi dışarı çıkardım. "Peki ya Gri?"

Ebenezar içini çekti ve yorgun yüzü daha da yorgun göründü. "Yaptığın şey iyi ve doğru. Ama akıllıca değil. Ve bu henüz öğrenmediğin bir ders."

"Ne dersi?"

"Bazen, Hoss," dedi çok nazikçe, "kaybedersin. Bazen karanlık herkesi alır. Bazen canavar başka bir gün tekrar öldürmek için kaçar." Başını salladı ve yere baktı. "Bazen, Hoss, masum küçükler öldürülür. Ve senin yapabileceğin tek bir lanet şey bile yok.

bu konuda."

"Onu ölüme terk et," diye hırladım. "Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Senden milyonlarca ya da milyarlarca küçük kızı kurtarmana yardım etmeni istiyorum, evlat," dedi, kendi sesi sert, sert bir hırıltıya dönüşerek. "Bir tanesi uğruna onları bir kenara atmanı değil."

"Bu işin peşini bırakmayacağım," diye tersledim. "O-"

Ebenezar sağ eliyle bir hareket yaptı ve ses kutum çalışmayı durdurdu. Dudaklarım hareket etti. Rahatça nefes alıp ama konuşamıyordum.

Kara gözleri öfkeyle parlıyordu, yüzünde nadiren gördüğüm bir ifadeydi bu. "Kahretsin evlat, sen bundan daha akıllısın. Ne yaptığını görmüyor musun? Arianna'ya tam da istediği şeyi veriyorsun. Onun iplerinde bir kukla gibi dans ediyorsun. Tam olarak onun istediği şekilde tepki veriyorsun ve bu seni öldürtecek.

"Sana uzun zaman önce gerçek bir büyücü olmanın fedakârlık demek olduğunu söylemiştim. Kimsenin bilmediği şeyleri bilmek demektir," dedi hâlâ homurdanarak. "Sana bunun, tüm dünya sana el kaldırsa bile, bildiğin ve doğru olduğunu bildiğin şeylere göre hareket etmek zorunda kalabileceğin anlamına geldiğini söylemiştim. Ya da korkunç, gerekli şeyler yapmak zorunda kalabileceğini. Bunu hatırlıyor musun?"

Yaptım. Canlı bir şekilde. O sırada yanında oturduğumuz kamp ateşinin kokusunu hatırladım. Başımı salladım.

"Burada kim olduğunu öğreneceksin," dedi, sesi sert ve düzdü. "Yapacak çok iş var ve şimdiye kadar bilmen gereken bir şey için seninle tartışarak harcayacak zamanım yok." Bir an için gözlerini kapattı ve sanki kendini tekrar kontrol altına alıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "On iki saat içinde benimle Toronto'daki güvenli evde buluş." Hayatımda ondan sadece birkaç kez duyduğum mutlak bir otorite sesiyle konuşuyordu. Verdiği emre itaat edilmesini bekliyordu.

Başımı ondan yana çevirdim. Görüş alanımın kenarında kaşlarını tekrar çattığını, yere uzandığını ve kendi siyah taşını aldığını gördüm ve aniden tekrar laboratuvarımın zemininde oturuyordum.

Gönderme taşımı yorgun bir şekilde aldım ve cebime koydum. Sonra yere uzandım, çemberi bozdum ve bir süre tavana baktım. Başımı soluma çevirdim ve Nevernever'dan çağırabileceğim varlıklarla ilgili tüm dosyalarımı sakladığım ekstra kalın yeşil üç halkalı klasörü gördüm.

Hayır.

Gözlerimi kitaptan ayırdım. Bilgi almak için bir şeyleri aradığınızda, onların bedelini ödemek zorundasınız. Her zaman farklıdır. Hiçbir zaman hoş olmadı.

Ve bu düşünce beni korkuttu.

Bu, o varlıkların zaman olacaktı. İhtiyacım o kadar büyüktü ki, çocuğu kurtarmak için neredeyse her şeyi kabul edebilirdim.

Onun için, başka türlü asla düşünmeyeceğim bir anlaşma yapabilirim.

Ben bile çağırabilirim-

Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin adını düşünmekten bile kendimi alıkoydum, çünkü bir şekilde bunu fark edip harekete geçebileceğinden korkuyordum. Yıllardır bana pasif ve sabırlı bir şekilde baştan çıkarma teklif ediyordu. Bazen, teklifini bana kabul ettirmek için neden daha fazla çaba sarf etmediğini merak ediyordum. İsteseydi bunu kesinlikle yapabilirdi.

Şimdi anlıyordum. Zamanla, er ya da geç, ihtiyatlı olmaktan çok muhtaç olacağım bir günün geleceğini biliyordu. Beni tuzağa için tatlı cazibeler hazırlamak ve onları göndermek için dans etmesi için hiçbir neden yoktu. Tek yapması gereken bir süre beklemekken olmazdı. Bu soğuk, mantıklı bir yaklaşımdı ve bu onun tarzına çok uygundu.

Ancak yeşil olanın üzerinde duran açık mavi ciltte sorgulayabileceğim başka varlıklar da vardı - daha az güç ve bilgiye sahip, buna bağlı olarak daha düşük fiyatlı varlıklar. Onlardan bu kadar özel bir şey öğrenmem pek olası görünmüyordu, ama asla bilemezdiniz.

Mavi kitaba uzandım, ayağa kalktım ve birkaç soruyu yanıtlamaları için yaratıkları laboratuvarıma çağırmaya başladım.

* * *

Üç saat süren büyü ve çağırma işleminden sonra hiçbir şey bulamadım. Üç küçük cırtlak baykuş şeklindeki doğa ruhlarıyla ve Nevernever'daki çeşitli diyarlar arasındaki kuryeler olan haberci ruhlarla konuştum. Hiçbiri bir şey bilmiyordu. Chicago civarında yaşayan birkaç meraklı hayaleti ruhlar dünyasından çıkardım ve kralıyla iyi ilişkiler içinde olduğum Tylwyth Teg'in hizmetkârlarını çağırdım. Su ruhlarına kendilerinin ve akrabalarının Maggie'yle ilgili neler gördüklerini sordum ve düşünceleri içlerinde titreyen görüntülerde açığa çıkan duyarlı alev yaratıklarının titreyen ışıklarına baktım.

Ateş ruhlarından biri bana üç ya da dört saniyeden fazla sürmeyen bir görüntü gösterdi - Susan'ın resmindeki küçük kızın yüzü, solgun ve biraz kirli, korkudan ya da soğuktan titriyor, ellerini ateşin titreyen ışıkları üzerinde ısıtmak için uzanıyordu. Profilden bakıldığında, kocaman kara gözleri ve ince burnuyla annesine çok benziyordu. Sanırım benim çenemden bir şeyler almıştı, bu da küçük yüzüne güçlülük ya da inatçılık izlenimi veriyordu. Susan'dan daha solgundu, bu yönüyle annesinden çok babasına benziyordu.

Ama sonra görüntü kayboldu. En

fazla bu kadar yaklaşabildim.

Üç saat çalıştıktan sonra tabureme oturdum ve kendimi kolayca hatırlayabildiğim hiçbir zaman olmadığı kadar bitkin hissettim. Bana söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Nerede olduğunu, onu neyin beklediğini bana söyleyecek hiçbir şey yoktu. Maggie'nin hâlâ hayatta olduğuna dair tek bir bilgi kırıntısı dışında hiçbir şey elde edememiştim.

Ama bu bile yeterli olabilirdi. Hâlâ nefes alıyordu.

Dayan evlat. Baban geliyor.

Bir taburede oturdum, bitkin bir halde. Sonra bir parça kâğıda ve eski bir kaleme uzandım ve yazdım:

Ivy,
Yardımına ihtiyacım var.
Kötü insanlar tarafından tutulan küçük bir kız için.
Lütfen bana ulaşın.
Harry Dresd-

Daha adımı yazmayı bitirmeden telefon çaldı.

Az önce Arşiv'le, insanoğlunun bugüne kadar döktüğü her bilginin sihirli bir şekilde oluşturulmuş kataloğuyla temas kurmuştum. Bu katalog bir gencin kafasında bulunuyordu, insanlığın öğrendiklerinin toplamı bu yıl dokuzuncu sınıfa gitmesi gereken bir kızın ellerindeydi.

Bilgi güçtür ve birkaç yıl önce Arşiv bunu kanıtlamıştı. Maggie'den çok da büyük olmayan bir çocukken, büyüsünü yüzyılların deneyimine sahip varlıkların becerileriyle karşı karşıya getirmiş ve çoğunlukla galip gelmişti. Son derece güçlü bir çocuktu ve her zaman kırk yaşında bir kadının ağırbaşlılığıyla davranmış olsa da, Arşiv'in büyük yükünü taşıyan bir çocuğun görüntülerini görmüştüm. Eğer o çocuk Arşiv'in nasıl yönetileceğinin kontrolünü ele geçirmeye karar verirse ne olacağını biliyordum. Muhtemelen *Alacakaranlık Kuşağı*'nın süper güçleri olan korkunç küçük çocuğun olduğu bölümüne çok benzeyecekti.

Telefon yine çaldı. Titredim ve cevap verdim. Laboratuvara uzun bir hat çekmiştik ve eski döner telefon Molly'nin masasının yanında duruyordu, böylesine iyi organize edilmiş bir yerin kenarında olmanın avantajını kullanıyordu. "Alo?"

"Ben Kincaid," dedi bir erkek bariton sesiyle. Kincaid, Ivy'nin şoförü, koruması, aşçısı ve her yönüyle oyuncak ayısıydı. İzleme dehşetini yaşadığım en ölümcül tetikçiydi ve hem sevmediğim hem de güvendiğim nispeten az sayıdaki insandan biriydi. Bir keresinde, mecbur kalırsa beni öldürmek için kullanacağı yöntemi tarif etmişti ve kabul etmeliydim ki başarılı olma şansı çok yüksekti. Sert, zeki, yetenekli ve paralı asker onuruna sahip biriydi - sözleşmesini kim elinde tutuyorsa, bedeni ve zihni onun sorumluluğundaydı ve bir kez imzaladıktan sonra asla sözleşmeyi feshetmezdi.

"Dresden," dedim, "bu satır muhtemelen net değil."

"Biliyorum," diye cevap verdi Kincaid. "Ne istiyorsun?"

"Bir çocuğu bulmam gerekiyor. Birkaç gün önce Kızıl Saray tarafından kaçırıldı.

Meksika'da bir yerde olduğunu düşünüyoruz."

"Meksika'da bir yerde mi?" Kincaid dedi ve sırıtışını duyabiliyordum. "Etrafta dolaşıp adını yüksek sesle bağırmayı denedin mi?"

"Oraya geliyorum," dedim. "Bak, bir şey biliyor mu, mu?"

Kincaid telefonu bir şeyle, muhtemelen eliyle kapattı. Bir soru sorarken alçak, uğultulu sesini duydum. Hafif soprano bir sesin ona cevap verdiğini duymuş olabilirim.

Kincaid telefona döndü ve "Ivy bu işe karışamayacağını söylüyor. Üzerinde çalıştığınız iş ölümcül. Sonucu değiştirmekten korktuğu için dengeyi bozmaya cesaret edemiyor."

Hırıltılı bir ses çıkardım. "Lanet olsun, Kincaid. Bana bir borcu var. Kimin gelip onu o lanet olası Denarian delilerinin elinden aldığını hatırlat ona."

Kincaid'in sesi daha sessiz, daha ayık bir hal aldı. "İnan bana, o hatırlıyor Dresden. Ama senin ya da benim gibi bilgisini paylaşmakta özgür değil. Sana anlatamayacağını söylediğinde, gerçekçi davranıyor. Fiziksel olarak böyle bir bilginin aklından çıkmasına izin veremez."

Elimin topuğunu duvara vurdum ve gözlerimi kapatarak duvara yaslandım. "Söyle ona," dedim, "bu sahip *olmam gereken* bir bilgi. Eğer bana yardım edemezse, başka kaynaklara başvuracağım. Yeşil defterimdekilerle."

Kincaid yine biriyle konuştu. Bu sefer ona cevap veren Ivy'nin sesini kesinlikle duydum.

Kincaid, "Kızın nerede olduğunu sana söyleyemez," dedi. Sesinde bir parça çelik vardı, beni çok konusunda uyarıyordu. "Ama sana söyleyebilecek birini söyleyebileceğini söylüyor."

"Her türlü yardıma minnettar olurum," dedim nefes vererek.

"Yeşil kitabı denemeden önce göz önünde bulundurmanız gereken başka bir şey olduğunu söylememi istedi. Görmek istediğin son adam yararlı bilgilere sahip olabilir."

Neden bahsettiğini hemen anladım ve inledim. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet olsun."

* * *

Başka bir numara çevirdim. Bir resepsiyonist bana çağrımı nasıl yönlendirebileceğini sordu.

"Ben Harry Dresden," dedim sessizce. "Beni Bay Marcone'nin kişisel hattına bağlayın lütfen."

Bölüm

Yirmi

("Bundan hoşlanmadım," dedi Molly kaşlarını çatarak. "Seninle oraya gelmemi istemediğine emin misin? Adamları var."

"Kesinlikle olmaz," dedim sakince. "Onun radarında görünmeni istemiyorum."

"Bir şeyler denediğini görmek isterdim," dedi Molly, elini yumruk yapıp vurgulamak için *Blue Beetle*'ın direksiyonuna vurarak. "Onu kahvaltı niyetine yerdim."

"Hayır Molly," dedim sert bir ses tonuyla. ". Marcone vanilya ölümlü olabilir ama tehlikeli biri. Çoğu erkeğin sınırları vardır. Onun yok. Bunu asla unutma."

"Madem o kadar tehlikeli, neden onunla konuşuyorsun?"

"Çünkü onun da kuralları var," dedim. "Ve ayrıca. Onu burada görmek zorundaydım. Müdahale eden üçüncü bir taraf için gözlerini açık tut. Marcone için ben endişelenirim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Molly, başını sallayarak, gözlerini dikerek. Yaptığım Gibi Değil, Söylediğim Gibi Yap Ödülü muhteşem bir teklifte bulunarak, süt kutusu büyüklüğündeki bir kutudaki enerji uzun bir nefes aldı. "Tamam."

Blue Beetle'dan indim ve Chicago'nun tartışmasız çete lideri Gentleman Johnnie Marcone ile olan toplantıma girdim.

Burger King yemek bölümünü yeni açmıştı ama zaten yarısı doluydu. İçeri girdiğimde Marcone'yi görmezden geldim ve sıraya girdim. Bir sosisli bisküvi ve fincan kahveden sonra, Marcone'nin oturduğu ve maiyetinin durduğu arka köşeye gittim.

Hendricks elbette büyük takım elbisesi ve kızıl saç kesimiyle oradaydı. Belki de spor yapıyordu, çünkü birkaç kilo daha almış gibi . Biraz daha büyürse, inşaat ruhsatı alması gerekecekti. Bayan Gard Hendricks'ten biraz uzakta duruyor, iri adamın göremediği açıları kapatıyordu. Her zamanki gibi sarışın, atletik ve Amazon kadınıydı.

ve cazibesini azaltmadan kıvrımlarını susturan bir kravat.

Marcone sanki bir yönetim kurulu masasındaymış gibi kabinde oturuyordu. Muhtemelen benim arabamdan daha değerli ipek bir takım elbise giymişti ve dirseklerini masaya dayamış, parmak uçlarını bir çan kulesi şeklinde birbirine bastırarak oturuyordu. Saç kesiminden cilalı deri ayakkabılarına kadar düzgün ve titiz, olgunluk çağında bir adam gibi görünüyordu. Masaya gelişimi ve plastik tepsimi önümdeki yere kaydırışımı izledi. Kahveme dört ya da beş paket şeker attım ve küçük bir çubukla karıştırdım. "Yemek yemiyor musun?"

Önce saatine, sonra da bana baktı. Eski banknotların renginde soluk yeşil gözleri vardı ama daha az kişiseldi. Bakışları tedirgin ediciydi ve gözlerimi endişelenmeden karşıladı. Birbirimizin ruhunun ölçüsünü çoktan almıştık. Bu yüzden masanın karşısında oturan adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyordum ve bu yüzden ona mümkün olduğunca nazik davranmakta ısrar ediyordum. Tehlikeli yırtıcılara zayıflık ya da korku gösterilmez. Bu onları acıktırır.

Gerçek bir ev yapımı bisküvi ve sosisin ne kadar iyi olduğunu hatırlatan bisküviden bir ısırık aldım ama izleyicilerimin hatırı için çiğneyip yutarken keyif sesleri çıkardım. "Emin misin?" Biraz daha kahve höpürdettim. "Burada ambrosia'yı kaçırıyorsun."

"Dresden," dedi Marcone, "bu çok sinir bozucu. Senin için bile."

"Evet," dedim gülümseyerek ve sosisimden bir ısırık daha aldım.

Hendricks hırıltılı bir ses çıkardı.

Çiğnemeyi bitirdim ve "Bundan emin misin koca adam?" dedim.

"Hendricks," dedi Marcone.

Hendricks yatıştı.

Başımı salladım. Sonra dedim ki, "Sende istediğim bilgi var."

"Kuşkusuz," dedi Marcone. "Hangi bilginin peşindesiniz ve bunun için ne öneriyorsunuz?"

"Buraya seninle beyzbol kartlarını değiş tokuş etmeye gelmedim Marcone," dedim.

"Ve ben bir hayır kurumu değilim, Dresden," diye cevap verdi. "Sanırım bunun ofis binanızın patlamasıyla bir ilgisi var." Belli belirsiz bir pişmanlık jestiyle başını salladı.

"Doğru," dedim. "Yıkım yüzünden çok üzgünsünüz."

"Ben sipariş etmedim. Ondan hiç para kazanmadım. Yok edilmesinden mali ya da siyasi bir kazanç elde edemedim. Ve sen hayatta kaldın. Tamamen bir israftı."

Hendricks, gülmek için goril sesi olabilecek hırlama sesi daha çıkardı.

"Belki de binayla ilgili bir şeydir. Sahipleri hakkında ne biliyorsun?"

Marcone'nin gülümsemesi soğuk bir şeydi. "Hizmetkârları işime burnunu sokmaya çalışan örgütün bir parçası olduklarını."

Bir kaşımı kaldırdım. "Biri senin bölgene mi saldırıyor?" "Kısa süreliğine," dedi Marcone, "ama aralıksız."

"O zaman ortak bir sorunumuz olabilir."

Marcone bana oldukça yavaş bir çocukmuşum gibi baktı. "Evet. Bu yüzden bu toplantı."

Homurdandım ve bisküviyi bitirdim. "Kızıl Saray harekete geçti. Onlar ve Konsey arasında sorun çıkarılıyor. Benim ilgilendiğim konu sekiz yaşında bir kız. Kızıllar onu evinden aldılar. Onu Meksika'da bir yerde tuttuklarına inanıyorum. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Marcone'nin bakışları birkaç saniye daha devam sonra, "Bir yerde. Meksika'da. Bu kadar mı kesin ?" "Bildiğim kadarıyla bu kadar," dedim.

"Oraya hangi amaçla getirildi?" "Bunun ne önemi var?"

"Eğer cinsel bir obje olarak kullanılmak üzere götürüldüyse, köle olarak kullanılacak ya da organ bağışçısı olarak toplanacak olmasından farklı bir yerde olacaktır."

Dişlerimi sıktım ve kısa süreliğine gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Marcone'nin gözleri kısıldı. "O senin için kim, Dresden?"

"Müvekkilimin çocuğu," dedim sesimi düz ve sakin tutmaya çalışarak. "Sanırım onu bir tür kurban ayininde kullanacaklar."

Marcone, "O halde bu durum işleri oldukça daraltıyor," dedi. "Süreci anladığım kadarıyla, bahsettiğiniz gibi ritüellerin güçlü bir yerde gerçekleşmesi gerekiyor." Bayan Gard'a baktı, o da başıyla onayladı ve hemen restoranı terk ederek arabasına yöneldi. "Sanırım bunu senin için daha da daraltabilirim, Dresden. Fiyatı konuşalım."

"Bu bilgiyi, bölgeni elinden almaya çalışan insanlara büyük bir zarar vermek için kullanacağım, Marcone," dedim. "Bu yeterli bir ödemeden daha fazlası."

"Peki ya kabul etmezsem?" Marcone sordu.

"O zaman tam burada yere yatarız ve saldırı köpeklerinizi Sears binasının tepesinden aşağı attıktan sonra, siz yine de bana bilgi verene kadar canınızı yakarım."

O soğuk gülümseme geri döndü. "Böyle mı düşünüyorsun?"

Bir omzumu silktim ve ifademi yumuşak tuttum. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Biraz öne eğildim ve sesimi komplocu bir mırıltıya dönüştürdüm. "Ama aramızda kalsın, burada arazinin sana uygun olduğunu sanmıyorum."

Bir süre dikilmiş parmaklarının arasından bana baktı. Sonra da, "Bu kesinlikle benim tercih edeceğim bir durum değil," dedi. Ellerini masanın üzerine koydu ve hafifçe arkasına yaslandı. "Bir şey yapmanın anlamı yok.

bir yüzleşme. Ve beni bir düşmandan kurtarmana izin verdiğim için şimdiye kadar hiç pişman olmadım."

"Bunu sana iyilik olsun diye yapmadım."

Omuz silkti. "Motivasyonlarınız önemsiz. Önemli olan sonuçlardır."

"Listemde olduğunu , Marcone. Bu kasabadaki diğer tüm kötülüklerle biter bitmez, artık onlardan daha küçük olmayacaksın."

Marcone yarı kapalı gözlerle bana baktı ve "Eek" dedi. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ölü adamlar beni gereksiz yere endişelendirmiyor, Dresden." Kıllandım. "Bu bir tehdit mi?"

"Pek sayılmaz. Bir gün, muhtemelen yakında, benim adım listenizin başında yer almadan çok önce, vicdan dediğiniz o mantıksız dürtüler yüzünden kendinizi öldürteceksiniz. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek yok." Omuz silkti. "Sana bilgi vermek bu süreci hızlandırmak için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Ayrıca düşmanlarımın kaynaklarını da tüketecektir." Marcone bir an düşündü ve sonra, "Ve ... . Çocukları bu şekilde mağdur edecek herhangi bir örgüte karşı katkıda bulunmaya itirazım olmayacağına inanıyorum."

Ona öfkeyle baktım. Kısmen muhtemelen haklı olduğu için, kısmen de onu vahşi dünyada gizlenen diğer tüm kötü, aç, yırtıcı şeylerle bir tutmamı engelleyen insanlığın parıltısını bir kez daha gösterdiği için. Marcone kendi sebeplerinden ötürü çocuklara yardım etmek ve onları korumak için elinden geleni yapardı. Chicago'da, herhangi bir yetişkin onun işleri için adil bir oyundu. Her çocuk yasak bölgeydi. Söylentilere göre bu çizgiyi aşan her bir çalışanını ortadan kaldırmıştı.

Gard kaşlarını çatarak yeniden ortaya çıktı ve masamıza doğru yürüdü. Marcone ona baktı. "Eee?"

Gard tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bu konuyu konuşmayacak. Bu soruyu sorduğunuz için ona karşı hiçbir borcunuz olmadığını söylüyor. Sadece Dresden ile konuşacak. Şahsen."

Marcone kaşlarını kaldırdı. "İlginç." "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gard.

"Ahem," dedim. "Kim benimle tanışmak ister?"

"Benim ... işverenim," dedi Gard. "Donar Vadderung, Monoc Securities'in CEO'su."

Bölüm

Yirmi bir

Gard ve ben Oslo'ya gittik.

Uzun bir yolculuk olacakmış gibi görünüyor, ama çok daha hızlı uçağa binme, güvenlikten geçme, gümrükten geçme veya doğrusal bir mesafe kat etme konusunda endişelenmenize gerek yok.

Gard, hayvanat bahçesinin yakınında Nevernever'a giden bir Yol açtı, sadece gerçekliğin dokusunu rünle işlenmiş bir hançerle kesti. Yol bizi ölü ağaçlardan oluşan karanlık bir ormanda kısa bir yürüyüşe çıkardı ve İzlanda olduğunu söylediği yerde ortaya çıktığımızda sona erdi. Yeterince soğuk olduğu kesindi. İkinci bir Yol bizi donmuş bir gölün yüzeyinden geçirdi ve gövdesinde bir garaja kadar yer olan dairemi içine alabilecek büyük ve yaşlı bir ağacın köklerinin önünde durdurdu.

Oradan soğuk, nemli bir bodrum gibi görünen bir yere çıktık ve kendimi vücut zırhı giymiş ve burnumun ucuna şık görünümlü yüksek teknolojili saldırı tüfekleri doğrultan iki düzine adamla yüz yüze buldum.

Kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Dikkatli ol.

Silahlı adamlardan biri bir şeyler söyledi, anlamadığım bir dilde kısa bir cümle. Gard aynı dil olduğunu tahmin ettiğim bir dilde cevap verdi ve bana eliyle işaret etti.

Muhafızların lideri bir an için ikimize de şüpheyle baktı, sonra sessizce bir şeyler söyledi ve tüm tüfekler bana doğrultulmayı bıraktı. İki muhafız geri dönerek bir kapının iki yanında durdu. İki kişi de Gard ve benim karşımda durdu, belli ki az önce kullandığımız yoldan daha fazla kişinin geçmesinden çekiniyorlardı. Geri kalanlar birkaç iskambil masasına ve birkaç uyku yatağına döndüler.

Gard başını salladı ve mırıldandı, "Einherjar. Onlara yenilenmiş ölümlülükten yudum ver ve dört bin yıllık disiplin pencereden dışarı çıksın."

"Bu adamlardan bazılarını tanıyorum," dedim. Çalan üçlüye doğru başımı salladım.

Kartlar. "Şu üçü. Marcone'nin Raith Derinlikleri'ndeki partiye getirdiği paralı askerlerden bazılarıydı."

Gard üçüne şöyle bir baktı ve sonra gözlerini devirdi. "Evet. Ve?"

"Ve sadece kiralanmaya mı hazırlar?" Ben sordum.

Gard dişleri görünecek şekilde gülümseyerek, "Eğer paranız yetiyorsa," dedi. "Yine de fiyatların değişebileceği konusunda uyarmak isterim. Bu taraftan, Dresden."

Onu bir koridora kadar takip ettim ve kişinin seçtiği bir yüzyılda küçük bir savaşı kazanmaya yetecek kadar silahla dolu birkaç odadan geçtim. Dişbudak ağacından mızrak rafları, modern saldırı tüfeklerinin yanında duran eski bolt-action Mauser'larla yan yana duruyordu. Katana tarzı kılıçlar bir odayı çakmaklı tüfekler ve Maxim silahlarıyla paylaşıyordu. Bir raf ünitesinde, tutuşabilir fünyeli barut dolu çanak çömleklerden en modern minyatür flaş bombalarına kadar evrimsel bir ilerleme gösteren el bombaları bulunuyordu. İçindekilerin çeşitliliğine bakılırsa burası bir müzeye benziyordu ama mevcut miktara bakılırsa burası ancak bir cephanelik olabilirdi.

Duvarları basit bir metal ızgara olan bir asansöre bindik, böylece yukarı çıkarken duvarların dışını görebiliyorduk. Yedi kat boyunca benzer şekilde donatılmış cephaneliklerin geçtiğini gördükten sonra saymayı bıraktım.

"Sanırım patronun hazırlıklı olmaya inanıyor," dedim.

Gard gülümsedi. "Onun şeylerinden biri de bu, evet."

"biraz aşırı, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sonra da şöyle dedi: "İnsan ancak öngörüsü kadar hazırlık yapabilir."

Bir an için bunu düşündüm ve şifreli ifadelere göre bunun her türlü kötü olduğuna karar verdim.

Asansör yukarı, yukarı ve yukarı çıkmaya devam etti. Çeşitli katlardan kısa görüntüler geçiyordu. Bir kat devasa bir spor salonuna benziyordu ve ter içinde spor yapan kadın ve erkeklerle doluydu. Bir diğeri pahalı bir hukuk bürosuna benziyordu. Bir diğeri antiseptik beyaz renkteydi, biraz fazla ışıkla yıkanıyordu ve dezenfektan kokuyordu. Bir diğeri mumlar ve ilahi söyleyen seslerin mırıltısıyla aydınlanıyordu. Bir diğeri ise belli ki bir tür devasa kimya laboratuvarıydı. Bir başka kat ise, sakinleri gölgeden başka bir şey olarak görülemeyen hücrelerle doluydu. Ve böyle devam etti.

Başımı salladım. "Cehennem çanları. Bir tür çılgın lunapark gibi."

Gard, "Aradaki fark, burada gördüğünüz hiçbir şeyin eğlendirmek için yapılmamış olmasıdır," dedi. "Ve soru sormaya zahmet etmeyin. Cevap vermeyeceğim. Ah, zemin kata ulaştık."

Asansör, üst düzey kurumsal ofislere benzeyen on ya da on iki katlı devasa bir yukarı doğru yükselmeye devam etti. Her kat atriuma açıktı ve bitkiler, dekoratif ağaçlar, şelale ve tüm pencereler ile yukarıdaki tavan pencereleri arasında tüm bina

tek ve büyük bir bahçe gibi görünüyordu. Ofis faaliyetlerinin ve ekipmanlarının, kuşların ve akan şelalenin sesleri, yaşam, çeşitlilik ve hareketle dolu beyaz bir gürültü oluşturan aktif bir bütün halinde birbirine karıştı.
Avludan yukarı doğru yükseldik ve açık kenarlı asansörümüz kısa bir tünelde kayboldu.

Bir dakika sonra, kapı oldukça yeni bir resepsiyon alanına açıldı.

Bu tür ofislerde her zaman olan her şey vardı: göze çarpan bir masa, bekleme alanında birkaç koltuk, bir kahve makinesi ve dergilerle dolu bir masa. Ancak bu ofiste tüm bu malzemeler paslanmaz çelikten yapılmıştı. Yerler de öyle. Duvarlar da öyle. Tavan da öyle. Lambalar ve kahve fincanı bile paslanmaz çelikten yapılmıştı. Dergiler tek başlarına şekilsiz, yumuşak görünümlü cafcaflı renk lekeleri olarak göze çarpıyordu.

Monoc Securities'in logosu bir duvarda kabartma olarak duruyordu ve bir şekilde bana kurumsal bir pazarlama sembolünden çok bir kalkanın üzerindeki armayı hatırlatıyordu: dairenin her iki tarafından çıkan düz bir dikey çizgi ile ikiye bölünmüş kalın, yuvarlak bir daire. Bir tür bıçakla yuvasından kesilen bir gözün basitleştirilmiş, soyut bir temsili olabilirdi - bu sembolün bir kısmı kendi yüzümdeki yara dokusunda yazılıydı, bir kesik kaştan elmacık kemiğine kadar inmiş ama gözümü zar zor kaçırmıştı. Dişi ve erkeği yuvarlak ve düz şekillerle temsil eden, bütünlük ve dengeyi öneren basit soyut bir semboloji olabilirdi. Ya da üst bindirilmiş Yunan harfleri, omega ve iota olabilirdi. Omega-iota. Son detay? Son ayrıntı mı? Belki de daha çok "son küçük şey" gibi bir anlama geliyordu.

Ya da belki bunların hepsini birleştirmiştir: her şeyi gören kör göz. Evet.

Bu doğru geldi.

İki kadın büyük masanın arkasında, çok ince sis bulutlarından oluşan bilgisayar monitörlerinin başında oturuyorlardı; bu monitörlerde şirketin siber gerçekliğinin tüm görüntüleri ve harfleri en ince yanılsamalar gibi süzülüyordu. Yeterince ileri bir teknoloji sanırım.

Kadınların kendileri de görünüşe göre tek yumurta ikiziydi. Her ikisinin de kuzguni siyah saçları, birbirinin aynısı olan siyah takım elbiselerinin rengiyle tam olarak örtüşecek şekilde, sımsıkı kesilmişti. Her ikisinin de koyu renk gözleri zekâ ve yoğunlukla parlıyordu. İkisi de solgundu ve yüz hatları tam olarak güzel olmasa da dikkat çekiciydi. Herhangi bir kalabalığın içinde göze çarpabilirlerdi ve hoş olmayan bir şekilde de değil - ama asla kapak modelleri ile karıştırılmayacaklardı.

Asansörün kapıları açıldığında ikizler ayağa kalktı ve bize bakarken gözleri çok niyetli ve çok siyah görünüyordu. Daha önce de bir silahın namlusuna bakmıştım. Bu, aynı anda dördüne birden bakmak gibiydi. Orada durdular, insanlık dışı bir şekilde hareketsizdiler. İkisi de kulaklık takıyordu ama sadece biri kulaklıkla mırıldanıyordu.

Asansörden çıkmaya başladım ama Gard uyarıcı bir el uzattı.

"Onaylanana kadar yapma," dedi. "Seni öldürürler. Belki beni de." "Buralarda resepsiyonistlerin sert olması gibi, ha?"

"Şaka yapmamak daha akıllıca olur," dedi sessizce. "Hiçbir şeyi kaçırmazlar ve asla unutmazlar."

Mikrofonuna konuşan resepsiyon görevlisi bir elini yavaşça kapatıp açtı. Tırnakları paslanmaz çelik masanın üzerinden küçük gümüş bukleler halinde sıyrılıyordu.

Bir manikür şakası yapmayı düşündüm ... ve karar verdim. Hadi, hadi, Gadget bilgeliği.

"Portakal da biliyor musun?" diye sordu ağzım, geri kalan kontrol etmeden"Peki ya masa bıçaklarını, makasları ve çim aletlerini bilemeye ne dersiniz? Ev sahibimin çim biçme makinesinin bıçağı senin gibi bir kızdan yardım alabilir-"

"Dresden," diye tısladı Gard, gözleri hem öfkeli hem de neredeyse panik içindeydi.

Resepsiyon görevlilerinin ikisi de şimdi dikkatle bana odaklanmıştı. Sessiz kalan, bir adım atmaya hazırlanıyormuş gibi ağırlığını değiştirdi.

"Sigrun," dedim yol arkadaşıma. "Diplomatik olmaya çalışıyorum. Kıçımın bilgeliği iyi bilinir. Peri kraliçelerine ve Vampir Mahkemelerine - çoğul, *Mahkemeler*- ağzımı bozduktan sonra onlara dudak bükmeseydim -Yarı tanrılar ve iblis lordları, duyguları incinebilir."

Gard bir süre daha beni süzdükten sonra belirsiz mavi gözleri şeytana meydan okuyan bir parıltı kazandı. Bu onda korkudan çok daha doğal görünüyordu. "Belki de hakaretleriniz ve küstahlığınız sandığınız kadar değerli mallar değildir."

"Heh," dedim. "İyi bir tane."

Konuşkan ikiz başını bir an için hafifçe yana eğdi, sonra "Hemen efendim" dedi. Tırnağıyla beni işaret etti. "Arkamdaki kapıdan ofise gireceksiniz." Bir sonraki tırnağını Gard'a doğrulttu. "Ona eşlik edecek ve tanıştırma işlemlerini yapacaksın."

Gard kısa bir süre başını salladı ve sonra "gel" der gibi başını eğdi. Asansörden çıktık ve ikizlerin yanından geçerek arkalarındaki kapıya doğru yürüdük. Ben yanlarından geçerken başlarını çevirip her hareketimi izlediler. Düpedüz ürkütücüydü.

Kapının diğer tarafında yine paslanmaz çelikten yapılmış uzun bir koridor vardı. Duvarlar boyunca sıra sıra dizilmiş, hepsi de kapalı olan çok sayıda bağlantı noktası ya da bir çeşit kapak vardı. Yaklaşık yemek tabağı büyüklüğündeydiler. Bu tabaklardan servis edilen ordövrleri deneyen herhangi bir ziyaretçinin akşamın ilerleyen saatlerinde tarifini istemeyeceğini hissettim.

Koridorun sonunda bir dizi çelik kapı vardı ve bunlar önümüzde sessizce açılarak tamamen paslanmaz çelikten yapılmış, arkasında bir adamın oturduğu devasa bir masanın bulunduğu başka bir odayı ortaya çıkardı.

Donar Vadderung çenesini elinin topuğuna dayamış, gözlerini kısarak holografik bir bilgisayar ekranına bakıyordu ve içgüdülerimin ilk söylediği şey

beni onun çok ama çok tehlikeli olduğu konusunda uyardı.

o kadar da heybetli değildi. İyi durumda, belki ellili yaşlarının başında bir adamdı. Uzun mesafe koşucuları gibi zayıf ve cılızdı ama omuzları ve kolları, tek yaptığı şey bu olamayacak kadar ağırdı. Saçları bir erkeğe göre uzundu ve biraz dağınıktı. Öfkeli bir gök gürültüsü bulutunun rengindeydi ve gözleri buz mavisiydi. Diğer gözünün üzerindeki siyah bez yama ve benimkine benzer dikey bir yara izi, şirket logosu konusunda haklı olduğumu düşündürdü. Kısa ve düzgün bir sakalı vardı. Özellikle göz bandıyla çarpıcı görünen bir hayduttu ve üç kez müebbet hapis cezasının otuz yılını çekmiş ve şartlı tahliye kurulunu kendisini serbest bırakmaya ikna etmeyi başarmış birine benziyordu - muhtemelen sonunda pişman olacaklardı.

"Sigrun," dedi, ses tonu kibardı.

Gard tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Kadının hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu; bu jest sadece uyması gereken teknik bir kural değildi. Vadderung'un böyle bir hürmeti hak ettiğine *inanıyordu*.

"Lordum," dedi Gard, "emrettiğiniz gibi büyücüyü getirdim." "Aferin," dedi gri saçlı adam ve eliyle bir işaret yaparak kalkması gerektiğini söyledi. Başı o şekilde eğikken bunu gördüğünü sanmıyorum ama yine de tepki verdi ve ayağa kalktı. Belki de pratik yapmak için birkaç yüz yılları vardı.

"Lordum, size Harry Dresden'i takdim edebilir miyim, Beyaz Büyücüler Konseyi'nin büyücüsü ve müdürü?"

Vadderung'a başımı salladım.

"Büyücü, ben Donar Vadderung, Monoc Secur'ün CEO'su-"

"Sanırım onun nelerden sorumlu olduğu oldukça iyi bir fikrim var," dedim sessizce.

Ben konuşurken yaşlı adamın ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. Masanın karşısındaki çelik sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun."

Holografik ekranı işaret ettim. "Bunu riske istediğine emin misin? Eğer ona çok yakın durursam ..."

Vadderung yüzünü tavana çevirdi ve gerçek bir eğlence kahkahası . "Şansımı deneyeceğim."

"Bana uyar," dedim. Masaya doğru yürüdüm ve Vadderung'unkinin karşısındaki çelik sandalyeye oturdum. Yastığı falan yoktu ama yine de şaşırtıcı derecede rahattı.

"Kahve?" sordu. "Yiyecek bir şey?"

Cevap vermeden önce düşünmek için bir nefes durakladım. Bu gibi görevler, misafirin ev sahibine karşı yükümlülüklerini ve sorumluluklarını ve bunun tersini içeriyordu. Eğer Vadderung düşündüğüm kişiyse, zaman zaman gidip insanları bu geleneği ne kadar iyi sürdürdükleri konusunda sınadığı biliniyordu - sadık olanlar için cömert ödüller, cimri, duygusuz ya da zalim olanlar içinse korkunç ölümler.

Doğaüstü dünyada, bu tür yükümlülükler ve sınırlar çok sayıda doğaüstü varlık için hayati önem taşıyor gibi görünüyor. Neden olduğundan emin değilim. Belki de bunun bir evin etrafında oluşan koruyucu enerji eşikleriyle bir ilgisi vardır.

"Çok fazla zahmet olmayacaksa," dedim. "Ve

yiyecek bir şeyler," dedi Vadderung Gard'a.

Başını eğdi ve "Lordum" dedi. Sonra da dışarı fırladı.

İri adam ayağa kalkmamış olsa da, onun büyük *olduğunu* fark ettim. Neredeyse bir devdi, gerçekten. Ayağa kalktığında benden birkaç santimden daha uzun olurdu ve omuzları benimkileri bir kitabın sırtı kadar geniş gösterirdi. Çenesini tekrar elinin topuğuna dayadı ve parlak mavi gözleriyle beni inceledi.

"Pekala," dedi. "Sanırım benim kim olduğumu bildiğinize inanıyorsunuz."

"Birkaç tahminim var," dedim. "Bence iyi tahminler. Sigrun bir tür ipucuydu. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun bugün neden burada olduğumla hiçbir ilgisi yok."

Mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı. " değil mi?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve başımı öne eğdim.

"Nasıl yani?"

Açıklarken bir elini avuç içi kadar yukarı kaldırdı. "Yeterince öngörüsü olan biri, örneğin, bir gün Beyaz Konsey'in asabi genç büyücüsüne yardım edecek bir pozisyonda olmayı ayarlayabilir. Belki de kim olduğum, burada bulunma nedenimden doğrudan sorumludur."

"Evet, sanırım öyle olabilir," dedim. "Bana yardım etme amacınızın fedakârca olması teknik olarak mümkün. Öte yandan, çatallı bir dille konuşuyor olmanız ve gerçekten yapmaya çalıştığınız tek şeyin baskı altındayken benden faydalanmanın bir yolunu bulmak olması da teknik olarak mümkün." Omuz silktim. "Alınma ama dışarıda fedakârlık var."

"Bu kadar genç biri için çok alaycı." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama olurdun. Olurdun."

"Sorularım var," dedim. "Kabul , 'Ben kimim?' ya da 'Neden buradayım?' kadar derin değiller ama şu anda benim için çok daha önemliler."

Vadderung başını salladı. "Kızınızı arıyorsunuz."

Vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim. "Nasıl . . . ?"

Kurt gibi gülümsedi. "Bir şeyler biliyorum, Dresden. Ve eğer bir şeyi bilmiyorsam, öğrenebilirim. Senin gibi, benim de işim bu."

Bir dakika boyunca adama baktım. Sonra dedim ki, "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi sessiz ve kararlı bir sesle. "Ama nerede biliyorum."

Ellerime baktım. "Bunu bana neye mal olacak?" "Chichén Itzá," dedi Vadderung.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Bir adama baktım. "I-"

"Anlamıyor musun?" Vadderung sordu. "Karmaşık değil. Ben senin tarafındayım, evlat."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip düşündüm. "Neden orası?"

"Kızıl Kral ve yakın çevresi, Dış Gecenin Lordları, büyük büyü yapmak istiyorlar. Bunu yapmak için bir güç alanına ihtiyaçları var. Bunun için Chichén Itzá'yı kullanacaklar."

"Neden orası?"

"Bir kurbanı canlandırıyorlar. Eski günlerdeki gibi." Sesine bir öfke hırıltısı dokundu ve onu aniden korkutucu hale getirdi. "Bir kan bağı laneti hazırlıyorlar."

"Bir ne?"

"Ölüm büyüsü," dedi, "kan bağına odaklanır. Kurbandan, çocuktan, kardeşlerine, kız kardeşlerine ve ebeveynlerine. Ebeveynlerden onların kardeşlerine, kız kardeşlerine ve ebeveynlerine ve bu böyle devam eder. Kimse kalmayana kadar soy ağacına yayılır."

bir ürperti kapladı. "Bu ölçekte ölüm büyüsünü daha önce hiç duymadım. Bunun için gereken enerji ... Muazzam." Bir an durdum ve sonra dedim ki, "Ve bu *aptalca*. Susan tek çocuktu ve ailesini çoktan kaybetti. Aynı şekilde ben de..."

Vadderung bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? O yaşlı canavarlar titiz olmayı severler."

Hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak yüz ifademi düzelttim. Yaptıkları bu büyü, eğer beni öldürebilirdi. Aynı zamanda tek ailem olan üvey kardeşim Thomas'ı da öldürebilirdi. "Nasıl çalışıyor?" Ona sesimi alçaltarak sordum.

"Kalbi parçalıyor," dedi Vadderung. "Çıkarken de paramparça eder. Tanıdık geliyor mu?"

"Cehennem çanları," dedim sessizce. Victor Sells'i ya da kurbanlarını düşünmeyeli yıllar olmuştu. Ben terfi edene kadar uzunca bir süre kâbuslarımda yer almışlardı.

Vadderung bana doğru eğildi, mavi gözleri çok parlaktı. "Her şey birbirine bağlı, Dresden. Bütün oyun. Ve sen oyuncuların kim olduğunu daha yeni öğrenmeye başlıyorsun." Koltuğuna geri yerleşti ve devam etmeden önce sessizliğin ifadesine vurgu yapmasına izin verdi. "Daha önce Chicago'da büyüyü kullanan büyücü, ilk hedefin ötesine yayılmasını sağlayacak kadar güçlü değildi. Kızıl Mahkeme biliyor. Bin yıldan uzun bir süredir hiç kimse bu ölçekte bir Güç kullanmadı."

"Ve onu *bana* mı doğrultuyorlar?"

"Bir adamı düşmanlarından tanıyabilirsin derler, Dresden." Gülümsedi ve kahkahası bir sonraki sözlerinin altında gizlendi, asla tam olarak yüzeye çıkmadı. "Seni sessizliğe itmesi gereken varlıklara meydan okuyorsun. Kaçınılmaz olan güçlere, onlara direnilmesi gerektiğine inanmanızdan başka bir nedenle direnmiyorsunuz. Eğiliyorsun

Başını ne iblislere ne de meleklere teslim ediyorsun ve savunamayanları savunmak için kendini tehlikeye atıyorsun." Yavaşça başını salladı. "Sanırım senden hoşlandım."

Bir kaşımı kaldırdım ve bir süre onu inceledim. "O zaman bana yardım et."

Vadderung düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bu konuda hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Ben artık eskisi gibi değilim. Çocuklarım dünyanın dört bir yanına dağıldı. Çoğu amacımızı unuttu. Jotunlar geri çekilince ..." Başını iki yana salladı. "Anlamanız gereken şey, bu savaşta benim gibi varlıklarla karşı karşıya olduğunuzdur."

Kaşlarımı çattım. "Tanrılar mı demek istiyorsun?"

"En azından çoğunlukla emekli tanrılar," dedi Vadderung. "Bir zamanlar tüm uygarlıklar onlara boyun eğerdi. Şimdi sadece bir avuç insan tarafından saygı görüyorlar, kanlarının gücü binlerce soy arasında yayılmış durumda. Ama Dış Gecenin Efendileri'nde, o gücün kalıntıları bile bu halinizle yüzleşebileceğinizden çok daha fazla."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedim.

Vadderung sadece bana baktı. Sonra da "Anlamana yardım edeyim." dedi.

Ve yüzlerce örs gibi bir güç beni sandalyeden yere düşürdü.

Kendimi sırtüstü yatmış, karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa buldum. Hareket etmek, kendimi yukarı itmek için çabaladım ama kollarımı yerden kaldıramadım bile. Bu gücün bir kısmını benden uzaklaştırmak için kullanma fikriyle irademi odak noktasına getirdim ve-

-Ve aniden, irademin doğrudan bir başkasıyla çekiştiğini hissettim. Beni yerde tutan güç, tahmin ettiğim gibi yeryüzü büyüsü . Aesir'in Babası ve Kralı, Şimşek'in Babası Donar Vadderung'un iradesinin basit, ham ve kaba bir uygulamasıydı. Odin Baba'nın iradesi beni yere yapıştırmıştı ve bir böceğin bir ayakkabının inmesini engelleyemeyeceği kadar ondan kaçamaz ya da onu uzaklaştıramazdım.

Bunu fark ettiğim anda, güç sanki hiç var olmamış gibi buharlaşarak yok oldu. Nefes nefese yere uzandım.

"Seni öldürmek benim elimde, genç büyücü," dedi Vadderung sessizce. "Ölmeni dileyebilirim. Özellikle de burada, Midgard'daki gücümün merkezinde." Ayağa kalktı, masanın etrafına geldi ve bana elini uzattı. Ben de tuttum. Beni ayağa kaldırdı, kaya gibi sağlamdım. "Onların gücünün merkezinde olacaksın. Onlardan bir düzine olacak ve her biri neredeyse kadar güçlü olacak." Bir elini kısa bir süreliğine omzuma koydu. "Cesur, zeki ve zaman zaman da şanslısın. Bunların hepsi seninki gibi savaşlarda sahip olunması gereken mükemmel nitelikler.

Ama böyle bir güce karşı bu üstün gelemezsiniz. Chichén Itzá'da Kızıl Kral'a meydan okuyabilseniz bile, biraz önce olduğu gibi ezilerek yok edileceksiniz. Kızınızın ölümünü izlemekten başka bir şey yapamayacaksınız."

Bir süre sessizce bana baktı. Sonra ofisinin kapısı açıldı ve resepsiyonistlerden biri içeri eğildi. "Efendim," dedi, "beş dakika içinde bir öğle yemeği randevunuz var."

"Gerçekten de öyle," dedi Vadderung.

"Teşekkür , M." Kadın başını salladı ve tekrar

geri çekildi.

Gard elinde kapalı bir tepsiyle odaya dönerken Vadderung bana döndü. Tepsiyi büyük çelik masanın üzerine bıraktı ve dikkat çekmeden geri çekildi.

"Kadere meydan okudun Dresden," dedi Vadderung. "Senden çok daha büyük düşmanlara karşı koydun. Bunun için sana saygı duyuyorum."

"Sence bu saygıyı -ne bileyim- yarım düzine Valkyrie, bir resepsiyonist ve birkaç ölü kahraman müfrezesi ile değiştirebilir miyim?"

Vadderung yine güldü. Noel Baba'nın gençken futbol oynadığı zamanlardaki gibi içten bir kahkahası vardı. "Korkarım resepsiyonistlerim olmadan yapamam." Ayıldı. "Ve diğerleri ... Kızıl Kral'ın gücünün merkezinde daha az güçlü olurlardı." Başını iki yana salladı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu ölümlülerin meselesi. Ölümlüler tarafından çözülmeli."

"Yardım etmeyeceksin," dedim sessizce.

Çelik bir dolaba gitti ve kapağını açarak bir palto çıkardı. girdi ve sonra tekrar bana doğru yürüdü. "Çok uzun zamandır bu oyunun içindeyim evlat. Sana tam olarak ihtiyacın olanı vermediğimi nereden biliyorsun?"

Vadderung kapalı tepsinin kapağını kaldırdı, bana hoş bir şekilde başını salladı ve gitti.

Tepsiye baktım. Bir fincan çay buğulanıyordu, yanında üç boş kâğıt şeker paketi . Çay nane gibi kokuyordu, en sevdiğim çaydı. Çay bardağının yanında, üzerinde iki kek çöreği olan küçük bir tabak vardı, her ikisi de kalın beyaz krema ile kaplıydı ve serpme veya başka yenilebilir süslemelerle gölgelenmemişti.

Vadderung'resepsiyon görevlileri tarafından takip edildiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım ve hepsinin muhtemelen bir Yol'a girerek ortadan kaybolduğunu gördüm.

"Eee?" Gard bana sordu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bir dakika," dedim.

Tekrar . Çayı içtim ve düşünceli bir şekilde çörekleri yedim.

Bölüm

Yirmi iki

(Uykuya ihtiyacım vardı.

Kuşluk vakti Molly ile birlikte evime döndüm. Fare geldi. Arabadan indiğimizde apartmanın merdivenlerini çıkarken, tetikte ve temkinli duruşu her zamanki köpek kuyruğu sallama ve coşkulu koklama ve selamlama dürtmelerine dönüşüyordu. Sakince daireme doğru yürüdüm. Belli ki her şey yolundaydı.

Susan ve Martin içerideydiler, ikisi de meşguldü, Mister da en yüksek kitaplığın tepesindeki efendice zirvesinden onları izliyordu. Susan oturma odamın zeminini kaplayan kilim ve halıları silkeliyordu ve şimdi onları muhtemelen daha önce oldukları gibi aynı sırayla değil, tekrar yerlerine yerleştiriyordu. Bir kenarını yerine oturtmak için bir elinin birkaç parmağıyla kanepenin bir ucunu kaldırdı.

Martin kitap raflarımı alfabetik sıraya diziyordu. Eskiden kutsal şeylere saygısızlık eden adamları öldürürlerdi.

Seğirmelerimi elimden geldiğince bastırdım ve kendime yardımcı olduklarını düşündüklerini söyledim.

"Başarı," dedi Susan. "Ya da azından küçük bir kısmı. Adamlarımız bizi burada kimin izlediğini tam olarak öğrendi."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Kim?" "Eebs," dedi.

Molly içeri girdi ve ne yaptıklarını görünce kaşlarını çattı. FBI ve polislerin işi bittikten sonra burası biraz dağılmıştı ama yine de. Muhtemelen o da buraya benim kadar . "Scoobie'lere benziyor, sadece daha az ayırt edici."

Martin başını salladı. "Esteban ve Esmerelda Batiste," diye açıkladı. "Kızıl Saray'ın saha çalışmaları için kullandığı karı-koca ekiplerinden biri."

"mi?" Ben sordum.

Susan, "Birlikte seyahat eden çiftler daha az dikkat çekiyor," dedi. "Onlar

çeşitli kanun görevlileri tarafından yapılan her türlü yargılamada genellikle şüpheden yarar sağlanır. Bu da işleri başka türlü olacağından biraz daha kolaylaştırıyor."

"Dolayısıyla sen ve Martin,"

dedim. "Evet," dedi Martin. "Belli

ki."

"Esteban ve Esmerelda'nın kötü şöhreti var," dedi Susan. "Alışılmışın dışındalar, tahmin edilmesi zorlar, ki vampirlerden bahsediyorsanız bu da bir şey ifade ediyor. Sonuç almak için gereken buysa, personellerini de bir kenara atarlar. Bence bunun nedeni, birbirlerine duydukları sevginin korkunç bir çeşitliliğe sahip olması. Bu onları daha duygusal yapıyor."

"Birbirlerini tamamlayan delilikleri var," dedi Martin. "Daha fazlasıyla onurlandırmayın."

"söylediğin kişi mi, Harry?" dedi Susan. "Muhtemelen Esteban. Erken ve sık tavşan çıkarır, bu da muhtemelen neden hâlâ hayatta olduğunu açıklıyor. Esmerelda yakındaki bir binanın tepesinde gözcülük yapıyor olabilirdi, aynı zamanda muhtemelen patlayıcıları tetikleyen kişi de oydu."

"FBI binasının önündeki saldırının arkasında da onların olduğunu tahmin ediyorum," dedim. "Arabanın camları renkli. Tetikçi arka koltuğun arka tarafında, pencereden uzaktaydı."

"Belki, elbette," dedi Susan. "Gerçekten gerekli olduğunu düşünürlerse, her yeri kaplayacak şekilde giyinip gündüz vakti yola çıkacaklar."

. "Yani Esteban ve Esmerelda . ." "Eebs," dedi

Susan kararlılıkla.

"Yani Eeb'ler gerçekten savaşçı değiller. Onlar planlamacı. Bunu

söylemek doğru mu?" "Hem çok," dedi Martin. Martin'in yüzünde belli

belirsiz bir

Sesinde onay vardı.

Başımı salladım. "Yani onlar ve vampir çetelerinin sizi takip etmesi gerekiyordu, ancak sizi veri merkezine girerken gördüklerinde, sizi gölgelemekten daha fazlasını yapmak zorunda kaldılar. Verileri korumaya çalıştılar. Hepsi mantıklı."

Susan kaşlarını çatmaya başladı ve sonra bana başıyla onay verdi.

"Elbette," dedi Martin. "Tahmin etmek zor ama asla aptalca değil."

"Öyleyse neden," dedim, "eğer onlar burada

Düşes sizin çabalarınızı engellemek için, *bana* suikast düzenleme zahmetine girer mi?"

Martin ağzını açtı ve sonra kaşlarını çatarak tekrar kapattı.

"Yani, Arianna benim acı çektiğimi görmek istiyor, değil mi? Bu arada klişe zihniyetler için Tanrı'ya şükürler olsun. Ölürsem bunu yapamam. Erken gidersem, bu onu eğlenceden mahrum bırakır."

"Kızıl Saray'ın saflarında bir bölünme var," diye mırıldandı Susan. "Bunu açıklayabilecek tek şey bu. Çelişen çıkarlar ve üstelik hiyerarşilerinin zirvesinde."

"Ya da," dedi Martin, "Eebs değildi" -içini çekti- "Eebs ...

girişimi."

"Ama son zamanlarda beni öldürmek isteyen diğer insanlardan hiçbirini görmedim," dedim. "Daha geçen gece Eeb'leri gördüm. En basit açıklama onlar."

Martin başını hafifçe öne eğdi. "Ama unutmayın ki elinizdeki şey bir teori. Gerçek değil. Düşman sıkıntısı çekmiyorsun, Dresden."

"Harry?" Molly sordu. Ona

döndüm.

"Bu tür bir şeye atlamam gerekip gerekmediğini bilmiyorum, ama ... eğer Kızıl Saray'da bir tür iç bölünme yaşanıyorsa ... ya kaçırma ve benzeri şeyler ... bir şey için bir örtü gibiyse

başka ne yapıyor? Yani, belki de her şey seninle ilgili değildir. Ya da en azından *sadece* seninle ilgili değildir."

Bir an boş gözlerle ona baktım. "Ama bunun doğru olması için," dedim, "evrenin merkezi olmamam gerekir."

Molly gözlerini devirdi.

"İyi düşündün çekirge," dedim. "Akılda tutulması gereken bir şey. Belki de biz şaşırtmacayızdır."

"Bunun bir önemi var mı?" Susan sordu. "Yani, çıkarlarımız ?"

Omuz silktim. "Göreceğiz, sanırım."

Yüzünü buruşturdu. "Eğer Eeb'ler Arianna'dan farklı bir grup için çalışıyorlarsa, o zaman elimizdeki tek ipucu da gitti demektir. Onları Maggie'nin nerede tutulduğunu söylemeye ikna umuyordum."

"Her denemeye değer," dedi Martin. "Eğer onları yakalayabilirsek."

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Ya da Chichén Itzá'nın izini sürdüğümüzden emin oluruz ve Kızıllar onu über sihirli gösterileri için oraya getirdiklerinde onu yakalarız."

Susan dönüp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Chichén Itzá'daki büyük törenlerini gerçekleştiriyorlar," dedim. Susan'ın gözleriyle karşılaştım ve başımı salladım. "Onu buldum. Orada olacak. Biz de gidip onu alacağız."

Susan şiddetli bir sevinç çığlığı attı ve odanın diğer tarafından üzerime atladı. Çarpmanın etkisiyle sırtımı kitap raflarından birine yasladım. Susan'ın bacakları belime dolandı ve ağzı benimkini buldu.

Dudakları ateş gibi sıcak ve tatlıydı ve benimkilere dokunduklarında sessiz bir bedenime yayıldı ve kısa bir süre içinde tüm düşünceleri tüketti. Kollarım onu sardı - Susan'ı, çok sıcak ve gerçek ve ... ve çok, çok *burada*. Kalbim iki kat hızlandı ve biraz başım dönmeye başladı.

Mouse'un hırıltısı odada yuvarlandı, ani ve göğsünün derinliklerinde.

"Rodriguez," diye havladı Martin, sesi gergindi.

Susan'ın dudakları benimkilerden ayrıldı ve gözlerini açtığında, tıpkı bir Kızıl vampirin gözleri gibi simsiyahtı. Dudaklarım ve dilim onun ağzına dokunduğumda hâlâ karıncalanıyordu, o sinsi dokunuşun çok hafif bir yankısı.

Kızıllardan birinin zehri. Parlak kırmızı dövmeler yüzünde, boynunda ve bir kolundan aşağıya doğru iniyordu. Bir an şaşkınlıkla bana baktı, sonra yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve omzunun üzerinden Martin'e baktı.

"Çok yaklaştın," dedi çok sessiz, çok yatıştırıcı bir sesle. "Geri çekilmen gerek. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacın var."

Susan'ın yüzünü bir an için öfkeye benzer bir şey doldurdu. Sonra ürperdi, Martin'den bana ve tekrar bana baktı ve sonra kendini benden ayırmaya başladı.

Martin onun dirseğini nazikçe tutarak, "Güneş çıktı ve hava sıcak," dedi. "Haydi gel. Biraz güneşlenelim, yürüyelim ve işleri yoluna koyalım."

"Güneş," dedi Susan, sesi hâlâ alçaktı ve tahrikten boğuklaşmıştı. "Doğru, biraz güneş."

Martin bana muhtemelen beni umduğu bir bakış fırlattı ve sonra Susan'la birlikte daireden çıkıp sabahın ilk ışıklarına doğru yürüdüler.

Molly onlar ön kapıdan iyice uzaklaşana kadar ve "Pekala. İkiniz de aptallık ettiniz."

Omzumun üzerinden ona baktım ve kaşlarımı çattım.

"Gördüğüm gibi söylüyorum," dedi çırağım sessizce. "Duygularını, içgüdülerini kontrol etmekte zorlandığını biliyorsun. Sana böyle davranmamalıydı. Sen onu öpmemeliydin." Ağzı gerildi. "Birinin canı yanabilirdi."

Bir an için hâlâ karıncalanan dudaklarımı ovuşturdum ve bir öfke bastırdım. "Molly ..."

"Anlıyorum," dedi. "Anlıyorum. Bak. Onu önemsiyorsun, tamam mı? Belki onu sevdin bile. Belki o da seni sevdi. Ama artık böyle olamaz." Ellerini iki yana açtı ve şöyle dedi: "Bu ne kadar berbat bir şey olsa da, yaşamak zorunda olduğun gerçek bu. Bunu görmezden gelemezsin. Ona yakınlaşırsan, bunun iyi bir şekilde sonuçlanmasının imkanı yok patron."

Ona sertçe baktım, içimdeki tüm öfke, onu tutmaya çalışmama rağmen sesime yansıdı. "Dikkatli ol, Molly."

Molly yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Ama kollarını dimdik durdu. "Bunu önemsediğim için söylüyorum, Harry."

"Susan'ı önemsiyor musun?" diye sordum. "Onu tanımıyorsun bile." "Susan'ı değil," dedi. "Seni."

Ona doğru bir adım attım. "Ben ve Susan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Molly."

"Ona olanlar için şimdiden kendini suçladığını biliyorum," dedi kelimeleri tükürerek. "Seninle öpüşürken kaybolursa ve daha sonra boğazını kanını içtiğini ve kendini bir canavara dönüştürdüğünü fark ederse onun için nasıl olacağını bir düşün. Susan ve Harry'nin hikâyesinin böyle mi bitmesini istiyorsun?"

Bu sözler bende çığlık atma isteği uyandırdı. Beni tutan neydi bilmiyorum

kıza saldırmasını engelledi.

Benim böyle bir şey yapabileceğime asla inanmayacağı gerçeği dışında.

Ve o haklıydı. Bununla bir ilgisi olabilir.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve yine öfkemle savaştım. Bundan yorulmaya başlamıştım.

Bir an sonra konuştuğumda sesim çiğ geliyordu. "Bir büyücüyle çalışmak seni manipülatif yapmış."

Birkaç kez burnunu çekti ve gözlerimi açtığımda sessizce ağladığını gördüm. "Hayır," dedi. "O benim annemdi."

Onaylar gibi bir ses çıkardım ve başımı salladım.

Bana baktı ve yüzündeki gözyaşlarını silmek için hiçbir hareket yapmadı. "Berbat görünüyorsun."

"Bazı şeyler öğrendim," dedim.

Dudağını ısırdı. "Bu kötü. değil

mi?"

Başımı salladım. Dedim ki, "Gerçekten kötü. Biz ..." Başımı salladım. "Konsey'in desteği olmadan bunun nasıl yapılabileceğini anlamıyorum."

"Bir yolu var," dedi. "Her zaman bir yolu vardır."

"Sorun da bu zaten," dedim. En umutsuzca düzenlenmiş kitaplığa baktım. "Sanırım bir süre tek başıma kalmak istiyorum," dedim.

Molly bana baktı, duruşu dikkatli birinin duruşuydu, sanki herhangi bir hareketin hassas bir nesneyi paramparça edebileceğinden endişe ediyormuş gibi. "Emin misin?"

Fare boğazından küçük bir sızlanma sesi çıkardı.

"Çaresiz bir şey yapmayacağım," dedim ona. *En azından şimdilik*. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam," dedi. ", Mouse."

Mouse beni endişeyle izledi ama Molly ile birlikte apartmandan çıkıp merdivenleri .

Duşa girdim, çalıştırdım, soyundum ve soğuk suyun altına girdim. Bir süre üzerime dökülen suyla öylece durdum ve düşünmeye çalıştım.

Daha çok Susan'ın ağzının ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Soğuk suyun bu düşünceyi katlanılabilir bir seviyeye indirmesini bekledim. Sonra Vadderung'un Kızıl Saray hakkındaki uyarısını düşündüm.

Zamanında bazı zorlu müşterilerle uğraştım. Ama hiçbiri tanrısal varlıklar ya da onların kalıntıları ya da Dış Gece Lordları ve Kızıl Kral her neyse onlar değildi. Böyle bir şeyle doğrudan yüzleşip kazanamazsınız. Güçlerim olabilir, elbette. İyi bir günümde, saf büyü gücü açısından gezegendeki en iyi yirmi ya da otuz büyücüden biri olduğumu söyleyen birine katılırdım. Ve ustalığım ve becerim gelişmeye devam etti. Bana birkaç yüz yıl ver

ve gezegendeki en iyi iki ya da üç büyücüden biri olabilirim.

Tabii Marcone haklıysa, asla o kadar yükseğe çıkamazdım. Ve beton ormanının patron avcısı aptal değildi. Aslında, iki ya da üç gün daha yaşayamama ihtimalimin çok yüksek olduğunu söyleyebilirim.

Kızıl Saray'ın efendilerine meydan okuyup kazanamazdım.

Ama küçük kızım ellerindeydi.

Biliyorum. Özellikle benim küçük kızım olması önemli olmamalıydı. *Herhangi bir* küçük kızın böylesine canavarca ellere hapsedilmiş olması beni de öfkelendirmeliydi. Ama önemliydi. Maggie benim çocuğumdu ve bu çok önemliydi.

Soğuk su tüm hormonları, tüm duyguları, kanın kanı çağıran tüm akılsız gücünü yok edene kadar duşta durdum. Bir süre düşündükten sonra önümde üç yol olduğuna karar verdim.

Düşman güçlüydü. Böylece yanımda daha fazla güçle ortaya çıkabilirdim. Bana borcu olan her dostu, her müttefiki, her karanlık karakteri toplayabilirdim. Yeterli yardım herhangi bir savaşın gidişatını değiştirebilirdi ve bunun destansı boyutlarda bir savaş ol*acağına* dair hiçbir yanılsamam yoktu.

Sorun şuydu ki, bu tür umutsuz bir savaşa katılacak tek kişi arkadaşlarımdı. Ve arkadaşlarım ölecekti. Onları Kızıl Kral ve sarayının ezici gücüne karşı kendimi korumak için kullanacaktım ve böyle bir mücadelenin neye mal olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşlarım ölecekti. Çoğu ölecekti. Muhtemelen hepsi ve ben de onlarla birlikte. Belki arkadaşlarım bunu mümkün kılmak için canlarını verirken ben çocuğa ulaşabilir ve dışarı çıkabilirdim. Ama ondan sonra ne olacaktı? Hayatımı Maggie ile koşarak mı geçirecektim? Sürekli arkamı kollayarak, bir yerde birkaç günden fazla durmayarak mı?

Yapabileceğim ikinci şey, yüzleşmeyi başka bir şeye dönüştürmekti. Kızı yakalayıp ortadan kaybolacak kadar yaklaşmanın bir yolunu bulmak ve birinci seçeneğin tüm o lanetlenmiş mücadele kısmını atlamak. Bu plan arkadaşlarımı öldürmemi gerektirmezdi.

Elbette bunu başarmak için, bu tür sızma ve ihanet eylemlerinde binlerce yıllık pratik ve deneyime sahip varlıklardan daha zeki ve daha sinsi olmanın bir yolunu bulmam gerekirdi. Son derece zeki ve dikkatli olmadan yırtıcı hayvanlardan oluşan bir ulusun arasında onlar kadar uzun süre hayatta kalamazdınız. Bunun birkaç muhafızın kafasına vurmak, sonra üniformalarını giyip arkadaşlarım Korkak Aslan ve Teneke Ormancı ile gizlice içeri girmek kadar basit olacağından şüpheliydim.

(Bu kendimi Korkuluk rolünde oynamıştım. Eğer bir beynim olsaydı, daha iyi bir plan yapabilirdim).

Yani, yıldızlar takımıyla stand-up dövüşü kötü bir fikirdi. Muhtemelen işe yaramazdı.

Kızıl Saray'ın gücünün kalbine sinsice vurup kapmak kötü bir fikirdi. Muhtemelen işe de yaramazdı.

Geriye üçüncü seçenek kalıyordu. Ki bu da düşünülemezdi. Ya da birkaç gün önce öyleydi. Baba olduğumu bilmeden önce.

Bir büyücü olarak kariyerim çok aktif geçti. Çok güçlü şeylerin tokat attım. Çoğunlukla kurtardım ama kurtaramadığım zamanların fiziksel ve diğer izlerini taşıyorum. Birçok büyük oyuncu bana baktı ve şu ya da bu tür bir kargaşa için potansiyel gördü.

Bazıları bana güç teklif etti. *Çok fazla*

güç.

Yani, şu anda dışarı çıksam ve toplayabildiğim her şeyi bir araya getirsem -Fiyat etiketi ne olursa olsun, oyunu değiştirecekti. Beni genç bir büyücüden daha fazlası yapacaktı. Gücüme hayal bile edemeyeceğim bir yoğunluk, derinlik ve kapsam kazandıracaktı. Bana savaşmaları için yeni müttefikler çağırma şansı verecekti. Neredeyse sınırsız sayıda yeni silahı emrime verecek, başka türlü asla var olamayacak seçeneklerin önünü açacaktı.

Peki ya sonrası?

Maggie'yi canavarlardan korumak için onunla birlikte kaçmak zorunda kalmazdım.

Ben olurdum.

Belki o gün değil. Belki o hafta değil. Ama çok bir gün, içime aldığım şeyler beni değiştirecekti. Ve ben bunun farkına varmaktan rahatsız olsam bile muhtemelen aldırmayacaktım. Böyle bir gücün doğası buydu. Sizi değiştirdiğini hissetmezsiniz.

Ruhunuz karardığında sizi uyaracak hiçbir his yoktur.

Üçüncü seçeneğin birinci ve ikinci seçeneklerle tek bir ortak noktası vardı: Hayatta kalamazdım. Eskiden olduğum adam olarak değil. Dünyayı biraz daha parlak ya da istikrarlı hale getirmeye çalışan kişi. Yardım etmeye çalışan ve bazen işleri eden kişi. Aile gibi, sorumluluk gibi, sevgi gibi şeylere inanan kişi.

Ama Maggie kurtulabilir. Eğer doğru yaparsam, öyle ya da böyle tekrar yetim kalabilir.

Kendimi çok yorgun hissettim.

Belki de bir *yolu yoktur*, diye fısıldadı kafamın arkasından bir ses.

Suyu kapattım ve bir havluya uzandım. "Boş ver böyle düşünmeyi, Dresden," diye emrettim kendime. "Bunun bir yolu var. Bir yol var. Sadece onu bulmalısın."

Kurulandım ve dikkatle aynadaki sert, yaralı, tıraşsız yüzüme baktım. Bir çocuğun seveceği türden bir yüze benzemiyordu. Çocuk bana iyice baktığında muhtemelen ağlamaya başlayacaktı.

Ama bu yüz, onu kana susamış canavarların arasından güvenle çekip çıkarabilecek bir adama ait olabilirdi. Havlu atmak için henüz çok erkendi.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece pes edemeyeceğimi biliyordum.

Bölüm

Yirmi üç

(Murphy'nin cep telefonunu aradım.

"Murphy burada."

"Heya, Murph. ?" "Bu hat-"

"Biliyorum," dedim. ". Benimki de öyle. Merhaba, FBI çalışanları. Sürekli böyle şeyler yapmaktan sıkılmıyor musunuz?"

Murphy telefona homurdandı. "Ne var yok?"

"Kırık dökük kapıma ve etrafındaki kırık çerçeveye için kırık dökük bir paspas almayı düşünüyorum," dedim. "Teşekkürler, FBI çalışanları."

"Büro'yu şeytanlaştırmayın," dedi Murphy. "Onlar çok daha beceriksiz değiller. Ellerine kötü istihbarat geçtiğinde yapabilecekleri çok şey var."

"Peki ya senin evin?" Ben sordum.

"Geldiler, aradılar ve gittiler. Rawlins, Stallings ve SI'dan bir düzine adam yardım için buradaydı. İşlerini bitirdikten sonra Büro tozumu aldı ve çöpümü dışarı çıkardı."

Bir kahkaha attım. "SI'daki çocuklar bundan paçayı sıyırdı mı?"

Murphy'nin sesi kesinlikle kendini beğenmiş çıkıyordu. "Yetkili yeni ajanın isteği üzerine oradaydılar."

"Tilly?"

"Onunla tanıştın, ha?"

"ve memnun oldum. Senden iyi bahsetti."

"O *bir aikidoka*," dedi Murphy. "Bazı pratik uygulama dersleri vermek için birkaç kez dojosuna gittim. Formları ve bazı resmi silah derslerini öğretmek için Dough Joe'ya geldi."

"Ah, doğru ya. Sana sopa dövüşünü öğreten adam o mu?"

"Bu o. Aylar önce aynı sınıfta okumaya başlamıştık."

. "Onunla bu şekilde karşılaşmak utanç verici."

"Büro genelde kötü bir grup değildir. Bu tamamen Rudolph'la ilgili. Ya da Rudolph'a emirleri kim veriyorsa onunla ilgili."

Aklıma bir düşünce geldi ve bir an sessiz kaldım. "Harry?

Hâlâ orada mısın?"

"Evet, özür dilerim. Ben de tam biftekli sandviç yemek için dışarı çıkmak

üzereydim. İlgilenir misin?" "Tabii. Yirmi?"

"Yirmi."

Murphy telefonu kapattı ve ben hala açık olan hatta, "Hey, eğer evimi gözetleyen birileri varsa, *Star Wars* posterimi çalmaya çalışan olursa polisi arayabilir misiniz? Bu orijinal." Sonra da kindarca telefonu FBI'ın suratına kapattım. Bu içimdeki çocuğu mutlu etti.

* * *

Yirmi dakika sonra McAnally's'e girdim.

Kalabalık olması için çok erken bir saatti ve Murphy ile ben, federal takipçilerimizin paranoya ilaçlarını iki katına çıkarmış olma ihtimaline karşı, pencerelerden ve dolayısıyla lazer mikrofonlardan en uzakta olan köşedeki masaya oturduk.

Giriş yapmadan başladım. "Rudolph'un emirleri doğrudan üstlerinden aldığını kim söyledi? Ya da Chicago'daki herhangi birinden?"

Kaşlarını çattı ve bir düşündü. Ben de sabırla bekledim. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence değer. Onu gördüğümde titriyor gibiydi." "Evet," dedi Murphy

düşünceli bir ifadeyle. "Benim evimde de öyle."

Ona ve FBI binasında kaçırdığı şeylerin ayrıntılarını anlattım ve bitirdiğimde kendinden emin bir şekilde başını sallıyordu. "Devam et."

"İkimiz de biliyoruz ki Rudolph gibi merdiven tırmanıcıları resmi bir yaptırımla hareket ettiklerinde genellikle gergin, aceleci ve baskı altında olmazlar. Onlar otorite sopalarıyla insanların kafasına vurarak çok eğlenirler."

"Hepsinin bunu yapıp yapmadığını bilmiyorum," dedi, "ama Rudolph'un yaptığını çok iyi biliyorum."

"Evet. Ama bu sefer sinirli ve sabırsızdı. Çaresizdi." Ona Rudolph'un genel olarak ve özellikle de benim evimdeki ve şehir merkezindeki sorgu odasındaki davranışlarını . "Tilly, Rudolph'un FBI'ı bana yönlendirmek için kıçından yalan söylediğini söyledi."

"Ve sen buna inanıyor musun?" Murphy

sordu. "Sen inanmıyor musun?"

Omuz silkti. "Nokta. Ama bu onun bir tür

ajan."

"Bence ," dedim. "Üstlerinin tam hareket etmiyor. Başka biri onu zorluyor olmalı - onu gergin ve aceleci yapacak kadar korkutan biri."

"Belki işe yarar," dedi Murphy. "Bunu neden yapsın ki?" "Birisi

benim bu arama işine karışmadığımdan emin olmak istedi.

Maggie. Belki de Rudolph'u peşimden gönderdiler. Sonra Tilly beni serbest bıraktığında, işleri bir sonraki seviyeye taşıyıp beni FBI binasının dışında vurmaya çalıştılar."

Murphy'nin mavi gözleri suikast girişiminden söz edilince soğudu. "Birini bu kadar hızlı pozisyona sokmuş olabilirler mi?"

Kafamda toparlamaya çalıştım. "Tilly Rudolph'u odadan gönderdikten sonra benim dışarı çıkmam uzun sürmedi. On dakika, en fazla on beş dakika. Başarısızlığını bildirmek ve işleyicisinin bir suikast göndermesi için yeterli zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Murphy bunu kendi kendine düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. "Sadece çok çok yakın olurlarsa ve yağlanmış şimşek gibi hareket ederlerse. Ama . . . Harry, o vuruş son anda bir araya gelmiş bir şey için fazla sakin, fazla yumuşaktı."

Kaşlarımı çattım ve Mac masamıza gelip bir çift kahverengi şişeyi masaya bıraktığında ikimiz de sustuk. Koyu renk giysiler ve lekesiz beyaz bir önlük giymiş, zayıf, kel ve onu tanıdığımdan beri öyle olan bir adamdı. İkimiz de mırıldanarak teşekkür ettik ve o tekrar geri çekildi.

"Tamam," dedi ve şişeden bir yudum aldı. "Belki de Rudolph'un işleyicisi, Rudolph'un çabalarına rağmen kaçma ihtimaline karşı suikastçıyı çoktan sokmuştur."

Başımı salladım. "Suikastçının zaten orada olması, *Rudolph*'u amacına hizmet ettikten sonra ortadan kaldırmak için konumlandırılmış olması daha mantıklı. İşleyicisi her kimse, bir güvenlik önlemi almaları gerekirdi, zincirden kesebilecekleri bir halka, böylece hiçbir şey onlara geri dönmeyecekti. Ancak Rudy onları arayıp beni kilit altında tutamayacağını söylediğinde, tetikçinin hedef değiştirmesini sağlarlar."

Bu da demek oluyor ki . . . Rudolph için üç kurşun yemiştim.

"Harry?" Murphy sordu. "Neden gülüyorsun?"

"Dün bir fıkra duydum," dedim. "Şimdi anladım."

Bana kaşlarını çattı. "Biraz dinlenmen gerek. Berbat görünüyorsun. Ve belli ki kıkırdayacak kadar yorgunsun."

"Büyücüler kıkırdamaz," dedim güçlükle konuşarak. "Bu kıkırdama."

Bana kuşkuyla baktı ve birasını yudumladı. Tekrar konuşmadan önce ben gülüp geçene kadar bekledi. "Maggie'den haberin var mı?"

"," dedim, aniden ayılmıştım. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde nerede olacağını biliyorum." Düşesin nerede olduğu hakkında öğrendiklerimizi ona anlattım.

Niyetim, hırsızlık, haneye tecavüz ve vandalizm gibi bir sürü suç işlediğim kısımları dışarıda bırakmaktı. "Yani şu anda," diye bitirdim, "ben seninle konuşurken herkes Meksika'daki bağlantılarını kontrol ediyor."

"Susan?" diye sordu.

"Ve Peder Forthill," dedim. "Aralarında Chichén Itzá'da neler olup bittiğini öğrendurumda olmalılar."

Murphy başını salladı ve rahat bir tavırla, " nasıl?" diye sordu.

Şişeden bir yudum daha aldım ve "Molly'nin benden hoşlandığını düşünüyor" dedim.

Murphy . "Vay canına. Bunu çözebilmek için vampir süper güçlerini kullanmış olmalı."

Murphy'ye göz kırptım.

Bir an bana baktı ve sonra gözlerini devirdi. "Oh, *hadi* ama, Harry. Gerçekten mi? Gerçekten bu kadar bilgisiz misin?"

"Uh," dedim, hala göz kırpıyordum. "Görünüşe göre."

Murphy birasına bakarak sırıttı ve "Senin kör noktalarından birine rastlamak her zaman şaşırtıcıdır. Çok fazla kör noktan yok ama da bir mil genişliğinde oluyorlar." Başını iki yana salladı. "Soruma gerçekten cevap vermedin, biliyorsun."

Başımı salladım. "Susan tam bir enkaz. Belki de daha çok vampir meselesi yüzünden."

"Bilmiyorum, Harry. Söylediklerine bakılırsa, annelik olayından daha ötesine bakmana olduğunu sanmıyorum."

"," dedim. " iki durumda da, kenarları yıpranıyor gibi." "Senin gibi,"

dedi Murphy.

Ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

Bir kaşını kaldırdı ve bana içtenlikle baktı.

Ona kızmaya başladım ama kendimi düşünmeye zorlamak için durdum.

"Am
I?"

Yavaşça başını salladı. "Sol ayak parmağına vurduğunu fark mi?
son beş dakikadır yerde mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra da baldır kaslarımın yorulmasına neden olacak hızla vuran ayağıma baktım. "I . . . Hayır."

"Ben senin arkadaşınım, Harry," dedi sessizce. "Ve sana söylüyorum, şu anda kendin de pek istikrarlı değilsin."

"Canavarlar yakın bir zamanda çocuğumu öldürecek Murph. Belki bu gece, belki yarın gece. Ama yakında. Akıl sağlığım için zamanım yok."

Murphy yavaşça başını salladı, sonra hoş olmayan bir yükü bırakan biri gibi iç çekti. "Evet. Chichén Itzá."

"Öyle görünüyor."

"Güzel. Onları ne zaman vuracağız?"

Başımı salladım. "Bu insanların üzerine *Wild Bunch* gibi gidemeyiz. Onlar

bizi dümdüz edecek."

Kaşlarını çattı. "Ama Beyaz Konsey ..."

"Bize katılmayacak," dedim. Sesimdeki hırıltının bir kısmını dışarıda tutamadım. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse... ayinin ne zaman yapılacağından emin değiliz. Daha fazla bilgi edinmem gerekiyor."

"Rudolph," dedi Murphy düşünceli bir ifadeyle.

"Rudolph. Bu işin bir parçası olan biri, muhtemelen Kızıl Saray'dan biri, ona baskı yapıyor. O kişiyi bulmayı ve kullanabileceğim bir şey çıkarana kadar burnunu dürtmeyi planlıyorum."

"Sanırım ben de Rudolph ile konuşmak istiyorum. Uçlarımızdan tekrar ortaya doğru ilerleyeceğiz o zaman?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Mac'e el salladım ve önümde bir sandviç tutup bir ısırık alma pandomimi yaptım. Başıyla onayladı ve Murphy'ye baktı. "Sen de biftekli sandviç ister misin?"

"Aklı başında olmak için zamanın olmadığını sanıyordum."

"Yok," dedim. "Acıkacak zamanım da yok."

Bölüm

Yirmi dört

("Bir polis dedektifinin bir yere parası nasıl yeter?" Molly sordu.

Blue Beetle'ın içinde oturuyorduk.

Crestwood. Öğleden sonraydı ve hava kapalıydı. Sokaktaki evler büyüktü. Adresini Murphy'den öğrendiğim Rudolph'un evi sokaktaki en küçük evdi ama yine de sokaktaydı. Cook County Orman Koruma Alanı'na da sırtını dayamıştı ve yaşlı orman ile olgun ağaçlar arasında tüm bölgeye korunaklı, pastoral bir nitelik veriyordu.

"değil," dedim sessizce.

"Yani o kirli mi?" Molly sordu.

"Belki," dedim. "Ya da belki ailesinin parası vardır. Ya da belki de kendini ipotek ettirmeyi başarmıştır. İş ev almaya gelince insanlar gerçekten aptallaşıyor. Doğru semtte olduğu için bir eve fazladan çeyrek milyon dolar ödüyorlar. Ödemelerini yapamayacaklarını bile bile ev satın alıyorlar." Başımı salladım. "Teklif vermeden önce sizi bir tür sağduyu testine tabi tutmalılar."

"Belki de aptalca değildir," dedi Molly. "Herkes evinin bir anlamı olsun ister. Belki de ödedikleri ekstra para onlar için bu ek anlamı yaratıyordur."

Yüzümü buruşturdum. "Ekstra anlamımın yüzme havuzunun altındaki antik mezarlıktan ya da onu kendi ellerimle inşa ettiğimi bilmekten tercih ederim."

"Herkes malzemeye senin az değer vermiyor patron," dedi Molly. "Onlar için belki *de* daha yüksek bir fiyat etiketinin temsil ettiği ekstra maddi değer önemlidir."

. "Yine de aptalca."

"Senin bakış açından," dedi Molly. "Her şey bakış açısıyla ilgili, değil mi?"

"İhtiyaç sahipleri açısından bakıldığında, bu fazladan çeyrek milyon

Sizin maddiyatçınızın evinin prestij eklentisi için harcadığı paralar, banliyöde büyük evi olan ahmak, sosyocoğrafik penisini yapay olarak şişirmek için hepsini harcamasaydı var olabilecek çok sayıda hayat kurtarıcı gıda ve ilaca benziyor."

"Heh," dedi Molly. "Ve onların senin evinden çok daha güzel." "Ve bu,"

dedim.

Mouse arka koltuktan uykusunda sessizce homurdandı ve ben de arkama dönüp tekrar sakinleşene kadar kulaklarını ovaladım.

Molly neredeyse bir dakika boyunca sessizce oturduktan sonra, "Başka ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Oturup izlemek dışında mı?" Ben sordum. "Bu bir gözetleme Molly. Gözetleme sırasında böyle yaparsın."

"Gözetlemeler berbat," dedi Molly, birkaç tutam saçını gözlerinden uzaklaştıran bir nefes çekerek. "Nasıl oluyor da Murphy bu bölümü yapmıyor? Neden sihirli şeyler yapmıyoruz?"

"Murphy işte Rudolph'u takip ediyor," dedim. "Ben de evini izliyorum. Eğer işleyicisi onu öldürmek istiyorsa, burası onu pusuya düşürmek için mantıklı bir yer olurdu."

"Ve biz sihir yapmıyoruz çünkü ... . ?" "Ne

yapmamızı öneriyorsun?"

"Rudolph ve Maggie için büyüleri takip ediyorum," dedi hemen.

"Rudolph'un kanı var mı sende? Saçı? Tırnak kırpıntısı?" "Hayır,"

dedi.

"Yani onun için takip büyüsü yok," dedim.

"Peki ya Maggie?" dedi. "Ondan saç ya da başka bir şey kalmadığını biliyorum ama annemin kanını kullanarak benim için bir takip büyüsü yapmıştın, değil mi? Bunun için kendi kanını kullanamaz mıydın?"

Nefesimi sabit tuttum ve hissettiğim hayal kırıklığının sesime yansımasını engelledim. "İlk denediğim şey. Susan'la telefonu kapattıktan hemen sonra, her şey başladığında."

Molly kaşlarını çattı. "Neden işe yaramadı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de basit bir kan bağından daha fazlası söz konusu olduğu içindir. Belki de ebeveyn ile çocuk arasında, izleme etkilerini güçlendirmek için kullandığı bir bağ, bir aile duygusu olması gerekiyordur. Belki de Kızıl Saray izleme büyülerini gizleyen ya da engelleyen bir tür büyü kullanıyordur -Tanrı bilir, savaş sırasında bir tür karşı önlem bulmak zorunda kalmışlardır." Başımı yorgunca salladım. "Ya da belki de basit bir mesafeydi. Birkaç yüz doğrusal milden daha uzaktaki bir şeyi hiç izlemedim. Birkaç bin milin üzerinde işe yarayan izleme büyüleri duymuştum ama bunu gerçekten yapan birinden duymamıştım. Bana biraz kredi ver, çekirge. Tabii ki denedim. Denememiş olsaydım yarım günümü bağlantılarımı çağırmak için harcamazdım."

"Oh," dedi Molly. Sıkıntılı görünüyordu. "Evet. Özür dilerim."

İçimi çektim ve başımı arkaya eğip gözlerimi kapattım. "Sorun değil. Kusura bakma evlat. Sadece biraz gerginim."

"Sadece birazcık," dedi. "Um. Güpegündüz burada oturmalı mıyız? Yani, arabayı saklamıyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz."

"Evet," dedim. "Görünür olmak istiyoruz."

"Neden?"

"Gözlerimi kapatacağım," dedim ona. "Sadece bir . Uyanık kal, tamam mı?" Bana bir bakış attı ama "Tamam" dedi.

Gözlerimi kapattım, ama kapattıktan yaklaşık yarım saniye sonra Molly beni dürterek, "Uyan Harry," dedi. Misafirimiz var."

Gözlerimi tekrar açtığımda gri öğleden sonranın yerini akşamın ilk ışıklarına bıraktığını gördüm. Dikiz aynasına baktım ve beyaz bir spor arabanın arkamızdaki sokağa park ederek durduğunu gördüm. Sürücü arabadan inerken farlar söndü.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldandım.

Molly kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle burada buluşmasını istedim. Onu nerede bulacağımı bilmiyordum."

Molly arka camdan baktı ve Mouse bile başını kaldırıp etrafına bakındı. "Ah," dedi Molly, Mouse'un kuyruğu tereddütle koltuğumun arkasına çarparken anlayışla.

Arabadan indim ve üvey kardeşim vampirle buluşmak için yürüdüm.

Thomas ve ben zıtlıklar içinde bir çalışmaydık. Boyum bir buçuk metreden uzundu ve zayıf yapılıydım. O ise bir buçuk metrenin biraz altındaydı ve bir fitness modeline benziyordu. Saçlarım çamurlu kahverengi renkteydi, genellikle yanlardan ve arkadan çok kısa, tepeden biraz daha uzun kesilirdi. Tarakla tarandıktan sonra birkaç dakika içinde her yöne doğru uzama eğilimi gösterirdi. Thomas'ın saçları siyahtı, doğal olarak dalgalıydı ve omuzlarına değecek kadar dökülüyordu. Ben kot pantolon, tişört ve büyük siyah deri pardösümü giymiştim. Thomas ise beyaz deriden özel dikim bir pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve yine beyaz renkte, özenle işlenmiş brokarlarla süslü daha kaba bir ipek ceket giymişti. Reklam panolarına yakışacak türden bir yüzü vardı. Benimki aranıyor posterlerine aitti.

Çene hatlarımız aynıydı ve gözlerimiz renk olarak olmasa da şekil olarak birbirçok benziyordu. Onları bize annem verdi.

Thomas ve ben nihayet yetişkinler olarak tanışmıştık. Hayatımda yürüdüğüm en kötü yerlerde yanımda olmuştu. Hayatımı birden fazla kez kurtardı. Ben de iyiliğine karşılık verdim. Ama bu, Beyaz Saray'ın vampirlerine özgü vampirik doğa olan Açlığına karşı savaşmaya karar verdiği zamandı. Karanlık dürtülerini kontrol altında tutmak, Chicago toplumuna uyum sağlamak ve genel olarak bir gibi davranmaya çalışmak için yıllarını harcamıştı. Akrabalığımızı gizli tutmak zorundaydık. Konsey bilseydi onu Beyaz Saray'a için kullanırdı. Aynı şekilde vampirler de Konsey'e ulaşmak için.

benim aracılığımla.

Sonra kötü bir şey geldi ve insan olmaya çalışmayı bıraktı.

Onu, yaşam gücü-kemirme vagonundan indirilip tekrar büyük ve doyurucu ısırıklar almaya başladığından beri toplam iki, hatta üç dakika görmüş olabilirim.

Thomas sanki daha dün konuşmuşuz gibi kasıla kasıla yanıma geldi, beni şöyle bir süzdü ve "Senin bir imaj danışmanına ihtiyacın var, küçük kardeşim" dedi.

Dedim ki, "Tahmin et ne oldu. Sen bir amcasın."

Thomas küçük bir kahkaha atarken başını geriye düşürdü. "Ne? Hayır, pek sayılmaz, tabii babamın yan darbelerinden biri gerçekten hayatta kalmadıysa. Ki bu da aslında hiç olmaz-"

Cümlenin ortasında konuşmayı kesti ve gözleri büyüdü.

"Evet," dedim.

"Ah," dedi, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı, görünüşe göre şaşkınlıktan hareketsizliğe . Bu biraz ürkütücüydü. İnsanlar hareketsiz durduklarında hâlâ insan gibi görünürler. Thomas'ın soluk teni ve parlak mavi gözleri bir heykel gibi *hareketsiz* kalmıştı. *"Ah."*

Başımı salladım. "'Yağ tenekesi'

de." Thomas gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?"

"Sen Tin Woodsman olacaksın."

"Ne?"

"Boş ver, önemli değil." İçimi çektim. "Bakın, çok fazla detaya girmeden: Sekiz yaşında bir kızım var. Susan bana hiç söylemedi.

Kızıl Saray'dan Düşes Arianna onu aldı."

"Um," dedi Thomas. "Bunu bilseydim belki daha erken gelirdim."

"Telefonda bir şey söyleyemedim. FBI ve polisler işin içinde, beni için barikat kurdular." Başımı sokağa doğru eğdim. "Sokağın sonundaki evde yaşayan polis, beni durdurmaya çalışan kişiye yardım etmeye zorlandı. Buraya ya onun idarecisini ya da temizlikçisini yakalamayı ve alabileceğim her bilgiyi almayı umarak geldim."

Thomas bana baktı ve "Ben bir amcayım." dedi.

Avucumu yüzümde gezdirdim.

"Özür dilerim," dedi. "Bunun başka bir sohbet olacağını düşünmüştüm, hepiniz kötü Beyaz Saray'ın beni istismar ettiğinden endişeleniyordunuz. Biraz ara vermem gerekiyor."

"Kısa bir an olsun," dedim. "kısıtlı."

Thomas birkaç kez başını salladı ve çeki düzen verir gibi oldu. "Tamam, yani aradığınız ... . Adı neydi?"

"Maggie."

Kardeşim birkaç kalp atışı için durakladı ve başını kısa bir süre eğdi.

"Bu iyi bir isim." "Susan
da öyle düşünmüştü."
"Demek Maggie'yi arıyorsun," dedi. "Ve benim yardımıma ihtiyacınız
var?" "Kesin tarihi bilmiyorum ama Maggie'nin bir gün buraya
getirileceğini biliyorum.
Chichén Itzá. Muhtemelen bu gece, en geç yarın gece."
"Neden?" Thomas sordu. Sonra da ekledi: "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"
"Onu bir kan bağı lanetinde kullanıyorlar," dedim. "Onu kurban ettiklerinde, lanet onun kardeşlerini, sonra anne babasını, *sonra da onların* kardeşlerini öldürüyor ve bu böyle devam ediyor."
"Bekle. Maggie*'nin kardeşleri* mi var? Ne zamandan beri
o kadar meşgul mü?"
"Hayır, lanet olsun!" Hayal kırıklığı içinde yarı bağırdım. "Bu sadece kan bağı lanetinin nasıl işlediğini bir örnek."
Kaşları havaya kalktı. "Oh, . *Beni* de öldüreceğini mi söylüyorsun?"
"Evet, ben de *tam olarak* bunu söylüyorum, seni aptal."
"Şey," dedi Thomas, "buna karşıyım." Gözleri tekrar büyüdü. "Bekle. Peki ya diğer Raithler? Onlar benim yüzümden tehlikede mi?"
Başımı salladım. "Bilmiyorum."
"Boş bir gece," diye mırıldandı. "Tamam. Nerede olacağını biliyorsun. Molly'ye yaptığımız gibi Maggie'yi geri almana yardım etmemi ister misin?"
"Başka bir seçenek olmadığı sürece hayır. Kızıl Kral ve maiyetine kendi topraklarında yapılacak doğrudan bir saldırıdan sağ çıkabileceğimizi sanmıyorum."
"Belki sen ve ben yapamazdık, doğal olarak. Ama Konsey arkanızdayken -"
"Benden çok geride," diye araya girdim, sesim öfkeyle sertleşmişti.
"Şimdiye kadar
Arkamda olsalar orada olduklarını anlamazsınız."
Ağabeyimin masmavi gözleri öfkeli bir ateşle parladı. "Şerefsizler." "Kabul
edildi, önerge kabul edildi," diye onayladım.
"Peki ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"
"Bilgiye ihtiyacım var," dedim. "Bana ne bulabilirsen getir. Chichén Itzá'da ya da yakınlardaki bir Kızıl kalede herhangi bir hareketlilik, etrafı Kızıllar tarafından sarılmış küçük bir kızın görülmesi, ne olursa. Bir yerlerde bize zırhlarında bir gedik olduğunu gösterecek bir şeyler olmalı. Onu nerede tuttuklarını bulursak, oraya saldırabiliriz. Alanın etrafındaki savunma büyüsü hakkında bir şeyler öğrenebilirsem, belki bir delik açabilirim, böylece kızı alıp gidebiliriz.
Aksi takdirde . ."
"Evet," dedi Thomas. "Aksi takdirde onları Chichén Itzá'da yenmek zorunda kalırız. Bu da berbat olur."
"Berbatlığın birkaç mil ötesinde."

Thomas kaşlarını çattı. "Lara'dan yardım istemeye ne dersin? Beyaz Saray'ın diğer Evlerinden çok fazla ateş gücü isteyebilir."

"Neden bana yardım etsin ki?" Ben
sordum. "Kendini koruma. Bu konuda
çok iyidir."

Homurdandım. "Ailenin geri kalanının tehlikede olup olmadığından emin
değilim." "Öyle olmadıklarından da emin değilsin," dedi Thomas. "Ve her
neyse, eğer
Bilmiyorum, Lara yapmaz."

"O kadar emin olma," dedim. "Hayır. Eğer ona bununla gidersem, bunun çaresizlikten kaynaklanan bir numara olduğunu düşünecektir."

Thomas kollarını kavuşturdu. "Kötü bir numara. Ama başka bir açıyı kaçırıyorsunuz."

"Oh?"

Thomas kollarını indirdi ve sonra Vanna White'ın *Çarkıfelek*'teki harfleri sunduğu gibi kendi gövdesini çerçevelemek için yukarı kaldırdı. "Kaçınılmaz olarak tehlikedeyim. Beni korumak isteyecektir."

Ona şüpheyle baktım.

Thomas omuz silkti. "Artık takım için oynuyorum, Harry. Ve bunu herkes biliyor. Ondan yardım istediğimde başıma kötü bir şey gelmesine izin verirse, bu pek çok insanı üzecek. Hem de öyle yardımsever, 'Ona bulaşmak istemem' değil."

"Bunun bir koz olarak işe yaraması için, risklerin Divan'ın geri kalanı tarafından bilinmesi gerekir," dedim. "Beni hedef alan bir kan bağı laneti neden tehlikede olduğunu bilmeleri gerekirdi. zaman hepsi kan haberdar olur. Sadece Lara değil."

Thomas bir an için kaşlarını çattı. Sonra omuz silkti. "Yine de. Ona yaklaşmak için çaba harcamaya değebilir. Kız kardeşim becerikli bir kadındır." İfadesi tarafsızlığa doğru yumuşadı. "Engelleri ortadan kaldırma konusunda oldukça yeteneklidir. Muhtemelen size yardımcı olabilir."

Normalde böyle önerileri hiç düşünmeden reddederim. Bu sefer . . .

İkinci kez düşündüm.

Lara muhtemelen Kızıl Saray'ı herkes kadar iyi tanıyordu. Yıllardır şu ya da bu ölçüde onlarla kol kola çalışıyordu. Casusluk, manipülasyon ve diğer dolaylı güç biçimlerindeki becerileriyle övünen Beyaz Saray'ın tahtının arkasındaki güçtü. Kızıllar hakkında bir şeyler bilen biri varsa o da Lara Raith'ti.

Saat işlemeye devam ediyordu. Maggie'nin zamanı tükeniyordu. Benim alıngan olmamı göze alamazdı.

"tercih ederim," dedim sessizce. "Bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum, dostum."

"Bulamazsam ne olacak?"

"Eğer bu olursa ..." Başımı salladım. "Eğer hiçbir şey yapmazsam, küçük
kızım

öleceğim. Kardeşim de öyle. Bununla yaşayamam." Thomas
başını salladı. "Ne yapabileceğime bakacağım."
"Görme. *Yap* ."
Ağabeyimin irkilmesine neden olacak kadar sert bir ses tonuyla çıkmıştı ama bu hafif bir hareketti. "Tamam," dedi. "Hadi-"
Başını Rudolph'un evine doğru çevirdi. "Ne?" diye sordum.
diye sordum.
Sessizlik için bir elini kaldırdı ve dikkatle odaklanmaya başladı. "Cam kırılıyor," diye mırıldandı. "Çok fazla."
"Harry!" Molly seslendi.
Döndüğümde Beetle'ın yolcu kapısının açıldığını gördüm. Molly iki eliyle Mouse'un tasmasına tutunarak dışarı çıktı. Büyük köpek de Rudolph'un evine ve göğsünden sadece birkaç kez, o da her zaman doğaüstü yırtıcılar yakındayken duyduğum o derin, yırtıcı hırıltı fışkırıyordu.
"Rudolph için orada biri var," dedim ve kendimi ileri attım. "Hadi gidelim!"

Bölüm

Yirmi beş

Ben yaklaşık bir buçuk saniye boyunca hücuma liderlik eden havalı bir adam gibi göründüm ve sonra kardeşim ve köpeğim beni ve Molly'yi tozlarını yiyerek bıraktılar. Eğer ben olmasaydım düzenli bir koşucu olsaydı, Molly de daha yavaş olsa da aynı şeyi yapardı. Ben mesafenin yarısını kat ettiğimde Thomas ve Mouse çoktan Rudolph'un evinin iki yanından dolanarak arka tarafa geçmişlerdi.

"Git buradan, çekirge!" Seslendim ve biz ilerlerken Molly en güzel peçesinin arkasında kayboldu. Mesafeyi kat etmemiz bir çeyrek dakika daha sürdü ve ben Thomas'ın aldığı evin yanından dolaştım. Arka köşeyi döndüğümde ahşap bir güverteden evin içine açılan büyük bir cam sürgülü kapının kırılmış olduğunu gördüm. Evin içinde sanki bir subwoofer'dan geliyormuş gibi büyük, gümbür gümbür bir vuruş duyabiliyordum.

Tek bir sıçrayışta merdivenlerden güverteye çıktım ve doğru fırlayan ani bir cam, ahşap, alçıpan ve dış cephe patlamasından zorlukla kurtuldum. Duvarı delip geçen merminin kardeşim olduğunu anlamak için bir anım vardı ve ardından kocaman, siyah ve hızlı bir şey aynı duvara çarparak deliği orijinal boyutunun beş katına kadar genişletti.

O her neyse bir ya da iki adım ötemde duruyordu ve ben çoktan koşmaya başlamıştım. Bunu yapmaya devam ettim. Bir elimi yere vurdum ve güvertenin uzak tarafındaki korkuluktan atladım. O şey kocaman, kör edici hızdaki pençesiyle elimi çıraya çevirmeden önce elimi parmaklıktan güçlükle çektim. Ben yere indikçe o derin vuruş daha da hızlandı ve bir şokla fark ettim ki, o şeyin yükselen kalp atış hızını bir davula vuruyormuş gibi net bir şekilde duyabiliyordum.

Bu kadar hızlı bir şeyden kaçabileceğimi düşünüyorsam kendimi kandırıyordum. Yaratıkla aramda bir ya da iki adım vardı ama yarım düzine adım içinde onları geri aldı ve korkunç bir hız ve güçle kafama doğru hamle yaptı.

Umutsuzca döndüm, patlayıcı çubuğumu çektim ve bir alev patlaması , ama dönüş sırasında tökezledim ve düştüm. Ateş yaratığa çarptı ve bana yaptığı tüm iyiliğe rağmen ona lastik bir tavukla da vurabilirdim.

İşimin bittiğini düşünmüştüm; ta ki Mouse evden arka güverteye çıkıp mavi bir ışık huzmesiyle yıkanana kadar. Tek bir sıçrayışla otuz metre ilerledi ve saldıran yaratığın devasa, biçimsiz omuzlarında son buldu. Mouse'un pençeleri yaratığın derisine saplandı ve devasa çenesi yaratığın kalın, neredeyse ayırt edilemeyen boynunun arkasına kapandı.

Yaratık acı içinde kasıldı ama hiç ses çıkarmadı. Bana takıldı, gerçekten saldıramayacak kadar dikkati dağılmıştı ama bu kadar büyük bir kütlenin ve gücün etkisi kaburgalarımdan ve bir uyluğumdan acı fişekleri gönderdi.

Fare yaratığı toprağın içine doğru sürdü, onu yırttı ve endişelendirdi, pençeleri sırtının etinde oluklar açtı. Hırıltıları akşam havasında yankılanıyor ve vücudunun her sallanışı ve bükülüşü, kürkünden parlayan mavi sisler çıkarıyor gibiydi.

Mouse o şeyi haklamıştı ama kimse bunu yaratığa söylememiş gibiydi. Yaratık sanki kauçuktan yapılmış gibi yerden sıçrayarak hızla döndü, Mouse'un kuyruğunu yakaladı ve kocaman köpeği tek bir çizerek savurdu. Mouse iki yüz kiloluk bir balyoz gibi yere çarptı ve ondan tiz bir acı sesi geldi.

Hiç düşünmedim. Patlatma çubuğumu tekrar kaldırdım, onu irademle ve itebileceğim tüm ruh ateşiyle doldurdum ve "Köpeğimin üzerinden çekil!" diye bağırdım.

Beyaz ateş çubuktan dışarı fırladı ve yaratığın kalçasından kafatasına kadar bir çizgi çizerek etine saplandı ve onu alevler içinde bıraktı. Yaratık bir kez daha sessiz bir acı içinde kıvrandı ve kalbinin gümbür gümbür atışı da hızlandı. Mouse'a tutunamayarak yere düştü ve yerde kıvrandı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yaralı bacağım beni desteklemiyordu ve beni ele geçiren ani yorgunluk dalgası kollarımın çökmesine neden oldu. Orada yatıyordum, nefes nefese ve hareket edemiyordum. Mouse sendeleyerek yavaşça ayağa kalktı, başı sarkıyordu, dili ağzından gevşekçe sarkıyordu. Arkamda bir inilti duydum ve garip bir şekilde döndüğümde Thomas'ın doğrulduğunu gördüm, bir omzu biçimsiz bir açıyla sarkıyordu. Kıyafetleri paramparça olmuştu, göbek deliğinin hemen yanında karnından bir metal parçası çıkmıştı ve yüzünün yarısı bir insana ait olamayacak kadar soluk bir kan tabakasıyla kaplıydı.

"Thomas!" Bağırdım. Ya da bağırmaya çalıştım. Birdenbire içine yığıldığım bu tünelin akustiği tuhaftı. "Ayağa kalk, dostum!"

Bana boş ve sarsılmış bir bakış attı.

Yaratığın hareketleri yavaşlamıştı. Döndüğümde rahatlamaya başladığını, vücudunun titrediğini, kalbinin atışının sabitlendiğini gördüm ve ona daha önce baktığımdan daha iyi bakabildim.

Kocaman bir şeydi, yetişkin bir boğa büyüklüğündeydi ve pis bir koku yayıyordu.

onunla benzer güçte olan. Ya da belki de onu fazla pişirdiğim içindi. Vücudu tuhaftı, görünüşe göre iki ya da dört ayak üzerinde eşit verimlilikle hareket edebiliyordu. Eti, Kızıl bir vampirin gerçek derisi gibi süngerimsi bir siyahlıktaydı ve kafası bir insanın, bir jaguarın ve belki de bir timsahın veya yaban domuzunun özelliklerinin karışımı gibi şekillenmişti. Gözleri, dili ve ağzı da dahil olmak üzere her yeri simsiyahtı.

Ve az önce cezaya rağmen tekrar ayağa kalkıyordu. "Thomas!" Bağırdım.

Ya da hırıldadım.

Yaratık başını salladı ve simsiyah gözleri bana odaklandı. Bana doğru ilerlemeye başladı, sersemlemiş köpeğimi yolundan çekmek için kısa bir süre durakladı. Fare bir takla atarak yere düştü, görünüşe göre dengesini bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Patlatma çubuğumu tekrar kaldırdım ama çubuğun belli belirsiz duman çıkarmasından başka bir şey yapmasını sağlayacak kadar enerjim kalmamıştı.

Ve sonra nereden geldiği belli olmayan bir taş yaratığın burnuna çarptı.

"Hey!" diye seslendi Molly'nin sesi. "Hey, Kaptan Asfalt! Hey, katran bebek! Buraya gel!"

Yaratık ve ben döndüğümüzde Molly'nin yaklaşık yirmi metre , göz önünde durduğunu gördük. Bir taş daha fırlattı ve yaratığın geniş göğsünden sekti. Kalp atışları hızlanmaya ve tekrar yükselmeye başladı.

"Gidelim, güzelim!" Molly seslendi. "Sen ve ben!" O şeye doğru yan döndü, kalçalarını yuvarladı ve abartılı bir hareketle kıçına vurdu. "Gel de biraz al!"

Şey gerildi ve sonra ileriye doğru koşarak şaşırtıcı bir hızla yeri kapladı.

Molly ortadan kayboldu.

Yaratık, kızın yere çarptı ve kocaman pençelerini öfkeli yumruklar haline getirerek toprağa on beş santim sapladı.

Alaycı bir kahkaha sesi duyuldu ve bu kez soldan gelen bir başka taş o şeyin üzerinden sekti. Öfkeyle dönerek Molly'ye tekrar saldırdı ve Molly yine tamamen gözden kayboldu. Bir kez daha boş zemine vurdu. Molly bir kez daha bir taş ve birkaç alay hareketiyle onun dikkatini çekti, ancak üzerine gelirken gözden kayboldu.

Her seferinde yaratığa biraz daha yaklaşıyor, onun hızına . Ve her seferinde onu biraz daha uzağa götürdü. Hatta birkaç kez, *"Toro, toro!" diye* bağırdı. *Olé!"*

"Thomas!" . *" kalk!"*

Kardeşim gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, her seferinde biraz daha hızlı. Sonra bir elini yüzünün kanlı tarafına götürdü, gözlerindeki kanı çıkarmak için başını şiddetle salladı ve

metal çubuk karnından dışarı çıkmıştı. Eliyle sıktı, yüzünü buruşturdu ve yavaşça çekip çıkardı, içinden geçtiği duvarda bir köşe desteği olması gereken altı inçlik bir üçgen ortaya çıktı. Acıyla inleyerek onu yere bıraktı ve gözleri kısa bir süreliğine kafasının içine döndü.

Diğer doğasının onun üzerine geldiğini gördüm. Cildi solgunlaştı ve neredeyse kendi ışıltısını alıyor gibiydi. Nefes alıp vermesi hemen dengelendi ve saç çizgisi boyunca kanayan yerdeki kesik kapanmaya başladı. Gözlerini açtı ve renkleri derin, memnun bir maviden aç, metalik bir gümüşe dönüşmüştü.

Yavaşça ayağa kalktı ve bana baktı. "Kanaman var mı?"

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim."

Birkaç metre ötede Mouse ayağa kalktı ve kendini salladı, künyesi şıngırdıyordu. Molly tekrar caddeye kadar gelmişti ki büyük bir çarpma sesi duyuldu.

"Bu sefer akıllıca yapacağız," dedi Thomas. Benim yerime Mouse'a döndü. "Önce ben gireceğim ve dikkatini çekeceğim. İplerine saldır. Sanırım onu gerçekten sakatlamak için iki uzvuna birden vurman gerekecek."

Fare havladı, açıkça olumluydu, homurdanarak bir hırıltı çıkardı ve bir kez daha çok soluk, çok soluk mavi ışık etrafında toplandı.

Thomas başını salladı ve düştüğü yerde etrafa saçılmış olan yıkık güverte parçalarından birini aldı. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, dörde dört bir köşe direğini omuzladı ve "Merak etme Harry. Bir dakika içinde senin için geri döneceğiz."

"Haydi, Dresden Takımı," diye hırıldadım.

İkisi havalandı, sıfırdan çita hızına yaklaşık bir saniyede çıktılar. Sonra gözden kayboldular. Thomas'ın oldukça iyi bir Bruce Lee taklidi olan tiz bir çığlık attığını duydum ve sert bir şeye çarpan tahtanın gök gürültüsü gibi bir geldi.

Bir an sonra, Fare savaş kükremesini çıkardı. Molly yaratığa göz kamaştırıcı bir büyü fırlattığında ışık renklerinde bir titreşim oldu. Yaratığa zarar vermiyordu ama çocuk boş havadan akla gelebilecek her renkte göz kamaştırıcı ışıklar çıkarabiliyor, bunlara sesler de eşlik edebiliyordu. Buna Tek-Kadın Rave büyüsü diyordu ve son Bağımsızlık Günü'nde ailesinin arka bahçesinden öyle etkileyici bir havai fişek gösterisi yapmak için kullanmıştı ki otoyolda trafik sorunlarına neden olmuştu.

Yarı belime kadar bükülmüş bir şekilde yatmak, sadece arada bir parlayan ışığı görmek ya da çarpışma seslerini ve hırıltılarını duymak zordu. Bacağımı tekrar denedim ama şansım yaver gitmedi. Yerime yerleştim ve bayılmamaya ya da çok zor nefes almamaya odaklandım. Yaratık kesinlikle kaburgalarımdan en az birini kırmıştı.

İşte o zaman bana bakan iki çift parlayan kırmızı gözü fark ettim.

Ormanın içinden, yırtıcı bir hayvanın kusursuz sabitlenmesiyle bakıyor ve yavaşça, istikrarlı bir şekilde, sessizce yaklaşıyordu.

Birden etrafımda bana yardım edebilecek herkesin o anda dikkatinin dağılmış olduğunu fark ettim.

"Oh," diye nefes aldım. "Oh, ."

Bölüm

Yirmi altı

(Gözleri bana doğru fırladı ve çeneme karanlık ve güçlü bir şey çarptı. Zaten bilincimi kaybetmek üzereydim. Darbe çanlarımı iyice çalmaya yetti.

Birinin omzunun üzerinden kaldırılıp atıldığımın farkındaydım. Sonra bir sürü hızlı, mide bulandırıcı hareket oldu. Kusmama yetecek kadar uzun sürdü. Kaçıran kişiye nişan almak için yeterli enerjim yoktu.

Öznel bir sonsuzluktan sonra yere atıldım. Kıpırdamadan yattım, beni yakalayanın bilincimin yerinde olmadığını ve bir kedi yavrusu kadar zayıf olduğumu düşünmesini umuyordum. Ki öyle olduğum için bu kolay olmalıydı. Bir oyuncu olarak hiçbir zaman çok hırslı olmadım.

"Bundan hoşlanmıyoruz," dedi bir kadın sesi. "Gücü kötü kokuyor."

"Sabırlı olmalıyız," diye yanıtladı bir erkek sesi. "Bu büyük bir değer olabilir." "Bizi dinliyor," dedi kadın.

"Bunu biliyoruz," diye yanıtladı adam.

Çam iğneleriyle yumuşatılmış yumuşak ayak sesleri duydum ve kadın tekrar konuştu, daha yavaş ve alçak sesle. Sesi aç gibiydi. "Zavallı şey. Çok hırpalanmış. Ona bir öpücük vermeli ve uyumasına izin vermeliyiz. Bu merhametli bir davranış olur. O da bizden memnun olur."

"Hayır, aşkımız. O bizden memnun olurdu. Arada bir fark var." "Bu basit gerçeği anlamaya gelmedik mi?" diye karşılık verdi, asit içinde onun sesi. "Saray'a ne kadar ödül getirirsek getirelim, bizi asla Çember'e dahil etmeyecek. Bizler yabancılarız. İlk Maya'dan değiliz."

"Sonsuzluk süresince pek çok şey değişebilir, aşkımız. Sabırlı olacağız."

"Düşebilir mi demek istiyorsun?" Oldukça rahatsız edici bir kıkırdama çıkardı. "O zaman neden Arianna'nın gözüne girmeye çalışmıyoruz?"

"Bunu düşünmemeliyiz bile," diye cevap verdi, sesi sertti. "Eğer bunu çok sık düşünürsek, O'nun haberi olabilir. Harekete geçebilir. Anlıyor muyuz?"

"Var," dedi, ses tonu huysuzdu.

Sonra biri demir gibi güçlü parmaklarıyla omzumu kavradı ve beni sırtüstü çevirdi. Ağaçların karanlık şekilleri üzerimde dönüyordu, Chicago'nun kapalı havadan yansıyan ışıklarına karşı siyah çizgilerden başka bir şey değildi.

Bir çocuktan daha büyük olmayan minik bir kadının solgun, narin yüz hatlarını görmeme yetecek kadar ışık yoktu. Cidden, 1.80 boylarında olabilirdi, ancak orantıları herhangi bir yetişkininkiyle aynı görünüyordu. Çok soluk bir teni vardı ve üzerinde hafif çiller vardı; sanki on dokuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Saçları açık kahverengi ve çok düzdü. Gözleri son derece tuhaf görünümlüydü. Biri soluk buz mavisi, diğeri koyu yeşildi ve bu uyumsuz gözlerin ardında gizlenen yaratığın mantıklı bir varlık olmadığına dair hemen bir içgüdüye kapıldım.

Üzerinde uzun, dökümlü kolları olan bir elbise ve onun üzerinde de bir çeşit kolsuz cübbe ve korse vardı. Yine de yalınayaktı. Biliyordum çünkü soğuk ayağını göğsüme koyduğunda ve bana bakmak için eğildiğinde hissedebiliyordum.

"Çok geç kaldık. Bak, işler kötüye gitmeye başladı."

"Saçmalık," dedi erkek sesi. "Bu son derece uygun bir örnek. Ölümlü büyücülerin yıpranmış ve sert olmaları gerekir, aşkımız."

Başımı kaldırdım ve diğer konuşmacıyı gördüm. Yaklaşık 1.80 boylarında, kısa kızıl saçları, siyah sakalı ve güneşten kararmış ve bronzlaşmış gibi görünen bir cildi . Siyah ipek giysiler giyiyordu ve *Hamlet*'in kostümlü provasından yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Aha," dedim. "Siz Esteban ve Esmerelda olmalısınız. Hakkınızda çok şey duydum."

"Biz *ünlüyüz*," diye tısladı küçük kadın, adama bakarak.

Ona sert bir bakış attı, içini çekti ve "Evet, . Arianna'nın tasarımına devam etmesine izin vermenizi engellemek için buradayız."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Esmerelda daha yakına eğildi. Saçları burnuma ve dudaklarıma değdi. "Kulakları kırık mı? Eğer kulakları bozuksa, onları ayırıp geri gönderebilir miyiz?"

"Barış, aşkımız," dedi Esteban. Topuklarının üzerine çöktü ve bana baktı. "Bu onun hatası değil. Arianna'nın onu nasıl manipüle ettiğinin farkında bile değil."

"Sen neden ?" Dedim ki. "Bakın millet, kimse Arianna'yı durdurmayı benden daha fazla isteyemez."

Esteban belli belirsiz bir el salladı. "Evet, evet. Yumurtasını kurtarmak zorunda olduğunu hissediyor. Onu kendi tam kalbinden geri almaya çalışacak. Onu, dengeleri birçok yönden değiştirebilecek devasa hareketli güçlerin merkezine yerleştirecek."

"Yeterince büyük görünmüyor." Esmerelda burnunu çekti. "Sadece yırtık pırtık, kirli bir yaratık."

Esteban omuz silkti. "Dışarının pek de önemli olmadığını artık biliyoruz.

Önemli olan, içinde yatan şeydir. Katılıyor musun, yırtık pırtık büyücü?"

Dudaklarımı yaladım. Bir çift çılgın vampirle şakalaşacak halim yoktu ama muhtemelen en iyi hareket tarzım buydu. Yeterince uzun yaşayan her şey geçen zamanın izini kolayca kaybetmeye meyillidir.
dakika ölçeğinde. Aradan birkaç bin yıl geçtikten sonra, bir saatin pek önemi kalmıyor. Eğer kardeşim ve arkadaşları savaşlarında başarılı olsalardı, birkaç dakika içinde gittiğimi fark ederlerdi ve Eeb'lerin beni Fare'den kaçmalarına izin verecek kadar uzağa taşıdıklarını sanmıyorum. kadarıyla, Fare uzaydan koku izi takip edebiliyor.

Konuş onlarla. Dur.

"Bu öznenin ve gözlemcinin doğasına bağlı," dedim. "Ama eğer metaforu en basit haliyle kullanıyorsanız, o zaman evet. Herhangi bir varlığın gerçek doğası, önem açısından dış görünüşünün önüne geçer." Gülümsemeye çalıştım. "Bu arada bu oldukça hoş bir muamele," dedim. "Ben tamamen farklı bir şey bekliyordum."

"yemek ve öldürmek istedik. Ya da öldürüp sonra yemek," dedi Esmerelda gülümseyerek. Onunki benimkinden çok daha çılgın görünüyordu. Umarım öyledir. "Ve hâlâ da olabilir."

"Belli ki aklınızda başka bir şey var," dedim. "Anlaşılan konuşmak istiyorsun. Dinlemeye fazlasıyla istekliyim."

"Mükemmel," dedi Esteban. "Konuyu rasyonel bir şekilde ele alabilmenizden memnuniyet duyuyoruz."

"Özellikle hangi konuya atıfta bulunuyorsunuz?"

Esteban, "Arianna'nın planına dahil olmanız meselesi," dedi. "Katılımınıza son vermenizi diliyoruz."

"Bu sorun yaratabilir. Çünkü yapmak istediği şeyi yaparsa, çocuğun annesiyle birlikte beni de öldürecek."

İki vampir uzun, sessiz bir bakış alışverişinde bulundular, yüz ifadeleri belli belirsiz değişiyordu. Çok fazla iletişim izlenimine kapıldım.

Esteban bana döndü. "Bunu nasıl öğrendin, köhne büyücü?" "Benim işim bu," dedim.

"Oooo," dedi Esmerelda. Vücudunu benimkinin üzerine kaydırdı ve kalçalarımı kendi kalçalarıyla birleştirdi. O kadar küçüktü ki ağırlığını neredeyse hiç hissedemiyordum. Yanlış kokuyordu. Formaldehit ve küf gibi. "Bu küstahça. Kibre *bayılırız*. Kibirli küçük şeylerin yenik düşmesini izlemek çok tatlı. Güzel gözlerimizi beğendin mi, yırtık pırtık büyücü? Hangi rengi daha çok seviyorsun? Yakından ve dikkatlice bak."

Vampirlerin gözlerinin içine bakmazsın. Bunu herkes bilir. Yine de, Kızıl Saray'dan birinin bakışlarıyla birkaç kez karşılaşmıştım ve onları hiç sorun yaşamamıştım. Çok zor bile değildi.

Ama belli ki o vampirler acemiymiş.

Buz mavisi ve derin deniz yeşili görüşümde dönüyordu ve sadece

Ne olduğunu anladığım son anda zihnimin kapandı ve geriye sadece saldırıya karşı koymaya hazır sert, müstahkem yerler, bir fikir ve hafıza kalesi kaldı.

"Kes şunu lütfen," dedim bir an sonra sessizce. "Konuşma bu şekilde bir yere varmıyor."

Küçük vampir dudaklarını büzdü, sanki üzülmeye mi yoksa eğlenmeye mi karar veriyormuş gibi başını eğdi. Eğlenmeyi seçti. Kıkırdadı ve kalçalarını biraz oynattı. "Çok güzel, çok , çok . Çok memnun olduk."

"Seçenekleriniz var," dedi Esteban. Esmerelda'nın davranışları onu sinirlendirdiyse de belli etmedi. Hatta fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

"Elbette," dedim. "Onları sıralayın."

"Sanırım sorunumuzu çözmenin en basit yolu senin kendi kıyman olacaktır," dedi. "Eğer ölürsen, Arianna'nın senin yavrularına zarar vermek için hiçbir nedeni kalmaz."

"Ölü olma kısmı bir yana, bu fikirle ilgili bazı küçük sorunlar var."

"Elbette," dedi Esteban, "onları sıralayın."

"Çocuğun güvende olduğunu ve annesine döndüğünü nasıl teyit edebilirim? Arianna'nın bir ay sonra aynı şeyi yapmayacağına inanmamı sağlayacak nasıl bir güvenceye sahip olabilirim?"

"Bir sözleşme hazırlanabilir," dedi Esteban. "Tanıklık edilip imzalanır, Anlaşmalar'ın tarafsız taraflarından biri tarafından hakemlik edilir. Güvenlik için, eşinizin ve yavrularınızın intikam döngüsünden kurtulduğuna dair söz verip vermeyeceğini Rabbimize sorabileceğimizi düşünüyoruz."

"Dikkate değer bir olasılık," dedim. "Yine de öldüğüm kısım bir kusur gibi görünüyor."

"Anlaşılır bir şey," dedi Esteban. "Size ölüme alternatif bir seçenek de sunabiliriz."

Esmerelda'nın kalçalarının dönüşü daha yavaş, daha duygulu oldu. Geçmişte Kızıl Saray vampirleri tarafından istismar edildim. Hâlâ bazen kâbuslar görüyorum. Ama tepemdeki güzel görünümlü kızda, tanımlamaya ve tanımlanmaya meydan okuyan o kadınsı gizem vardı. Ona bu kadar yakın olmak midemi bulandırıyordu ama vücudum ona rahatsız edici bir yoğunlukta tepki veriyordu.

"Alternatif," dedi nefes nefese küçük bir sesle. "Günümüzde bu moda anlamına geliyor. Ve biz küçük ölümlülere nasıl modaya uygun olunacağını göstermeyi çok seviyoruz."

"Bana kendini sevdirirdin," dedim sessizce.

Esmerelda yavaşça başını salladı, ağzı tembel, şehvetli bir gülümsemeye dönüştü, kalçaları hâlâ çılgınca benimkilerin üzerinde dönüyordu. Dişlerini gösteriyordu.

"Bu sana birçok avantaj sağlayacaktır," dedi Esteban. "Arianna intikam ayinini tamamlasa bile, senin kanının dönüşümü

sizi buna karşı izole eder. Ve tabii ki önümüzdeki altı ay boyunca Beyaz Konsey'in yapacağı gibi öldürülmeyecek, yakalanmayacak ya da işkenceyle öldürülmeyeceksiniz."

"Bu da kesinlikle dikkate alınmalı," dedim. "Çok pratik. Uygulanabilir olduğunu düşündüğünüz başka yollar var mı?"

"Bir tane daha," dedi Esteban. "Yumurtalarını Efendimiz Kızıl Kral'a hediye et."

Eğer ona yumruk atacak gücüm olsaydı, . O yüzden bunu yapmamış olmam muhtemelen iyi bir şeydi. "Peki bu neyi başaracaktı?"

"O zaman yavruya sahip olacaktı. Aslında, onu uygunsuz, değersiz veya böyle bir bakıma muhtaç görmediği zamana kadar onun koruması altında olacaktı."

Esmerelda hızla başını salladı. "Kız onun olurdu. Küçük hayvanlarının üzerine çok titrer. Bunun oldukça sevimli olduğunu düşünüyoruz." Yasak konularla ilgili fısıltılı bir konferansın ortasında kalmış bir kız öğrenci gibi ağzını küçük bir O harfiyle açtı. "*Aman Tanrım*, Arianna çok üzülürdü. *Yüzyıllar* boyunca feryat ederdi."

Esteban, "Anlaşmayı tatlandırmak için karşılığında mal verebiliriz, Dresden," dedi. "Yedi genç kadına kadar çıkmaya hazırız. Onları bizim stoklarımızdan ya da doğal ortamlarından seçebilirsiniz, biz de hazırlanmalarını ve kullanılmalarını sağlarız."

Uzun bir süre düşündüm ve çenemi hafifçe ovuşturdum. Sonra dedim ki, "Bunların hepsi çok mantıklı öneriler. Ama bir şeyi anlamadığımı hissediyorum. Kızıl Kral neden Arianna'ya vazgeçmesini emretmiyor?"

Eeb'lerin her ikisi de skandal yaratan bir şaşkınlıkla nefes aldılar. "Onun yüzünden

dostum, Dresden," dedi Esteban.

"Kara sopalı büyücü tarafından öldürüldü," dedi Esmerelda. "Bir kan borcu."

"Kutsal kan."

"Kutsal kan."

Esteban başını salladı. "Lordumuz bile bir kan borcunun tahsil edilmesine karışamaz. Bu Arianna'nın hakkıdır."

Esmerelda başını salladı. "Tıpkı savaşın ilk günlerinde Bianca'nın sizden topladığı gibi. Pek çok kişi yaptığı şeyi yapmamasını dilese de, Saray'ın çok ama çok genç bir üyesi olarak bile bu onun hakkıydı. Onun atası olarak, Arianna'nın eşi bu borcu üstlendi. Tıpkı Arianna'nın şimdi kendisinin yaptığı gibi." Esteban'a baktı ve . "Yırtık pırtık büyücüyle çok mutluyuz. Çok medeni ve hoş biri. Diğer büyücülere hiç benzemiyor. Onu kendimiz için saklayabilir miyiz?"

"İş, aşkımız," diye Esteban. "Önce iş."

Esmerelda alt dudağını uzattı ve aniden döndü, tüm hareketleri durdu, dikkatle tek bir yöne odaklandı.

"Ne , aşkımız mı?" Esteban sessizce sordu.

"Ik'k'uox," dedi uzak ve şaşkın bir sesle. "Acı çekiyor. Kaçıyor.

Bu . . ." Gözlerini kocaman açtı ve aniden tıpkı yaratığınki gibi simsiyah oldular. "Oh! Hile yaptı!" Yüzü bana döndü ve dişlerini gösterdi. "Hile yaptı! Kendi iblislerinden birini getirdi! Rüyalar Ülkesi'nden bir dağ buzu iblisi!"

"Eğer onları kullanmazsan, imkansızdırlar," dedim felsefi bir şekilde. "Polis memuru," dedi Esteban. "Polis memurunu öldürdü mü?"

Esmerelda bir an için hiçbir şeye bakmamaya geri döndü ve sonra, "Hayır. Evine girdikten sadece birkaç saniye sonra saldırıya uğradı." Kadın titredi ve başını kaldırıp Esteban'a baktı. "Yırtık pırtık büyücünün iblisi bu tarafa geliyor, hem de hızla."

Esteban iç çekti. "Uygarca bir şeyler yapabileceğimizi umuyorduk. Bu senin son şansın, pejmürde büyücü. Teklifime ne diyorsun?"

"Git kendini becer," dedim.

Esteban'ın gözleri kararmış ve dümdüz olmuştu. "Öldürün onu."

Esmerelda'nın vücudu cinsel bir coşkuyla ve dişlerini göstererek eğildi, erotik ve fiziksel ihtiyaçla dolu alçak bir ses çıkardı.

Son birkaç dakika içinde sağ elimin parmakları annemin tılsımının tokasını çözmüştü. Küçük vampir bana doğru eğildiğinde, inandığım şeyin sembolü olan gümüş beş köşeli kolyeyle karşılaştı. Dört elementi ve ruhu temsil eden beş köşeli bir yıldız, ölümlülerin kontrol, irade ve şefkat çemberine bağlanmıştı. Ben bir Wiccan değilim. Yüce Tanrı'nın bir başmeleği ile yüz yüze konuşmuş olmama rağmen, herhangi bir tür kiliseyi pek sevmem.

Ama bazı şeyler vardı. bazı şeyler vardı. Ve inanç, ayinlere mükemmel bir şekilde katılmak ya da küçük tabağa ne kadar para koyduğunuzla ilgili değildir. Kutsal Ayinlere başörtülü gitmek ya da her gün ilahi olan üzerine meditasyon yapmak değildir.

İnanç ne yaptığınızla ilgilidir. Olduğundan daha iyi, daha asil ve daha nazik olmayı istemekle ilgilidir. Başkalarının iyiliği için fedakârlık yapmakla ilgilidir - kimse size ne kadar kahraman olduğunuzu söylemeyecek olsa bile.

İnanç kendine has bir güçtür ve tanımlanması büyüden bile daha zor ve anlaşılması güçtür. Gerçek bir inanç ve samimiyetle sunulan bir inanç sembolü, dünya dışındaki pek çok yırtıcının felaketidir ve bundan en çok etkilenen yaratıklardan biri de Kızıl Saray'ın vampirleridir. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Bir tür güçlü varlığın ya da Varlığın işin içine girmesi gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Onlardan birinin bunu yapmasını hiç istemedim- ama eğer öyleyse, onlardan biri zaten beni destekliyordu.

Beş köşeli yıldız parlak gümüş ışığa dönüşerek Esmerelda'ya altı metrelik bir dalga gibi çarptı, onu benden uzaklaştırdı ve taktığı et maskesini parçalara ayırarak içindeki yaratığı ortaya çıkardı.

Sembolü çevirip Esteban'a gösterdim ama o çoktan geri çekilmişti.

Birkaç adım uzaklaştı ve geri çekilmeye devam ederken sadece gözlerini gölgelemek için elini kaldırmak zorunda kaldı.

Esmerelda'dan tıslayan, yılansı bir ses geldi ve hem elbisenin hem de et maskesinin yıkıntıları arasından cılız, siyah tenli bir yaratığın ayağa kalktığını gördüm. En az onun kadar küçüktü ama uzuvları onunkilerden en az üçte bir oranında daha uzundu, uzun ve cılızdı. Sarkık, siyah bir göbeği vardı ve yüzü o çirkin Güney Amerika yarasalarından birinin bile kendini daha iyi hissetmesini sağlardı.

Çenesini açtı, sivri dişleri ve siyah benekli pembe, uzun, kıvranan dili ortaya çıktı. Simsiyah gözleri öfkeyle parlıyordu.

Soluk mavi bir ışık yaklaşmaya başladığında gölgeler yer değiştirdi ve orman aniden Mouse'un muzaffer av ulumasıyla çınladı. Benim ya da vampirlerin kokusunu bulmuştu ve yaklaşıyordu.

Esmerelda tekrar tısladı ve sesi öfke ve nefret doluydu.

"Yapmamalıyız!" Esteban hırladı. Doğaüstü bir hızla etrafımdan dolanarak parlayan kolyeye geniş bir alan bıraktı. Küçük vampir kadını kolundan yakaladı. İkisi de soğuk, boş siyah gözleriyle bir an bana baktılar ve sonra hızla esen bir rüzgârın sesiyle yok .

Minnetle yere çöktüm. Hızla atan kalbim yavaşlamaya, korkum azalmaya başladı. Yine de neler olduğuna dair kafa karışıklığım devam ediyordu. Belki de çok yorgun olduğum için her şey bu kadar karışık ve imkânsızdı.

Evet. Doğru.

Mouse tek bir yüksek sesle havladı ve sonra büyük köpek , üzerimde durdu. Ben elimi kaldırıp kulaklarını hafifçe kaşıyana kadar burnuyla beni dürttü.

Sonra Thomas ve Molly geldi. Çırağım ormanda yalnız kalmasın diye daha yavaş ilerlerken Thomas'ın Mouse'un peşinden gitmesine izin vermesine sevinmiştim. Gözleri parlak gümüş rengindeydi, ağzı kendini beğenmiş bir çizgi halindeydi ve saçlarında cam kırıkları parlıyordu. Molly'nin vücudunun üst kısmının sol yarısı cömertçe yeşil boyayla kaplanmıştı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Geri geri gidiyorum."

"Bu da ne?" Molly yanımda diz çökerek sordu, yüz ifadesi endişeliydi.

"Geriye doğru. Ben bir dedektifim. şeyleri bulmam gerekiyor. Geriye doğru çalışıyorum. Baktıkça, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığından daha da emin oluyorum."

"Ayakta durabilir misin?" Thomas sordu.

"Bacak," dedim. "Kaburgalar. Kırılmış olabilir. Ağırlığı

kaldıramıyor." "Onu ben taşırım," dedi Thomas. "Bir telefon bul."

"Tamam."

Kardeşim beni kucağına aldı ve ormandan çıkardı. Geri döndük.

arabaya.

Arabanın *kalıntıları*.

Dağınıklığa donuk donuk baktım. Sanki bir şey Thomas'ın beyaz Jaguar'ını almış ve *Blue Beetle* ile birlikte çöp sıkıştırıcısına koymuş gibiydi. İki araba birlikte yaklaşık bir metre yüksekliğinde bir kütleye dönüşmüştü. Sıvılar ve yakıt altlarındaki caddeye akıyordu.

Ben arabama bakarken Thomas beni nazikçe sağlam bacağımın üzerine yatırdı.

Beetle'ın bundan dirilmesine imkan yoktu. Kendimi gözlerimden akan yaşları kırpıştırırken buldum. Pahalı bir araba değildi. Seksi bir araba değildi. *Benim arabamdı*.

Ve gitmişti. "Kahretsin,"

diye mırıldandım.

"Hmmm?" Thomas sordu. Thomas'tan çok daha az üzgün görünüyordu. Be

n. "Asam arabadaydı." İçimi çektim. "Bunlardan birini yapmak haftalar alır."

"Lara bana çok kızacak," dedi Thomas. "Bu üçüncü

bu yıl."

Gözlerimi devirdim. "Evet. Acını anlıyorum. O büyük şeye ne oldu?"

"Kavga mı?" Thomas omuz silkti. "boğa güreşi taktikleri. Birine odaklanmaya çalıştığında diğer ikisi arkasından geliyordu. Fare seni oldukça gururlandırdı."

Büyük köpek neşeyle kuyruğunu

salladı. "Boya mı?" diye sordum.

"Oh, şey ona beş galonluk bir kova boya fırlattı, ya onunla onu öldürmeye çalıştı ya da perdenin arkasından onu görmeye çalıştı. Beş saniye kadar işe yaradı ama sonra onu düzeltti ve tekrar gitti. Hücum gücü bu kadar sınırlı biri için oldukça iyi iş çıkardı," dedi Thomas. "Bakalım bagajımdan bir şeyler kurtarabilecek miyim. İzninizle."

Arabanın önündeki caddeye oturdum ve Mouse da gelip yanıma oturdu, destek için tüylü bir kanat sundu. *Mavi Böcek* ölmüştü. Ağlayamayacak kadar yorgundum.

"Bir taksi çağırdım," dedi Molly yeniden ortaya çıkarak. "Bizimle iki blok ötede buluşacak. Onu getirin, ben de taksi gelene kadar bizi gizleyeyim."

"Evet," dedi Thomas ve beni tekrar kucağına

aldı. Taksi yolculuğu boyunca uyanık olduğumu

hatırlamıyorum.

Bölüm

Yirmi yedi

Thomas, yaralı bacağım bükülmeye başladığında ağırlığımın çoğunu destekledi ve beni oturma odasındaki sandalyelerden birine yerleştirdi.

"Burada kalamayız," dedi. "O iki Kızıl onun yaralı ve bitkin olduğunu biliyor. Geri dönecekler, bir açık arayacaklar ya da savunmasız olduğumuzda birimizi indirmeye çalışacaklar."

"Doğru, doğru," dedi Molly. "O nasıl?"

Önümde çömeldi ve bana baktı. İrisleri parlatılmış krom gibi görünüyordu. "Hâlâ güçlü."

"Şok mu?"

"Olabilir. Çok acı çekiyor."

Ben mi? Evet. Öyleydim. Sanırım bu konuşmamamın nedenini açıklıyordu. "Tanrım," dedi Molly, sesi titreyerek. "Eşyalarından bazılarını getireyim." "Bu doğru değil," dedi Thomas. "Bob'u getir."

Molly'nin kafası karışmış gibiydi. "Neyi?"

Yüz ifadesi şaşkınlıkla titredi ve sonra tekrar nötrleşti. "Özür dilerim. Dudaklarımın beynimle bağlantısı kesildi. Kılıçları getirin."

"Burada değiller," dedi Molly, etrafta dolaşarak. Sesi benim yatak odamdan geliyordu. "Onları taşıdı. Hayalet tozu ve diğer bir sürü yasadışı şeyle birlikte onları da sakladı."

Thomas kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Tamam. İşe yaramak zorunda. Onu nereye götüreceğiz?"

Molly görüş alanımda belirdi ve bana bakmak için diz çöktü. Ellerimden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Neresi iyiyse, sanırım."

Thomas yavaşça nefes aldı. Gümüş gözleri daha da parladı. Cehennem kadar ürkütücü ve büyüleyiciydi. "İyi bir yer bildiğini umuyordum. Onu evime götüremeyeceğimden ."

Molly'nin sesi keskinleşti. "Benim bir evim bile *yok*," dedi. "Hâlâ ailemin evinde yaşıyorum."

"Daha az sızlanma," dedi Thomas, sesi soğuktu. "Daha çok bana onu öldürülmeyeceği bir yere götürebileceğimi söyle."

"Ben-" diye başladı Molly. Sonra bir an için gözlerini kapadı ve ses tonunu yumuşattı. "Özür dilerim. Ben sadece ..." Thomas'a baktı. "Sadece korkuyorum."

"Biliyorum," dedi Thomas sıkılmış dişlerinin arasından.

"Um," dedi Molly. Yutkundu. "Gözlerin neden böyle yapıyor?"

Thomas cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu, "Onlar benim gözlerim değil, Bayan Carpenter. Onlar benim iblisimin gözleri. Sizi daha iyi için."

"Şeytan . . ." Molly söyledi. Gözlerini dikmiş bakıyordu. "Sen açsın. Vampir ."

"bir kavgadan sonra mı?" Thomas söyledi. "Aklım zar zor başımda."

İkisi de daha iyi bilmeliydi. Bir büyücü bir başkasının gözlerinin içine her baktığında, daha derin bir görmeyi tetikleme riskini taşır, bir başkasının ruhunun pencerelerinden röntgenci bir dikizleme. Siz o kişinin gerçek doğasının bir fotoğrafını çekersiniz, o da size bir bakış atar.

Başka birinin ruhuna bakıldığını sadece ikinci kez görüyordum. İkisinin de gözlerinin birbirlerine kilitlendiği bir an oldu. Molly'nin gözleri korkmuş bir dişi geyiğin gözleri gibi aniden açıldı ve keskin bir nefes aldı. Çenesi bir tarafa doğru kıvrılmış bir şekilde ona baktı, sanki gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Thomas doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşti ve gözleri de genişlemiş olsa da bana daha çok avına saldırmadan hemen önce beklenti içinde çömelen bir kediyi hatırlattı.

Molly'nin sırtı hafifçe kamburlaştı ve yumuşak bir inilti . Gözleri yaşlarla doldu.

"Tanrım," dedi. "Tanrım. Hayır. Hayır, çok güzelsin. Tanrım, çok acı çekiyorsun, çok ihtiyacın var. . . . Sana yardım edeyim. " Onun elini tutmaya çalıştı.

Parmakları onunkilere dokunduğunda Thomas hiç kıpırdamadı. Tek bir kasını bile. Gözleri çok yavaş kapandı.

"Bayan Carpenter," diye fısıldadı, "bana dokunmayın. Lütfen."

"Hayır, sorun değil," dedi Molly. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Thomas'ın eli görülemeyecek kadar hızlı hareket etti. Soluk parmaklarıyla bileğini yakaladı ve Molly kısa bir nefes verdi. Thomas gözlerini açıp onunkilere ve Molly daha sert nefes almaya başladı. Göğüslerinin uçları gömleğinin üzerinde belirdi ve ağzı bir başka yumuşak iniltiyle açıldı.

Sanırım sessiz bir protesto sesi çıkardım. İkisi de .

Daha yakına eğildi, aynı anda hem kedi gibi hem de yılan gibi hareket ediyordu. Molly titremeye başladı. Dudaklarını yaladı ve yavaşça öne, adama doğru eğilmeye başladı. Dudakları buluştu ve vücudu titredi, gerildi ve sonra kaskatı kesildi. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken nefessiz bir ses çıktı ve Thomas aniden ona doğru bastırıldı. Molly'nin kalçaları onunkilere karşı sallandı. Elleri

geldi ve gömleğini pençelemeye başladı, avuçlarının çıplak göğsüne yaslanabilmesi için ipekten düğmeleri kopardı.

Fare Thomas'a bir yıkım topu gibi çarptı.

Büyük köpeğin saldırısı kardeşimi çırağımdan ayırdı ve şöminenin tuğlasına çarptı. Thomas saf, şaşkın bir öfkeyle ani bir hırlama çıkardı ama Mouse toparlanmasına fırsat vermeden onu boğazından yakaladı.

Büyük köpeğin çenesi kapanmadı ama dişlerinin uçları ete battı ve Thomas'ı orada tuttu, göğsünden bir hırıltı yükseliyordu. Kardeşimin eli çırpınarak şöminenin yanında asılı duran demire uzandı. Mouse bunu fark etti ve Thomas'ı uyarırcasına salladı, dişleri biraz daha derine battı. Kardeşim silaha uzanmaktan vazgeçmedi ve ben de büyük köpeğin vücudunda toplanan gerilimi gördüm.

Bir anda kendime geldim ve zayıf bir sesle "Thomas" dedim. Dondu kaldı.

Mouse bir kulağını bana doğru eğdi.

"Thomas," diye , "yapma. O kızı koruyor."

Thomas nefes nefese, acı dolu bir ses çıkardı. Sonra yüzünü buruşturduğunu ve kendini gevşemeye, teslim olmaya zorladığını gördüm. Vücudu yavaşça mücadele gerginliğinden kurtuldu ve iki elini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırıp çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

"Tamam," diye . "Tamam. Artık her şey

yolunda." "Bana gözlerini göster," dedim.

Gördü. Soluk, soluk bir gri tonundaydılar ve içlerinde sadece yansıtıcı açlık lekeleri dans ediyordu.

. "Fare."

Mouse yavaşça geri çekildi, çenesinin baskısını yavaş yavaş azaltarak dişlerini Thomas'ın boğazından nazikçe çıkardı. Birkaç adım geri çekildi ve sonra oturdu, başını eğerek kendi boğazını koruyan bir dövüş çömelmesi yaptı. Thomas'a bakmaya devam etti, hiç ses çıkarmadı ve hareket etmedi. İri köpeğin üzerinde tuhaf ve ürkütücü görünüyordu.

"Burada kalamam," dedi Thomas. Boğazındaki ısırık yaraları şişmiş ve kızgın görünüyordu. Kenarları hafifçe kararmıştı, sanki köpeğin dişleri kızgınmış gibiydi. "O olmaz." Gözlerini kapattı. "Bunu yapmak istememiştim. Özür dilerim."

Cenin pozisyonunda kıvrılmış, titreyen ve hâlâ zor nefes alan Molly'ye baktım.

"Çık dışarı," dedim.

"Nasıl-"

"Thomas," dedim ve sesim biraz daha güçlüydü, öfkeyle yanıyordu. "Molly'ye zarar verebilirdin. Onu öldürebilirdin. Tek savunmam burada nöbet tutmak yerine sana bakıcılık yapmak. Çık dışarı. Bu halinle bana bir faydan yok."

Fare bir uyarı hırıltısı daha çıkardı.

"Özür dilerim," dedi Thomas tekrar. "Özür dilerim."

Sonra Mouse'un etrafından dolandı ve merdivenlerden ayakları çok az ses çıkararak oradan ayrıldı.

Bir süre orada oturdum, neredeyse her anlamda acı çekiyordum. Tüm vücudum, sanki uykuya dalmış ve dolaşımın geri dönüşünü ancak şimdi hissediyormuş gibi, rahatsız edici iğne batmalarıyla karıncalandı. Ruh ateşi. İçime çok fazla itmiş olmalıyım. Dehşet-adrenalin beni bir süre daha ayakta tutmuş olmalıydı ama ondan sonra saf bir pasifliğe gömülmüştüm.

Kardeşim ve Molly adına yaşadığım dehşet bana sesimi ve irademi geri vermişti ama bu uzun sürmeyebilirdi. Dik oturmak acı veriyordu. Nefes almak acıtıyordu. Herhangi bir şeyi hareket ettirmek acı veriyordu ve hiçbir şeyi hareket ettirmemek de acı *veriyordu*.

Bu yüzden, taşınsam iyi olur diye düşündüm.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama sol bacağım buna izin vermedi ve kendimi yerde bulmadığım için şanslıydım. Mouse bana söylenmeden ayağa kalktı ve aceleyle odama girdi. Yatağımın altında hışırdarken ağır bir gümbürtü duydum; yatağımı kocaman omuzlarının üzerine kaldırması gerekmişti. Bir süre sonra, geçmişteki yaralanmalardan arta kalan koltuk değneklerimden birini dişlerinin arasında taşıyarak dışarı çıktı.

"Kim iyi bir köpek?" Dedim.

Bana kuyruğunu salladı ve diğerini almak için geri döndü. İkisini de aldıktan sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerleyebildim. Tylenol 3 iyi bir ilaçtır ama aynı zamanda Kanadalı değilseniz reçetesiz almanız yasadışıdır, bu yüzden şu anda vaftiz annemin çılgın bahçesinde gömülüydü. Tylenol 3 ya da onun daha az bilinen, kısa ömürlü kuzeni Tylenol Two: The Pain Strikes Back yanımda olmadığı için büyük bir doz orijinal Tylenol aldım.

Tüm bunları Mouse'a sesli olarak anlattığımı fark ettim, ki bu bir alışkanlık haline gelirse garip bir hal alabilirdi. Bu iş bittikten ve üçüncü bardak suyu da içtikten sonra Molly'nin yanına gidip nabzını kontrol ettim. Sabitti. Nefes alıp vermesi yavaşlamıştı. Gözleri hafifçe açıktı ve odaklanmamıştı.

Nefesimin altında mırıldandım. Lanet olası kız kendini öldürtecekti. Bu, bir vampir tarafından beslenmeye ikinci kez çok yaklaşmasıydı, gerçi ilki dolaylı bir şekilde olmuştu. Yine de, bir kez daha bununla karşılaşmak onun için iyi olamazdı. Ve eğer Thomas gerçekten ondan beslenmeye başladıysa, bunun ona neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

"Molly," dedim. Sonra daha yüksek sesle, "Molly!"

Ani bir nefes aldı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Halımın her yerine boya bulaştırıyorsun," dedim

bıkkınlıkla.

Doğrulup kendine ve üzerine bulaşmış yeşil boyaya baktı. Tekrar bana baktı, sersemlemişti. "Az önce ne oldu?"

"Thomas'ın ruhuna girdin. İkiniz de bakış açınızı kaybettiniz. Neredeyse

seni yiyordu." I

koltuk değneğiyle onu dürttü. "Fare seni kurtardı. Ayağa kalk."

"Doğru," dedi. "Doğru." Yavaşça ayağa kalktı, yüzünü buruşturdu ve bir bileğini ovuşturdu. "Şey... Thomas iyi mi? Thomas iyi mi?"

"Fare neredeyse onu öldürüyordu," dedim. "Korkmuş, utanmış, açlıktan aklını kaçırmış ve gitmiş." Koltuk değneğimle bacağına hafifçe vurdum. "Aklından ne geçiyordu?"

Molly başını salladı. "Eğer görseydin... Yani, onu görseydin. Ne kadar yalnız olduğunu görseydin. Ne kadar acı çektiğini, kendini ne kadar *boş* hissettiğini hissetseydin, Harry. . ." Yine gözleri doldu. "Hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şey hissetmemiştim. Ya da daha cesur birini görmedim."

"Görünüşe göre, seni parçalamasına izin vererek ona yardım ."

Bir an bana baktı, sonra yüzü kızardı ve gözlerini kaçırdı. "O ... ... atılmıyor. O ..." Kızardı. "Sanırım işe yarayan tek ifade 'yalayarak uzaklaştırmak'. Pastanın kremasını yalamak gibi. Ya da şu lolipoplardan birinin şeker kaplamasını yalamak gibi."

"Tabii kremsi merkezinize için kaç yalama gerektiğini öğrendiğiniz anda ölmüş olmanız dışında," dedim. "Ya da delirirsin. Yapabileceğin şeyler düşünüldüğünde bunu düşünmek biraz ürpertici. O yüzden tekrar ediyorum." Her kelimede koltuk değneğimin ucuyla bacağına vurdum. "Ne. Sen. Sen. Düşünüyordun."

"Bir daha olmayacak," dedi ama bunu söylerken titrediğini gördüm.

Kuşkuyla homurdandım ve ona baktım.

Molly hazır değildi. Yapmak üzere olduğumuz gibi bir şey için değil. Kendine çok fazla güveni vardı ama yeterince mantıklı düşünemiyordu.

Sinir bozucuydu. Ben onun yaşındayken özel dedektiflik stajımı bitirmiş ve kendi işimi kurmuştum. Ve on yıldan uzun bir süredir Demokles'in Kılıcı altında yaşıyordum.

Elbette Molly'ye karşı deneyim avantajım vardı. İlk karanlık anlaşmamı on ya da on bir yaşımdayken eski ustam Justin DuMorne ile yapmıştım ama o zamanlar neye bulaştığımı bilmiyordum. On altı yaşındayken Leanansidhe ile ikinci bir anlaşma yapmıştım. Ve paranoyak Müdür Morgan tarafından gece gündüz gözetim altında tutuldum.

O noktada benim için kısa bir hayat olmuştu, ama kesinlikle sert darbeler okulunda derslerle doluydu. O zamana kadar kendi başıma pek çok aptalca karar vermiştim ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım.

Ama bu seferki kadar ateşli durumlarda da oyalanmıyordum.
Köprü altındaki bir trol ya da üzgün bir iki ruh, kötüydü. Beni bugün karşılaşacağım şeye hazırlamıştı.

Molly soğukkanlılıkla yüzleşiyordu. Daha önce bir kez yanmıştı ama bu dersi öğrenmem için birden fazla deneme yapmam gerekmişti.

Bir sonraki testten sağ çıkamayabilir.

Bana baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Gitmemiz gerek," dedim. "Siz üçünüz Ik'k' ... Ik'koo-koo-kachoo ile oynarken Eeb'lerle tanıştım. . ." Burnumu kıvırdım, yaratığın adını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. "Ick ile," dedim, "ve tamamen ahlaksız, cani bir şekilde çekiciydiler. Thomas haklıydı: olacaklar, bir açık arayacaklar. Biz gidiyoruz."

"Nerede?"

"St. Mary's," dedim. "Kızıl Saray kutsal topraklarda yürüyemez ve Susan orayı daha önce bir yedek pozisyon olarak kullandığımı biliyor. O ve Martin beni orada yakalayabilirler. Benim de biraz dinlenmem gerek."

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Tamam, tamam. Tamam, sana üstünü değiştirecek bir şeyler getireyim, tamam mı?"

"Önce bir taksi çağır," dedim. "Ve Tylenol'u yanına al. Ve biraz da Mouse'un yemeğini."

"Doğru. Tamam."

Koltuk değneklerime yaslandım o odada koşuştururken ayakta kaldım. Tekrar oturma riskini almak istemedim. Tylenol ağrımın en kötü yanını almıştı ve düşüncelerim yorgun ve halsiz olsa da vücuduma yeniden sıkıca bağlanmış gibiydi. Gevşeme riskine girmek istemedim.

"Bunu beş kez hızlıca söyle," diye mırıldandım ve denedim. Çok kötü batıramayacağım bir şeydi bu.

Bir süre sonra Mouse dışarıdaki merdivenlerin tepesinden bir vınlama sesi çıkardı ve Molly yorgun adımlarla merdivenleri çıktı. "Taksi geldi, Harry," diye seslendi.

Kendimi hareket ettirdim. Koltuk değnekleriyle merdiven çıkmak eğlenceli değildi ama bunu daha önce de yapmıştım. Acele etmedim, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerledim.

"et!" diye bağırdı.

Bir şişe merdiven boşluğunun üst iç duvarına çarptı ve etrafa sıçradı, üzerlerine ateş yayıldı. Eski Molotof kokteyli, yüzyıllık kullanımdan sonra bile hala müthiş bir silah. Bu şeylerde basit bir yanan yakıttan daha fazlası vardır. Bu kadar sıcak bir ateş, havanın oksijenini emer, özellikle de baca olarak kullanabileceği güzel, nemli bir merdiveni varsa. Ve yanmak için dökülen yakıtın üzerinize sıçramasına gerek yoktur. Ateş yeterince sıcak olduğunda, açıkta kalan eti birkaç santim ya da birkaç metre öteden yakarak etrafındaki atmosferi bir fırına çevirir.

Aşağıdan yukarıya sadece ikinci ya da üçüncü ama hiçbir şey kızarmadan sendeleyerek geri döndüm - oradaydım, bunu yaptım, geri dönmeyeceğim. Yaralanmamış tarafımın üzerine düşmeye çalıştım, onun da eğlenceye katılma şansını hak ettiğini düşündüm. Aşağı yukarı istediğim şekilde düştüm ve canım çok acıdı ama en azından bayılmadım. Ateş üstümde kükrerken, küçük merdiven boşluğumdan evin geri sıçrarken, aç ve canlı bir şey gibi eski ahşabı kemirirken, yine de bir dizi küfürle çığlık attım.

"Harry!" Molly alevlerin ötesinde bir yerden seslendi. "Harry!"

Mouse yürek parçalayan bir bay sesi çıkardı ve ateşin evin kenarlarına tırmanmaya başladığını gördüm. Yangın dışarıdan başlıyordu. Yangın alarmları çalmaya başladığında kaçmak için çok geç olacaktı.

Gecenin bu saatinde, üstümde bir yerlerde Bayan Spunkelcrief uyuyordu ve tehlikenin farkında değildi. İkinci kattaki yaşlı komşularım Willoughby'ler de benzer bir olacaklardı ve tüm nedeni benimle aynı binada yaşayacak kadar şanssız olmalarıydı.

Koltuk değneklerimden birini merdivenlerde düşürmüştüm ve bir ucu alev almıştı. Yemek yiyip biraz dinlenene kadar şapkamdan sihir çıkarmamın imkânı yoktu. Hatta kendi başıma *ayağa kalkıp* kalkamayacağımı bile bilmiyordum. Ama bir şey yapmazsam, üç masum insan - artı ben - bir yangında ölecektim.

"ama Harry," dedim. "Sen yarı sakat değilsin. Yarı yetkinsin."

Ateş daha da yükseldi ve ben bir an bile kendime inanamadım.

Ama ellerimi yere koydum ve kendimi yukarı kaldırmaya başladım. "Yap ya da öl, Dresden," dedim kendime şiddetle ve göğsümde çarpan korkuyu kesinlikle görmezden geldim. "Yap ya da öl."

Ölmek gerçekten de çok daha olası görünüyordu.

Bölüm

Yirmi sekiz

Ben koltuk değneğime dayanarak topallayarak dairemin tavanına baktım. Bayan S'nin oturma odasının ortası olduğunu düşündüğüm noktayı buldum ve not ettim
eski kanepelerimden biri tam .

Değneği bir kaldıraç gibi kullanarak, bir ucunu büyük eski kitaplıklarımdan birinin arkasına geçirdim ve kaldırdım. Kitaplık titredi ve ardından ciltsiz romanlar ve sert ahşap raflardan oluşan büyük bir gürültüyle kanepemin üzerine düştü. Memnuniyetle homurdandım ve arkasını rampa olarak kullanarak devrilen kitaplığın üzerine tırmandım. Acı içinde rampanın sonuna kadar süründüm, sağ elimi kaldırdım ve orada taktığım yüzüklerden birini tetikledim.

Bunlar sihirli aletlerdi, kolumu her hareket ettirdiğimde bir miktar kinetik enerji tutmaları için yaratılmışlardı ve tam kapasiteyle çalıştıklarında çok fazla enerji ve ben onları kum torbasında yeni şarj etmiştim. Yüzükle gevşediğimde, görünmez bir güç tavana çarptı, tavanı ve yukarıdaki odanın zeminini tamamen uçurdu, kurumuş hardal rengindeki solmuş halıyı yırttı.

Nişanımı biraz ayarladım ve tüm şarjı bir sonraki parmağımdaki yüzükten dışarı üfledim ve ondan sonra bir tane daha, her biri açıklığı daha da genişletti, ta ki içinden sığabileceğimi düşündüğüm kadar büyük olana kadar.

Koltuk değneğimin yastıklı ucunu kalın bir döşeme kirişinin kırık ucuna geçirdim ve sağlam bacağımı yukarı çekmek için kullandım. Sonra koltuk değneğini delikten yukarı fırlattım ve kendimi çekmek için yukarı uzandım.

Bayım sert ve endişeli bir miyavlama sesi çıkardı ve ben olduğum yerde donakaldım. Kedim hâlâ dairemdeydi.

Odanın içinde çılgınca onu aradım ve onu her zamanki favori yeri olan en yüksek kitaplığın tepesinde çömelmiş halde buldum. Saçları diken diken olmuştu ve her kası gergin ve gergin görünüyordu.

Koltuk değneğini çoktan fırlatmıştım. Eğer onun için geri dönersem, rampaya geri döndüğümde ayakta duramayabilirdim. Onu nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

tırmanırken, bunu yapabileceğimi varsayarak. Bayım 30 kiloya yakın bir ağırlığa sahip. Bu barfiks çekerken büyük bir handikap.

Bu , eğer yangın düşündüğüm kadar hızlı yayılırsa, fazladan harcayacağım zaman, hiçbir çıkış olmadan kapana kısılmama neden olabilirdi. Bay S ve Willoughby'lere yardım edecek kimse de olmazdı.

Kedimi severdim. O ailemdi.

Ama ona bakarken yardım edemeyeceğimi biliyordum.

"Lanet olası *beynini* kullanmadığın sürece, Harry," diye tersledim kendimi.

"Tabii.
Asla vazgeçme. *Asla* vazgeçme."

Dairemin etrafındaki gömme pencereler benim için bir kaçış yolu olamayacak kadar küçüktü ama Mister onları kolaylıkla temizleyebilirdi. Nişan aldım, yüzüğümden tek bir şarjör kullandım ve kediye en yakın gömme pencereyi paramparça ettim. Mister hemen ipucunu aldı ve iki kitaplığın tepesinden aşağıya süzüldü. Rafın tepesinden pencereye kadar beş metrelik bir sıçrayıştı ama Mister bunu sıradan bir şeymiş gibi gösterdi. O kırık pencereden Ekim gecesinin serin havasına karışıp gözden kaybolurken, kendimi şiddetle sırıtırken hissettim.

Yıldızlar ve taşlar, en azından o gün olumlu bir şey başarmıştım.

Döndüm, kollarım başımın üzerinde açıklığa uzandım ve tek ayağımla olabildiğince sert bir şekilde zıpladım. Çok büyük bir sıçrama değildi ama kollarımı içeri sokmama ve dirseklerimi açıklığın iki yanına sıkıştırmama yetti. Tekmeleyerek ve kıvrılarak delikten geçip kendimi Bayan Spunkelcrief'in oturma odasına attığımda kaburgalarım yanıyordu.

Hardal sarısı halı ve zeytin yeşili duvar kağıdına bakılırsa en son yetmişli yıllarda dekore edilmişti ve içi mobilya ve biblolarla doluydu. Kendimi deliğe kadar sürükledim, bunu yaparken koleksiyon tabaklarının sergilendiği küçük bir standı devirdim. Dışarıda büyüyen alevler odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Koltuk değneğimi aldım, acı çığlıkları atarak ayağa kalktım ve topallayarak dairenin içine doğru ilerledim.

Bayan S'yi dairenin tek yatak odasında buldum. Bir yığın yastığa dayanmış, çoğunlukla oturarak uyuyordu. Eski televizyonu açıktı, sesi kısıktı ve ekranın altında altyazılar görünüyordu. Yanına gittim ve onu hafifçe sarstım.

Bir anda uyandı ve küçük bir yumrukla bana vurdu. Her şeyden çok şaşkınlıktan kıçımın üzerine düştüm ve acı içinde yüzümü buruşturdum - yumruktan değil, düşüşten. Silkindim ve başımı kaldırıp tekrar baktığımda yaşlı kadının elinde küçük bir tabanca, muhtemelen 38'lik bir tabanca tuttuğunu gördüm. Elinde magnum büyüklüğünde görünüyordu. O da ne yaptığını biliyormuş gibi iki eliyle tutuyor, silahın nişangâhından bana bakıyordu.

"Bay Dresden!" dedi, sesi gıcırtılıydı. " ne cüret!" "Ateş!" Dedim.

"Bayan S, yangın var! Yangın var!"

"Kıpırdamadan otururşan ateş etmeyeceğim," dedi titrek bir ses tonuyla. Sol elini silahtan çekti ve telefonuna uzandı. "Polisi arıyorum. Kıpırdamadan dur yoksa seni vururum. Blöf yok. Bu dededen kalma bir silah. Yasal ve uygun."

Bedenimi hareket ettirmeden, parmak uçlarımla ve başımı eğerek yatak odasının kapısını göstermeye çalıştım.

"*Uyuşturucu* mu aldın oğlum?" dedi, bakmadan telefonda numaraları tuşlayarak. "Çılgın bir keş gibi davranıyorsun. Yaşlı bir kadının evine geliyorsun..." Yatak odasının dışındaki koridorda oldukça parlak bir ışığın çılgınca yanıp söndüğü yere, yanımdan geçip gitti.

Parmaklarımı ve çaresizce başımı sallamaya devam ettim.

Bayan S'nin gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Yangın!" dedi aniden. "Orada bir yangın var!"

Çılgınca başımı salladım.

Silahını indirdi ve tekmeleyerek örtülerden ve yastıklardan kurtulmaya başladı. Flanel pijama giymişti ama her halükarda mavi bir bornozu kaptığı gibi kapıya doğru koştu. "Hadi oğlum! Yangın var!"

Umutsuzca ayağa kalkmaya çalıştım ve topallayarak dışarı çıkmaya başladım. bana baktı, belli ki benden daha hızlı hareket ettiğine şaşırmıştı. Artık ateşin sesi duyuluyordu ve duman havayı yoğunlaştırmaya başlamıştı.

Tavanı işaret ettim ve bağırdım, "Willoughby'ler! Willoughby'ler!"

Yukarı baktı. "Yüce Tanrım!" Döndü ve koridorda aceleyle ilerleyerek alevden bir tabaka haline gelmeye başlayan bir duvara on adım kadar yaklaştı. Bir şeye tutundu, küfretti, sonra bornozunu elinin üzerine indirdi ve malzemeyi fırın gibi kullanarak bir şey aldı. Elinde bir anahtar halkasıyla bana doğru koştu. "ama! Ön kapı zaten ! Arkadan çık!"

İkimiz de aceleyle evin arka kapısından çıkıp küçücük bahçesine girdik ve hemen evin ön tarafının tamamının alevler içinde olduğunu gördüm.

Willoughby'lerin evine çıkan merdivenler çoktan başlamıştı.

Ona döndüm ve bağırdım, "Merdiven! Merdiven nerede? Merdiveni kullanmam lazım!"

"Hayır!" bağırdı. "Merdiveni kullanmalısın!" Hay Allah.

"Tamam!" Ben de bağırdım ve baş parmağımla onu onayladım.

Aceleyle arka bahçedeki küçük depoya geri döndü. Bir anahtar aldı ve kilidi açtı. Kapıyı açtım ve her yıl Noel ışıklarını takmak ve sökmek için kullandığım metal uzayan merdiveni tuttum. Koltuk değneğimi bıraktım ve ağırlığın bir kısmını almak için merdivenin kendisini kullandım. Olabildiğince hızlı gittim ama merdiveni Willoughby'lerin yatak odası pencerelerinin altına yerleştirmek sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu.

Bayan Spunkelcrief bana küçük bir çiçek saksısından gevşek bir tuğla uzattı.

ve dedi ki, "İşte. Bu şeye tırmanamam. Kalçam."

Tuğlayı aldım ve pardösümün cebine attım. Sonra kendimi merdivene atmaya başladım, iki elimle tuttum, sonra acı veren küçük bir sıçrayışla zıpladım. Tekrarladım, her seferinde daha acı verici, daha zor oluyordu. Çığlıklara karşı dişlerimi sıktım.

Ve sonra bir pencere vardı.

Cebimden tuğlayı çıkardım, çekip gittim ve camı kırdım.

İçime çektiğim siyah duman beni yakaladı. Şiddetle öksürmeye başladım, "Bay ve Bayan Willoughby!" diye bağırmaya çalışırken sesim boğuklaştı. Yangın var! Dışarı çıkmalısınız! Yangın! Yangın! Pencereye gelin ve merdivenden inin!"

İki kişinin öksürdüğünü ve boğulduğunu duydum. "İmdat!" demeye çalışıyorlardı.

Bir şey, belki de Bayan Spunkelcrief'in ızgarasındaki küçük propan tankı, dinozor büyüklüğünde bir karpuzun yere çarpması gibi bir sesle patladı. Sarsıntı Bayan S'yi yere düşürdü ve merdivenin dibini altımdan tekmeledi.

Düştüm. Korkunç, çaresiz bir duyguydu, iyi inmeye çalışırken vücudum işe yaramaz bir şekilde bükülüyordu ama hiçbir uyarı almamıştım ve bu boşuna bir çabaydı. Sırtımın küçük bir kısmı tuğlaya çarptı ve acı konusunda yeni bir kişisel rekor kırdım.

"Tanrım," dedi Bayan Spunkelcrief. diz çöktü. "Harry?"

Bir yerlerde sirenler çalmaya başlamıştı. Willoughby'ler için oraya zamanında varamayacaklardı.

Tekrar nefes alabilecek duruma gelir gelmez, "Kapana kısıldılar," dedim. "Yukarıdalar, yardım çağırıyorlar."

Ateş daha yüksek sesle kükredi ve daha parlak hale geldi.

Bayan S pencereden yukarı baktı. Merdiveni tuttu ve nefes nefese kalmasına neden olsa da onu tekrar yerine yerleştirdi. Sonra ilk basamağa bir ayağını koymaya çalıştı. Merdiveni kavradı, ağırlığını kaydırmaya başladı ve bacağı bükülüp yere düştüğünde inledi.

Çığlık attı, titreyen sesinde acı vardı, "Ah, Cennetteki Tanrım, bize yardım et!"

Koyu renk, dizlerine kadar inen bir palto giymiş genç bir siyah adam bahçenin arka tarafındaki çitleri aşarak merdivene atladı. Profesyonel bir yan hakem gibi yapılıydı, bir defans oyuncusundan daha hızlı hareket ediyordu ve merdiveni geniş bir merdiven gibi çıkmaya başladı. Gezegenin tek Haçlı Şövalyesi yukarı çıkarken bana hızlı bir sırıtış fırlattı. "Dresden!"

"Sanya!" Ben uludum. "İki kişi! Yatak odasında iki tane var!"

"*Da*, iki!" diye cevap verdi, derin sesi gürleyerek. *Esperacchius*'un kıvrık kılıcı belindeydi ve pencereden içeri girerken onu düşüncesiz, içgüdüsel bir beceriyle idare etti. Bir dakika sonra geri döndü,

Bayan Willoughby'yi bir omzuna atmış, diğer omzuyla da Bay Willoughby'nin sendeleyen vücudunun büyük destekliyordu.

Sanya önden gitti, yaşlı kadın omzunun üzerinden sarkıyordu, böylece Bay Willoughby'nin pencereden çıkıp merdivene tırmanmasına yardım edebilecekti. Yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağı indiler ve Sanya yaşlı kadını dikkatlice çimlerin üzerine yatırırken, acil müdahale ekiplerinden ilki .

Bayan S., elini Sanya'nın koluna koyarak, "Allah'ım," dedi ve hüngür ağlamaya başladı. "Seni bize o göndermiş olmalı oğlum."

Sanya, Bay Willoughby'nin kendini yere bırakmasına yardım ederken ona gülümsedi. Sonra ev sahibeme döndü ve Rus aksanı onu son gördüğümden daha az ağırdı, "Muhtemelen sadece bir tesadüftü hanımefendi," dedi.

"Ben bunlara inanmam," dedi Bayan Spunkelcrief. "Tanrı seni korusun oğlum," dedi ve ona sıkıca sarıldı. Kolları yarısını bile saramazdı ama Sanya bir an için kucaklamaya nazikçe karşılık verdi.

"Hanımefendi," dedi, "tıbbi teknisyenleri buraya gelmeleri için yönlendirmelisiniz."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi ve onu serbest bıraktı. "Ama şimdi gidip şu ambulans görevlilerini buraya getirmem gerekiyor." Durakladı ve bana bir gülümseme verdi. "Ve teşekkür ederim, Harry. Çok iyi bir çocuksun." Sonra aceleyle uzaklaştı.

Mouse, Bayan S'nin az önce gittiği evin yanından koşarak geldi ve yüzümü yalayarak üzerime atladı. Molly de çok geride değildi. Küçük bir çığlık attı ve kollarını omuzlarıma doladı. "Tanrım, Harry!" Mouse'u kenara çekti ve birkaç saniye boyunca sıkıca sarıldı. Sonra başını kaldırıp, "Sanya? Burada ne işin var?" dedi.

"Hey, hey," dedim. "Sakin ol." Molly
sarılmasını hafifletti. "Özür dilerim."
"Sanya," dedim başımla onu işaret ederek. "Yardımın için
teşekkürler." "İşin bir parçası, değil mi?" diye cevap verdi
sırıtarak. "Yardım edebildiğime sevindim."
" de," dedim, sesim sertti, "teşekkür . Eğer onlara bir şey olsaydı ..."
"Ah, Harry," dedi Molly. Bana tekrar sarıldı.
"Sakin ol, padawan, sakin ol," dedim sessizce. "Dikkatli olman
gerektiğini düşünüyorum." Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Neden?"
Yavaşça nefes aldım ve çok sessiz bir şekilde "Bacaklarımı hissetmiyorum"
dedim.

Bölüm

Yirmi dokuz

(Sanya ve Molly'yi beni hastaneye götürmekten vazgeçirmem uzun sürmedi. Eeb'ler çıkmış, yangın bombalarını atmışlardı.

Hareket halindeki bir arabadan atıp yoluna devam etti, bu daha önce hayatıma aynı yöntemdi ama bu sefer kimlikleri tespit edilmişti. Molly'nin tarif ettiği kişi Esteban'a tıpatıp uyuyordu.

İtiraf etmeliyim ki, vampir çiftin şiddete uzun vadede çok pratik bir yaklaşımı vardı; zayıf noktalara saldırıp kurbanı taciz ederken kendilerini minimum riske maruz bırakıyorlardı. Molotof isabet ettiğinde birkaç adım daha yukarıda olsaydım, ölmüş ya da üçüncü derece yanıklarla kaplanmış olurdum. Bireysel olarak, girişimleri yüksek bir başarı oranına sahip olmayabilir - ancak sadece bir kez doğru yapmaları gerekiyordu.

Örneğin ameliyat sırasında ya da sonrasında ben hâlâ iyileşme sürecindeyken gelip işimi bitirmek için hastanelere göz kulak olmak bu pratik ve soğukkanlı tarza uygun olurdu. Sanya'nın ise bir çeşit acil yardım eğitimi vardı. Teknisyenler Willoughby'lerle ilgilenirken o sakince açık bir ambulanstan bir sırt tahtası çaldı ve Sanya'nın omurgamı koruyacağını söylediği bir prosedürle beni ona yüklediler. Bana biraz "çok az, çok geç" gibi gelmişti ama bu yüzden onu azarlayamayacak kadar yorgundum.

Belimden aşağısını hissetmiyordum ama bu görünüşe göre geri kalan her yerimin acımasının durması gerektiği anlamına gelmiyordu. Tahtayı dışarı taşıdıklarını hissettim ve gözlerimi açtığımda binanın neredeyse üçte birinin yıkıldığını ve bodruma, daireme düştüğünü gördüm. Bina açıkça kaybedilmiş bir davaydı. İtfaiyeciler yangını kontrol altına almaya ve yakındaki evlere sıçramasını önlemeye odaklanmışlardı.

Sırt tahtasını, mutlu bir tesadüf eseri Sanya'ya havaalanında, rezervasyon yaptırdığı ama sahip olamadığı kompakt aracın yerine geçmesi için ek bir ücret ödemeden verilen kiralık minibüse yüklediler. Kargaşa sırasında ve polisler her şeyi kilitleyemeden önce uzaklaşırken

evimin yanışını minibüsün arka camından izlemek zorunda kaldım.

Birkaç blok uzaklaştıktan sonra bile dumanın siyah bir sütun halinde görebiliyordum. O dumanın ne kadarının kitaplarımdan oluştuğunu merak ettim. İkinci el gitarımdan. Kıyafetlerimden. Rahat eski mobilyalarım. Yatağım. Battaniyelerim. Mickey Mouse çalar saatim. Elde etmek ya da yaratmak için çok çalıştığım laboratuarımdaki ekipmanlar - yıllarca süren sabırlı bir çabanın, sonsuz saatler süren konsantrasyonun ve büyücülüğün emeği.

Gitti.

Ateş maddi olduğu kadar manevi olarak da yıkıcıdır, büyülü enerjiyi yutup dağıtabilen arındırıcı bir güçtür. Bu kadar büyük bir yangında, tamamen büyülü yapılar da dahil olmak üzere inşa ettiğim her şey yok olurdu.

Lanet olsun.

Kahretsin, ama vampirlerden nefret ederdim.

Sonuçta berbat bir gün geçirmiştim ama neredeyse bana kalan tek şey gururumdu. Kimsenin beni ağlarken görmesini istemiyordum. Bu yüzden, Mouse bana çok yakın yatarken minibüsün arkasında sessiz kaldım.

Bir noktada, keder uykuya dönüştü.

* * *

Peder Forthill'in birkaç yedek katlanır karyolayı ve onlarla birlikte gelen yatak takımlarını tuttuğu Aziz Melekler Meryem'in hizmet odasında uyandım. Geçmişte birkaç kez ziyaret etmiştim. Aziz Mary's neredeyse her türden doğaüstü kötülüğe karşı şaşırtıcı derecede sağlam bir kaleydi. Altındaki zemin, her duvar, kapı, zemin ve pencere gibi kutsanmış, dualar ve görkemli ayinler, ayinler ve komünyonlarla on yıllar boyunca tekrar tekrar kutsanmış, o nazik, pozitif enerji zemine ve kilisenin inşa edildiği taşa nüfuz edene kadar.

Kendimi daha güvende hissettim ama sadece biraz. Vampirler kutsal topraklara ayak basamayabilirdi ama bunu biliyorlardı ve Eeb'ler gibi biri bunu kesinlikle hesaba katardı. Kiralık insan katiller de en az vampirler kadar tehlikeli olabilirdi ve binanın etrafındaki koruyucu aura gözlerini bile kırpmalarına neden olamazdı.

Ve eğer beni *gerçekten* yakalamak istiyorlarsa her zaman evi ateşe verip etrafımı yakabileceklerini düşündüm. Kendimi bundan bir yüzyıl sonra, hâlâ vampirlerden kaçarken ve evim düzensiz bir şekilde yakılıp hayal etmeye çalıştım.

Bunu asla kabul edemezdim. Eeb sorunuyla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Sonra bacaklarımı hatırladım. Kalçama dokunmak için elimi uzattım.

Hiçbir şey hissetmedim. Kesinlikle hiçbir şey. Tamamen başka birinin uzvuna dokunuyormuşum gibi hissettim. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Belki de çok hırslıydım. Ayak parmaklarımı görene kadar battaniyemi çektim. Onları oynatmayı denedim. Başaramadım.

arka tahtayı ve başımın etrafındaki, etrafa bakmak için hareket ettirmemi engelleyen bandı . Keskin bir hayal kırıklığı dalgasıyla bacaklarımdan vazgeçtim ve gözlerimi tavana kaldırdım.

Tam başımın üzerinde, bantlanmış bir kâğıt parçası vardı. Mollynin siyah keçeli kalemle yazdığı el yazısı büyük harflerle karalanmıştı: *Harry. , boynunu ya da sırtını oynatmaya çalışma. Saatte birkaç kez seni kontrol ediyoruz. Yakında biri gelecek.*

Yakınlarda, katlanır bir masanın üzerinde yanan bir mum vardı. Odanın tek ışığıydı. Ne kadar zamandır yandığını bilemiyordum ama oldukça uzun ömürlü bir muma benziyordu ve neredeyse sönmek üzereydi. Burnumdan düzenli bir şekilde nefes alıp verdim ve yarı hatırladığım bazı kokular yakaladım. Bir çeşit parfüm olabilir mi? Ya da belki sadece yeni derinin kokusu, hala tabaklama bileşiklerinin sert aroması ve boyanın sakızımsı kokusuyla zar zor renkleniyordu. Ayrıca tozlu eski odanın kokusunu da alabiliyordum. Kilise kış için ısıtma sistemini yeni kullanmaya başlamıştı. Bir süredir ihtiyaç duyulmayan bir ısıtıcı ilk kez çalıştırıldığında havalandırma deliklerinden çıkan sıcak yanık toz kokusunu alabiliyordum.

Üşümediğim için mutluydum. Yoksa bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Mum söndü ve beni karanlıkta yalnız bıraktı.

Hatıralarımda, derisinde ciğer lekeleri olan kanlı, yaşlı bir adam karikatürü, çılgın bir memnuniyetle bana baktı ve "Yalnız öl" diye fısıldadı.

Titredim ve hayalimi silkeleyip attım. Cassius tamamen ölmüştü. Bunu biliyordum. Karartılmış Denarius Şövalyeleri olarak bilinen kaçık ucubeler topluluğunun dışlanmış bir üyesi olan Cassius, benimle ödeşme şansı elde etmek için çılgın bir büyücüyle işbirliği yapmıştı. Beni parçalamaya kıl payı yaklaşmıştı. Sonunda onu alt etmeyi başardım.

-Ve nalları dikerken bir ölüm laneti savurmuştu. Böyle bir lanet, yaşamın son anlarında söylenen bir büyü, kurbanı üzerinde korkunç etkiler yaratabilir. Yalnız ölmem için yaptığı lanet, bu tür şeylere göre oldukça belirsizdi. Etki edecek kadar gücü ya da odağı bile olmayabilirdi.

Tabii. Belki de değildi.

"Alo?" Karanlığa seslendim. "Orada kimse var mı?"

Kimse yoktu.

Yalnız öl.

"Kes şunu," diye yüksek sesle bağırdım. "Kendini kontrol et, Dresden."

Bu iyi bir tavsiye gibi geldi. Böylece derin, sabit, kontrollü nefesler almaya başladım ve düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Odaklanmak. Önceden düşünmek. Sebep. Ses

Yargı. Bunu atlatmamı sağlayacak şey buydu.

Birinci gerçek: Kızım hala tehlikedeydi.

İkinci gerçek: Yaralanmıştım. Belki kötü bir şekilde. Belki de sonsuza dek. Bir büyücünün vücudunun etkili direncinin bile sınırları vardı ve kırık bir omurga büyük olasılıkla bunların ötesindeydi.

Gerçek üç: Susan ve Martin kızı kendi başlarına çıkaramadılar.

Gerçek dört: Çok fazla yardım gelmiyordu. Belki de Sanya'nın da katılımıyla bu intihar görevi sadece çoğunlukla intihar olarak değerlendirilebilirdi. Ne de olsa Haç Şövalyeleri büyük bir . Görünüşe göre üç tanesi tüm dünyayı korumaya yetecek kadar Şövalye'ydi. Son birkaç yıldır, koyu tenli Rus üç pozisyonu da üstleniyordu ve görünüşe göre bunu iyi yapıyordu. Bu da belli belirsiz bir anlam ifade ediyordu sanırım -Sanya, *Esperacchius*'un, Umut Kılıcı'nın kullanıcısıydı. Şu anda umuda ihtiyacımız vardı. En azından benim vardı.

Gerçek beş: Saatler önce Ebenezar'la buluşmayı kaçırmıştım. Gitmeye hiç niyetim yoktu ve onun üzüleceği gerçeği hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu - ama yokluğum muhtemelen Gri Konsey'in desteğine mal olmuştu.

Gerçek altı: Sanya, Susan, Martin ve bulabildiğim diğer yetersiz yardımlar Chichén Itzá'ya bensiz gidemezlerdi ve ben de bu halimle oraya gidemeyeceğime emindim. Annemin mücevherindeki kayıtlı anılara göre, Yol yüzmeyi gerektiriyordu.

Yedinci gerçek: Kızım için ortaya ve bunun neye mal olacağının canı cehenneme.

Ve sadece çok fazla seçenek vardı.

En az korkutucu olanı seçtim. Gözlerimi kapattım, nefesimi düzene soktum ve zihnimde bir oda canlandırmaya başladım. Artık harap olmuş gelişmiş çağırma çemberim yerdeydi. Etrafında eşit uzaklıkta beş noktada mumlar yanıyordu. Hava sandal ağacı tütsüsü ve yanmış balmumu kokuyordu. Tüm bunları en ince ayrıntısına kadar gözümde canlandırmak ve zihnimde, yapının yerini aldığı gerçek oda kadar sağlam bir şekilde tutmak birkaç dakikamı aldı.

Bu da hatırı sayılır bir enerji ve disiplin gerektiriyordu.

Sihrin işleyebilmesi için aksesuarlara ihtiyacı yoktur. Bu, yüzyıllar boyunca büyücülük topluluğu tarafından yaygın olarak savunulan bir kibirdir. Korkmuş köylülere, engizisyonlara ve endişelenebilecek başka kim varsa onlara bir kişinin kesinlikle büyücü olmadığını kanıtlamaya yardımcı oldu. Aksi takdirde zanaatı için gerekli olan her türlü büyücü aletine sahip olurdu.

Sihir için dekor gerekmez, ama sihir insanlar tarafından yapılır ve insanların da ihtiyacı vardır. Her bir dekorun, herhangi bir büyünün parçası olmak için sembolik olduğu kadar pratik bir nedeni de vardır. Basit şeyler, mum yakmak ve benzerleri, zihinde düzgün bir şekilde gerçekleştirilebilir ve sonunda kişinin ayakkabısını bağlaması kadar kolay ve düşüncesiz bir görev haline gelir.

Yine de karmaşık şeylere girdiğinizde, zihninizde takip etmeniz gereken çok sayıda şey vardı, enerji akışlarını, manipülasyonlarını ve benzerlerini hayal ediyordunuz. Eğer elinizde gerçek aksesuarlar varsa, bunlar bir tür anımsama aracı görevi görür: o aksesuara belli bir imaj yüklüyorsunuz ve o aksesuarı her gördüğünüzde ya da ona her dokunduğunuzda, imaj da onunla birlikte paketleniyor.

Çok basit.

Ama elimde hiç sahne yoktu.

Her şeyi kafamdan uyduruyordum. Saf hayal gücü. Saf konsantrasyon.

Saf kibir, gerçekten. Ama normalden daha düşük bir dipteydim.

Düşüncelerimde mumları yaktım, dairenin etrafında saat yönünde yavaşça yürüdüm -ya da peri masallarında, Kelt şarkılarında ve Wicca'nın bazı türlerinde bahsedildiği gibi deosil- çalışması için gereken enerjiyi kademeli olarak güçlendirdim. Zemini kafamda belirli bir şeyden oluşturmayı unuttuğumu fark ettim ve ufuktan ufka uzanan kavramsal zemin alanı birdenbire Chicago'daki ilk köhne dairemin muşambasına dönüştü.

İğrenç bir şey, gri zemin üzerinde yeşil çizgiler, ama hayal etmesi kolay.

Bedenimi hiç kıpırdatmadan büyüyü yaptığımı hayal , her ayrıntıyı, başlarken zeminin dizlerime nahoş bir şekilde batmasından, ne zaman heyecanlansam biraz seğiren sol elimin parmaklarındaki hafif sakarlığa kadar her şeyi gözümde canlandırdım.

Çemberi kapattım. Gücü topladım. Ve sonra, her şey hazır olduğunda, hayal gücümde her şeyi o kadar canlı tuttum ki, etrafımdaki odadan daha gerçek görünüyordu, Gücü sesime kaydırdım ve sessizce seslendim, "*Uriel*, ortaya çık."

Bir an için yumuşak beyaz ışığın sadece kafamın içinde mi belirdiğini yoksa gerçekten odanın içinde mi olduğunu anlayamadım. Sonra gözlerime acıyla battığını fark ettim. Bu gerçekti.

Büyüyü kafamda devam ettirdim, artık bir tablo olduğu için daha kolaydı. Sadece konsantrasyonumu odaklanmış tutmam gerekiyordu.

Gözlerimi kısarak ışığa doğru baktım ve orada uzun boylu genç bir adam gördüm. Kot pantolon, tişört ve bir çiftçinin ördek ceketini giymişti. Sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyordu ama odaya bakarken mavi, parlak ve kuruntusuzdular. Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve yavaşça başını salladı. "Bu çağrıyı ne zaman alacağımı merak ediyordum."

"Neler olduğunu biliyorsun o zaman?" diye sordum.

"Evet, evet," diye cevap verdi, ses tonunda belki de biraz sabırsızlık . Bakışlarını bana çevirdi ve aniden kaşlarını çattı. Hafifçe öne doğru eğildi ve bana baktı.

Hayalimdeki sınırlayıcı büyülü çember imgesini dikkatle güçlendirdim ve korudum. Bir varlık çağrıldığında, çağıranı onun gazabından koruyan tek şey çemberdi.

Başmelek Uriel, "Lütfen Dresden," dedi. "Bu çok güzel bir çember, ama

Bunun benim için bir engel teşkil ettiğini düşünemezsin."

"Güvenli oynamayı severim," dedim.

Uriel hiç de meleksi olmayan bir çıkardı. Sonra başını salladı ve "Ah, anlıyorum," dedi.

"Neyi gördün?"

Durakladı ve "Beni neden aradın, tabii ki. Sırtın." Homurdandım.

Her zamankinden daha fazla çaba sarf ettim. "Ne kadar kötü?"

"Kırılmış," dedi. "Bir büyücü olarak vücudunuzun kırk ya da elli yıl içinde uçları tekrar birleştirebilmesi mümkün. Ama bundan emin olmanın bir yolu yok."

"Daha iyi olmasını istiyorum," dedim. "Şimdi."

"O zaman belki de bu durumdayken o merdivene tırmanmamalıydın." Bir hırıltı çıkardım ve ona doğru dönmeye çalıştım. Sadece biraz düştüm. Vücudum arka tahtanın yüzeyinden hiç ayrılmadı.

"Yapma," dedi Uriel sakince. "Bunun için üzülmeye değmez."

"Üzülmeye değmez mi?!" Ben talep ettim. "Benim küçük kızım ölecek!"

"Sen seçimlerini yaptın," dedi Uriel bana. "Onlardan biri seni buraya getirdi." Ellerini iki yana açtı. "Bu adil bir top, evlat. Artık başka yapacak bir şey yok."

"Ama beni düzeltebilirsin."

"Benim isteklerimin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi sakince. "Eğer bunu yapmam istenseydi seni iyileştirebilirdim. Bir anlamı olması için özgür iradenin öncelikli olması gerekir."

"Felsefeden bahsediyorsun," dedim. "Sana bir çocuğun öleceğini söylüyorum."

Uriel'in ifadesi bir an için karardı. "Ve yardım etmek için yapabileceklerim açısından çok sınırlı olduğumu söylüyorum," dedi. "Aslında, daha önce yaptıklarımla sınırlı."

"Evet," dedim. "Soulfire. neredeyse kendimi öldürüyordum. Teşekkürler."

"Kimse seni onu kullanmaya zorlamıyor, Dresden. Bu senin seçimin."

"Yardıma ihtiyacın olduğunda seninle top oynadım," dedim. "Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Uriel gözlerini devirdi. "Bana bir *fatura* göndermeye çalıştın."

"Bir fiyat belirlemek istiyorsan, çekinme," dedim. ". Ne gerekiyorsa."

Başmelek beni izledi, gözleri sakin, bilgili ve hüzünlüydü. "Yapacağını biliyorum," dedi sessizce.

"Kahretsin," dedim, sesim kırılarak. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Hayalimdeki renkler ve çizgiler bulanıklaşmaya başladı. "Lütfen."

Uriel bu kelimeyi duyunca titrer gibi oldu. Yüzünü benden çevirdi, belli ki rahatsız olmuştu. Sessizdi.

"Lütfen," dedim tekrar. "Kim olduğumu biliyorsun. Yalvarmaktansa tırnaklarımı söktürmeyi tercih ettiğimi biliyorsun. Ve sana yalvarıyorum. Bunu tek başıma yapabilecek kadar güçlü değilim."

Uriel bana hiç bakmadan dinledi ve sonra yavaşça başını salladı. "Ben zaten elimden geleni yaptım."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın," dedim.

"Senin bakış açına göre, sanırım bu doğru." Başparmağıyla çenesini okşadı ve kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. "Yine de ... ... Sanırım bunu bilmek senin için çok büyük bir dengesizlik değil..."

Başımı hareket ettiremeden şiddetle bir tarafa bakmaktan gözlerime kramp girmeye başlamıştı. Dudağımı ısırdım ve bekledim.

Uriel derin bir nefes aldı ve sözlerini dikkatle değerlendiriyormuş gibi baktı. "Kızınız Maggie hayatta ve iyi durumda. Şimdilik."

Kalbim küt atmaya başladı.

Benim kızım.

Ona *kızım* demişti.

"Susan'ın sevdiğin ve hatırladığın kadın olmasını istediğini biliyorum. Ona güvenebilmek istiyordunuz. Ama kendinize itiraf etmeseniz bile, bir düzeyde merak etmeniz gerekiyordu. Bunun için seni suçlamıyorum," dedi. "Özellikle de o izleme büyüleri başarısız olduktan sonra. Bu doğal bir şey. Ama evet." Gözlerime baktı. "Eti senin etin, kemiği senin kemiğin. Senin kızın."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Ona sordum.

"Çünkü ben gelen her şeyi yaptım," dedi. "Bundan sonrası sana bağlı. Maggie'nin tek umudu sensin." dönmeye başladı, sonra durakladı ve "Vadderung'un sözlerini dikkatle düşün" dedi.

Gözlerimi kırptım. "Od'u tanıyor musun? Vadderung'u tanıyor musun?"

"Elbette. Ne de benzer iş alanlarında çalışıyoruz."

Yorgun bir şekilde nefes verdim ve büyüyü tutmaya çalışmayı bile bıraktım. "Anlamıyorum."

Uriel başını salladı. "Ölümlü olmanın zor yanı da bu. Seçme şansına sahip olmak. Senden çok şey saklanıyor." İç çekti. "Çocuğunu sev, Dresden. Geri kalan her şey oradan gelir. Bunu bilge bir adam söylemiş," dedi Uriel. "Ne yaparsan yap, sevgi için yap. Eğer buna kalırsan, yolun asla geri dönemeyeceğin kadar ışıktan uzaklaşmaz."

Ve o kadar çabuk gitmişti.

Karanlıkta uzanmış, yorgunluktan ve büyünün etkisinden titriyordum. Kafamda Maggie'yi canlandırdım, küçük kız elbisesi içinde, saçlarında kurdeleler vardı, tıpkı resimdeki gibi.

"Senin için, küçük kız. Baban geliyor."

Büyüyü yeniden yapmam yarım dakikadan az sürdü ve ihtiyacım olan bir sonraki enerji dalgasını oluşturmam da bundan daha uzun sürmedi. Son saniyeye kadar, bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı merak ettim. Sonra Maggie'nin elbisesi içinde bir Kızıl Saray vampiri tarafından kapıldığı korkunç görüntüyü gördüm ve tüm öfkeli varlığım bir tekilliğe, ham, sarsılmaz iradenin tek bir beyaz-sıcak iğne noktasına dönüştü.

"Mab!" Sesimi sabit tutarak çağırdım. "Mab, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, Kış Sarayı'nın Kraliçesi! Mab, sana *ortaya çıkmanı* teklif ediyorum!"

Bölüm

Otuz

Tadının üçüncü tekrarı havada çınladı ve ben yanıt beklerken sağır edici bir sessizlik geldi.

Tehlikeli bir şeyi tuzağa düşürdüğünüzde, başarı için gerekli bazı temel önlemler vardır. İyi bir yeminiz olmalı, hedefinizi içeri çekecek bir şey. İyi bir tuzağınız olmalı, işe yarayan ve hızlı çalışan bir şey. Ve hedef tuzağa düştüğünde, onu tutabilecek kadar güçlü bir ağınız ya da kafesiniz olmalı.

Bu üç unsurdan herhangi birini yanlış yaparsanız muhtemelen başarılı olamazsınız.

Bunlardan ikisini yanlış yaparsanız, başarısızlıktan çok daha feci bir sonuçla karşı karşıya kalabilirsiniz.

Elimdeki tek şeyin yem olduğunu çok iyi bilerek bu işe girdim. Mab, kendine has nedenlerle, yıllardır beni kendi hizmetine sokmak istiyordu. Ona adıyla ve unvanıyla seslenmenin ilgisini çekmek için yeterli olacağını biliyordum. Geliştirilmiş çağırma çemberimin mekanizması iyi bir tuzak olabilirdi - eğer hala var olsaydı, demek istediğim - irademin kafesi her zaman böyle bir çabanın en zayıf noktası olmuştur.

olarak, kaplanın ortaya çıkmasını sağlayabilirdim. Geldiğinde ise elimde sadece kaldırıma tebeşirle çizilmiş güzel bir çukur ve "Güzel kedicik" vardı.

Yine de bu işe kör ve cahilce girmiyordum. Çaresizdim ama aptal . Pozisyon avantajım olduğunu düşündüm. Mab bir ölümlüyü öldüremezdi. Sadece onun ilgisine katlanmak yerine ölmeyi dilemesine neden olabilirdi. Kaybedecek çok şeyim yoktu. Beni kızım için zaten olduğumdan daha işe yaramaz hale getiremezdi.

Zifiri karanlıkta, insanlığın geceleri fısıldadığı her karanlık masaldaki her kötü perinin sahibesinin ortaya çıkmasını bekledim.

Mab beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Beni şaşırttı, evet. Ama hayal kırıklığına uğratmadı.

Gözlerimin önünde yıldızlar belirmeye başladı.

Bir an için bunun gerçekten kötü bir şey olduğunu düşündüm. Ama beyninizin boğulduğu anlamına gelen türden yıldızlar gibi tembel, baş döndürücü bir hareketle dönmüyorlardı. Bunun yerine üzerimde sabit, soğuk ve saf bir şekilde yanıyorlardı, Lady Night'ın boğazındaki mücevherler gibi beş yıldız.

Saniyeler sonra soğuk bir rüzgâr yüzüme dokundu ve sert bir yumuşaklık olduğunu fark ettim. Ellerimi dikkatlice düz bir zemine koydum ama altımdaki karyolayı ve sırt tahtasını hissetmedim. Bunun yerine parmaklarım sadece soğuk, düz bir taşa, tüm bedenimin altında düz görünen düzlemsel bir yüzeye dokundu. Ayağımı oynattım ve onun altında da taş olduğunu teyit ettim.

Durdum ve ayağımı hissedebildiğimi fark ettim. Hareket .

Tüm vücudum oradaydı. Ve çıplaktı. Kıçıma aniden inen soğuk karşısında irkilmekle, onu hissedebildiğim için sevinçle bağırmak arasında gidip geldim. Bir tarafta toprak gördüm ve altımdaki soğuk levhadan kurtulmak için çabaladım, çömeldim ve denge için levhanın kenarına tutundum.

O halde bu gerçek değildi. Bu bir rüya, bir hayal ya da ölümlü dünya ile ruhani âlem arasında başka bir şeydi. Bu mantıklıydı. Fiziksel bedenim hâlâ Aziz Mary'deydi, hareketsiz yatıyor ve derin nefes alıyordu ama zihnim ve ruhum buradaydı.

"Burası" her .

Gözlerim karanlığa alıştı ve havada asılı duran hafif sis ve buğuyu gördüm. Kaynayan bulutlar ay ışığının içeri girmesine izin verdi ve etrafımdaki tepenin ve yanımdaki eski taş masanın üzerinde bir spot ışığı gibi oynadı.
Ayın dokunuşu, masanın kenarındaki derin oyulmuş rünlerin, bilmediğim bir dilde yazılmış yazıların ışık titreşimleriyle dans etmesini sağladı.

Sonra anladım. Mab bu yeri buluşmamız için yaratmıştı. Burası Taş Masa Vadisi olarak biliniyordu. Geniş, çanak şeklinde bir vadiydi, sis çoğunu benden saklasa da biliyordum. Tam ortasında yaklaşık elli fit genişliğinde ve merkezinde on iki fit yüksekliğinde bir höyük duruyordu. Höyüğün tepesinde, dört güdük sütun üzerinde yükselen devasa bir taş levha duruyordu. Diğer taşlar etrafında daire şeklinde duruyordu, bazıları , bazıları kırılmış, sadece bir tanesi Stonehenge benzeri bir lento halinde kalmıştı. Taşların hepsi mavi, mor ve derin, koyu yeşil tonlarında zayıf bir ışık saçıyordu. Soğuk renkler.

Kış renkleri.

Evet. Ekinokstan sonraydı. Yani bu takip edildi. Masa Kış'ın alanındaydı. Sıcak kanın en ilkel, atavistik tarzda aktarıldığı kadim bir güç kanalıydı. Masanın yüzeyinde oluklar ve kıvrımlar vardı, eski lekelerle kaplıydı ve tepeye çömelmiş, sabırlı, aç ve kıpırdamadan, sıcak, hayati yaratıkların çok yakınlarda dolaşmasını bekleyen bir kaplumbağa gibi bekliyordu.

Bu masanın üzerine dökülen kan, yaşamının gücünü de taşıyacaktı,

ve Kış Kraliçesi'nin kontrolündeki güç kuyusuna akacaktı.

Masanın karşısındaki bir hareket çekti. Bir gölge sisin içinden çıkıp, ince, kadınsı bir şekle bürünerek bir pelerin ve kukuletaya bürünmüş görünüyordu. Yeşil mum alevlerinin parıltısı, pelerinin kapüşonunun içindeki iki göz gibi görünen şeyin içinde titreşiyordu.

Boğazım kurudu. "Kraliçe Mab?" diye mırıldanmam iki denememi aldı.

Şekil kayboldu. Alçak, kadınsı bir kahkaha sisin içinden sağıma doğru süzüldü. Yüzümü ona döndüm.

Beş santim arkamda havadan öfkeli bir kedi sesi yükseldi ve neredeyse yerimden sıçrıyordum. Döndüğümde orada hiçbir şey bulamadım ve kadının kahkahası sisli tümseğin tepesinde yankılandı, bu sefer daha eğlenmişti.

"Bundan zevk , değil mi?" Kalbim boğazımda güm güm atarken söyledim. "Bana öyle demiştin, değil mi?"

taşların arasından fısıldayan sesler , hiçbiri anlaşılır değildi. Alaycı yeşil gözlerin başka bir titreşimini gördüm.

"Bu sınırlı süreli bir teklif," dedim sesimi sabit çıkarmaya çalışarak. "Koşullar beni buna zorladı. Eğer o asil kıçını kaldırıp üzerine atlamazsan, ben gidiyorum."

"Seni ," dedi arkamdan sakin bir ses. "Seni buraya getirmesine asla izin verme, vaftiz çocuğum."

Bir çığlık atmamak için kendimi dikkatle tuttum. Bu hiç de büyücüce olmazdı. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve Leanansidhe'nin birkaç adım ötede, alacakaranlığın son saniyelerinin renginde bir pelerinle kaplı olduğunu görmek için döndüm; koyu mavi-mor kumaş, kapüşonun içindeki solgun yüzü dışında onu tamamen gizliyordu. Yeşil kedi gözleri geniş ve sabitti, ifadesi ciddiydi.

"Ama ben buradayım," dedim

sessizce. Başını salladı.

Yanında başka bir gölge belirdi, yeşil gözleri yanıyordu. Kraliçe Mab olduğunu tahmin ettim ve aslında vaftiz annemden birkaç santim daha kısa olduğunu fark ettim. Elbette, özellikle de böyle bir yerde, Mab istediği kadar devasa ya da Lilliputvari olabilirdi.

Muhtemelen Mab daha da yaklaştı, bana vaftiz annemden daha yakın rağmen hâlâ gölgelerle kaplıydı. Gözleri daha da parladı.

"Ne çok yara izi var," dedi vaftiz annem, sesi belli belirsiz değişmiş, soğuk ve kesin bir hal almıştı. "Yara izlerin çok güzel şeyler. İçinde ve dışında." Gölgeli figür devrilmiş taşlardan birinin arkasına geçti ve çemberin karşı tarafındaki bir diğerinin arkasından çıktı. "Evet," dedi Leanansidhe'nin dudaklarından gelen soğuk ses. "Bununla çalışabilirim."

Titredim. Çünkü hava gerçekten soğuktu ve çıplaktım, eminim. Karanlık figürden vaftiz anneme baktım ve "Hâlâ çevirmen mi kullanıyorsun?" diye sordum.

"Senin hatırın için," dedi soğuk ses, gölgeli bir figür bir sonraki menhirin arkasına geçip bir diğerinin tepesinde belirirken. Deosil yürüyüşü, saat yönünde.

Mab *etrafımdaki* çemberi kapatıyordu.

"Neden benim hatırım için?" diye

sordum.

Soğuk ses Leanansidhe'nin dudaklarının arasından güldü. "Dizlerinin üzerine çöküp acı içinde çığlık atmaya ve kanayan kulaklarını tırmalamaya devam edersen bu konuşma çabucak sıkıcı bir hal alır büyücüm."

"Evet. Ama neden?" diye sordum. "Neden sesin beni incitsin ki?"

"Çünkü kızgın," diye yanıtladı Leanansidhe doğal sesiyle. "Çünkü sesi gücünün bir parçası ve öfkesi kontrol altına alınamayacak kadar büyük."

Yutkundum. Mab birkaç yıl önce bana birkaç kelime söylemişti ve ben de aynen onun tarif ettiği gibi tepki vermiştim. Sözlerinin kışkırttığı olay sırasında da birkaç dakika zaman kaybetmiştim. "Öfke mi?" diye sordum. "Ne hakkında?"

Gölgeli figür tükürürcesine bir tıslama çıkardı, bir başka kedi sesi, sanki bir kırbaç darbesinden kaçar gibi ürkmeme ve ondan uzaklaşmama neden oldu. Vaftiz annem sertçe bir tarafa doğru sarsıldı. Yavaşça doğruldu ve doğrulurken yanaklarından birinde uzun, ince bir kesik olduğunu gördüm. Kan kabardı ve yavaşça aşağı damladı.

Vaftiz annem başını Mab'ın önünde eğdi ve ağzından yine o soğuk ses çıktı. "Beni yargılamak ya da sorgulamak ya da kendi hesabına benim adıma konuşmak hizmetçime düşmez."

Lea başını tekrar Mab'ın önünde eğdi ve yüz hatlarında ne öfke ne de üzüntüden eser yoktu. Mab yine aradaki boşluğu geçmeden bir taştan diğerine geçti. Tekrarlama nedeniyle başa çıkması daha kolay olmalıydı. Ama öyle olmadı. Bunu her yaptığında, kötü niyetlerle arkamda yeniden ortaya çıkabileceğini ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacağını fark ettim.

"Saygı gösterilmesi gereken eski adetler vardır," dedi Mab'ın sesi, tonu ölçülü ve bir şekilde resmiydi. "Söylenmesi gereken sözler var. Uyulması gereken ayinler. Arzunu dile getir, ölümlü adam."

Şimdi gerçekten soğuktan titriyordum. Kollarımı kavuşturdum ve kendimi kamburlaştırdım. Bunun bir faydası olmadı. "Güç," dedim.

Gölgeli figür olduğu yerde dondu ve bana bakmak için döndü. Yanan yeşil gözleri hafifçe eğildi, sanki Mab başını bir tarafa eğmiş gibiydi. "Bana nedenini söyle."

Dişlerimin takırdamaması için mücadele ettim. "Bedenim ağır yaralı ama Kızıl Saray'la savaşmak zorundayım."

"Bunu birçok kez yaptınız."

"Bu sefer savaşıyorum," dedim. "Kızıl Kral ve yakın çevresi."

Gözlerindeki ateş yoğunlaştı. "Bana nedenini söyle."

Yutkundum ve "Kızımı aldılar" dedim.

Gölgeli figür ürperdi ve bedensiz sesi bir zevk nefesi verdi. "Ahhh. Evet. Kendi hayatın için değil. Ama çocuğununki için. Aşk için."

Sarsılarak başımı salladım.

"Aşk için çok korkunç şeyler yapılır," dedi Mab'ın sesi. "Aşk için insanlar kendilerini sakatlıyor ve rakiplerini öldürüyor. Aşk için barışçıl bir adam bile savaşa gider. Aşk için insan kendini yok eder ve bunu isteyerek yapar." Şimdi fiziksel bir daire çizerek yürümeye başladı, ancak hareketleri beklenmedik hareketler ve yabancı bir zarafetle o kadar dokunaklıydı ki, neredeyse örtücü pelerinin altında başka bir şey olmalı gibi görünüyordu. "Fiyatımı biliyorsun ölümlü. Söyle."

"Kış Şövalyesi olmamı istiyorsun," diye fısıldadım.

Yanıtının altından hem neşeli hem de soğuk bir kahkaha yükseldi.

"Evet." "Olur," dedim. "Ama bir şartla."

"Konuş."

"Hizmetim başlamadan önce bedenimi sağlığına kavuştur. Bana kızımı kurtarıp güvenli bir yere götürecek kadar zaman ve bunu başaracak kadar güç ve bilgi bahşet. Ve sevdiklerime karşı elimi kaldırmamı asla emretmeyeceğine dair bana söz ver."

Figür, etrafımda tekrar dönerken ürkütücü hızını korudu ve sıcaklık birkaç derece düşer gibi oldu. "Şövalyemi, ülkem ve halkım için hiçbir kazanç sağlamadan, korkunç tehlikelerle dolu bir yerde riske atmamı istiyorsun. Bunu neden yapmalıyım?"

Bir an için ona sabit bir şekilde baktım. Sonra omuz silktim. "Eğer iş yapmak istemiyorsan, başka bir yere giderim. Lasciel'in parasını bir çırpıda bana getirebilirim ve Nicodemus ile Denaryalılar bana yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. Ayrıca Kemmler'ın Darkhallow'unu nasıl çıkaracağını bilen hayattaki tek insanlardan biriyim. Yani Nicky ve Nickelheads oynamak istemezse, gücü kendim için alabilirim ve bir dahaki sefere adınızı söylediğimde, bu kadar kibar olmama gerek kalmayacak."

Mab, vaftiz annemin dudaklarının arasından neşesiz bir kahkaha attı. "Seçenekler konusunda çok şımarıksın büyücüm. Beni diğerlerine tercih etmek için ne gibi bir sebebin var?"

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bunu bir hakaret olarak algılama. Ama seçeneklerim arasında en az kötü olan sensin."

Soğuk sesi bana tepkisi hakkında hiçbir şey söylemedi. "Açıkla."

"Denaryalılar benim keçi sakalı bırakmamı ve
Birkaç yıl içinde kötü niyetli bir şekilde, eğer önce kırılıp bir tür katil tardbeast'e dönüşmezsem. Ve eğer Darkhallow'u kullanmak isteseydim, pek çok insanı öldürmem gerekirdi." Yutkundum. "Ama . Çocuğumu onların elinden kurtarmak için başka bir yolum yoksa, yapacağım."

Tümsekte kesintisiz bir dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü.

"Evet," dedi Mab'ın sesi. ", değil mi? Ve evet, gelişigüzel öldürmediğimi ya da Şövalyemi buna teşvik etmediğimi biliyorsun." Durakladı ve mırıldandı, "Ama geçmişte kendini yok etmeye istekli olduğunu kanıtladın. Hizmetkârımla son karşılaşmanı da böyle bir şekilde, ölüm meleğine katılarak kazandın. Beni ödülümden mahrum etmek için benzer bir eylemde bulunmanı engelleyen nedir?"

"Söz veriyorum," dedim sessizce. "Sana blöf yapamayacağımı biliyorum. İntihar etmeyeceğim. Buraya iyi niyetle anlaşma yapmaya geldim."

Mab'ın yanan gözleri uzun bir süre bana baktı. Sonra tekrar yürümeye başladı, bu sefer daha yavaştı, etrafımdaki çemberi üçüncü kez geçiyordu. "Anlamalısın büyücü. Bir kez *benim* Şövalyem olduğunda, bu son görevin tamamlandığında, artık *benimsin*. Yok etmeni istediğim her şeyi yok edeceksin. Öldürmeni istediğim her şeyi öldüreceksin. Benim olacaksın, kanın, kemiğin ve nefesinle. Bunu anlıyor musun?"

Yutkundum. "Evet."

Yavaşça başını salladı. Sonra dönüp Leanansidhe'ye baktı. Lea

başını tekrar eğdi ve parmaklarını şıklattı.

Sislerin arasından altı pelerinli figür belirdi; kobold, cüce ya da Sidhe'nin diğer yarım düzine hizmetkâr ırkından herhangi biri olabilecek küçük, şekilsiz şeyler Bunu söyleyemezdim çünkü pelerinleri onları kimliksiz, yüzsüz hale getirmişti.

Ama bir kalasa bağlı olarak taşıdıkları adamı tanıyordum.

O da benim gibi çıplaktı. Benden daha kısaydı ama daha atletikti, kasları daha fazlaydı. Ama bu yıllar önceydi. Şimdi bir ziyan olmuş bir kabuğuydu, umursamaz bir el tarafından lekelenmiş bir karakalem eskiziydi. Gözleri kayıptı. Gitmişti ama sanki ameliyatla alınmış gibi düzgünce gitmişti. Başta çökmüş göz kapakları olmak üzere tüm yüzünü kaplayan dövmeler vardı ve hepsinin üzerinde farklı dillerde ve yazı stillerinde tek bir kelime yazılıydı: *hain*. Ağzı kısmen açıktı ve dişlerinin üzerine kıvrımlar ve Kelt desenleri işlenmiş, ardından koyu ve kahverengi bir şeyle boyanarak ağzı canlı bir kazıma testeresine dönüştürülmüştü.

Aslında tüm vücudu ya dövmelerle ya da sanatsal, ritüel olarak uygulanmış yara izleriyle süslenmişti. Tahtaya yedi adet ince ipek kordonla bağlanmıştı ama bir deri bir kemik kalmış uzuvları bu zayıf bağları bile aşacak güce sahip değilmiş gibi görünüyordu.

Ağlıyordu, hıçkıra ağlıyordu, sesi insandan çok korkunç acılar çeken bir hayvanın sesine benziyordu.

"Tanrım," dedim ve gözümü ondan kaçırdım.

"Bundan biraz gurur duyuyorum," dedi Mab'ın soğuk sesi. "Emin olun, Beyaz Mesih hiçbir zaman bu hainin çektiği kadar uzun ya da korkunç acı çekmedi. Bir ağaçta üç gün. Başlangıç için yeterli bir süre değil. Konu acı çekmeye geldiğinde, Romalılar hobi sahibiydiler."

Hizmetkârlar tahtayı taş masanın üzerine kaydırarak Slate'i masanın ortasına yerleştirdiler. Sonra Mab'a doğru eğildiler ve ölçülü bir sessizlik içinde geri çekildiler. Bir an için tek ses soğuk, hafif bir rüzgâr ve Slate'in hıçkırıklarıydı.

"Bir süre ona akıl sağlığının sınırına kadar eziyet etmekle yetindim. Sonra bir ölümlünün sınırın ne kadar ötesine geçebileceğini görmek için yola çıktım." Gözleri gölgelerin içinde neşeyle parlıyordu. "Ne yazık ki geriye çok az şey kaldı. Yine de o Kış Şövalyesi, genç büyücü. Ölümlüler arasındaki gücümün taşıyıcısı ve Kış Kraliçesi'nin eşi. Bana ihanet etti. Bakın onu nereye götürdü."

Eskiden Lloyd Slate olan şey sessiz, umutsuz sesler çıkarıyordu.

Titredim, korktum.

Karanlık şekil yaklaştı ve kumaşın kıvrımlarından soluk bir el çıktı. Garip ışıkta bir şey soğuk bir şekilde parladı ve ayaklarımın dibindeki kalın otların arasına düştü. Onu almak için eğildim ve ahşap bir sapın içine yerleştirilmiş, kordon ve deri ile sarılmış, basit yaprak bıçak tasarımına sahip eski, eski bir bıçak buldum. Bronzdan yapıldığını düşündüm. Çift kenarı fena halde keskin bir parlaklığa sahipti ve iğne ucu her nasılsa aç görünüyordu.

Küçük bıçağın içinden enerji fışkırıyordu; sınırsız ve vahşi, sınırlarla alay eden ve kısıtlamayla alay eden bir güç. Şeytani değildi ama aç ve yaşam ve ölüm döngüsünden kendi payına düşeni alma arzusuyla doluydu. Kan dökmeye susamıştı.

"Lloyd Slate yaşadığı ve nefes aldığı sürece benim Şövalyemdir," dedi Mab'ın sesi. "Medea'nın miğferini al, büyücü. Onun hayatının kanını al."

Bıçağı tutarak orada durdum ve Lloyd Slate'e baktım. Onu en son konuşurken duyduğumda, kendisini öldürmem için bana yalvarmıştı. Artık o kadarını bile yapabileceğini sanmıyordum.

"Eğer benim Şövalyem olacaksan, bu senden istediğim ilk ölüm olacak," dedi Mab, sesi neredeyse nazikti. Taş Masa'nın karşısında bana baktı. "Onun gücünü bana geri gönder. Ben de onu sana geri vereyim."

Soğuk rüzgârda kımıldamadan durdum.

Sonraki anlarda ne yapacağım hayatımın geri kalanının gidişatını belirleyecekti.

"Bu adamı tanıyorsun," diye devam etti Mab, sesi hâlâ yumuşaktı. "Onun kurbanlarını gördün. O bir katildi. Tecavüzcüydü. Bir hırsızdı. Ölümlü bedene bürünmüş bir canavardı. Ölümü fazlasıyla hak etti."

"Bunu yargılamak bana düşmez," diye fısıldadım sessizce. Gerçekten de değil. Bir an için -sadece iş bitene kadar- bu gerekçenin arkasına saklanmak istedim. Kendime yalan söylemek, onun yasal, haklı celladı olduğumu söylemek.

Ama ben .

Kendime onun acısına son verdiğimi söyleyebilirdim. Bir merhamet eylemiyle onu iğrenç sefaletinden kurtarıyordum. Mutlaka kan dökülmesi gerekecekti ama bu hızlı ve temiz olacaktı. Hiçbir şey onun kadar acı çekmemeliydi.

Lloyd Slate'in vardı. Bu hikayeyi kendime satabilirdim.

Ama ben .

Güç arayan bir adamdım. İyi nedenlerle belki. Ama eylemlerim hakkında kendime ya da başkalarına yalan söylemeyecektim. Eğer onu öldürürsem, benim olmayan bir canı almış olacaktım. Kasıtlı, hesaplanmış bir cinayet işlemiş olacaktım.

Kendime bunun en az kötü yol olduğunu söyledim. Başka ne yapmış olursam olayım, gerçekte beni bir canavara dönüştürebilirdi. Lloyd Slate sayesinde, Mab ne derse desin, Şövalyesini tamamen kontrol etmediğini biliyordum. Slate onun gücüne ve etkisine meydan okumuştu.

Ve bakın onu nereye getirdi, diye içimden küçük bir ses.

Dolunay bulutların arkasından çıktı ve tüm Taş Masa Vadisi'ni berrak, soğuk bir ışıkla yıkadı. Masanın üzerindeki rünler ve menhirler parıltılı, soğuk bir ışıkla parladı.

"Büyücü," diye fısıldadı Mab'ın kendine has sesi, sanki doğrudan kulağımın içine, "zamanı geldi."

Kalbim çok sert çarpmaya başladı ve midemin bulandığını hissettim.

"Harry Blackstone Copperfield Dresden," dedi Mab'ın sesi, neredeyse Sevgiyle. "Seç."

Bölüm

Otuz bir

(Parçalanmış adama baktım. Masanın yüzeyinden kör bir şekilde yukarı bakan kendi parçalanmış yüzümü hayal etmek yeterince kolaydı. Adama doğru bir adım attım.

Masa. Sonra iki. Sonra Lloyd Slate'in kırık bedeninin üzerinde duruyordum.

Eğer bu bir kavga olsaydı, iki kere düşünmezdim. Ama bu adam benim için bir tehdit değildi. Artık kimse için bir tehdit değildi. Onun canını almaya hakkım yoktu ve aksini söylemek saf, ezici, nihilist bir kibirdi. Slate'i öldürürsem, sıranın bana gelmesi ne kadar sürerdi? Bundan aylar ya da yıllar sonra kendime bakıyor olabilirdim.

Yapamazdım, kendi boğazımı kesebileceğimden daha fazla.

Elimin tekrar yanıma düştüğünü hissettim, bıçak daha önce tutamayacağım kadar ağırdı.

Ben.

Mab aniden Taş Masa'nın diğer ucunda, bana dönük bir şekilde durdu. Sağ eli basit bir dışa doğru hareket etti ve Masa'nın üzerindeki sisler aniden kalınlaşıp renk ve ışıkla girdaplandı. Birkaç saniye boyunca görüntü pusluydu. Sonra bir anda odaklandı.

Küçük bir kız çıplak bir taş odanın köşesinde çömelmişti. Etrafa saçılmış samanlar ve pek de temiz görünmeyen yün bir battaniye vardı. Eskiden atkuyruğu şeklinde olan ama artık olmayan siyah saçları vardı. Belli ki küçük pembe plastik tokalarından biri kaybolmuş ya da çalınmıştı ve şimdi sadece bir atkuyruğu vardı. Yüzü ağlamaktan kızarmıştı. Belli ki burnunu küçük pembe tulumunun dizlerine siliyordu. Üzerinde sarı çiçekler ve büyük bir karikatür yaban arısı olan beyaz gömleğinde kir lekeleri ve daha kötüsü vardı. Vücudundan yapabileceği en küçük topun içine çömelmişti, sanki bir şey onun için gelirse gözden kaçabileceğini umuyordu.

Büyük kahverengi gözleri sessizce dehşete kapılmıştı ve gözlerinde tanıdık bir şeyler görebiliyordum. Bana aynadaki yansımamı hatırlattıklarını fark etmem bir anımı aldı. Diğer özellikler bana kendilerini gösterdi, olgunluğun eninde sonunda ortaya çıkaracağı sessiz şekiller. Aynı çene ve çene çizgisi

Thomas ve ben paylaştık. Annesininkiyle aynı ağız. Susan'ın düz, parlak siyah saçları. Elleri ve ayakları onun için biraz fazla büyük görünüyordu, bir köpek yavrusunun patileri gibi.

Belli belirsiz, sanki çok uzaklardan, gerçek haliyle bir Kızıl Saray vampirinin çığlığını duydum ve irkilerek tekrar ağlamaya başladı, tüm vücudu dehşet içinde titriyordu.

Maggie.

Bianca ve yardakçılarının beni esir tuttukları zamanı hatırladım.

Bana yaptıkları şeyleri hatırladım.

Ama henüz çocuğuma zarar vermiş gibi görünmüyorlardı.

"Evet," dedi Mab'ın duygudan yoksun soğuk sesi. Görüntü yavaşça kaybolmaya başladı. "Çocuğunuzun gerçek bir görüntüsü, şu anda bile olduğu gibi. Size söz ver. Hile yok. Aldatma yok. Bu."

Yarı saydam görüntünün içinden Mab ve vaftiz annemin beklediği yere baktım. Lea'nın yüzü kasvetliydi. Mab'ın gözleri kapüşonlu pelerininin içinde parlayan yeşil yarıklara dönüşmüştü.

Bir an için ikisiyle de yüzleştim. Soğuk rüzgâr tepenin üzerinden esiyor ve iki Sidhe'nin pelerinlerini karıştırıyordu. Onlara, karanlık ve kötü şeylerin bilgisiyle dolu kadim gözlere baktım. Ne resimdeki çocuğun ne de masadaki adamın onlar için bir şey ifade etmediğini biliyordum. Mab'ın pazarlığına devam edersem, muhtemelen kendimi masada bulacağımı biliyordum.

Elbette Mab bana Maggie'yi bu yüzden göstermişti: beni manipüle etmek

için. Hayır. Yaptığı şeyde bir farklılık vardı. Bana Maggie'yi göstermişti. Maggie tam olarak nasıl bir seçim yapmak üzere olduğumu netleştirmek için. Elbette, kararımı etkileyebilirdi, ama apaçık bir gerçek yüzünüze bakarken ... öyle olmamalı mıydı?

Birini açık sözlülük ve doğrulukla manipüle etmenin mümkün

olduğundan emin değilim. Sanırım siz buna aydınlanma diyorsunuz.

Ve kızımın solan görüntüsüne bakarken korkum yok oldu.

Eğer Slate gibi olsaydım, kızımı güvende tutmak için ödemem gereken bedel buysa, öyle olsun.

Maggie zor seçimler yapmamı istediği için hayatımın geri kalanında peşimi , öyle olsun.

Ve eğer küçük kızımın yaşama şansı olması için korkunç, uzun süreli bir ölümle ölmem gerekiyorsa...

olsun.

Eski bronz bıçağın iğrenç ağırlığını kavrayışımı sıkılaştırdım. Lloyd

Slate'i sabit tutmak için bir elimi hafifçe alnına koydum.

Sonra da boğazını kestim.

Hızlı ve temiz bir ölümdü, bu da onu baltayla daha az ölümcül değildi. Ölüm en büyük eşitleyicidir. Oraya nasıl önemli değil. Sadece ne zaman.

Ve neden.

Hiç mücadele etmedi. Sadece rahatlamış gibi bir nefes verdi ve uyuyacakmış gibi başını bir tarafa çevirdi. Düzgün değildi, ama gorefest slasher filmlerinden bir sahne değildi. Daha çok mutfakta bir sürü biftek hazırlarken görebileceğiniz türden bir dağınıklığa benziyordu.

Kanının çoğu masanın üzerindeki oymalı girintilere aktı ve bir kez orada cıvıl cıvıl hale geldi, oluklardan dışarı doğru hızla aktı ve yanlara ve bacaklara oyulmuş harflerden aşağı indi. Kan, harflerin ürkütücü ışığı yansıtmasını sağlıyor, onlara kendi içlerinde titreyen bir ateş veriyordu. Korkunç ve güzel bir manzaraydı. O kanın içinde güç uğulduyordu; harfler, taş ve etrafımdaki hava onun sessiz gücüyle sarsılıyordu.

Arkamdaki iki Sidhe'nin, kraliçelerine ihanet eden Şövalye'nin ölümünü sakin ve yırtıcı gözlerle izlediğini hissettim. Ne zaman bittiğini biliyordum. İkisi de küçük iç çekişlerle takdirlerini belirttiler sanırım. Buna uygun başka bir ifade bulamadım. için hiçbir şekilde empati duymasalar da ölümünün önemini anladılar. Parçalanmış bedeninden Taş Masa'ya bir hayat akmıştı ve bu eylemi hürmete benzer bir saygıyla karşıladılar.

Orada öylece durdum, elimdeki bronz bıçaktan ayaklarımın altındaki toprağa kan damlıyordu. Soğuktan titreyerek öldürdüğüm adamın kalıntılarına baktım ve ne hissetmem gerektiğini merak ettim. Üzüntü mü? Pek sayılmaz. Birinci dereceden bir orospu çocuğuydu ve şansım olsaydı onu doğrudan bir kavgada memnuniyetle öldürürdüm. Pişmanlık mı? Henüz yok. Onu öldürdüğümde ona bir iyilik yapmıştım. Kendini bu durumdan onu kurtarmak mümkün değildi. Sevinç? Hayır. O da yok. Tatmin? Bitmiş olması, işin bitmiş olması, zarın nihayet atılmış olması dışında çok az.

Çoğunlukla mı? Sadece üşüdüm.

Bir dakika ya da bir saat sonra Leanansidhe elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Pelerinli hizmetkârlar sisin içinden çıktıkları gibi sessizce belirdiler ve Lloyd Slate'ten geriye kalanları topladılar. Onu sessizce kaldırdılar, sessizce taşıdılar ve sisin içinde kayboldular.

"İşte," dedim Mab'a sessizce. "Benim görevim tamamlandı. Şimdi sıra sende."

"Hayır, çocuğum," dedi Mab'ın sesi Lea'nın dudaklarının arasından. "Senin rolün daha yeni başladı. Ama . Ben Mab'ım. Mab sözünü yerine getirmeden önce gökyüzünden yıldızlar yağacak." Başını hafifçe yana, vaftiz anneme doğru eğdi ve "Son göreviniz için size bu öğüdü veriyorum Sör Şövalye. Hizmetçim Kış'ımdaki en güçlü varlıklardan biridir, benden sonra ikinci sıradadır."

Lea'nın dudaklarından daha sıcak, daha durgun bir ses çıktı ve "Kraliçem, ne dereceye kadar hareket etme iznim var?" diye sordu.

Lea'nın dudakları, "Kendini şımartabilirsin," derken Mab'ın dişlerinde düşen ışığın parıltısını gördüğümü sandım.

Lea'nın ağzı geniş ve tehlikeli bir gülümsemeye dönüştü ve başını ve vücudunun üst kısmını Kış Kraliçesi'ne doğru eğdi.

"Ve şimdi, Şövalyem," dedi Mab'ın sesi, vücudu sadece benimle yüzleşmek için dönerken. "Parçalanmış bedeninin gücünü göreceğiz. Ve seni benim yapacağım."

Sertçe yutkundum.

Mab elini kaldırdı, küçümseyici bir hareket yaptı ve Leanansidhe selam verdi
Onu.

"Artık burada bana ihtiyaç yok çocuğum," diye mırıldandı Lea. "Gitmeye hazır olacağım
"Ne zaman çağırırsan seninle geleceğim."

Boğazım neredeyse kelimeleri çıkaramayacak kadar kurumuştu. "Bana ulaştırır ulaştırmaz, sana bıraktığım eşyaları isteyeceğim."

"Elbette," dedi. Benim önümde de eğildi ve onu tamamen yutana kadar sisin içine doğru birkaç adım attı.

Ve ben Kraliçe Mab ile yalnızdım.

"Yani," dedim sessizliğin içinde. "Sanırım geçmemiz gereken tür tören var."

Mab bana yaklaştı. Devasa, heybetli bir figür değildi. Benden oldukça kısaydı. İncecikti. Ama öylesine mükemmel bir özgüvenle yürüyordu ki av ve avcı rolü ikimiz için de açıktı. Ondan uzaklaştım. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti ve soğuğa karşı titremekten kendimi alıkoyamadığım gibi bunu yapmaktan da alıkoyamazdım.

"Konuşamazsan yeminlerimizi değiş tokuş etmemiz zor olacak, ha?" dedim. Sesim bana bile ince ve titrek geliyordu. "Belki de evrak işleriyle falan ilgilidir."

Solgun eller karanlık pelerininden sıyrıldı ve kapüşonunu geri çekti. Başını sağa sola salladı ve ay ışığından ya da Lloyd Slate'in ölü bedeninden daha beyaz, soluk, ipeksi saçlar döküldü.

Sesim bir an için kesildi. Çıplak kalçalarım arkamdaki Taş Masaya çarptı ve ben de üzerine oturdum.

Mab her seferinde hafifçe sallanan adımlarla bana doğru ilerlemeye devam etti. Pelerin omuzlarından aşağıya, aşağıya, aşağıya kayıyordu.

"Sen, uh," dedim, başka tarafa bakarak. "Üşümüş olmalısın."

Donmuş çilek rengi dudaklarından gırtlaktan bir kahkaha yükseldi. Mab'ın öfkeyle dokunmuş sesi, canlı bedene fiziksel zarar verebilirdi. Kaynayan arzuyla dolu sesi . . . başka şeyler de yaptı.

Ve soğuk aniden endişelerimin en küçüğü oldu.

Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve ben konuşmaya çalışmaktan bile vazgeçtim. Bu bir törenden çok, hayvanlar ve kuşlar, yeryüzü ve gökyüzü kadar eski bir ayindi.

Öpücükten sonra hafızam sarsılıyor.

Vücudunun üzerimde ışıl ışıl parladığını hatırlıyorum, soğuk, yumuşak, kadınsı bir mükemmellik. Bunu tarif edecek kelimelerim yok. İnsanlık dışı güzellik. Elf zarafeti. Hayvani bir şehvet. Ve vücudu benimkinin üzerindeyken, nefeslerimiz birbirine karıştı, soğuk tatlılıkla insani kusurluluk. Onun formunun, nefesinin, kalbinin ritmini hissedebiliyordum. Masanın taşının, höyüğün eski tepesinin, etrafımızdaki vadinin toprağının Mab'ın ritmine göre titreştiğini hissedebiliyordum. Bulutlar gökyüzünde hızla ilerliyordu ve o daha hızlı hareket ettikçe daha da parlaklaşıyordu, ta ki bütün akşam etrafımızdaki ürkütücü ışıltının Mab'ın güzelliğinin loş, boğuk bir yansımasından başka bir şey olmadığını fark edene kadar.

Nefes alış verişi bunu gizlemedi. Ve beni yaktı, o kadar saftı ki.

Yaptığımız şey seks değildi, her ne kadar öyle görünse de. Bir fırtınayla, bir depremle, şiddetli bir kış boranıyla seks yapamazsınız. Bir dağla, bir buz gölüyle, dondurucu bir rüzgarla sevişemezsiniz.

Birkaç dakika boyunca Mab'ın gücünün genişliğini ve derinliğini gördüm - ve kısa bir an için, sarmaş dolaş bedenlerimiz tamamlanmaya doğru savrulurken, onun *amacının* en ufak, en küçük görüntüsünü de. Çığlık atıyordum. Bir süredir çığlık atıyordum.

Sonra Mab'ın çığlığı benimkine katıldı, seslerimiz birbirine karıştı. Tırnakları göğsüme battı, buz parçaları derimin altında kayıyordu. Vücudunun zevkten bir kavis çizdiğini gördüm ve sonra yeşil kedi gözleri açıldı ve-

Ağzı açıldı ve sesi tısladı, "*BENİM.*"

Mutlak gerçek vücudumu bir gitarın teli gibi titretti ve kısa süreli, şiddetli bir kasılmaya girdim.

Mab'ın elleri kaburgalarımdan aşağı kaydı ve aniden çatlamış kemiklerin ateşini tekrar hissedebildim, ta ki o buz gibi eller tekrar *"BENİM"* dediğinde sıkılaşana kadar.

Vücudum yine şiddetli bir şekilde , kasım kemiklerimden ayrılmaya çalıştı.

Mab hevesle tıslayarak ellerini belime doladı ve muhtemelen omurgamın kırıldığı uyuşuk noktayı kapattı. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadan çığlık attığımı ve debelendiğimi hissettim.

Mab'ın kedi gözleri bakışlarımı yakaladı, dikkatimi donmuş güzelliklerinin içine , parmak uçlarından yine korkunç, tatlı bir soğuk aktı ve sesi kadife bir okşayışla fısıldadı, *"... benim ..."*

* * *

"Yine mi!" diye bağırdı belli belirsiz tanıdığım bir

ses.

Soğuk ve metalik bir şey göğsüme bastırdı.

"Temiz!" diye bağırdı ses.

Bir şimşek göğsüme çarptı, vücudumu bir yay gibi büken acı verici bir gümüş güç şeridi. Çığlık atmaya başladım ve kalçalarım yere in önce *"Hexus!" diye* bağırarak havaya güç saçtım.

Birisi bağırdı ve bir başkası küfretti ve etrafımda kıvılcımlar patladı, yukarıdaki ampul de dahil olmak üzere, aşırı yüklenmiş ve toz haline gelmiş gibi görünüyordu.

Oda birkaç saniyeliğine karanlık ve sessizdi.

"Onu kaybettik mi?" diye sordu kararlı, yaşlı bir adam sesi. Forthill.

"Tanrım," dedi Molly'nin titreyen sesi. "H-Harry?"

"Ben iyiyim," dedim. Boğazım acımıştı. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Kalbin durdu ..." dedi üçüncü bir ses, tanıdık olan.

Göğsümü yokladım ve orada ya da boynumda hiçbir şey bulamadım. dışarı çıkıp yatağa ve tahtaya dokundu ve orada kolyemi buldum, yakut hala çirkin bir lastik parçasıyla yerine sabitlenmişti. Zinciri kavradım ve irademin bir kısmını içine kaydırdım ve soğuk mavi ışık odayı doldurdu.

". . ben de her iyi cenaze levazımatçısının yapacağını yaptım," diye devam etti Butters. "Sana bir şimşek çaktı ve seni yeniden canlandırmaya çalıştı." Kabloları erimiş olduğu belli olan iki şok çubuğunu havaya kaldırdı. Artık hiçbir şeye bağlı değillerdi. Hastane önlüğü giymiş, siyah saçları, dar omuzları ve ince, huzursuz bir vücudu olan ufak tefek bir adamdı. Ellerini havaya kaldırdı ve şok pedlerini kullanıyormuş gibi yaptı. Sonra, muhtemelen kulağa boş gelmesi amaçlanan şapşal bir sesle, "Yaşıyor.
Alliiiiiivve." Bir süre sonra ekledi, " ederim."

"Butters." İçimi çektim. "Seni kim çağırdı-" Durdum ve dedim ki, "Molly. Boş ."

"Harry," dedi. "Ne kadar kötü yaralandığından emin olamıyorduk ve eğer hissetmiyorsan, sen de bilemezdin ve gerçek bir doktora ihtiyacımız olduğunu düşündüm, ama senin güvendiğini bildiğim tek kişi Butters'dı, bu yüzden onun yerine onu aldım.
-"

"Hey!" dedi Butters.

Kayışları başımdan ittim ve bacaklarımdaki kayışlara sinirli bir şekilde tekme attım.

"Dur , kaplan!" Butters söyledi. Küçük adli tabip kendini bacaklarıma attı. "Sakin ol, koca adam! Sakin ol, sakin ol!"

Forthill ve Molly iyi niyetliydi. da katıldılar ve üçü beni tekrar arka tahtaya yapıştırdılar.

Bir küfür savurdum ve sonra gevşedim. Beni dinleyeceklerini düşünene kadar bir süre direnmeden orada oturdum. Sonra dedim ki, "Bunun için zamanımız yok. Çıkarın şu kayışları üzerimden."

"Dresden, belin kırılmış olabilir," dedi Butters. "Sinir sıkışması, kırık kemikler, karnının alt kısmındaki organlarda hasar - Tanrı aşkına dostum, hastaneye gitmeyerek ne düşünüyordun?"

"Kendimi kolay bir hedef haline getirmek düşünüyordum," dedim. "Ben iyiyim. Daha iyiyim."

Forthill, "Tanrım!" diye mırıldandı. "Mantıklı ol. *Kalbin* üç dakika önce atmıyordu."

"Molly," dedim, sesim sertti. "Kayışları çöz. Hemen yap."

Burnunu çektiğini duydum. Ama sonra doğrulup gözlerimi görebileceği bir yere geldi. "Harry. Sen hâlâ ... bilirsin işte. Sen misin?"

Ona bir an göz kırptım, etkilenmiştim. Çekirgenin içgörüsü belli ki ona iyi hizmet ediyordu.

"Ben benim," dedim gözlerine bakarak. Bu yeterince doğrulayıcı olmalıydı. Arabamın direksiyonuna bir başkası geçmiş olsaydı, içimde bu kadar çok değişiklik olurdu ve böyle bir bakış kesinlikle bir ruhgözlemini tetikler ve ne olduğunu ortaya çıkarırdı. "En azından şimdilik."

Molly dudağını ısırdı. Sonra dedi ki, "Tamam. Tamam, onu."

Butters bacaklarımdan doğrulup kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Dur bir dakika. Bu sadece ... ... Tüm bunlar benim için biraz fazla hızlı ilerliyor."

Arkasındaki kapı açıldı ve sokak kıyafetleri içindeki iri yapılı adam silahını kaldırarak üç adım öteden Butters'ın sırtına iki el ateş etti. Silah sesleri inanılmazdı, kulakları sağır ediyordu.

Butters kesilmiş bir inek gibi yere düştü.

Butters yere düşmeden önce silahlı adamın gözleri geri kalanımıza doğru kayıyordu. Gözleri üzerimde gezinip bana kilitlendiğinde kimi aradığını anladım.

Konuşmadı, böbürlenmedi, tereddüt etmedi. Bir profesyonel. Chicago'da onlardan çok vardı. Kafama nişan almak için silahını kaldırdı - ben orada yatarken, kalçamdan aşağı bir tahtaya bağlanmıştım ve hareket edemiyordum. Sol bileğimi kaldırdığımda kalkan bileziğimin yerinde olmadığını fark ettim. Tabii ya. Tıpkı boğazımdaki metal kolyeyi ve parmaklarımdaki yüzükleri aldıkları gibi, defibrilatörün şarjının herhangi bir fikir edinmemesi için onu da çıkarmış olmalılar.

Yardımcı oluyorlardı. Açıkçası,

bugün benim günüm değildi.

Bölüm

Otuz iki

(Ellerim bağlıydı ama bağlı . Sağ elimin parmaklarını mistik saldırı pozisyonuna getirdim -sahte bir silah gibi tuttum- ve *"Arctis!" diye* bağırdı.

Büyü silahın etrafındaki ısıyı kopardı ve havadaki suyu çekerek, en ağırı silahın horozunun etrafında olmak üzere, anında kalın bir buz tabakasına dönüştürdü. Atıcı büyüye tepki olarak seğirdi ve tetiği çekti.

Buz tabakası çekici geride tuttu ve düşmesini engelledi.

Silahlı adam gözlerini kırpıştırdı ve tetiği birkaç kez daha çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. Forthill onu dizlerinden vurdu. İki adam da yere düştü ve silah yere düşerken silahlı adamın soğuktan uyuşmuş parmaklarından kurtuldu ve odanın içinde dönmeye başladı. Bir duvara çarptı, çekicinin etrafındaki buzu kırdı ve başka bir kükremeyle duvara zararsız bir şekilde boşaldı.

Silahlı adam Forthill'in suratına tekme attı ve yaşlı rahip acı dolu bir homurtuyla geriye düştü. Molly saf bir öfkeyle ona doğru atıldı, onu tekrar yere serdi ve yumruklarını hiçbir teknik kullanmadan ilkel bir vahşilikle ona vurmaya başladı. Silahlı adam Molly'nin boynuna bir dirsek atıp onu geriye savurduktan sonra ayağa kalktı ve silahını görene kadar gözleriyle yeri taradı. Ona doğru koşmaya başladı.

ışığı öldürdüm. Ani karanlıkta ayağı takıldı ve düştü. Sersemlemiş Forthill'le itişip kakıştığını duydum.

Sonra tek bir parlak ışık parlaması oldu ve bana silahlı adamın acı içinde kamburlaştığını gösterdi. Sonra kayboldu ve büyük bir şeyin yere düşme sesi duyuldu. Birkaç kişi ağır ağır nefes alıyordu.

Parmaklarımı tekrar tılsımımın üzerine koydum ve odaya ışık getirdim.

Forthill bir duvara yaslanmış, çenesini tutmuş, solgun görünüyordu. Molly çömelmiş, bir elini sihirli yetenekleriyle bir şey yapmak üzereymiş gibi kaldırmıştı, silah seslerinin ilk duyulduğu anda yapması gerektiği gibi, eğer

net bir şekilde düşünüyordu. Silahlı adam yan yattı ve tekrar kıpırdanmaya başladı.

Butters hırıltılı bir sesle, "Temiz," dedi ve elindeki çıplak kabloların iki ucunu da silahlı adamın göğsüne dokundurdu.

Kablolar acil durum kadar uzanıyordu. Kürekler eridiğinde, her ikisinin ucunda da birkaç tel saf bakır çıplak kalmıştı. Akım yapacağını yaptı ve silahlı adam bir saniyeliğine acı içinde kıpırdandı ve tekrar hareketsiz kaldı.

"Pislik," diye hırıldadı Butters. Bir elini sırtının küçük kısmına koydu ve "Ah, ah, *ah*, ah, ah!" dedi.

"Butters!" Molly mırıldandı ve ona sarıldı.

"Urgckh," dedi Butters. "Ow." Ama sarılmaktan hoşnutsuz görünmüyordu.

"Çekirge, ne kadar kötü olduğunu anlayana kadar onu zorlama," dedim. "Kahretsin." Oturup bacaklarım üzerinde çalışabilmek için kayışları vücudumun üst kısmından kurtarmak için uğraşmaya başladım. "Forthill? İyi misin?"

Peder Forthill anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve acı dolu bir inilti çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve tokaları takmama yardım etmeye başladı. Çenesinin bir tarafı morarmış ve şişmişti. Çok kötü bir darbe almış ama bilinci yerindeydi. Çok hafif görünmesine rağmen sert bir ihtiyardı.

Sırt tahtasından kalkıp ayağa kalktım ve silahı aldım. "Ben ," dedi

Butters. "Sanırım." Gözleri kocaman oldu ve
aniden paniklemiş gibiydi. "Tanrım, iyi olduğumdan emin ol!" Gömleğini pençelemeye başladı. "O manyak beni vurdu!"

Önlüğünü çıkardı ve Molly'ye sırtını göstermek için arkasını döndü. Üzerinde atlet vardı.

Üstelik üzerinde Kevlar yelek vardı. Sadece tabancalara karşı korumaya uygun, hafif bir iç giysiydi ama silahlı adam dokuz milimetrelik bir silahla içeri girmişti. İki kurşunu da Butters'ın belinin ortasına isabet ettirmişti ve yelek görevini yerine getirmişti. Mermiler hâlâ oradaydı, yassılaşmış ve balistik örgüye saplanmıştı.

", değil mi?" Butters kekeledi. "Şoktayım. Şokta olduğum hissedemiyorum. Değil mi? Karaciğerinde miydi? Kan siyah mı? Acil servisi arayın!"

"Butters," dedim. "Bana bak."

Baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"Polka," dedim, "asla ölmeyecek."

Bana göz kırptı. Sonra başını salladı ve kendini daha yavaş, daha derin nefesler almaya zorlamaya başladı. "Ben iyi miyim?"

"Sihirli iç çamaşırı yaradı," dedim. "İyisin." "O zaman

sırtım neden bu kadar ağrıyor?"

"Birisi saniyede yaklaşık on iki yüz fit hızla hareket eden bir çekiçle iki kez vurmuş," dedim.

"Oh," dedi. Dönüp Molly'ye baktı, o da başıyla onu onayladı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Sonra ürperdi ve rahatlayarak gözlerini kapadı. "Yaratılış olarak aksiyona uygun olduğumu sanmıyorum."

"Evet. Ne zamandan beri kurşun geçirmez yelek giyen adam oldun?" Ona sordum.

Butters Molly'ye başıyla onay verdi. "Beni arayıp yardıma ihtiyacın olduğunu söyledikten yaklaşık on saniye sonra taktım," dedi. Cebinden küçük bir çanta çıkardı ve açtı. "Gördün mü? Tebeşirim, kutsal suyum ve sarımsağım da var."

Ona gülümsedim ama biraz da midem bulandı. Tetikçi, Butters'ı basit bir nedenle yere sermişti, çünkü Butters tetikçinin odayı görmesini engelliyordu. Eğer Butters'ı vurmaya çalışsaydı, görüş alanını açmak için yapacağı iki atış, Butters'ın kafasının arkasına üçüncü bir atışı da içerecekti. Elbette, Butters engel olmasaydı, benim kafam da onunkinden daha iyi durumda olmazdı.

Hepimiz çok kırılganız.

Kapının dışında ayak sesleri ve silahı kapamak için kaldırdım, iki elimle kavradım, ayaklarımı ortaladım. Sanya elinde bir tabak sandviçle kapıdan içeri girdiğinde küçük yeşil hedefleme noktalarını sıralıyordum. Aniden durdu ve iki kaşını kaldırdı, sonra genişçe gülümsedi. "Dresden! İyisin." Bir an kaşlarını çatarak odaya baktı ve "Bir şey mi kaçırdım? Kim o?"

* * *

Butters Forthill'e, "Kırık olduğunu sanmıyorum," dedi, "ama emin olmak için bir röntgen çektirsen iyi olur. Çene kemiği kırığı oyalanacak bir şey değildir."

Yaşlı rahip kilise sakinlerinin yaşam alanındaki sandalyesinden başını salladı ve küçük bir kâğıda bir şeyler yazdı. Butters'a gösterdi.

Küçük adam sırıttı. "ederim, baba."

Molly kaşlarını çattı ve "Onu acil götürelim mi?" diye sordu. Forthill başını salladı ve not defterine bir şeyler yazdı: *Önce sana söylemem gereken şeyler var*. Şimdi elimde kötü adamlardan aşırdığım bir çift silah vardı: güvenlik görevlisinin .40 kalibre ve silahlı adamın 9 milimetrelik tabancası. Sehpanın üzerinde her ikisini de inceliyor, işlevlerine aşina olmaya çalışıyor ve seri numaralarını falan dosyalamayı planlayıp planlamadığımı merak ediyordum. Mouse yanıma oturdu, böğrünü bacağıma dayadı ve ciddi kahverengi gözleriyle silahları tutuşumu izledi.

"Bir şey mi buldun?" Forthill'e sordum.

Bir *bakıma* cevap yazdı. *Güney ve Orta Amerika'da büyük hareketler var. Kızıl Saray'ın üst kademesi ölümlülerle iletişim kurmak için insan hizmetkârlar kullanır. Bu kişilerin çoğu*

son üç gün içinde havaalanlarında görüldü. Hepsi Meksika'ya gidiyor. Chichén Itzá'nın sizin için bir önemi var mı?

. O halde Donar Vadderung'un verdiği bilgiler sağlam görünüyordu. "Evet, öyle."

Forthill başını salladı ve yazmaya devam etti. *O bölgede bir rahip var. Savaşınızda size yardımcı olamaz ama size ve halkınıza sığınak, bakım ve işiniz bittiğinde bölgeden güvenli bir şekilde taşınmanızı sağlayabileceğini söylüyor.*

"Daha oraya varıp varamayacağımızı bilmeden zaferle ayrılışımızı planlamak bela aramak gibi görünüyor," dedim. "Bizi genel bölgeye götürebilirim ama harabelerin değil. Kızıl Saray'ın bölgede kuracağı güvenlik hakkında bulabileceği şeyi bilmem gerekiyor."

Forthill bir an kaşlarını çattı. Sonra da *"Ona soracağım*." diye yazdı. *Ama benim yerime konuşacak birine ihtiyacım var.*

Başımı salladım. "Molly, sen pederle birliktesin. Mümkün olduğunca çabuk biraz uyu. Yoksa yola çıkmadan önce buna fırsat bulamayabilirsin."

Kaşlarını çattı ama beni vazgeçirmeye çalışmak yerine başını salladı. Şiddetli bir ölümle karşılaşmanın, en inatçı ve bağımsız çırağın bile daha iyi düşünmesini sağlaması ne güzel.

Forthill elini kaldırdı. Sonra şöyle yazdı: "*Öncelikle, nasıl olup da tekrar ayağa kalktığınızı bilmem gerekiyor. Dr. Butters yataktan çıkamayacak kadar yaralı olduğunuzu söylemişti.*

"Büyü," dedim sakince, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Forthill bir an bana baktı. Sonra şöyle yazdı: "*Seninle tartışamayacak kadar canım yanıyor. Arayacağım.*

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Başını salladı ve "*Tanrı seninle olsun*" diye

yazdı. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım.

"Peki ya ben?" Butters sordu. Sesinde eşit ölçüde korku ve heyecan vardı.

"Umarım artık yardımınıza ihtiyacımız olmaz," dedim. "Yine de hazırda bekleseniz iyi olurdu. Her ihtimale karşı."

"Doğru," dedi Butters başını sallayarak. "Başka ne var?"

Bir elimi sıktım ve ona yatağının altında saklanmasının daha iyi olacağını söyleme dürtüsüne direndim. O bunu zaten biliyordu. Ayılarla dolu bir ormandaki bir tavşan kadar korkmuştu ama yardım etmek istiyordu. "Sanırım Peder Forthill'in bir arabası var. Evet, Peder?"

Bir şeyler yazmaya başladı, sonra karaladı ve elini basit bir başparmak işaretiyle uzattı.

"Onlarla kal," dedim. Her iki silaha da şarjör taktım, tetiği çektiğimde patlayacaklarından emin olacak kadar iyi tanıdığımdan emindim. "Forthill'in işi biter bitmez onu bir acil servise götürün."

"Acil ," dedi Butters. "Kontrol et."

Forthill kaşlarını çattı ve şöyle yazdı: "*Saldırganı polise teslim etmememiz gerektiğinden emin misiniz?*

"Hayatta hiçbir şey kesin değildir baba," dedim ayağa kalkarak. iki cebinden birine silahımı soktum. "Ama polis bu işe karışırsa, bir sürü soru soracak ve her şeyi çözmeye çalışmak için uzun zaman harcayacaklar. O kadar zaman ayıramam."

Bu silahlı adamın yetkililere gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?

"Ve onlara ne söyleyeceksin?" diye sordum. "St. Mary's'den bir rahip tarafından sokaktan kaçırıldığını mı? Onu dövdüğümüzü ve yasadışı silahını aldığımızı mı?" Başımı salladım. "Polislerin işe karışmasını o da bizim kadar istemiyor. Bu onun için bir işti. Eğer serbest kalacağı anlamına geliyorsa, bize itiraf etmek için bir anlaşma yapacaktır."

Ve bir katilin serbest kalmasına izin mi vereceğiz?

"Bu kusurlu bir dünya baba," dedim. "Öte yandan, iyi kalpli yaşlı kadınları ve köpek yavrularını öldürmek için profesyonel katiller tutmazsınız. Bu adamın randevulaştığı insanların yeraltı dünyasının tipleri - bunu garanti ederim - çoğunlukla devletin kanıtlarını kendi örgütlerine çevirecek olanlar. Er ya da geç içlerinden birinin şansı gidecek ve artık kiralık katil olmayacak."

Kılıçla yaşa, kılıçla öl, diye yazmış Forthill. "Aynen öyle."

Başını salladı ve hareket onu rahatsız ettiği için yüzünü buruşturdu. *Böyle bir adama yardım etmek zor olacak.*

. "Bu asil bir duygu peder, ama onun gibi bir adam yardım istemez. Buna gerek görmüyor." Omuz silktim. "Bazı adamlar öldürmekten zevk alır."

Kaşlarını sertçe çattı ama herhangi bir yanıt yazmadı. Tam o sırada biri kapıya vurdu ve Sanya kapıyı açıp başını içeri soktu. "Dresden," dedi Şövalye, "uyandı."

Ben ayağa kalktım, Mouse da benimle birlikte kalktı. "Güzel. Belki de şu aramalara başlamalısın, peder."

Forthill başını sallamak yerine beni bir kez daha onayladı. Fare arkamda kıpırtısız dururken dışarı çıktım ve Sanya'yla birlikte misafirimizle konuşmak üzere malzeme dolabına gittim.

Blok halindeki kiralık katil tahtanın üzerinde yatıyordu, tahtaya bağlanmıştı ve koli bandından bir koza içinde daha da sabitlenmişti.

"Onu ayağa kaldır," dedim.

Sanya da öyle yaptı silahşoru, arkalığı ve her şeyiyle birlikte oldukça rahat bir şekilde kaldırıp hafif bir açıyla duvara yasladı.

Silahlı adam sakin gözlerle beni izledi. Kurduğumuz küçük katlanır kart masasından bir cüzdan aldım ve açtım. "Steven Douglas," ruhsattan okudum. "Bu sen misin?"

"Stevie D," dedi.
"Adınızı duymuştum," dedim. "Birkaç yıl Torelli'de oynamıştınız." Çok hafifçe gülümsedi. "Torelli diye birini tanımıyorum."
"Evet, tahmin etmiştim," dedim. "O nasıl?" Stevie D sordu. "Kim?"
"Küçük adam."
"İyi," dedim. "Yelek giyiyorum."
Stevie D başını salladı. "Güzel."
Bir kaşımı kaldırdım. "Profesyonel katil birini öldürmediği için mutlu mu?"
"Ona karşı bir şeyim yoktu. Onun için para almıyordum. Yapmak istemiyorum yanlış adama vurduğu için. Hiç profesyonelce değil. Ama senin hakkında duyduğum her şey, atış için oyalanmamam gerektiğini söylüyordu, bu yüzden onu yoldan çekmem gerekiyordu."
"Stevie," dedim, "bu birkaç farklı şekilde olabilir. En basiti, bana seni kimin işe aldığını söylersin, ben de gitmene izin veririm."
Gözleri kısıldı. "Polis yok mu?"
Bir elimle onun bağlı halini işaret ettim. "Her tarafın polis olmasını istiyor gibi mi görünüyoruz? Dökülürsen bandı çıkarır çıkarmaz serbest kalırsın."
Bir an için bunu düşündü. Sonra "Hayır." dedi. "Hayır mı?"
Omuz silkmek anlamına gelebilecek bir hareket yaptı. "Bunu senin için yapsaydım, bir daha asla çalışmayabilirdim. Bir müteahhit müşterileri hakkında kişisel bilgi verinsanlar tedirgin olur. Uzun vadeli düşünmeliyim."
Başımı salladım. "Buna saygı duyabilirim. Bir pazarlığı onurlandırmak falan." Hafifçe homurdandı.
"Öyleyse ikinci seçeneğe geçebiliriz. Gidip Marcone'yi arayacağım. Ona olanları anlatacağım. Seninle konuşmak isteyip istemediğini soracağım Stevie. Eminim o da kendi bölgesinde kimin mal aldığını bilmek isteyecektir. Bunun uzun vadeli üretkenliğiniz üzerinde bir etkisi olacağını düşünüyorsunuz?"
Stevie'nin sinirleri bozuldu. Dudaklarını yaladı. "Um," dedi. "Üçüncü seçenek nedir?"
Sanya bir adım öne çıktı. Stevie D'ye gülümseyerek baktı, arkalık tahtasını fazla zorlanmadan yerden kaldırdı ve en kısık sesiyle ve en kalın Rus aksanıyla, "Bu tahtayı kaldırıyorum, ikiye bölüyorum ve her iki yarısını da yakma fırınına atıyorum," dedi.
Stevie D aniden bir eşek arısı yuvasının yakınında oturduğunu fark eden ve çığlık atarak kaçmamak için umutsuzca çabalayan bir adama benziyordu. Dudaklarını tekrar yaladı ve "Hakkında duyduklarımın yarısı Marcone'nin seni öldürmek istediğini, ondan nefret ettiğini söylüyor. Diğer yarısı ise bazen onun için çalıştığını söylüyor. Öldürülmesi gerektiğini düşündüğü insanları öldürüyormuşsun."

"Senin yerinde olsam söylentilere pek kulak asmazdım Stevie," dedim.
"Hangisi?" diye sordu.
"," dedim. "Bana hiçbir şey söyleme."
Sanya onu tekrar yere bıraktı. Beklentiyle ona bakıyordum. "Tamam,"
dedi sonunda. "Bir ."
"Kadın, ha. Kim?"
"İsim yok. Nakit
ödedi." "Onu tarif et."
Stevie başıyla onayladı. "Beş-dokuz yaşında, uzun bacaklı, kahverengi gözlü," dedi. "Biraz kaslı, belki elli kiloydu. Uzun, siyah saçlı. Yüzünde ve boynunda dövmeler vardı."
Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı.
Kalbimde aniden kopan fırtınayı bastırmak için kafamın içindeki tüm kapıları ve pencereleri kapattım. Odaklanmam gerekiyordu. Ani duygu dalgasının net düşünme yeteneğimi boğmasına izin veremezdim.
Elimi cebime attım ve kendi cüzdanımı çıkardım. Susan'ın bir resmini o kadar uzun süre orada saklamıştım ki, çıkardığımda resmin bazı renkleri plastik kılıfa yapışmıştı. Ona resmi gösterdim.
Tetikçi gözlerini kıstı ve başını salladı. "Evet," dedi. "Bu o."

Bölüm

Otuz üç

("Bana detayları ver," dedim sessizce.

"Burada olacağını söyledi. Bana yirmi bin önden verdi, yirmi daha fazlası teslimat onaylanana kadar emanette tutuldu."

Fare yumuşak, rahatsız edici bir ses çıkardı ama bu asla bir sızlanmaya dönüşmedi.

Oturmuş dikkatle yüzümü izliyordu.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Dün gece."

Bir ona baktım. Sonra Stevie'nin cüzdanını katlanır kart masasına geri attım ve "Onu serbest bırak. Kapıya kadar yürü."

Sanya hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir iç geçirdi. Sonra bir bıçak çıkardı ve Stevie'yi kesmeye başladı.

Başımı öne eğmiş, öfkeyle düşünerek koridordan aşağıya, oturma odasına doğru yürüdüm.

Susan beni öldürmesi için bir tetikçi tutmuştu. Neden?

Yürümeyi bıraktım ve bir duvara yaslandım. Neden beni öldürmesi için birini tutsun ki? Ya da daha da önemlisi, beni öldürmesi için neden bir *tetikçi tutsun* ki? Neden başarı şansı daha yüksek olan birini değil?

Kabul etmek gerekir ki, bir silahlı adam avlanırsa bir büyücüyü bile öldürebilir.

Ama tabancaların güvenilir olabilmesi için tehlikeli derecede kısa mesafelerden ateşlenmesi gerekiyordu ve Stevie D'nin yüzsüz bir tabanca uzmanı olarak ünü vardı. Bu, büyücünün kötü bir şeyin geldiğini görmek için daha fazla zamanı olacağı anlamına geliyordu, sadece yüksek güçlü bir tüfek mermisi göğsüne isabet ettiğinde uyarılmak yerine ve aceleci savunma büyüsüyle karşılık vermek daha kolay olacaktı. Bu pek de ideal bir yaklaşım değildi.

Susan ölmemi isteseydi, için anlaşmaya varmasına gerek kalmazdı. Beni yalnız yakalamak için bir bahane ve bizi birbirimize çok yaklaştıracak başka bir bahane yeterli olurdu. Ve ben bunun olacağını asla tahmin edemezdim.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Stevie'ye yalancı diyebilirdim ama

onun olduğunu düşünmedim. Söylediklerine inandığından emindim.

Yani. Ya Stevie yalan söylüyordu ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptaldım ya da doğruyu söylüyordu. Eğer yalan söylüyorsa, onu ne tür bir sıcak suya düşünürsek, o da bir aptaldı. Onlardan biri olduğunu düşünmüyordum. Eğer doğruyu söylüyorsa, bunun anlamı . . .

Bu ya Susan'ın beni öldürmesi için gerçekten birini tuttuğu ya da Susan gibi görünebilecek birinin Stevie D. ile iş yaptığı anlamına geliyordu. Susan beni öldürmesi için birini tuttuysa, neden özellikle bu adam? Neden bunu şansı hiç de az olmayan birini tutmuştu? Bu daha çok Esteban ve Esmerelda'nın bulabileceği türden bir şeydi.

Bu çok daha işe yaradı. Esmerelda'nın mavi ve yeşil gözleri Stevie'nin Bay Snuffleupagus tarafından işe alındığını hatırlamasını sağlayabilirdi, eğer istediği . Ama beni nerede bulacağını nereden bilebilirdi ki? Mouse'a fark ettirmeden Sanya'yı evimden kiliseye kadar takip etmeyi bir şekilde başarmışlar mıydı?

Susan ve Martin hangi cehennemdeydi? Buraya gelmek için fazlasıyla zamanları vardı. Peki neden gelmemişlerdi?

Birisi bana oyun oynuyordu. Eğer bu sorulara cevap bulmaya başlamazsam, bunun dönüp dolaşıp hayal edebileceğim en kötü anda beni kıçımdan ısıracağına dair kötü bir his vardı içimde.

Tamam o zaman.

Sanırım bu, gidip bazı cevaplar alma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

* * *

Benim çevremde çalışıyorsanız paranoya hayatta kalmak için bir özelliktir. Size boş zamanlarınızda yapacak şey verir, asla gerçekleşmeyecek saçma sorunlara çözümler üretir. Ancak bunlardan biri gerçekleşirse, o zaman kendinizi fazlasıyla haklı hissedersiniz.

Örneğin, elimde odak noktası olarak kullanabileceğim bir nesne ya da eşyası olmayan birini Chicago'da nasıl takip edebileceğimi bulmak için birkaç saatten fazla zaman harcamıştım. Temel takip büyüsü tamamen takip etmek istediğiniz kişinin bir örneğine sahip olmanıza bağlıdır. Saç, kan ve tırnak kırpıntıları olağan şeylerdir. Ama diyelim ki bunlardan hiçbirine sahip değilsiniz ve yine de birini bulmak istiyorsunuz. Elinizde o kişiye ait bir örnek varsa, kıyafetinden koparılmış bir parça, iç çamaşırından yırtılmış bir etiket, her neyse, o kişiyi bu şekilde de bulabilirsiniz.

Ama diyelim ki işler çok yoğun ve çılgınca ve birisi evinizi ve laboratuvarınızı yaktı ve hala birini takip etmeniz gerekiyor.

İşte o zaman iyi ve net bir fotoğrafa ihtiyacınız olur. Ve minyonlara. Bir dalkavuk. Tercihen fahiş ücretler talep etmeyenler.

St. Mary's'den iki blok ötede bir Pizza 'Spress var. Sanya ve ben doğruca oraya gittik. Ben sipariş verdim.

Elimde dört kutu pizzayla küçük dükkândan çıkarken Sanya, "Bunun bize nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum," dedi.

"Sen tüm sorunlarını basit yollardan çözmeye alışkınsın," dedim. "Kapıyı kır, şeytani görünen herkesi doğra, ihtiyacı varmış gibi görünen herkesi kurtar. Öyle mi?"

"Her zaman bu kadar basit değil," dedi Sanya, oldukça sert bir sesle. "Bazen de silah kullanıyorum."

"Bunun için sizi alkışlıyorum, çok ilerici," dedim. "Ama asıl mesele şu ki, işinizi doğrudan yapıyorsunuz. Nereye gideceğinizi hemen hemen biliyorsunuz ya da size yol gösteriliyor ve bundan sonra işinizi halletmek size kalıyor."

"Da," dedi Sanya biz yürürken. "Sanırım."

"Benim işim de aynı sayılır," dedim. "Kimsenin bana yol göstermemesi dışında."

"Nereye gideceğini bilmen gerekiyor," dedi Sanya.

"Evet."

"Ve rehberlik için dört büyük pizzaya danışacaksın." "Evet," dedim.

İri adam bir an kaşlarını çattı. Sonra, "Sanırım burada İngilizceden akıl sağlığına pek iyi tercüme edilemeyen bir mizah var," dedi.

"Emirlerini bir baş melekten alan kutsal kılıçlı, agnostik Haç Şövalyesi'nden bunu duymak oldukça zengin," dedim.

"Gabriel bir tür uzaylı varlık olabilir," dedi Sanya sakince. "Bu şeyin değerini değiştirmez - ne benim için ne de koruduğum kişiler için."

"Kim," dedim, tek kelimeye sığdırabildiğim kadar Rus aksanıyla. "Birisi İngilizce pratiği yapıyormuş."

Sanya, benden birkaç santim daha uzun olmama rağmen bir şekilde burnunun ucuyla bana bakmayı başarmıştı. "Ben sadece düzgün bir insan gibi davranmak için ruhani bir inancın yazılı kurallarına ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

"Sen benden çok daha acayipsin dostum," dedim bir ara sokağa girerken. "Ve ben pizzayla konuşurum."

Dört pizza kutusunu yan yana duran dört çöp kutusunun üzerine yerleştirdim ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. Öğle yemeği arası yaklaşıyordu ve yapmak üzere olduğum şey için en uygun zaman değildi ama işe yaraması . geldiğince sokağın yukarısına ve aşağısına bakmak için döndüm, bir nefes aldım ve sonra bir şey hatırladım.

"Hey, Sanya. Parmaklarını kulaklarına mı

soktun?" İri Rus bana baktı. "Ne?"

"Parmakların," dedim bütün parmaklarımı oynatarak, "kulaklarında." Benimkini işaret ettim.

"İngilizce pratiği yapan biri olduğum için kelimeleri anlıyorum tabii ki. Neden?"

"Çünkü pizzaya bir şey söyleyeceğim ve senin bunu duymanı istemiyorum."

Sanya gökyüzüne tek ve uzun bir bakış attı. Sonra içini çekti ve parmaklarını kulaklarına götürdü.

Ona bir başparmak işareti yaptım, arkamı döndüm, ellerimi ağzımın etrafında birleştirdim, böylece kimse dudaklarımı okuyamayacaktı ve bir ismi mırıldanmaya başladım, tekrar tekrar, her bir ifade benim irademle aşılanmıştı.

İsmi sadece bir düzine kez tekrarlamak zorunda kaldım, sonra tepemde bir gölge titreşti ve avcı şahin büyüklüğünde bir şey gökyüzünden düştü, bulanık kanatları uğuldadı ve yaklaşık iki metre önümde asılı kaldı.

"Bozhe moi!" Sanya kekeledi ve konuşmasını bitirdiğinde *Esperacchius* kılıfının yarısına .

"Bu ifadeyi kullanmanızda gerçek bir ironi var, ey Belki'nin Şövalyesi" demekten kendimi alamadım.

"Devam et!" diye tiz bir ses yükseldi, helyum üzerindeki bir Shakespeare oyuncusu gibi. "Kılıcını çek, düzenbaz, ve kimin binlerce küçük kesikten kan kaybından öleceğini *göreceğiz*!"

Sanya ağzı açık, kılıcının bir kısmı hâlâ kınında olduğu halde öylece duruyordu. "Bu ..." Sanki biri burnuna yumruk atmış gibi salladı. "Bu ... bir *domovoi, da*?"

Söz konusu küçük peri yaklaşık on beş santim boyundaydı, omuzlarından çıkan yusufçuk sineğinin bulanık kanatları ve lavanta rengi karahindiba tüyü gibi bir tutam saçıyla ince, atletik bir genç olarak görünüyordu. Üzerinde birinin eski tip G.I. Joe bebeğinden çalınmış gibi görünen giysiler, kolları çıkarılmış ve kanatları için delikler açılmış zeytin yeşili bir tulum vardı. Üzerinde, çoğu kongre rozetlerinden alınmış gibi görünen naylon kayışlara bağlı bir dizi silah taşıyordu. Yanında uzun bir kılıç şeklinde bir mektup açacağı ve sırtında da birbirinin çaprazlanmış iki tane daha mektup açacağı taşıyordu. Mektup açacağı setini ona geçen Noel'de vermiş, yarısını yedek silah olarak güvenli bir yerde saklamasını tavsiye etmiştim.

"Domovoi?" diye bağırdı küçük peri, öfkeyle. "Oh, hayır, yapmadın!"

"Sakin olun Tümgeneral," dedim. "Sanya, bu Tümgeneral Toot-toot Minimus, ev muhafızlarımın kaptanı. Toot, bu benim yanımda tehlikelerle yüzleşen nimet yoldaşım Haç Şövalyesi Sanya. O iyi."

Peri öfkeyle titredi. "O bir Rus! Ve bir *domovoi* ile bir *polevoi* arasındaki farkı iki adım gördüğünde bile anlayamıyor!" Toot-toot, kule gibi yükselen Şövalye'ye parmağını sallayarak Rusça dizi kelime söyledi.

Sanya önce şaşkınlıkla dinledi ama sonra gözlerini kırpıştırdı, kılıcını kaydırdı ve iki elini havaya kaldırdı. Kulağa kasvetli ve çok resmi gelen bir şey söyledi ve ancak o zaman Toot'un öfkesi azalır gibi oldu. Sanya'ya doğru kulağa sert gelen bir iki kelime daha söyledi, çenesine "*İşte böyle"* diye bağıran bir fiske vurdu ve bana döndü.

"Toot," dedim. "Nasıl oluyor da Rusça konuşabiliyorsun?"

Bana göz kırptı. "Harry," dedi, sanki bu sorunun anlamı yokmuş gibi, "sadece *konuşuyorsun*, değil mi? Yani, hadi ama." Bana resmi bir selam verdi ve "Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?" dedi.

Ona biraz daha yakından baktım. "Neden yüzünün yarısı maviye boyanmış?" "Çünkü biz artık Kış'ız, efendim!" Toot söyledi. Gözleri birkaç kez yana ve aşağıya kaydı. "Ve... diyelim ki, bu yemek yememiz gerektiği anlamına gelmiyor pizza soğuk, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedim.

Toot rahatlamış görünüyordu. "Oh. Güzel. Um. Ne hakkında konuşuyorduk?" "Senin için bir işim var," dedim, "ve yardım edebileceğin herkes için." I pizzaya başını salladı. "Standart fiyatlar."

Toot selam vererek, "Çok iyi, efendim," dedi. Gözleri tekrar aşağı kaydı. "Belki de birileri pizzayı kontrol etmeli. Bilirsiniz işte. Zehir ve benzeri şeyler için. Biri tebaanızı zehirlerse çok kötü görünür, bilirsiniz."

Ona şüpheyle baktım. Sonra parmağımı kaldırdım ve dedim ki, ". *Bir* parça. Ve sonra- Ack!"

Toot pizza kutusuna bir fok balığını avlayan büyük beyaz bir köpekbalığı gibi vurdu. Kutuya çarptı, parlak bir kılıç kutunun üstünü kesti. Sonra en büyük parçayı ele geçirdi ve büyük bir istekle yemeye başladı.

Sanya ve ben orada öylece durduk, büyülenmiştik. Bir adamın küçük bir araba büyüklüğünde bir pizza dilimini yemeye izlemek gibiydi. Parçalar havaya uçuyor ve bıçağına saplanıyordu. Sos her yere bulaşmıştı ve bu bana Taş Masa'ya dair korkunç bir anımsama yaşattı.

"Harry?" Sanya sordu. "İyi misin?"

"Yakında olacağım," dedim.

"Bu yaratık size hizmet mi ediyor?" Sanya sordu.

"Bu ve yaklaşık yüz tane daha küçük. Ve bunun beş katı kadar da arada bir çağırabileceğim yarı zamanlı çalışan var." Bunu düşündüm. "Bana hizmet etmelerinden ziyade, hepimizin hoşuna giden bir iş anlaşmamız var. Zaman bana yardım ediyorlar. Onlara normal pizza veriyorum." Sanya, "Ki buna bayılıyorlar," dedi.

Toot tek topuğunun üzerinde baş döndürücü, keyifli bir daire çizerek döndü ve karnını alabildiğine dışarı çıkararak, son derece bilinçsiz bir coşkuyla sırt üstü düştü. Bir süre orada yattı, mutlu, guruldayan sesler çıkardı.

"Şey," dedim. "Evet."

Yüzü ayık olmasına rağmen Sanya'nın gözleri dans ediyordu. "Sen bir uyuşturucu satıcısısın.

Küçük perilere. Utanç
verici."
Homurdandım.
"Kış hakkında ne demişti?" Sanya sordu.
"Harry yeni Kış Şövalyesi!" Toot-toot mırıldandı. "Bu harika bir şey! Eski Kış Şövalyesi çoğunlukla oturup işkence görüyordu. Hiç maceraya *falan* ." Durakladı ve ekledi, "Delirmeyi saymazsanız tabii, sanırım."
"Toot," dedim. "Kış Şövalyesi olayını düşük profilli tutmaya çalışıyorum."
"Tamam," dedi Toot. "Neden?"
Küçük periden Sanya'ya baktım. "Bak, ben, uh . . . Bu kişisel bir mesele, tamam mı?"
Toot gururla, "Çünkü Faerie'deki her yaratık töreni görebildi," dedi. "Mab bundan emin oldu! Tüm akarsulara, göletlere, göllere, su birikintilerine ve her küçük su damlasına yansıdı!"
Ne bilemez bir halde şişmiş periye baktım. "Um," dedim. "Oh. Ne kadar ... çok, çok rahatsız edici."
"Mab'ı öptüğünde canın acıdı mı?" Toot sordu. "Çünkü her zaman dudaklarının yanacak kadar soğuk göründüğünü düşünmüşümdür. Kışın sokak lambaları gibi!" Toot aniden doğrulup gözlerini kocaman açtı. "Ooooooh. Noel şovundaki gibi *dilin* ona mı yapıştı?"
"Tamamyyyy," dedim zoraki bir neşeyle, ellerimi çırparak. " ama çok kişisel. Um. İş. Senin için bir işim var."
Toot-toot ayağa fırladı. Midesi çoktan normal boyutuna doğru daralmaya başlamıştı. "Evet, efendim!"
Hepsini hangi cehenneme koydu? Demek istediğim, bu kadar çok pizza yemesi ve sonra da ... ... *mümkün değildi*. Başımı salladım. Şimdi zamanı değildi.
Susan'ın fotoğrafını çıkardım. "Bu insan Chicago'da bir yerde. Onu bulmak için adamlarınıza ihtiyacım var. Muhtemelen yanında onunla aynı boyda, sarı saçlı bir insan ."
Toot tekrar kanatlarını açtı ve resme doğru zum yaptı. Resmi aldı ve bir kol uzunluğunda tutarak inceledi ve bir kez başını salladı. "Bunu diğerlerine göstermek için alabilir miyim lordum?"
"Evet," dedim. "Yine de dikkatli ol. Onu geri istiyorum."
"Evet, !" Toot dedi. Kılıcını bir salladı, kınına soktu ve Ekim göğüne doğru hızla yükseldi.
Sanya sabit bir şekilde bana
bakıyordu. Öksürdüm. Bekledim.
"Yani," dedi. "Mab."
Cevap olarak belli belirsiz
homurdandım. "Bunu sen
vurdun," dedi Sanya.
Ona bakmadım. Yüzüm kızarmıştı.

"Sen"- burnunu kıvırdı, hafızasını yokladı-"o kıça dokundun. Muhtemelen çok fiyakalıydı."

"Sanya!"

Alçak sesle, yuvarlanarak güldü ve başını salladı. "Onu bir kez gördüm.

Mab.

Kelimelerle anlatılamayacak

kadar güzel." "Evet," dedim.

"Ve tehlikeli."

"Evet," dedim vurgulayarak.

"Ve sen de artık onun şampiyonusun," dedi.

"Herkes bir şey olmak zorunda, değil mi?"

Başını salladı. "Şaka yapıyorum. Güzel. Bu mizah anlayışına ihtiyacın

olacak." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o soğuk, Dresden. Zaman'ın unuttuğu kötü sırları biliyor. Ve eğer seni Şövalyesi olarak seçtiyse, senin için bir planı var demektir." Yavaşça başını salladı. "Mümkün olduğunca gül. İşler kötü gittiğinde kendini öldürmeni engeller. Bu ve votka."

"Bu bir çeşit Rus atasözü mü?" Ben sordum.

"Geleneksel halk danslarını gördünüz mü?" Sanya sordu. "Onları içinde bir şişe votka olan biri tarafından yapıldığını hayal edin. Bol bol kahkaha atarsınız ve bir gün daha hayatta kalırsınız." Omuz silkti. "Ya da boynunuzu kırarsınız. Her iki durumda da ağrı kesici."

Konu acımasız olmasına rağmen sesi neredeyse neşeli geliyordu. Daha fazla değilse bile.

Beni vazgeçirmeye bekliyordum. Ya da en azından aptal olduğum için beni azarlamasını. İkisini de yapmadı. Sanya'nın kişiliğinin bir parçası ve ayrılmaz bir parçası olan korkunç şeyleri sakin bir şekilde kabullenmek vardı. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, hiçbir şeyin onu gerçekten korkutacağını sanmıyordum. Başına gelen kötü şeyleri kabullenir ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

Muhtemelen orada bir yerlerde benim için bir ders vardı.

Ona güvenmeye karar vermeden önce bir süre sessiz kaldım. "Önce ben kızımı kurtaracağım," dedim. "Anlaşma buydu."

"Ah," dedi. Düşünüyor gibiydi ve başını salladı. "Bu makul."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

İki kaşını da kaldırdı. "Çocuk senin kanından, değil mi?" Başımı

salladım ve sessizce "Öyle" dedim.

Sanki daha fazla araştırmaya gerek olmayan, apaçık bir gerçekmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Korkunç kaderlere bakılırsa, bu iyi bir kader," dedi. "Buna değer. Küçük kızını kurtar." Omzuma vurdu. "Eğer iğrenç bir canavara dönüşürsen ve seni öldürmek için gönderilirsem, bunu hatırlayacağım ve sana duyduğum saygıdan dolayı bunu olabildiğince acısız yapacağım."

Şaka yaptığını biliyordum. Sadece hangi kısmında şaka yaptığını

anlayamadım.

hakkında. "Uh," dedim. "Teşekkürler."

"Önemli bir şey değil," dedi. Beş dakika daha sessizce durduktan sonra kaşlarını çatarak diğer pizza kutularına baktı ve "Bunların geri kalanı için bir amaç var mı-" diye sordu.

Kuşlar filminden bir sahne sokağın üzerine çöktü. Kanat çırpan bir rüzgâr esiyor ve yüzlerce küçük figür pizzaların üzerine düşüyordu. Arada bir Pizza Lordu'nun birini görüyordum, sırtlarına bağladıkları turuncu plastik kutu bıçaklar sayesinde tanınabiliyorlardı. Diğerleri pırıltılar ve renk cümbüşleri içinde geçip gidiyordu, gün ışığıyla silikleşmişlerdi ama yine de güzeldiler. Çok sayıda Küçük Halk vardı. Bunu gece yapıyor olsaydım, nöbet falan geçirebilirdim.

Küçük Halk pizzaya bayılır. Hayal gücünü zorlayacak kadar yoğun bir tutkuyla severler. Bir pizzanın yenilip yutulmasını izlemek, o eski İkinci Dünya Savaşı silah kamerası makaralarında bir uçağın havada parçalanmasını izlemeye benzerdi. Parçalar bir oraya bir buraya savrulur ve sonra aniden bir telaşla, her biri onu ele geçiren peri tarafından taşınarak her yere uçardı.

Üç dakikadan az bir sürede bitti. Cidden.

Nereye *koymuşlar*?

Toot gelip önümde durdu ve ağzına bir avuç pizza attı. Yuttu ve selam verdi.

"Evet, Tümgeneral?" Ben sordum.

Toot, "Onu buldum, efendim," diye rapor verdi. "O bir tutsak ve tehlikede."

Sanya ve ben birbirimize baktık.

"Nereye?" Ona sordum.

Toot, hâlâ tek parça olan resmi ve her biri kendi ip yumağı şeklinde kıvrılmış iki tutam siyah saçı minik ellerinde sıkıca tuttu. "Kafasından iki saç teli, efendim. Ya da eğer sizin için de uygunsa, sizi oraya götürebilirim."

Sanya etkilenmiş bir ifadeyle başını biraz geriye çekti. "Onu buldular mı? Bu kadar çabuk mu?"

"İnsanlar Küçük Halk'ı hafife alıyor," dedim sakince. "Sınırları dahilinde, bilgi almak için bildiğim diğer her şey kadar iyiler ya da onlardan daha iyiler ve Chicago'da ara sıra bana yardım etmeye istekli olan bir *sürü* var."

"Pizza Lordunu selamlayın!" Toot-toot tiz sesle bağırdı.

"Pizza Lordu'nu selamlayın!" diye cevap verdi görünürde hiçbir kaynaktan gelmeyen bir dizi boru sesi. Küçük Halk istediği zaman görünmez olabiliyor.

"Tümgeneral Minimus, böyle devam edersen seni orgeneral yapacağım," dedim.

Toot dondu kaldı. "Neden? Bu kötü bir şey mi? Ben ne ki?"

"Bu iyi, Toot. Bu bir tümgeneralden daha yüksek."

Gözleri büyüdü. "*Daha yükseği* mi var?"

"Evet, kesinlikle. Ve sen en tepeye giden hızlı yoldasın." Saçları ondan aldım ve dedim ki, "Arabayı alacağız. Bizi ona götür, Toot."

"Evet, efendim!"

"Güzel," dedi Sanya sırıtarak. "Artık nereye gideceğimizi biliyoruz ve kurtaracak birileri var. Bu kısmı nasıl yapacağımı biliyorum."

Bölüm

Otuz dört

("Kuşkusuz," dedi Sanya birkaç dakika sonra, "normalde Federal Soruşturma Bürosu'nun merkez binalarına baskın yapmam. Ve içinde Hem güpegündüz."

Toot'un bizi yönlendirdiği FBI'ın Chicago ofisinin bir blok aşağısına park etmiştik, gösterge panelinin üzerine çömelmiş ve Sanya'nın neden karada giden eski minivan yerine uçabilen arabalardan birini kiralamadığını öğrenmek istiyordu. Toot da "öyle arabalar hayal ürünüdür" cevabını ciddiye almamıştı. Rusça birkaç şey mırıldanmış, bu da Sanya'nın gülümsemesini daha da artırmıştı.

"Kahretsin," dedim binaya bakarak. "Toot? Martin onunla mıydı?" "Sarı saçlı olan mı?" Toot gösterge panelinde bize dönük oturmuş, ayaklarını sallıyordu.

"Hayır, ."

. "Bu benim de hoşuma gitmiyor. Neden birlikte götürülmemişler ki? Kız hangi katta, Toot?"

"Orada," dedi Toot, işaret ederek. Eğildim ve arkasına çömeldim, böylece küçük kolunun uzunluğundan işaret ettiği pencereye bakabildim.

"Dördüncü," dedim. "Tilly'nin benimle konuştuğu yer orasıydı."

Sanya uzanıp minibüsün koltuğunun altına sakladığı yarı otomatik silahını çıkardı ve gözlerini dış aynaya dikerek fişek yatağına bir mermi . "Şirket."

Kel, hafif kilolu, eski püskü paltolu ve döküntü giysili bir serseri, boş gözlerle kaldırımdan aşağı iniyordu ama gerçek olamayacak kadar maksatlı bir şekilde bize doğru ilerliyordu. Kalkan bileziğim hazır bir şekilde ellerini izliyordum, büyük paltosunun altından bir silah çıkarmasını bekliyordum ve birkaç adım uzaklaşana kadar onun Martin olduğunu fark etmedim.

Minibüsün yolcu penceresinin yanındaki kaldırımda durdu ve

yerinde sallanıyordu. Cama vurdu ve yardım gibi elini uzattı. Camı indirdim ve ona "Ne oldu?" diye sordum.

"FBI ayak işlerini yaptı," dedi. "Kiralık arabamızı gizli kimliğime kadar takip ettiler, resmimi çektiler ve televizyona koydular. Sorguladığımız dedektiflerden biri varlığımı doğruladı ve onlara senin evinde görüldüğümü söyledi ve seni almak için geri döndüğümüzde orada bekliyorlardı. Susan kaçabilmem için dikkat dağıtıcı bir şey yaptı."

"Ve onu geride bıraktın, öyle mi?"

Omuz silkti. "Kimliği gerçek ve benimle geldiğini ve benimle görüldüğünü biliyorlar ama bir şey yaptığını kanıtlayamıyorlar. Kızıl Mahkeme'nin aranan teröristlerle ilgili birçok uluslararası listede yer aldığımı görmesini sağlayacak kadar uzun süredir faaliyet gösteriyorum. Yakalanmış olsaydım, ikimiz de götürülmüş olurduk."

. "Ne öğrendin?"

"Kızıl Kral'ın yakın çevresinden son kişiler de bu sabah geldi. Töreni bu gece yapacaklar," dedi. "Gece yarısı ya da biraz sonra, eğer gökbilimcimizin değerlendirmesi doğruysa."

"Kahretsin."

Martin başıyla onayladı. "Bizi oraya ne kadar hızlı götürebilirsin?"

Bir parmağımın ucunu annemin mücevherine dokundurdum ve oraya giden yolu iki kez kontrol ettim. "Bunun doğrudan bir rotası yok. Üç atlama, biri kötü arazide olmak üzere birkaç yürüyüş. Doksan dakikamızı alır ve Chichén Itzá'nın beş mil yakınına varırız."

Martin uzun bir süre bana baktı. Sonra, "Birdenbire tam da gitmemiz gereken yerlere bu kadar hızlı bir ulaşım sağlayabilmenizi çok uygun buluyorum," dedi.

"Kızıl Saray mallarını ley hatlarının kesiştiği bir noktada saklıyordu," dedim, "büyük bir büyü gücüne sahip bir nokta. Chichén Itzá da böyle bir birleşme noktasında, ama çok daha büyük. Chicago hem fiziksel hem de metafiziksel olarak bir kavşak noktasıdır. Şehirde ya da yirmi beş mil içinde düzinelerce birleşme noktası var. Nevernever'da bildiğim rotalar çoğunlukla izdihamdan izdihama uzanıyor, yani Chicago'nun pek çok yere doğrudan giden bir rotası var."

Sanya ilgili bir ses çıkardı. "Dallas ya da Atlanta'daki havaalanları gibi. Ya da burada. Seyahat bağlantı

noktaları." "Aynen öyle."

Martin başını ama bana inanmış ya da inanmamış gibi görünmüyordu. "Bu bize dokuz saatten biraz daha fazla zaman verir," dedi.

"Kilise bize Chichén Itzá'daki yerel güvenlik hakkında bilgi vermeye çalışıyor. Benimle Meleklerin Aziz Meryem'inde buluş." Ceplerimden çıkardığım bozuk paraları ona uzattım. "Onlara Harry Dresden'in senin Stevie D olmadığını söylediğini söyle. Oradan ayrılacağız."

"Sen . ." Başını hafifçe salladı. "Kiliseden yardım mı aldın?"

"Lanet olsun, dostum. Beni gezdiren bir Haç Şövalyesi var."

Sanya homurdandı.

Martin Sanya'yı biraz irileşmiş gözlerle inceledi. "Anlıyorum." salladığında içine belli bir enerji girmiş gibiydi ve ne hissettiğini çok iyi biliyordum - duygularında olumlu bir yükseliş, sadece ölümün kesin olmadığını değil, zaferin gerçekten mümkün olabileceğini anlamanın getirdiği bir elektrik.

Umut doğanın bir gücüdür. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Martin başını salladı. "Peki ya Susan?"

"Onu dışarı çıkaracağım," dedim.

Martin başını eğerek bir kez daha selam verdi. Sonra derin bir nefes aldı ve basitçe, "Teşekkür ," dedi. Döndü ve paralarını tutarak sarhoş bir halde sendeleyerek uzaklaştı.

"İyi bir benziyor," dedi Sanya. Burun delikleri biraz alevlendi. "Yarı vampir mi dediniz? Aziz Giles Kardeşliği?"

"Evet, Susan gibi. Susan gibi." Martin'in Chicago'nun öğle yemeği trafiğinde kayboluşunu izledim ve "Ona güvendiğimden emin değilim" dedim.

"Duyguların karşılıklı olduğunu söyleyebilirim," dedi Sanya. "Bir adam Martin'inki gibi bir hayat yaşadığında, kimseye güvenmemeyi öğrenir."

Suratımı ekşiterek homurdandım. "Mantıklı olmayı bırak. Ondan hoşlanmamak hoşuma gidiyor." Sanya kıkırdadı ve "Ee, şimdi ne olacak?" dedi.

Silahları pardösümün ceplerinden çıkardım ve minibüsün yolcu koltuğunun altına yerleştirdim. "Sen St. Mary's'e geri dön. Ben gidip Susan'ı alacağım ve seninle orada buluşacağım."

Sanya kaşlarını kaldırdı. "Onu oradan mı aldın?" "Elbette."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra omuz silkti. "Tamam. Sanırım bu senin cenazen, değil mi?"

Sertçe başımı salladım. *"Da."*

* * *

Binaya girdim ve metal dedektörlerinden geçtim. Bip sesi çıkardılar. Durdum ve tüm yüzükleri ve kalkan bileziği plastik bir küvete attım, sonra tekrar denedim. İkinci seferde beni telaşlandırmadılar. Eşyalarımı geri aldım ve katın ortasındaki danışma masasına benzeyen bir istasyona doğru yürüdüm. Beni özel olarak tanıtan kartlarımdan birini çıkardım. Onlardan sadece yarım düzine kalmıştı. Geri kalanı ofisteki çekmecemde duruyordu. "Ajan Tilly ile mevcut soruşturması hakkında konuşmam gerekiyor."

Masanın arkasındaki kadın başıyla , Tilly' ofisini aradı ve beni görüp göremeyeceğini sordu. Bir kez başını salladı ve "Evet efendim" dedi ve gülümseyerek

Ben. "Ziyaretçi kartına ihtiyacın olacak. Buyurun. Lütfen her zaman takılı olduğundan emin olun."

Rozeti aldım ve iliştirdim. "Teşekkürler. Ne biliyorum." "Dördüncü kat,"

dedi ve arkamdaki sıradaki kişiye başıyla işaret etti.

Asansörlere doğru yürüdüm, dörde kadar çıktım ve sorgu odasının tam karşısında olduğu anlaşılan Tilly'nin ofisine doğru yürüdüm. Ufak tefek, şık ve hızlı görünümlü Tilly kapıda durmuş, manila klasör içindeki bir dosyaya bakıyordu. Dosyayı kapatıp kolunun altına sıkıştırmadan önce iç kapağına Susan'ın bir resminin yapıştırılmış olduğunu görmeme izin verdi.

"Yani," dedi, "Bay Bilinen Ortak. Çok da iyi oldu. Zaten seninle tekrar konuşmam gerekiyordu."

"Bu hafta popüler bir adamım," dedim.

"Bana mı söylüyorsun," dedi Tilly. Kollarını kavuşturdu, kaşlarını çattı. "Yani, sahte bir kimlik kullanan gizemli bir adam tarafından, havaya uçan bir binanın hemen dışında kiralanmış bir araba bulduk. Susan Rodriguez adındaki bu uzun bacaklı güzelin onun şirketinde görüldüğüne dair iki yerel hafiyenin yeminli ifadesini aldık. Elimizde Harry Dresden'e ait bir Volkswagen Bug var ve beni sana yönlendirmek için kıçını yırtarcasına yalan söyleyen yerel bir dolandırıcı İç İşleri polisinin evinin yakınında yetmiş bin dolar değerinde maddi hasar var. Susan Rodriguez'in bir zamanlar senin kız arkadaşın olduğunu söyleyen bir dosya var elimizde. Görgü tanıkları hem onu hem de gizemli adamı sizin dairenize yerleştirmişler -ki bu daire sizi suçlayabilecek her şeyden biraz fazla temiz görünüyor. Ama biz geri dönüp kanıt bulmak için yakından bakamadan ev yandı. İtfaiye şefi hâlâ soruşturma üzerinde çalışıyor ama ilk izlenimi kundaklama olduğu yönünde." Tilly düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Soruşturma tekniklerini biliyor musun bilmiyorum ama görece az sayıda insan ve olay arasında bu kadar çok bağlantı olması bazen kötü bir şeylerin peşinde olabileceklerinin göstergesi olabilir."

"Haince, ha?" Ben sordum.

Tilly başıyla onayladı. "Güzel kelime, değil mi?" Burnunu buruşturdu. "Beni hayal kırıklığına uğrattı, çünkü içgüdülerim bana karşı dengeli oynadığını söylüyordu. Göğsüne yakın ama seviyeli. Sanırım her zaman yalan söylemekte senden daha iyi olan biriyle karşılaşabilirsin, ha?"

"Muhtemelen," dedim. "Ama sen . En azından benimle değil."

Homurdandı. "Belki. Belki." Tekrar ofisine baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım yine dinamitle oynuyorsun, Tilly," dedi Murphy'nin sesi. "Murph,"

dedim, rahatlamıştım. Tilly'ye doğru eğildim ve ona el salladım. O da bana baktı ve başını salladı. "Kahretsin, Dresden. Hiçbir şeyi sessizce ve düzenli bir şekilde yapamaz mısın?"

"Asla olmaz," dedim. "Bu, Tilly'nin burada olduğuma karar vermesini

engelleyen tek şey.

bir çeşit bomba yapımcısı."

Murphy'nin ağzının bir köşesi kısa süreliğine yukarı doğru seğirdi. Ayık bir şekilde "İyi misin?" diye sordu.

"Evimi yaktılar Murph," dedim. "Bayım dışarı çıktı ama nerede bilmiyorum. Yani, kayıp bir kedinin şu anda pek de öncelikli olmadığını biliyorum ama"- omuz silktim-"sanırım onun için endişeleniyorum."

"Eğer beslenmesini kaçırırsa," dedi Murphy alaycı bir ifadeyle, "ben daha çok

Ben. Bayım birkaç yüz mil içinde dağ aslanına en yakın şey. Ona bir şey olmaz."

Tilly gözlerini kırpıştırdı ve Murphy'ye döndü.

"Ciddi misin?" Murphy ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hâlâ onu destekliyorsun," dedi Tilly. "onca bayrağa rağmen." "Evet," dedi Murphy.

Tilly yavaşça nefes verdi. Sonra dedi ki, ", Dresden. Ofisime geçelim mi?"

Yaptım. Tilly kapıyı kapattı.

"Tamam," dedi. "Bana burada neler olduğunu anlat."

"Bilmek istemezsin," dedi Murphy. Benden önce .

"Bu çok komik," dedi Tilly. "Daha bir saat kadar önce beynimi kontrol *ettim* ve o zaman bana bilmek istediğini söyledi."

Murphy nefes verdi ve bana baktı.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Adamı pek tanımıyorum. Karar senin."

Murphy başını salladı ve Tilly'ye "Kara Kedi dava dosyaları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Tilly bir an için ona baktı. Sonra ceketine iliştirilmiş kimlik kartına baktı. "Komik. Bir an için birinin rozeti 'Mulder' yazacak şekilde değiştirdiğini sandım."

"Ben ciddiyim, Till," dedi Murphy.

Kara kaşları yukarı kalktı. "Özel Araştırmaların öncüsüydüler, değil mi? Altmışlar, yetmişler sanırım. Bütün garip şeyler onlara veriliyordu. Dosyalarda, o memurlardan bazılarının o zamanlar çıkan yeni psikotropik ilaçlarla eğlendiklerini düşündüren bazı iddialar var."

"Ya sana kafalarının güzel olmadığını söylesem, Till?" Murphy sordu. Tilly kaşlarını çattı. "Bana bunu mu söylüyorsun?"

"güzel değildi," dedi Murphy. Tilly'nin kaşları daha da çatıldı.

"SI, Black Cats'in yaptığı her şeyi yapıyor. Raporlarımızın bir uyuşturucu yolculuğu gibi görünmemesi gerektiği bize açıkça ifade edildi. Yani raporlar bir açıklama sağlıyor. Çok fazla doğruluk sağlamıyorlar."

"Orada, tam durmuş, Dresden bana vampirler olduğunu söylediğinde ciddi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tamamen," dedi Murphy.

Tilly kollarını kavuşturdu. "Tanrım, Karrin."

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

diye sordu.

"Değilsin," dedi. "Ama bu dışarıda vampirlerin dolaştığı anlamına gelmez. Sadece bunun doğru olduğuna inandığınız anlamına gelir."

"Belki de sadece safımdır," diye önerdi Murphy.

Tilly ona sitemkâr bir bakış attı. "Ya da belki de baskıdan dolayı olaylara objektif bakamıyorsunuzdur. Yani-"

"Menstrüasyon ya da menopozla ve bunların benim kararlarım üzerindeki etkisiyle ilgili ima yoluyla bile olsa bir yorum yaparsan," diye araya girdi Murphy, "kolunu on bir yerinden kırarım."

Tilly dudaklarını ekşi bir şekilde birbirine bastırdı. "Kahretsin, Murphy. Kendini duyabiliyor musun? Vampirler mi? Tanrı aşkına. Ne düşünmem gerekiyor?"

Murphy ellerini iki yana açtı. "Emin değilim. Harry, gerçekte neler oluyor?"

Son birkaç günü, Chicago'daki olaylara odaklanarak ve Beyaz Konsey ile Kızıl Mahkeme'nin en geniş resmi ve onların katılımı dışında her şeyi dışarıda bırakarak anlattım.

"Şu vampir çift," dedi Murphy. "Rudolph'a ulaşanların onlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mantıklı. Ona pek çok farklı şekilde baskı uygulayabilirlerdi. Onu ispiyonlamadan önce ortadan kaldırmak istediler ve bunu yapmak için ağır adamlarını gönderdiler."

Tilly, "Burada duyduklarıma inanamıyorum," dedi.

"Peki ne zaman taşınıyorsun?" Murphy onu görmezden gelerek bana

sordu. "Bu gece."

Tilly, "Ben bazı cevaplar alana kadar kimse bir yere gitmiyor," dedi. Hakkını yemeyelim, bu cümleye herhangi bir kabadayılık katmadı. Bunu basit bir gerçeğin ifadesi olarak yaptı.

"Sana bunlardan kaç tane verebileceğimi bilmiyorum, dostum," dedim sessizce. "Fazla zamanımız yok. Ve küçük kızım tehlikede."

Tilly, "Bu bir pazarlık değil," dedi.

"Ajan," dedim iç çekerek, "hâlâ biraz zaman var. Sizinle hazırım." Sesim sertleşti. "Ama uzun sürmeyecek. Susan'ı bu binadan çıkarabileceğimi söylediğimde lütfen bana inanın, işbirliğiniz olsun ya da olmasın."

"Harry," dedi Murphy, sanki utanmam gereken, akla hayale gelmeyecek kadar kaba bir şey söylemişim gibi.

"Tik-tak, Murph," diye cevap verdim. "Eğer beni zorlarsa, burada durup gülümsemeyi göze alamam."

"Şimdi merak ettim," dedi Tilly, neredeyse gözle görülür bir şekilde sinirlenerek. "Sanırım bunu denediğini görmek isterim."

"Till," dedi Murphy aynı ses tonuyla. "Aman Tanrım, çocuklar,

Yetişkin gibi davransanız ölür müsünüz? Lütfen?"

Kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı çattım. Tilly de aynısını yaptı. Ama ikimiz de sustuk. "Teşekkür ," dedi Murphy. "Till . . . Şu kaseti hatırlıyor musun?

Birkaç yıl önceki haberlerde? Özel Soruşturma'daki ölümlerden sonra?" "Kurt adam olayı mı?" Tilly sordu. "Evet. Bulanık, kötü aydınlatılmış, odak dışı, ve korkunç efektler. Yaratık kurt adama hiç benzemiyordu. Ancak kaset aniden gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, bu yüzden kimse tarafından doğrulanamadı. İkinci el versiyonları muhtemelen internette bir yerlerdedir." Düşündü ve "Seni oynayan aktris oldukça iyiydi." dedi.

"O bir aktris değildi, Till," dedi Murphy sessizce. "Ben oradaydım. Olanları gördüm. Kaset gerçekti. Sana söz veriyorum."

Tilly yine kaşlarını çattı. Başını hafifçe eğdi, koyu renk gözleri düşüncelerine odaklanmıştı, sanki sadece kendisinin görebildiği bir rapordan okuyormuş gibiydi.

"Bak dostum," dedim sessizce. "Şöyle düşün. Ya benden *vampir* kelimesini hiç duymamış olsaydın? Ya onun yerine *uyuşturucu karteli* ya da *teröristler* deseydim? Ve sana bu terörist grubun karanlık şirketler tarafından finanse edildiğini ve içlerinden birinin yasadışı verilerinin çalınmasını ve dünyaya ifşa edilmesini önlemek için ofis binasını havaya uçurduğunu söyleseydim? Ya size onları kızdırdığım için bir grup teröristin kızımı kaçırdığını söyleseydim? Kafasını keseceklerini ve videoyu internete koyacaklarını? Susan ve gizemli adamın, kızı bulmama ve kurtarmama yardım etmeye çalışan, ifşa etme özgürlüğüne sahip olmadığım bir örgütün ajanları olduğunu?

Yine de kulağa çılgınca gelir mi?"

Tilly bir an için başını eğdi. Sonra kısık bir sesle, "Kulağa sevimsiz bir romanın konusu gibi geliyor," dedi. Omuz silkti. "Ama mantıklı olabilir. Demek istediğim... o pisliklere boşuna 'aşırılık yanlısı' demiyorlar."

"Tamam," dedim nazikçe. "O zaman ... belki de sadece teröristler olduğunu söylediğimi farz edebiliriz. Ve oradan devam ederiz. O benim kızım, dostum."

Tilly bir bana bir Murphy'ye baktı. Sessizce, "Ya ikiniz de delisiniz ya da ben deliyim ya da bana doğruyu söylüyorsunuz," dedi. Başını iki yana salladı. "Ve ... Bu olasılıklardan hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim."

"Bir parça kağıdın var mı?" Ona sordum.

Şaşkınlıkla çekmecesini açtı ve bir bloknot çıkardı.

Bir kalem aldım ve üzerine yazdım:

Susan,
Ona her şeyi anlat.
Harry.

Sayfayı yırttım, notu katladım ve "Sanırım Susan sana pek bir şey söylemedi," dedim.

Tilly homurdandı. "Aslında hiçbir şey. Tam anlamıyla hiçbir şey. Bu da benim tecrübelerime göre oldukça zor bir şey."

"İnatçı olabiliyor," dedim. "Git ona bunu ver. Onu saatlerdir görmediğimi biliyorsun. Hikayesini kayıt dışı olarak al. Bak bakalım ne kadar uyuşuyor."

Notu aldı ve ona baktı. Sonra bana döndü.

"Kime güveneceğini bilmek zor," dedim. "Onunla konuşun. Hikayeyi parçalara ayırmaya çalışın. Ayakta durup durmadığına bakın."

Bir an düşündü ve "Onu burada tut Murphy" dedi. "Tamam."

Tilly gitti.

İki sandalye vardı ve ikisi de rahat görünmüyordu. Yere oturdum ve gözlerimi kapattım.

"Ne kadar kötü?" diye sordu bana.

"Oldukça kötü," dedim sessizce. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette."

"Eğer . . . Bak. Michigan'daki Ulusal Banka'nın kasasında bir vasiyetim var. Eğer bana bir şey olursa . . . çok memnun olurum. Açabilecek kişiler listesinde sen de varsın. Vasiyetçi olarak listede."

"Harry," dedi.

"Kabul ediyorum, şu anda vasiyet edecek pek bir şey yok," dedim. "Her şey evimde ya da ofisimdeydi, ama ... bazı maddi olmayan şeyler var ve .." Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve isteğimi kısa kestim. "Benim için bununla ilgilenir misin?"

Bir sessizlik oldu ve sonra Murphy hareket edip yerleşti.
Eli benimkini sıktı. Ben de sıktım. "Elbette,"

dedi.

"Teşekkürler."

"Orada Maggie'yle ilgili bir şey yok tabii ki," dedim. "Ama eğer yanında olamayacaksam... Onu iyi bir evde istiyorum. Güvenli bir yerde."

"Hey, emo çocuk," dedi, "kasvet molası verme zamanı. Değil mi? Anladığım kadarıyla henüz ölmemişsin."

Sessizce homurdandım ve gözlerimi açıp ona baktım. "Bu iş

bittiğinde ona kendin bakacaksın."

Başımı yavaşça salladım. "Yapamam Murph. Susan haklıydı. Ona sunabileceğim tek şey kuşatma altında bir hayat. Düşmanlarım onu kullanabilir. Ortadan kaybolmalı. Güvenli bir yere gitmeli. Gerçekten güvenli bir yere. Nerede olduğunu ben bile bilemem." Boğazımdaki boğulma hissiyle yutkundum. "St. Mary'deki Peder Forthill yardımcı olabilir. Mouse onunla gitmeli. Onu korumaya yardım edecektir."

Murphy sıkıntılı bir şekilde bana baktı. "Bana bir şey söylemiyorsun."

"Şimdilik önemli değil," dedim. "Eğer Bay ...'ı bulabilirseniz. Molly onu yanında görmek isteyebilir. Yeter ki ona iyi bakılsın."

"Tanrım, Harry," dedi Murphy.

"İntihar etmeyi planlamıyorum, eğer düşündüğünüz buysa," dedim. "Ama bundan geri dönememe ihtimalim var. Eğer böyle bir şey olursa, isteklerimi bilecek ve yerine getirecek güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Ben yapamazsam diye."

"Yapacağım," dedi Murphy ve kısa bir kahkaha attı. "Tanrı , sırf başka bir şey hakkında konuşabilelim diye yapacağım."

Ben de gülümsedim ve Rudolph Tilly'nin ofisine girdiğinde ikimizi de yerde sırıtırken buldu.

Herkes dondu kaldı. Kimse nasıl tepki vereceğinden emin görünmüyordu.

"Şey," dedi Rudolph sessizce, "bunun ne olduğunu her zaman anlamıştım. Ama karargâhındaki herkesi kandırmışsın Murphy."

"Merhaba Rudy," dedim. "Çok güzel bir evin var."

Rudolph dişlerini gıcırdattı ve cebinden bir zarf çıkardı. Murphy'nin yanında yere attı. "Senin için. Chicago Polis Kurulu'nun özel bir mahkemesi tarafından yeterliliğiniz ve suçsuzluğunuz onaylanana kadar bu davaya veya aktif soruşturmaya dahil olan herhangi birine iki yüz metre yaklaşmanıza izin verilmediğini belirten bir ateşkes emri. Ayrıca Teğmen Stallings'in yazılı emri, patlamayla ilgili soruşturmayla hiçbir ilginiz olmamasını ve buna uymadığınız takdirde derhal görevden alınacağınızı belirtiyor." Gözleri bana kaydı. "Sen. Seni unutmadım."

"Yazık," dedim. "Seni neredeyse unutuyordum ama sen bunu mahvettin. Odaya girerken falan." "Bu iş

daha bitmedi, Dresden."

İçimi çektim. "Evet. Öyle bir hafta geçiriyorum."

Murphy zarfı açtı ve birkaç sayfayı okudu. Sonra Rudolph'a baktı ve "Onlara ne söyledin?" diye sordu.

Rudolph soğuk bir sesle, "Emirlerinizi aldınız, Çavuş," dedi. "Silahını ve kalkanını senden almadan önce binayı terk et."

"Seni sivrisinek kılıklı sansar," dedi, sesi soğuk ve öfkeliydi.

Rudolph, "Bu sözler mahkeme için hazırladığım rapora girecek Murphy," dedi. Sesinde acımasız bir memnuniyet vardı. "Ve gerisini , işin bitecek. Sicilinle mi? Sana daha fazla gevşeklik göstermeyecekler, sürtük. İşin bitti."

Göğsümde karanlık ve çirkin bir şey kıpırdandı ve Rudolph'un bir ton kristal buz tarafından duvara sabitlenmiş görüntüsü aniden beynimde belirdi.

"Kaltak mı?" Murphy ayağa kalktı.

"Vay canına," dedim, ayağa kalkarken kelimeyi uzatarak ve öfkeli kadınla olduğu kadar kendimle de konuşarak. "Murph, burada onun oyununu oynama."

"Oyun mu?" Rudolph dedi ki. "Sen bir baş belasısın Murphy ve bir yüz karasısın. Senin yerin parmaklıklar arkası. Sen çıktıktan sonra, o da olacak. Sen ve bu palyaço

İkisi de."

"Palyaço mu?" Murphy'nin kullandığı ses tonuyla söyledim.

Ve ışıklar söndü.

FBI merkezi güçsüz bir karanlığa gömülürken etrafımızda ani bir sessizlik oldu. Birkaç saniye geçmesine rağmen acil durum ışıkları hala yanmamıştı.

"Harry," dedi Murphy, ses tonu sinirliydi.

Ensemdeki diken diken olduğunu hissettim. Sesimi alçalttım ve "O ben değildim" dedim.

"Acil durum ışıkları nerede?" Rudolph söyledi. "Saniyeler içinde yanmaları . Değil mi?"

"Heh," dedim karanlığa doğru. "Heh, heh. Rudy, eski dostum, tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Tilly'nin ofisi asansöre bitişikti. Ve bir Kızıl Saray vampirinin av çığlığının asansör boşluğunda yankılandığını net bir şekilde duydum.

Bunu bir çığlık korosu izledi, bir dizi bireysel av çığlığından daha fazlası.

Kapalı bir alanda bir sürü vampir. Bu kötüydü.

Çığlıkların altında iğrenç bir kalbin ağır, zonklayan atışı yatıyordu, dört kat yukarıdan ve duvardan duyulabiliyordu. Ürperdim.

Kapalı bir alanda bir sürü vampir *ve* Ick. Bu daha kötüydü. "Bu da ne?"

Rudolph gıcırtılı bir fısıltıyla sordu.

ışık gönderdim, kalkan bileziğimi hazırladım ve ceketimden patlayıcı çubuğumu çıkardım. , Murphy çoktan SIG'sini çekmişti. küçük feneri test etti, çalışır durumda olduğunu gördü ve korkusunu kontrol ettiğini gösteren sakin bir ifade ve düzenli nefes alış verişiyle bana baktı. "Oyun ne?" diye sordu.

"Susan'ı al ve dışarı çık," dedim. "Ben burada değilsem ve o da burada değilse, saldırmaları için bir neden yok."

"Ne oldu?" Rudolph tekrar sordu. "Bu ses de ne? Ha?"

Murphy başını biraz Rudolph' doğru eğdi ve kaşlarını çatarak beni sorguladı.

"Lanet olsun." İçimi çektim. "Haklısın. Onu da yanımızda götürmemiz gerekecek." "Söyle bana!" Rudolph neredeyse paniğe kapılmıştı. "Bunun ne olduğunu bana söylemelisin!" "Ona söyleyecek miyiz?" Ben sordum.

"Elbette."

Murphy ve ben kapıya doğru döndük, silahlarımızı kaldırdık ve hazırlıksız bir şekilde stereo olarak konuştuk. "Teröristler."

Bölüm

Otuz beş

(Murphy ve ben salona altımızdaki katlardan silah sesleri gelmeye başlamıştı.
Pek bir şeye benzemiyordu; basit, kesik kesik gümbürtüler.
Ama ciddi bir şekilde ateş edildiğini duyan biri bu sesleri başka bir şeyle .
Umarım kimse aradaki katlardan gelip beni vuracak kadar ağır mermiler taşımıyordur. Böyle bir olayda ufak tefek yaralanmalar olmaz.

"Şu çığlıklar," dedi Murphy. "Red Court, değil mi?" "Evet.

Susan nerede?"

"Sorgu odası, bu tarafta." Sola doğru başıyla işaret etti ve ben de önden gittim. Omzum sol taraftaki duvara değecek şekilde yürüdüm. Murph, tekleyen Rudolph'u ofisten dışarı sürükledikten sonra bir adım arkamda ve bir adım sağımda yürüdü, böylece gerekirse beni vurabilirdi. Bu oyunu daha önce de oynamıştık. Eğer başımıza kötü bir şey gelirse, ona temiz bir atış fırsatı verecek kadar uzun süre onu oyalardım.

Bu çok önemli olacaktı, ona atışını yapması için fazladan bir saniye kazandıracaktı.

Vampirler kurşunların neden olduğu hasara karşı bağışık değildir, ancak en ölümcül vuruşlar dışında her şeyden kurtulabilirler ve bunu bilirler. Bir Kızıl Saray vampiri, ölümlü bir silahşöre saldırmaya neredeyse her zaman istekli olurdu, özellikle de uluyan bir canavar size doğru koşarken ölümcül etkiye sahip bir atış yapmanın ne kadar zor olduğunu bilirdi. Bir Kızıl Saray vampirini gerçekten yere sermek için kafasından vurup omurgasını kırmanız ya da bağırsağından vurup kan haznesini parçalamanız gerekir ve genellikle bu yaralardan sonra bile yeterince zaman ve beslenecek kan bulduklarında iyileşebilirler.

Murphy tam olarak neye ateş biliyordu ve bir Kızıl'la başa çıkabilecek kadar istikrarlı olduğunu kanıtlamıştı ama binadaki diğer personel onun bilgi ve deneyiminden yoksundu.

FBI'ı gerçekten kötü bir gün bekliyordu.

Hızlı ve sessiz bir şekilde koridorda ilerledik ve korkmuş görünen

Büro memuru tipli bir adam dinlenme odasının kapısından bize doğru tökezledi, neredeyse ona doğru bir alev patlaması gönderiyordum. Murphy'nin rozeti boynundaydı ve ona içeri girip kapıya barikat kurmasını söyledi. Belli ki dehşete düşmüştü ve Murph'ün sesindeki sakin otorite tonuna sorgulamadan karşılık verdi.

"Belki de bunu yapmalıyız," dedi Rudolph. "Bir odaya girelim. Kapıya barikat kurun."

Tekrar öne geçerken Murphy'ye, "Yanlarında ağır biri var," dedim. "Büyük, güçlü, hızlı. Loup-garou gibi. Bir tür Maya şeyi, bir Ik-şey-ya da-diğeri."

Murphy küfretti. "Onu nasıl öldüreceğiz?"

"Emin değilim. Ama gün ışığı oldukça iyi bir bahis gibi görünüyor." Dışarıda pencereleri olan birkaç ofisin bulunduğu bir koridordan geçiyorduk. Sonbahar öğleden sonrasının ara sıra perdeyle azaltılan ışığı, içinde ilerlemek için bir tür bulanık alacakaranlık yarattı ve ortamdaki mavi büyücü ışığımın dağıtmak için çok az şey yaptığı bir alacakaranlık.

Işıklandırmadan daha ürkütücü olan sessizlikti. Hiçbir hava kanalı iç çekmiyordu. Asansörler tıkırdamadı. Telefonlar çalmadı. Ama iki kez silah sesi duydum - pratikte işe yaramayan panik ateşinin hızlı *bang-bang- bang* sesleri. Vampirler av çığlıklarını birkaç farklı kez haykırdılar. Ve Ick'ın tuhaf kalp atışlarının güm güm sesi sabitti, her yerdeydi ve yavaş yavaş daha da yükseliyordu.

"Belki de çok sayıda aynaya ya da başka bir şeye ihtiyacımız vardır," dedi Murphy. "Bir sürü gün ışığı getirin."

"Bunu yapmak filmlerde göründüğünden çok daha zor," dedim. "Sanırım binanın yan tarafında bir delik açacağım." Dudaklarımı yaladım. "Kahretsin. Güney ne tarafta? Bunu yapmak için en iyi taraf orası olacaktır."

"Federal bir binayı yok etmekle tehdit ediyorsunuz!" Rudolph ciyakladı.

Silah sesleri yakınlarda bir yerden geliyordu; belki de üçüncü katta, tam altımızda. Belki de dördüncü katın diğer tarafında, birçok kabin duvarı tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Oh, Tanrım," diye inledi Rudolph. "Ah, sevgili, tatlı İsa." Bunu akılsızca korkmuş bir fısıltıyla tekrarlamaya başladı.

Sorgu odasına ulaştığımızda "Aha," dedim. "Korkak Aslan'ımızı bulduk. Koru beni, Dorothy."

Murphy, "Hatırlat da sonra neden bahsettiğini sorayım," dedi.

Kapıyı açmaya başladım ama duraksadım. Tilly silahlıydı, muhtemelen korkacak kadar zekiydi ve muhtemelen odanın kapısını açıp onu korkutmak dünyadaki en iyi fikir değildi. Bu yüzden mümkün olduğunca kenara çekildim, kapıya doğru uzandım ve kapıyı çaldım. Hatta şifreli olarak. *Tıraş ve saç kesimi.*

Uzun bir duraklama oldu ve sonra biri kapının diğer tarafına . *İki parça.*

Düğmeyi çevirdim ve kapıyı çok ama çok yavaşça açtım.

"Tilly?" Boğuk bir fısıltıyla söyledim. "Susan?"

Sorgu odasının penceresi yoktu ve içerisi tamamen karanlıktı. Tilly kapı aralığında belirdi, gözlerini korumak için bir elini kaldırdı. "Dresden?"

"Evet, ," dedim. "Susan mı?"

"Buradayım," dedi karanlıktan, sesi korkudan titriyordu. "Sandalyeye kelepçeliyim. Harry, gitmemiz gerek."

"çalışıyorum," dedim sessizce.

"Anlamıyorsunuz. O şey, o davul sesi. O bir yok edici. Onlarla savaşmazsın. Koşarsın ve senden daha yavaş birinin dikkatini çekmesi için dua edersin."

"Evet. Ick'la zaten tanıştım," dedim. "Bu deneyimi tekrarlamak istemem." Tilly'ye bir el uzattım. "Manşet anahtarlarına ihtiyacım var."

Tilly tereddüt etti, açıkça görev ve düzen duygusu ile binada yükselen ilkel korku arasında kalmıştı. Başını iki yana salladı ama kalbinden geçen bu değildi.

"Tilly," dedi Murphy. Tilly ona döndü, yüz ifadesi vahşice kararlıydı ve "Güven bana. Lütfen yap . Bu üçü binada olduğu sürece insanlar ölecek."

Bana anahtarları uzattı.

Onları, federallerle sohbet ettiğim sırada oturduğum sandalyede oturan Susan'ın yanına götürdüm. Koyu renk deri pantolonunu ve siyah tişörtünü giymişti ve bir durumda orada otururken garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Yanına gittim ve kelepçeleri çözmeye başladım.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Biraz endişelenmeye başlamıştım." "Bir şekilde bodrumdan girmiş olmalılar," dedim.

Başını salladı. "Kat kat yukarı çıkacaklar. herkesi öldürecekler. Bu şekilde çalışırlar. Hedefi ortadan kaldırın ve diğer herkes için bir mesaj bırakın."

Tilly gibi başını salladı. "Bu ... .. Ne? Kolombiya'da, Venezuela'da karteller böyle çalışıyor ama ..."

Susan ona sabırsız bir bakış attı ve başını salladı. "Ben ne yapıyordum Son on beş dakikadır sana ne *anlatıyorum*?"

Bir vampir, zemin tarafından engellenmeyen bir av çığlığı attı. Susan yeni kurtulmuş bileklerini ovuştururken, "Buradalar," diye fısıldadı. "."

Bir an durdum. Sonra sessizce, "Hedefi bulana kadar öldürmeye devam edecekler, kat kat," dedim.

Susan sıkıca başını salladı.

Dudağımı ısırdım. "Yani kaçarsak devam edecekler. Sonuna kadar." Murphy bana bakmak için başını çevirdi, sonra gözlerini tekrar

koridorda, temkinli. "Kavga mı?"

"Kazanamayacağız," dedim kesin bir ifadeyle. "Burada, onların zamanlamasında olmaz. Tüm avantajlara sahipler. Ama tüm bu insanları da öylece terk edemeyiz."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Hayır, yapamayız," dedi Murphy. "Peki, ne yapacağız?"

"Fazladan silahı olan var mı?" Susan sordu. Kimse bir şey söylemedi ve Susan başını sallayarak ağır konferans masasına döndü ve tek eliyle masayı ters çevirdi. Ağır bir çelik ayağı, sanki yüksek kaliteli çelik cıvatalarla değil de bir anaokulu öğrencisinin yapıştırıcısıyla tutturulmuş gibi kopardı.

Tilly ağzı açık bakakaldı. Sonra sessizce, "Ah." dedi.

Susan masanın ayağını bir kez döndürerek dengesini test etti ve başını salladı. "İşe yarayacak."

. Sonra dedim ki, "İşte plan. Vampirlere ve Ick'a kendimizi göstereceğiz. Önlerinde kim varsa elimizdeki her şeyle vuracağız ve onları edeceğiz. Bu, tüm saldırı ekibinin dikkatini çekmemizi sağlayacaktır."

"Evet," dedi Murphy kuru bir ses tonuyla. "Bu harika."

Yüzümü ona çevirdim. "İyice ilgilenmeye başladıklarında sen, Tilly ve Rudolph bizden ayrılıp en yakın acil çıkışa gideceksiniz. İş o raddeye gelirse, pencereden atlayarak hayatta kalma ihtimaliniz burada kalmaktan daha yüksek. Benimle misin?"

Murphy kaşlarını çattı. "Peki ya sen?"

"Susan, ben ve dublörleriniz Nevernever'a atlayacağız ve kötü adamları peşimize takmaya çalışacağız."

"mü?" Murphy sordu. "Öyle

miyiz?" Susan telaşla sordu.

"Elbette. Beni korumak için senin güçlü pençelerine ihtiyacım var. Süper kız olman falan."

"Tamam," dedi Susan, sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bana bakarak - ki kabul ediyorum. Kesinlikle mümkün. "Diğer tarafta ne var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve annemin mücevherine bir dokunuş bana onun boyut atlama gezilerinde aslında bu binada hiç bulunmadığını söyledi. "Bir asit okyanusu ya da büyük bir kayanın beş bin fit üzerinde bir bulut parçası olmamasını umacağız."

Susan'ın gözleri hafifçe büyüdü. Sonra bana kurt gibi bir gülümseme fırlattı. "Bu plana bayıldım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Bu arada siz üçünüz dışarı çıkın. Buranın dış yangın merdiveni var mı?"

Rudolph yumuşak inleme sesleri çıkararak ileri geri sallandı. Tilly az önce Susan'dan gördükleri karşısında hâlâ şaşkın görünüyordu.

Murphy onu kafasının arkasından hafifçe kelepçeledi. "Hey. Barry."

Tilly başını salladı ve ona baktı. "Yangın merdiveni. Hayır."

"O zaman bir merdiven boşluğu bul," dedim Murphy'ye. "Sessiz ve hızlı git, belki bazıları beni takip edemeyecek kadar aptaldır."

Murphy başını salladı ve Tilly'nin omzunu hafifçe sıktı. "Hey. Tilly. Rudolph'tan sen sorumlusun. mı? Onu hareket ettir ve ateş hattından uzak tut."

İnce, küçük adam başını salladı, önce yavaşça, sonra kendini kontrol eder gibi olunca daha hızlı. "Tamam. Ben onun dadısıyım. Anladım."

Murphy ona bir parça sırıttı ve sertçe başını salladı.

"Doğru," dedim. "Bu harika bir plan değil de nedir? Ben işaret ediyorum; Murph, altı numaram sende; Susan, sen sür."

"," dedi Susan.

Ick'ın zonklayan kalbinin zayıf, sabit davul sesi biraz daha yükseldi.

"Gidin," dedim ve tekrar koridorlara yöneldim. İsteğim üzerine Tilly bizi asansör boşluklarına paralel uzanan merkezi merdivenlere yönlendirdi, çünkü saldırı ekibinin çoğunun merkezi merdiven boşluğunu kullanmasının mantıklı olacağını düşündüm, diğerleri ise belki tek bir koruma tarafından korunuyordu.

Ne yapacaklarını bilemeyen ve bana tavsiyelerimi pek de inandırıcı bulmayacaklarını belli eden bir tavırla bakan bir avuç insanla daha karşılaştık.

"Tilly," dedim, yarı yalvararak.

Tilly başını salladı ve sakin, otoriter bir tonda konuşmaya başladı. "Bir tür saldırı söz konusu. Tammy, sen, Joe ve Mickey penceresi olan ofislerden birine gitmelisiniz. Anladınız mı? Bir pencere. Perdeleri indirin, ışığı içeri alın, kapıya barikat kurun ve yerinizde kalın." Bana ve "Yardım yolda." dedi.

Bana güvenle başını sallayan Murphy ile bakışlarımızı değiştirdik. Tilly doğaüstünün yüzüne çok sert bir şekilde vurulmasına rağmen muazzam bir çeviklikle toparlanmıştı. Ya da belki de sadece çatlamıştı. Eninde sonunda göreceğimizi tahmin ediyordum.

Federal personel Tilly'ye itaat etmek için koşuşturarak az önce geldiğimiz koridordan aşağıya indi.

Eğer on saniye daha yavaş olsaydık, vampir bizim yerimize onları bulacaktı.

Bir çığlık duydum, tiz ve korkunçtu, vampirin kapanabilmesi için avı dehşete düşürmek amacıyla atılmıştı. Bu basit taktik Kızıl Saray hakkında gerçekten bir şeyler söylüyordu. Hayvanlar asla bu şekilde ürkütülüp hareketsiz hale getirilemezdi. Böyle bir psikolojik taktiğe kanmak için ne olup bittiğini anlamaya çalışan, düşünen bir zihin gerekirdi.

Ve muhtemelen beni ürkütmeyi başaramaması benimle ilgili bir şey söylüyordu. Belki de o kadar büyük bir değildi. Korkuluk olarak, kendimi

beynim olmadığını fazlasıyla .

Böylece Kızıl Saray vampiri, kendisini bekleyen çaresiz bir hedef bulmak yerine, kalkanımı sert ve görünmez bir güç alanı buldu. Doğaüstü bir güce sahip olsa da, bu onun kütlesini artırmadı. Saatte elli ya da altmış mil hızla giden birinin ön tamponuyla aniden karşılaşan herhangi bir cismin yapacağı gibi kalkanımdan sekti.

Mavi bir ışık parlaması oldu ve kalkanı biraz İngilizce ile serbest bıraktım, vampiri koridorun sağ tarafında, Murphy'nin ateş hattında yere yuvarladım ve tekrar ilerlemeye başladım.

Murphy sakince vampirin kafasına iki kurşun sıktı ve arkasındaki duvarı berbat bir hale getirdi. Yanından geçerken vampirin kanla dolu karnına iki kurşun daha sıktı ve Susan geçerken çirkin, nemli bir çarpma sesi duydum.

Tilly bir saniye donmuş gibi bakakaldı. Sonra Susan onu tekrar harekete geçirdi. Ajan Rudolph'u yakaladı ve Murphy ile benim peşimden sürükledi.

Birkaç adım sonra ilk insan cesedini bulduk, cam gibi gözleri olan genç bir kadın kendi kanıyla kaplıydı. Kadının ötesinde, takım elbiseli bir adam ölümle yüz yüze yatıyordu ve iki kadının cesedi daha birkaç adım ötesinde yatıyordu.

Koridorların kesiştiği yere yakın, kapısı ardına kadar açık, karanlık bir erzak dolabından çok sinsi bir ses geldi. Duyduğumu etmedim.

"Biliyor musunuz?" Kimseye belli etmeden sessizce söyledim. "Bu beni deli ediyor."

Patlatma çubuğumun rünleri ani bir canlılıkla parlarken döndüm ve kükredim,

"Fuego!"

Çubuktan beyaz ateşten bir mızrak fırladı ve parçalanan malzemelerden oluşan sarsıcı bir koro halinde iç duvarı patlattı. Çubuğu dolabın uzunluğu boyunca bel hizasında çevirdim ve duvarı devasa bir testere gibi kestim.

İnsanlık dışı bir acının şaşkın çığlığı çabalarımı karşıladı ve hemen yerimde dönerek kalkanı tekrar kaldırdım. İkinci bir vampir ilerideki kavşağın etrafından dolanarak duvar boyunca dört ayak üzerinde koştu ve kendini bana doğru fırlattı. Aynı anda, lastik gibi siyah yaratıklardan bir diğeri, onu içine alamayacak kadar küçük olduğuna yemin edebileceğim bir havalandırma deliğinden patladı ve neredeyse tam tepemden aşağı indi.

Daha birkaç dakika önce yaptığım gibi ilk vampiri kalkanımdan geri savurdum ve Murphy'nin silahı duvardan sekip yere düştüğü anda havlamaya başladı.

Kalkanımı zamanında kaldıramadığım için aşağıya ineni durduramadım.

tepeden.

Üzerime indi, korkunç, yumuşak bir ağırlıktı ve yükselen adrenalinin kristal algılarıyla çenesinin kabus gibi açıldığını, bir yılanınki gibi çözüldüğünü gördüm. Dişleri parlıyordu. Dört uzvundaki siyah pençeler tırmıklamaya hazırdı ve iki ayak uzunluğundaki dili bana doğru fırladı, sersemletici zehrini vermek için açıkta kalan deriyi arıyordu.

Yüzüstü yere düştüm ve aceleyle kollarımla başımı kapattım. Vampir bana öfkeyle saldırdı ama pardösümdeki savunma büyüleri tuttu ve pençelerinin gol atmasını engelledi. Vampir hızla taktik değiştirdi ve beni bir rodeo kovboyunun danayı yere sermesi gibi savurdu. Kıvranan sümüksü dil, artık savunmasız olan yüzüme saldırdı.

Susan'ın eli hareket halindeki dilin üzerine kapandı ve bileğini ve omuzlarını döndürerek dili vampirin ağzından çıkardı. Vampir başını geriye atıp çığlık attı ve eski tatlımın doğaçlama gürzü kafatasını gövdesine çarptı.

Ben tekrar ayağa kalkıp herkesin orada olduğundan emin olmak için etrafımı kontrol ederken, dolaptaki vampir hâlâ gözden uzakta, acı içinde feryat etmeye devam ediyordu. "Yaralanan var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Tilly. Hayali yaratıklarla birkaç kez yakın temas kurmuş bir adam için oldukça tutarlı görünüyordu.

Rudolph mutlu yerine çekilmiş, sallanmaya, ağlamaya ve fısıldamaya devam ediyordu. "Peki ya sen, Dresden?"

"Peachy."

Murphy dolaba doğru döndü, yüzü asıktı, silahı elindeydi. Ona başımı salladım. "Hayır. Bırak çığlık atsın. Diğerlerini bize çekecek ve herkesten uzaklaştıracaktır."

Murphy bir an bana baktı, kaşlarını hafifçe çattı ama başını salladı. "Tanrım, bu çok soğuk, Harry."

"Kızıllar'a olan sıcak duygularımı uzun zaman önce kaybettim," dedim. Yaralı vampir bir türlü susmuyordu. Ateş onlar için zordur. Derilerinin dış tabakası yanıcıdır. Saldırım muhtemelen onu iki parça halinde bırakmış ya da başka bir şekilde vücut kütlesini parçalamıştı. Yerde kıvranan, yanan bir acı yumağı olacaktı, o kadar acı çekiyordu ki çığlık atmaktan *başka bir* şey yapamıyordu.

Ve bu bana gayet uygundu.

"Burada öylece , değil mi?" Tilly sordu.

Havalandırma deliklerinden ve şaftlardan özellikle yüksek sesli, eşzamanlı bir çift çığlık geldi, birbirlerinin altından ve üstünden uluyorlardı. Özellikle sert ve deliciydiler ve diğerlerinden daha uzun süre devam ettiler. Daha hafif feryatlardan oluşan bir koro da cevap olarak kısa bir süre feryat etti.

Eeb'ler, generaller gibi, birliklere emirler gönderiyor. Öyle olmalıydı, baskını koordine ediyor ve ekibin yaralı üyesine doğru yönlendiriyordu.

"Gerçekten de değiliz. , millet. Murph, Tilly, Rudolph, . Murphy'yi takip edin ve buradan canlı çıkmak istiyorsanız size ne derse onu yapın."

Murphy bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

"Dikkatli ol, Dresden." "Sen de," dedim. "Kilisede görüşürüz."

Bana sertçe başını salladı, Tilly'yi çağırdı ve ikisi birlikte başka bir koridordan yan merdivenlerden birine doğru gitmeye başladılar. Şansım yaver giderse, Eeb'ler az önce ellerindeki herkesi bana doğru koşturmuşlardı. Murphy ve Tilly şanslı olmasalar bile, muhtemelen en fazla tek bir nöbetçiyle uğraşmak zorunda kalacaklarını düşündüm. Murphy'ye bununla başa çıkma şansı bile verdim. Yüzde 50'lik bir hayatta kalma şansı pek iç açıcı değildi ama kalmalarından yaklaşık yüzde 50 daha yüksekti.

Susan onların gidişini izledi ve sonra bana baktı. "Sen ve Murphy hiç takılmadınız mı?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun?" Ben talep ettim.

"Bol boş zamanımızda ikimize de güzel bir fincan çay hazırlayayım mı?" Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Hayır, yapmadık."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Pek çok sebep var. Kötü zamanlama. Diğer ilişkiler. Bilirsin işte." Uzun, derin bir nefes aldım ve "Gözünü dört aç. Burada zor bir şey başarmak zorundayım."

"Doğru," dedi Susan. Sopasını hazır tutarak kasveti izlemeye geri döndü.

Gözlerimi kapattım ve irademi topladım. Gerçek bir göz kamaştırma zamanı.

İllüzyonlar sihrin büyüleyici bir dalıdır. Bunları yönetmenin iki temel yolu vardır. Birincisi, bir görüntü yaratabilir ve onu bir başkasının kafasına yerleştirebilirsiniz. Orada gerçekte görünen bir nesne yoktur, ancak beyinleri onlara onun orada olduğunu, hayat kadar büyük olduğunu söyler - bir fantazma. Bu şekilde Sihir Yasaları'nın sınırlarına çok yaklaşmış olursunuz ama çok etkili olabilir.

İkinci yöntem ise gerçek bir görünür nesne ya da yaratık yaratmaktır - bir tür hologram. Bunları üretmek çok daha zordur, çünkü bunlara çok daha fazla enerji harcamanız gerekir ve bir fantazm, illüzyon içinde tutarlılık yaratmak için düşmanın kendi zihnini kullanırken, holomansi ile bunu zor yoldan yapmanız gerekir.

Murph'ün görüntüsünü zihnimde düzeltmek kolaydı, Rudolph'unki de öyle, ancak onu gerçekte olabileceğinden biraz daha zayıf ve hımbıl göstermiş olabileceğimi kabul ediyorum. Benim holomansim, benim kurallarım.

En zoru Tilly'ydi. *The X- Files*'daki aktörün görüntüsünü gerçek Tilly ile karıştırıp durdum ve sonuç biraz marjinaldi. Ama acelem vardı.

Görüntüleri olabildiğince net bir şekilde resmettim ve vasiyetimi gönderdim,

Serapları yaratmak için birazcık ruh ateşi de dahil.

Ruh Ateşi gerçekten yıkıcı bir güç değildir. Aslında tam tersi. Savaşlarda saldırı büyülerimi geliştirmek için kullansam da, bir şeyler yaratırken gerçekten parlıyordu.

"*Lumen, camerus, factum!*" diye fısıldadım ve zihinsel görüntülere enerji saldım. Murphy, Tilly ve Rudolph'un hologramları parıldayarak var , o kadar gerçekçi görünüyorlardı ki ben bile katı madde olabileceklerini düşündüm.

"Geliyorlar!" Susan aniden söyledi. Bana döndü ve illüzyonları görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Sonra bir elini Tilly'nin görüntüsüne doğru salladı ve görüntü titreyerek geçti. Kısık bir ıslık çaldı ve "Gitme zamanı mı?" dedi.

Ick'ın kalbinin gümbürtüsü aniden yükseldi, ayakkabılarımın tabanlarından hissedebildiğim bir titreşim.

Vampirler ortadaki merdiven boşluğundan dışarı taştı; gevşek, lastik gibi siyah bedenler ve simsiyah gözlerden, benekli pembe dillerden ve parıldayan dişlerden oluşan ani bir dalga. Merkezlerinde, etten maskeli formlarıyla Esteban ve Esmerelda vardı. Arkalarında da Ick beliriyordu.

Susan ve ben döndük ve koşmaya başladık. Üç illüzyon da aynı şeyi yaptı, koşan ayak sesleri ve ağır nefes alış verişlerle birlikte. Bir grup ulumasıyla vampirler peşimizden geldi.

İrademi daha fazla kullanarak koşabildiğim kadar çok koştum. Şimdiye kadar gerginliğin bir kısmını hissetmiş olmalıydım ama hissetmiyordum. Hadi, hadi, Gadget Faust pazarlığı.

İrademi topladım, *"Aparturum!"* diye bağırdım ve sağ elimle koridorun aşağısındaki havayı kestim.

Yolu açmak için çok fazla enerji harcamıştım ve genişçe yırtıldı, uzayın dokusunda çapraz bir yırtık, eğri büğrü ve koridora göre merkezden uzaktı. Orada garip geometrik bir sis bulutu gibi asılı duruyordu ve ben onu işaret ederek Susan'a sözsüz bir şekilde bağırdım. O da başını sallayarak bir şeyler haykırdı, arkamızda vampirler her saniye biraz daha ilerliyordu.

İkimiz de vahşi bir korku ve adrenalin çılgınlığı içinde çığlık attık ve koşar adımlarla yola koyulduk.

Boş havaya doğru daldık.

Düşerken bir çığlık attım ve sonunda son umutsuz kumarımı oynadığımı düşündüm - ama bir saniyeden kısa bir süre sonra, çırpınan uzuvlarım sert taşa çarptı ve yuvarlandım. Tekrar ayağa kalktım ve bir tür geniş mağaraya benzeyen bir yerde koşmaya devam ettim, Susan da yanımda koşuyordu.

Çok uzağa koşmadık. Karanlığın içinden bir duvar belirdi ve kendimizi ona çarpmamak için zar zor durabildik.

"Tanrım," dedi Susan nefes nefese. "Spor mu yapıyordun?"

Döndüm, patlatma çubuğu elimde ve hazır, ilkini beklemek için

vampirleri takip ediyordu. Çığlıklar, feryatlar ve tırmalayan pençelerin vardı ama hiçbiri gölgelerden çıkmadı.

Ki bu iyi bir şey olamazdı.

Susan ve ben orada öylece durduk, arkamızda sağlam bir duvar vardı ve ne yapacağımızı bilemiyorduk. Ve sonra yumuşak yeşil bir ışık yükselmeye başladı.

Yavaş yavaş yoğunlaştı, aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyordu ve birkaç saniye içinde bir mağarada olmadığımızı fark ettim. Bir salondaydık. Tam olarak bir ortaçağ yemek salonunda. Salonun uzunluğu yüz metreden daha fazla olan ve aralarında açık bir koridor bırakan çift sıra sehpa masalarına bakıyordum. Masalarda oturanlar . . şeyler vardı.

Yaratıkların ikisi de aynı olmasa da aralarında tuhaf bir benzerlik vardı. Belli belirsiz insansılardı. Kumaş, deri ve zırh giyiyorlardı, hepsinin üzerinde siyahtan zorlukla ayırt edilebilen renklerde tuhaf geometrik şekiller vardı. Bazıları uzun boylu ve zayıf, bazıları bodur ve kaslı, bazıları orta boylu ve aradaki her kombinasyondaydı. Bazı yaratıkların kocaman kulakları vardı ya da hiç kulakları yoktu veya garip, sarkık çeneleri vardı. Hiçbiri simetrinin güzelliğini taşımıyordu. Benzerlikleri uyumsuzluktaydı, her birinin vücudu kendisiyle estetik bir savaş halindeydi.

Tek bir şey aynıydı: Hepsinin parıldayan kırmızı gözleri vardı ve eğer bir çete şeytani görünüyorsa, bu varlıklar öyleydi.

Bir başka ortak noktaları daha vardı. Hepsi de bıçaklar, kılıçlar, baltalar ve diğer acımasız savaş aletleriyle silahlanmıştı.

Susan ve ben masaların arasındaki orta koridordan koşarak içeri girmiştik. Ev sahiplerimizi ürkütmüş olmalıydık ki, ikinci davetsiz misafir grubunu yakalamak için tam zamanında tepki verdiler ve yakaladılar da. Kendileri yarım ton ağırlığında olan varlıkların en irilerinden bazıları Ick'ın üzerine yığılmış ve onu yere sabitlemişti. Yakınlarda, vampir kalabalığı aşağı yukarı bir araya toplanmıştı, her biri sadece esnek dikenli tel olarak tanımlayabileceğim bir malzemeden yapılmış ağlara dolanmıştı.

Sadece Esteban ve Esmerelda, Ick ve ağa takılmış kölelerin arasında, sırt sırta ayakta duruyordu. Yanlarındaki zeminde kan vardı ve yerli yaratıklardan ikisi taş zeminde hareketsiz yatıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Susan. "O şeyler de ne?" "I .

. ." Yutkundum. "Sanırım onlar goblin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Daha önce hiç görmedim," diye cevap verdim. "Ama duyduğum tariflere uyuyorlar."

"Bir milyon baş edebilmemiz gerekmez mi?"

Homurdandım. "O filmleri sen de severdin, değil mi?"

Cevabı, hüzünle dokunmuş bir gülümsemeydi.

"Evet," dedim. "Onları gördüğümde ben de seni düşünüyordum." Başımı salladım. "Ve hayır. Bu folklorun yanlış anladığı bir durum. Bu adamlar katil. Sinsiler, akıllılar ve acımasızlar. Ninjalar gibi.
Krypton'dan. *Bak ne yapmışlar*."

Susan bir an için yere serilmiş Kızıl Saray saldırı ekibine baktı. Vampirlere ve Ick'a ne olduğunu birkaç saniye içinde, zifiri karanlıkta ve tam bir *sessizlik* içinde düşünürken kafasında dönen çarkları izledim.

"O zaman iyi geçinsek iyi olur, ha?" Susan sordu. Sopasını arkasına doğru kaydırdı ve eski muhabir gülümsemesini takındı, düşmanca röportaj yaptığı kişileri etkisiz hale getirmek için kullandığı gülümsemeyi.

Sonra bir şey geldi.

Korkunç, korkunç bir düşünce.

Yavaşça arkamı döndüm. Karşısında durduğum duvara baktım. Ve sonra yukarı baktım.

Tam olarak bir duvar değildi. Bir . Büyük bir kürsü. Üzerinde büyük bir taş taht oturuyordu.

Tahtın üzerinde tepeden tırnağa siyah zırhlara bürünmüş bir figür oturuyordu. İri yarı, en az bir metre boyundaydı ve zırhına rağmen zayıf, atletik bir görünümü vardı. Miğferi başını örtüyor ve yüzünü karanlıkla gizliyordu; miğferden büyük, vahşice sivriltilmiş boynuzlar yükseliyordu ama bunların süs mü yoksa uzantı mı olduğunu bilemiyordum. Miğferin siperliğinde bir çift sabit kırmızı göz vardı, salondaki diğer binlercesiyle eşleşen gözler.

Öne doğru eğildi, Faerie Goblinlerinin Lordu, Vahşi Av'ın lideri, hikâye ve efsanelerin kâbusu, Hava ve Karanlığın Kraliçesi Mab'ın akranı.

"Vay," diye mırıldandı Erlking. "Vay, vay, . Bu *ilginç* değil mi?"

Bölüm

Otuz altı

Ben Erlking'e baktım ve tipik özlü zekamla "Uh-oh" dedim. Erlking kıkırdadı, derin bir ses. Koridorda yankılandı,
Taştan yankılanan ses, ince bir müziğe dönüştü. Eğer Erlking'in gücünün kalbinde durduğuma dair herhangi bir şüphem varsa, bu kahkaha ve salonun uyum içinde karşılık vermesi onları benim için ortadan kaldırdı. "Görünüşe göre, akrabalarım, misafirlerimiz var."

Binlerce boğazdan daha fazla kıkırdama yükseldi ve şeytani kırmızı gözler eğlenceyle kırıştı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Erlking, "bu benzersiz bir olay. Burada ziyaretçilere alışık değiliz. Ben eski nezaket kurallarının üzerindeki tozu üflerken sabırlı olacağınıza inanıyorum."

Goblinler yine güldü. Ses, kollarımdaki tüyleri diken diken eden sinirlere doğrudan baskı gibiydi.

Erlking zırhına ve cüssesine rağmen yumuşak ve sessiz bir şekilde ayağa kalktı ve kürsüden indi. Etrafımızda dolanarak üzerimize doğru yürüdü ve yan tarafındaki devasa kılıcı dikkatimi çekti, kabzası ve kabzası dikenlere benzeyen keskin metal çıkıntılarla doluydu. Bir süre bizi inceledi ve sonra gerçekten beklemediğim iki şey yaptı.

Önce miğferini çıkardı. Belli ki boynuzlar koyu renkli metale sabitlenmişti. Korkunç bir şey görmek için kendimi hazırladım ama Goblinlerin Efendisi beklediğim gibi biri değildi.

Yüzünde, salonundaki goblinlerin iğrenç asimetrileri yansıyor ve bir şekilde dönüşüyordu. Her ne kadar o da düzensiz yüz hatlarına sahip olsa da, temel iticilikleri onda bir tür çapkınlığa dönüşmüştü. Eğri burnu yetenekten ziyade kazanılmış bir şey gibi görünüyordu. Eski, silik yara izleri yüzünü gölgeliyordu ama görünüşüne sadece daha fazla zarafet katıyordu. Erlking'in karşısında dururken kendimi gerçek bir ustanın elinden çıkmış bir şeye bakıyormuş gibi hissettim,

Belki de bir parça bükülmüş dalgaların karaya attığı ağaçtan oyulmuş, kendine has tuhaf güzelliği verilmiş ve sonra sabırla rafine edilip cilalanarak eşsiz tekilliğiyle güzelleştirilmiş bir şeye dönüştürülmüştür.

O yüzde de, basit varlığında da güç vardı. havada bunu hissedebiliyordunuz, saf bir yırtıcının gerginliği ve odaklanması ve nadiren avını alt etmekte başarısız olan biri.

Yaptığı ikinci şey, insanlık dışı bir zarafetle eğilmek, Susan'ın elini tutmak ve dudaklarını parmaklarının arkasına değdirmek için eğilmek oldu. Susan ona korkmaktan çok ürkmüş gözlerle ve gülümsemesini hep sürdürdü.

"Bayan avcı," dedi, "taze kan kokusu sinmiş. Bu senin doğanda var."

Bana baktı ve gülümseyerek beyaz, düz ve düzgün dişlerini gösterdi; bakışlarından ürkmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Erlking'in benimle görülecek bir hesabı vardı. Bir an önce bir plan yapsam iyi olacaktı, yoksa ölü bir adam olacaktım.

"Ve yeni Kış Şövalyesi," diye devam etti. "Arctis Tor'da, devler seni yamaçlarda yakaladığında neredeyse seni yakalıyordum. Üç kalp atışı sonra yola çıkmış olsaydın ..." Başını iki yana salladı. "İlgi çekici bir avsınız, Sör Şövalye."

Erlking'in önünde saygılı olduğunu umduğum bir şekilde eğildim. "İltifatınız için teşekkür ederim, ey Kral," dedim. "Beni buraya getiren şey tasarım değil şans olsa da, bizi evinize misafir olarak kabul etme cömertliğiniz karşısında alçakgönüllüyüm. Benim ev sahibim."

Erlking başını hafifçe bir yana eğdi ve sonra ağzı bir başka eğlenceli gülümsemeye dönüştü. "Görünüşe göre kendi sözlerimle yakalandım. Nezaket benim için yakın bir yol arkadaşı değildir, bu yüzden belki de bir görgü düellosunda avantajlı olan sen olursun. Ve bu salonda güç kadar zekâ ve bilgelik de onurlandırılır."

Onun sözleri üzerine salonda bir goblin sesi yükseldi, çünkü az önce inanılmaz derecede küstahça bir şey yapmıştım. Kendimi Faerie'nin en büyük avcısının yemek salonuna bırakmıştım -aslında ağzımda bir elmayla kendimi bir tabağın üzerine atmıştım- ve sonra onun misafiri olarak eski koruma haklarını talep etmek için boş bir dil sürçmesini kullanmıştım, böylece ev sahibi olarak onu bana karşı bu sorumlulukları yerine getirmeye mecbur bırakmıştım.

Daha önce de söyledim. Ev sahibi ve misafir gelenekleri bu insanlar için çok önemli. Çılgınca ama onlar böyle.

"*Vay be, bir fae'nin alçakgönüllü bir insan tarafından alt edilmesi pek sık rastlanan bir durum değil*, bu da diplomatik becerilerden tamamen yoksun olmadığımın herkes için yeterli kanıtı olmalı" gibi bir şey söylemek yerine başımı saygıyla eğdim. "Misafirperverliğinizi gereğinden fazla rahatsız etmek istemem, Avcıların Efendisi. İyi niyetinizle, buradan ayrılacağız.

ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Dinleme onu ey Erlking," diye seslendi bir kadının berrak sopranosu. Esmerelda'yı tanımak kolaydı. "Seni kandırmaya niyetli, zehirli bir dille ballı sözler söylüyor."

Erlking dönüp kendilerine saldıran goblinlerin çabalarına rağmen hâlâ ayakta olan vampir çiftine baktı. Onları birkaç saniye boyunca sessizce inceledi ve sonra yanlarındaki düşmüş goblinlere bir bakış attıktan sonra başını eğdi. "Kızıl Saray'ın avcıları, size devam etmenizi öneriyorum. Dinliyorum. Lütfen bana daha fazlasını anlatın."

Esteban, "Bu büyücü akrabası gerçekten de akıllıca bir oyun," dedi. "Avın doğru kaçmak için yapılan bu utanç verici teklif dışında, iyi ağaçlandırılmış ve hilelerden uzaktı. Büyücü bizi buraya, senin topraklarına, kendi düşmanlarını alt etmek için seni kullanmak niyetiyle getirdi, ey Erlking."

"Bir tilkiyi avlarken, onu büyük ayının inine kadar takip etmemek için dikkatli olmak gerekir," diye yanıtladı Erlking. "Bana kalırsa bu her avcı için sağduyulu bir davranış."

"İyi konuştun Cin Kralı," dedi Esmerelda. "Ama büyücü bu hareketiyle sizi kendi halkıyla bizim halkımız arasındaki savaşın içine çekmeye çalışıyor, çünkü biz onu efendimizin ve efendimizin açık isteği üzerine, haklı olarak ilan ettiğimiz savaşın bir parçası olarak avlıyoruz."

Erlking'in kırmızı gözleri kısıldı ve tekrar bana döndü. Sonraki sözlerinde alçak ve öfkeli bir ton duyabiliyordum. "Avlarımı kadim geleneklere uygun olarak, herhangi bir müdahale olmadan sürdürmek dışında, başka hiçbir varlıktan hiçbir şey istemiyorum. Bunu size doğru söylüyorum, Sör Şövalye. Eğer bu avcının söyledikleri doğru çıkarsa, sana ve ince olana ağır bir ceza vereceğim; öyle bir ceza ki, Güçler bunu bin yıl boyunca korku dolu fısıltılarla konuşacak."

Yutkundum. Bunu düşündüm. Sonra çenemi kaldırdım ve sakince şöyle dedim: "Kış Sarayı Şövalyesi olarak sana söz veriyorum ki buraya gelirken böyle bir niyetim yoktu. Bu kovalamacayı senin salonuna getiren şans oldu, ey Erlking. Gücüm üzerine yemin ederim."

Kadim fae birkaç saniye daha bana sertçe baktı, burun delikleri alevlendi. Sonra başını yavaşça geriye çekti ve bir kez başını salladı. "En düşünceli ziyaretçilerim tarafından bana bir bilmece verildi," dedi sesi gürleyerek. Eeb'lerden ve şirketten Susan'a ve bana baktı. "Hepinizle ne yapacağım. Çünkü bunun gibi ziyaretleri teşvik etmek istemiyorum." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Şimdi neden Sidhe'ler gibi nezakete düşkün olmadığımı hatırladım. Bu tür meseleler onları memnun eder. Ben ise hızla söndüklerini görüyorum."

Salonun ön tarafına yakın, çok büyük ve çok güçlü görünen bir goblin, "Kralım, hepsini kanla yargılayın. Onlar krallığınıza izinsiz girdiler. Onları takip edecek olanlara bir uyarı olarak kafalarını kapılarınızın üzerine koyun."

Goblin kalabalığından bir anlaşma gürültüsü yükseldi.

Erlking bir an için bu fikir üzerinde düşünmüş gibiydi.

"Ya da," diye teklif ettim, "böyle bir hareket daha fazla müdahaleyi davet edebilir. Kızıl Saray kralının ekspres hizmetkârları geri dönmezlerse kesinlikle özleneceklerdir. Beyaz Büyücüler Konseyi'nin, sizi temin ederim, benim ortadan kaybolmamla ilgili çok güçlü hisleri olacaktır. Elbette Mab'ın tepkisinden bahsetmiyorum bile. Ben daha çok yeniyim ve o benden henüz bıkmadı."

Erlking bir el salladı. "Hayır, hayır. Şövalye sözlerimi doğru anladı. Misafirlerimiz var Lord Ordulaka ve bu kadim anlaşmaya ihanet ederek onurumu zedelemeyeceğim." Gözlerini kıstı. "Mmmm. Misafir onlar.
Belki de onlara çok nazik davranmalıyım. Belki de önümüzdeki yüzyıl boyunca benim misafirim olarak kalmanızda ısrar etmeliyim, bakılmanız ve ağırlanmanız için." Bana soğuk ve küçük bir gülümseme verdi. "Ne olsa krallığıma gelen ilk ziyaretçilerden başka bir şey değilsiniz. Sizi uygun bir şekilde onurlandırmama fırsat vermemenizi anlaşılabilir bir şekilde büyük bir hakaret olarak görebilirim."

Eeb'ler birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de Erlking'in önünde saygıyla eğildiler. "Cömert ev sahibi," dedi Esteban, "bizi çok onurlandırdınız. Uygun gördüğünüz süre boyunca misafiriniz olarak kalmaktan memnuniyet duyarız."

"Harry," diye tısladı Susan, gerilerek.

Bana açıklamasına gerek yoktu. Birkaç saatlik bir gecikme bile Maggie'nin ölümü anlamına gelebilir.

"Saygıdeğer ev sahibi," dedim. "Ziyaretimizin beklenmedik doğası göz önüne alındığında, böyle bir yol sizin hakkınızdan daha azı olmazdı. Ama sizden sadece Leydi Mab'a olan yükümlülüklerimi göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Bir kenara bırakamayacağım ve onun bana tamamlamamı emrettiği bir görevin peşindeyim. Ölümlü zamanda meydana gelen şeylere bağlı ve ev sahibi olarak haklarınızda ısrar ederseniz, kendi onurumu tehlikeye atabilir. Ev sahibim olarak bunu asla yapmak istemeyeceğinizi biliyorum."

Erlking bana kızgınlıkla eğlenceyi harmanlayan bir bakış attı ve şöyle dedi: "Çok az Kış Şövalyesi'nin kılıcı senin dilin kadar hızlıdır evlat. Ama seni uyarıyorum: Leydinin adını üçüncü kez söylersen olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Bunu düşünmemiştim bile. Vay canına, haklıymış. Mab'ın adını burada, Hiçlik'te anmak onu gerçekten de çağırabilirdi. Bu noktada sadece başka bir hükümdarın topraklarında davetsiz bir misafir olmakla kalmaz, belki de onun gücüne veya etkisine karşı savunmasız kalır, aynı zamanda onu getirdiği için aşırı yorgun bir büyücüye son derece sinirlenirdi. Böyle Güçlerin basit bir yakınlıkta çarpışması tehlikeli, hatta ölümcül olabilirdi.

Başımı tekrar eğdim ve "Elbette, ev sahibim" dedim.

Yaklaşık bir metre boyunda ve o kadar ince bir goblin ki sert bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu, gölgelerin arasından belirdi ve Erlking'in miğferini çekingen bir tavırla aldı. Onu götürmek için dönmeye başladı, durakladı ve örümcekli, fısıltılı, nahoş bir sesle şöyle dedi: "Burada hepimiz yırtıcıyız lordum.

Bırakın bu iş kan davasıyla çözülsün."

Erlking ellerini açtı, sanki bu önerinin orada bulunan herkes için apaçık gerektiğini düşünüyordu. "Elbette, Rafforut. Yine mükemmel bir hizmet sundun."

Sıska goblin belinden eğildi ve gölgelerin arasına çekildi, ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Oh," dedim. "Oh, ."

"Ne?" Susan sordu.

Ona dönerek, sadece onun insan kulağından daha iyi duyabileceği bir fısıltıyla sessizce konuştum ve goblinlerin bundan daha iyi duymamasını umdum. "Erlking bize zarar veremez ya da biz onun misafiriyken zarar görmemize izin veremez. Aynı şey Kızıllar için de geçerli. Ancak çözüme kavuşturulması gereken iddialarımız olduğu için, kimin haklı olduğunu ya da en azından hikâyenin kendi versiyonuna en bağlı olduğunu görmek için savaşarak bir deneme yapabilir."

Susan'ın gözleri anladığında genişledi. "Eğer hikayenin bizim tarafımızdaki için savaşmazsak, bizim aleyhimize ve Eeb'ler lehine karar verir."

Başımı salladım. "Bu noktada misafirperverliğini kötüye kullandığımızı ilan edebilir," dedim. "Ve muhtemelen hiçbir tepki almadan bizi öldürmekte özgür olacak."

"Ama az önce dedin ki-"

"Kış Kraliçesi bana karşı bir şey hissetmiyor," dedim. "Sinirlenmiş olabilir. Ama gelecek hafta bu zamanlar beni neredeyse hiç hatırlamayacak."

"Ama Konsey-"

"Bu konuda güçlü hissedeceklerini söyledim," dedim. "Asla üzüleceklerini söylemedim."

Susan'ın gözleri biraz daha büyüdü.

"O halde bir yetenek sınavı," dedi Erlking. "Bir maç. Şövalye ve kadın avcı, iki Kızıl avcıya karşı. Hangisinin sizin tarafınızı seçin." Ellerini bir kez çırptı, küçük bir topun patlamasına benzer bir ses çıktı. "Salonu hazırlayın."

Goblinler itaat etmek için sıçradı ve uzun sehpaları büyük bir enerji ve verimlilikle dışarıya doğru temizledi. Diğerleri çıplak, siyah tırnaklı elleriyle taşı yırtmaya başladı. Taşı ıslak toprak gibi yırttılar, zeminde hızla büyük bir halka açtılar, altı inç genişliğinde, neredeyse o kadar derin ve otuz kırk metre genişliğinde bir hendek.

"Böyle bir deneme için doğru dürüst silahlanmış sayılmayız, ev sahibim," dedim. "Kızıl avcılar ise savaş için tam teçhizatlılar."

Erlking ellerini tekrar açtı. "Ah, ama av için kendilerine gerekli gördükleri şeylerle silahlanmışlar. Ve gerçek bir avcı, dünyanın karşısına çıkarabileceği şeylere karşı kendini asla hazırlıksız bırakmaz. Siz avcı olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Susan hemen, "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır."

Erlking ona baktı ve başıyla onayladı. "Kendinizi uygun şekilde silahlanmış bulmanıza sevindim." Öfkeli fısıltılarla tartışan ve muhtemelen zamirleri standart olmayan bir şekilde Eeb'lere baktı. "Sakin ol evlat, kelime oyunlarında o kadar hızlısın ki, buraya takip edilmeden gelseydin seni besleyip yoluna göndermek isterdim. Ama Dış Gece Lordları'nın öfkesini kolay kolay uyandırmayacağım. Onlarla bir savaş düzinelerce mükemmel av ayını boşa harcamak olur." Omuz silkti. "Yani.
Layık olduğunuzu kanıtlayın ve yolunuza devam edin."

Boğazımı temizledim. "Peki ya diğer
ziyaretçilerimiz?"

Erlking gülümsemedi ya da ifadesini değiştirmedi ama birdenbire ondan uzaklaşmamak için mücadele etmek zorunda kalacak kadar ürperdim. "Salonum her türlü yabancıyı ağırlayacak şekilde döşenmiştir. Bu mağaralarda akrabalarımı eğlendirmek için akıllı cihazlarla dolu odalar var ve sadece uygun katılımcılar eksik."

"Kaybedersek ne olacak?" Susan sordu.

"Şansınız yaver giderse, duruşmada temiz ölümler yaşayacaksınız. Değilse ..." Omuz silkti. "Akrabalarımdan bazıları -örneğin Rafforut- salonumun tüm odalarına bir amaç kazandırmak için çok hevesliler. Yanıt verebileceğin sürece onları . Bu da çok ama çok uzun bir süre olabilir."

Susan Erlking'e baktı. Sonra, "Hadi yapalım o zaman," dedi. Benim de tutmam gereken sözler var."

Başını ona doğru eğdi. "Nasıl isterseniz, bayan avcı. Sör Şövalye, hanımefendi, lütfen çembere girin."

Ben ona doğru yürümeye başladım, Susan da
yürüdü. "Bunu nasıl yapmalıyız?" diye sordu.

"Hızlı ve sert."

Sesi alaycı bir hal aldı. "isteyeceğini nereden ?"

Kısa ve içten bir kahkaha attım. "Aklında tek bir şey olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Ah, gençken, kesinlikle," diye cevap verdi. "Ama şimdi rollerimiz tersine döndü."

"Yani sen de hızlı ve sert mi istiyorsun?"

Kara kirpiklerinin altından kara gözleriyle bana sinsi ve çok ateşli bir bakış attı. "Arada bunun için söylenecek bir şey var diyelim." Masanın ayağını birkaç daire çizerek döndürdü. Ben de izledim. Durdu ve bir kaşını merakla kaldırarak bana baktı.

Vaftiz annem bana bir tedavi, Susan'ı varlığının yarısını yiyip bitiren ve beni arzulayan bu yaratıktan kurtarmanın bir yolu, Aziz Giles Kardeşliği'nin yüzlerce yıldır yapmaya çalıştığı ama başaramadığı bir şey ipucu vermiş olabilirdi. Biraz daha çalışarak bunu onun için gerçekleştirmem, hayatının kontrolünü ona geri vermem mümkündü.

Ama yapsam bile, birlikte olamayız. Şimdi olmaz.

Mab yeterince ... ve cehennemin çanları, bunu *düşünmemiştim* bile, çok meşguldüm, ama Mab'ın yedeği Maeve, Kış Leydisi, tartışmasız Mab'ın kendisinden daha psikotikti. Ve tartışmasız bir şekilde daha huysuz, daha hırçın ve bana yakın olan herkesle oyun oynamak isteyen biriydi.

Kendimi kaybetmemin ne kadar süreceğini merak ettim. Haftalar mı? Aylar mı? Ne Mab ne de Maeve kendi adamım olarak kalmamı istemezdi. Onların olmamı istediği kişi olduğumda, daha önce ne olduğumu hatırlamak beni rahatsız eder miydi diye merak ettim. Başkalarının benim için ne ifade ettiğini.

Tek söylediğim "Seni özledim." oldu.

Gözlerini kırpıştırarak aşağıya ve uzağa baktı. Sonra bir damla gözyaşı dökülürken bana tereddütlü bir gülümseme verdi - sanki bir süredir yapmadığı bir şeymiş ve bunu nasıl başaracağını hala hatırlıyormuş gibi. "Seninle şakalaşmayı özledim."

"Bunu nasıl yapabildin?" Sessizce sordum. "Bana ondan nasıl bahsetmezsin?"

"Kendimden bir parça kopararak," dedi sessizce. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum.

yapmamın yanlış olduğunu ve bir gün pişman olacağımı biliyordum. Ama onu güvende tutmak zorundaydım. Senden affetmeni istemiyorum.

Sadece... sadece anla."

Taş Masa'daki o durgunluk ve seçim anını düşündüm. "Evet," dedim. Bir elimi kaldırdım ve parmak uçlarımla yüzüne dokundum.

Sonra alnından öpmek için eğildim. "Anlıyorum."

Yaklaştı ve sarıldık. Kollarımda şaşırtıcı derecede ince ve kırılgan hissediyordu. Bir süre öyle kaldık, ikimiz de başımıza geleceklerin korkusunu . Bizi izleyen yüzlerce kırmızı gözü görmezden gelmeye çalıştık. Az çok başardık da.

Bir top sesi daha geniş salonda yankılandı ve Erlking şöyle dedi: "Kızıl avcılar. Seçtiğiniz şampiyonların çembere girmesine izin verin, yoksa duruşmayı kaybedersiniz."

"Tamam," dedim. "Eeb'ler zor olacak ama başarılabilirler. Gizlenme taktiklerine güveniyorlar ve bu da olabildiğince açık olacak. Onları bir şeyle vuracağım, bu da size yaklaşmak için yeterli zamanı verecek. Solda hangisi varsa onu al. Çok sağa gidersen ateş hattıma girersin, o yüzden yapma. Sen birini parçala, ben diğerini yakayım ve daha sonra bu olayı anmak için özel kahve kupaları almaya gidelim."

Susan dedi ki, "Kahve içmeyi bıraktım. Bilirsin işte, kafein." Ona alaycı bir tiksintiyle baktım. "Seni dinsiz."

"Tamam!" Esmerelda çemberin uzak tarafından seslendi. Parmağıyla goblinlerin ağlarının altında sıkışıp kalmış vampirlerden birini işaret etti. "Sen. Sen yap." Ufak tefek kadın sabırsızca, gerçek haliyle iğrenç ve insanlık dışı olan vampirin yanına gitti ve ağın tuhaf malzemesini tırnaklarıyla keserek tutsağı serbest bıraktı. Tören yapmadan vampiri çemberin içine fırlattı.

Onun askerlerinden biri mi? Tamam. Bu düşündüğümden daha kolay olabilir. O sırada Esteban göründü, sakince ilerliyordu.

Yok Edici'nin rahatsız edici kalp atışlarının yavaşça hızlanan *lub-dub* sesi de onunla birlikte geldi. Şeytan, Esteban'ın üzerinde korkunç ve aç görünümüyle belirdi ve vampirin bir emriyle çemberin içine doğru ilerledi, simsiyah gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla bize bakıyordu. Yansıtma falan yapıyor olabilirdim ama bana öyle geliyordu ki Ick intikam almak için sabırsızlanıyordu.

Susan çok kısık bir sesle, "Kahretsin," dedi.

"Çember kapandığında," dedi Erlking'in derin baritonu, "duruşma başlar. Taraflardan biri etkisiz hale getirildiğinde sona erecek. Kızıl avcıların şampiyonları hazır mı?"

Tüm vampirler feryat figan çığlıklar attı ve Ick bile aşırı dolu bir çaydanlık gibi tıslayan bir fokurtu çıkardı.

"Ne biz?" Susan telaşla fısıldadı.

Hiçbir fikrim yoktu. "Sen fırçayı al," dedi ağzım. "Ben Devourer'ı hallederim."

"Doğru," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Doğru."

Erlking iki tarafın ortasında, çemberin dışında belirdi. "Sör Şövalye! Siz ve dişi avcı hazır mısınız?"

İkimiz de sertçe başımızı salladık ama gözlerimiz Erlking'e değil rakiplerimize sabitlenmişti. İrademi içime çekmeye başladım ve güç karnımda ve göğsümde kaynadı ve gözlerimin arkasında garip bir baskıya dönüştü.

Erlking kılıcını çekip havaya kaldırdı ve her goblin kükremeye başladı. Ateş kılıcın ağzını yalayarak onu yeşil alevlerle sardı ve sonra kılıcını bırakarak ucunu goblinlerin kazdığı taştaki çukura sapladı.

Yeşil goblin ateşi bir uluma ve pis duman bulutlarıyla alevlendi. İki alev dili başladıkları yerin tam karşısındaki noktada buluşana kadar, çemberin dışını her iki yönde de dolaştı.

Susan çığlık attı. Ben çığlık attım. Vampir çığlık attı. Ick . . . o çaydanlık şeyini yaptı.

Sonra hepimiz birbirimizi öldürmeye başladık.

Bölüm

Otuz yedi

Vampires ve Icks hızlılar ama daha önce de benzerleriyle düello yapmıştım.

Apokrif Loki gibi, önceki rakiplerim de ne kadar hızlı olurlarsa olsunlar hızlı bir şekilde ayağa kalkarsanız, düşündüğünüzden daha hızlı olamazsınız.

Hazırda tuttuğum büyü, rakiplerimizden herhangi biri birkaç adımdan daha fazla hareket etmeden önce patladı, çıplak güç Ick'i yakalamak için uzanmış elimden dışarı fırladı, ama ani bir ilhamla onu yanında ve biraz arkasında ilerlemeye başlayan vampire yönlendirdim. Belli ki, belki de akıllıca, vampir acı uçmaya başladığında Yok Edici'nin gölgesinde durmayı umuyordu.

"Forzare!" diye bağırdım ve ham iradem vampiri aşağıya, eğik bir açıyla - doğrudan Ick'ın ayaklarının önüne ve altına- indirdi.

Düşmanla savaşacak silahınız yoksa, düşmanınızı silahınız *haline* getirmenin bir yolunu bulun. Bunu , harika görünmenizi sağlar.

Vampir feryat figan bir çığlık ve çıtırdayan bir sesle Ick'ın ayaklarının altına girdi ve iğrenç sıvılar sıçradı. Çarpışma, bacakları vampirin lastik gibi kıvrımlı uzuvlarına dolanan devasa avcı yaratığı tökezletti ve Ick yere yığıldı, doğal olmayan davul gibi atan kalbi yüksek sesle ve öfkeyle gümbürdüyor, neyi yok ediyor olabileceğini düşünme zahmetine bile girmeden dolaşıklığı öfkeyle savurup parçalıyordu.

Susan olanlara neredeyse anında uyum sağladı ve inanılmaz bir hızla yayılan Ick'ın üzerine kapandı. Ick dengesini toparlamaya başladığında kolu bulanıklaştı, sopasını doğrudan kafatasına indirdi ve kafasını yerden sekecek şekilde aşağı itti.

Ick darbeyi bir aşk dokunuşuymuş gibi karşıladı ve pençeleriyle Susan'a saldırdı

-Ama o çoktan havaya sıçramış, pençelerden kurtulmak için dizlerini yukarı kaldırmış ve izleyen goblinlerin onay kükremeleri eşliğinde Devourer'ın üzerinden uçmuştu. Bir beyzbol oyuncusunun kayışıyla yere indi ve ileri fırladı

Kan lekeli taşın üzerinden geçerken bir elini geriye yere düşmüş vampirin boğazını yakaladı.

Hırpalanmış beden Ick'ın uzuvlarından kurtuldu, kendi uzuvlarından bir iki tanesi eksikti ve zayıf bir şekilde çırpınarak Susan'ın kayışını yavaşlattı ve ayakları dövüş ringini çevreleyen yeşil alevin içine kaymadan bir santim önce ileri hareketini durdurdu.

Ick sendeleyerek tekrar ayağa kalkıp takip etmeye hazırlanırken ben patlayıcı çubuğumu kaldırdım, *"Fuego"* diye hırladım ve büyülü odaktan geçirebildiğim tüm gücümle vurdum. Erlking'in iradesinin oldukça sönük yeşil alevlerine karşı kör edici derecede parlak olan mavi-beyaz ateş, toplanan goblinlerden bir grup şaşkınlık ve rahatsızlık çığlığı çıkardı.
Ateş Ick'a çarptı ve sırtındaki devasa kaslardan bir karpuz siyah, lastiksi bir et parçası çıkardı. Kafası o kadar keskin bir şekilde geriye savruldu ki, kafasının tepesi neredeyse kendi omurgasına değdi ve bir iki saniye daha dengesini kaybederek bana doğru dönerken ilk vampirin sağladığı kanla kaydı.

Bunlar olurken Susan'ı belli belirsiz not ettim. Yarı ezilmiş, yarı parçalanmış vampir kalan pençeleri ve dişleriyle çılgınca çırpınıyor, hayata tutunmak için delicesine umutsuz, acımasız bir mücadele veriyordu.

Susan başının yan tarafına sert bir darbe aldı ve arkasını döndüğünde dudağı kan içindeydi, dişleri hırlayarak açılmıştı ve dövmelerinin koyu renkli girdapları ve noktaları suya damlayan siyah mürekkep gibi yüzüne yayılmaya başlamıştı. Doğaçlama sopayı bıraktı, iki eliyle vampirin boğazını kavradı ve sakin, kesin bir güçle kafasını yeşil ateşin içine soktu.

Ateş vampiri yutarken kanlı bir patlama oldu ve ısısı herhangi bir kamp ateşininkinden daha fazla görünmese de, ateşin içindeki sıcaklık güneş kadar sıcak olmalıydı. Vampirin kafatası ateşin içine girdiğinde, buharlaşmış sıvılardan oluşan bir uğultuyla parçalandı, şarapnel parçaları gibi küçük kemik parçaları etrafa saçıldı ve Susan'la ölmekte olan vampirin devasa, karanlık, kötü kokulu bir bulut kapladı.

"Susan!" diye bağırdım ve ıskalarsam o buluta körlemesine ateş püskürtmemek için bir tarafa doğru daldım. Yok Edici'yi vurdum, kollarından birinde küçük bir oyuk açtım, üçüncü patlamada ıskaladım ve dördüncüsünde kalçasında uyluğum kadar geniş bir yanık izi bıraktım. Kalbinin davul sesi artık bir speed-metal grubunun kontrbas davulları gibi kocaman, gümbür gümbür bir ritme dönüşmüştü. Vuruşlar onu daha da öfkelendiriyor gibiydi ve beni ateşin dış halkasına sıkıştırmak ya da kavrayan pençelerinden kaçmamı engellemek için kontrollü bir ileri atılıma geçti.

Ama ya kafama aldığım darbe ya da patlattığım bombalardan biri Ick'ı . Yaklaştığı açıya, Yok Edici'den ve uzanmış pençelerinden kaçmamı sağlayacak yola doğru koştum ve

Saldırısı, canavarı ayak hareketleriyle yenerek ve bana doğru gelirken çemberin çevresine sıkışıp koruyarak.

Hareket ettikçe dudaklarıma vahşi bir gülümseme yayıldığını fark ettim. Koşarken bacaklarına patlayıcılar fırlatmaya devam ettim ve onu daha da yavaşlatmaya çalıştım. Sanırım dörtte birinden fazlasını vuramadım ama ıskaladığım ateş parçaları Erlking'in yeşil ateşine cızırtılı ışık patlamaları halinde sıçradı. Adrenalin duyularımı kristalleştirdi, bana her görüntüyü ve sesi soğuk bir saflıkla getirdi ve aniden Yok Edici'nin en zayıf olduğu yeri gördüm.

Uzaylı hareketinden anlamak zor olsa da, bir tarafını hafifçe desteklediğini fark ettim. Daha iyi görebilmek için içeri daldım, neredeyse kafam savrulan bir yumruk tarafından koparılıyordu ve Ick'ın bacağının yaralı olduğunu gördüm, uyluğunun arka tarafında, siyah etin büküldüğü ve parçalandığı yerde. Ölümcül bir deri ve doku olsaydı, bunun şiddetli bir yanığın sonucu olduğunu düşünürdüm - yanığı yapan şey erimiş metal sıcaklığında ve Fare'nin dişleri gibi şekillenmiş olduğu sürece. Foo köpeği, Thomas'la karşılaşması sırasında onu sakat bırakmakla tehdit eden bir yarayla Ick'e ulaşmıştı. Bu yüzden geri çekilmek zorunda kalmıştı. Eğer kalsaydı ve Mouse böyle bir darbe daha indirseydi, tamamen hareketsiz kalacaktı.

"Bu sefer iyi şanslar koca adam," dediğimi duydum. "Kaçacak hiçbir yerin yok."

Zihnimin hala çoğunlukla aklı başında olan kısmı bu ifadenin tamamen çılgınca olduğunu düşünüyordu. Belki de aptalca. Ne de olsa Ick hâlâ *beni* kovalıyordu. O devasa, pençeli ellerinden biriyle bana bir kez , vücudumun hangi kısmına denk gelirse gelsin altındaki kemikleri sıvılaştırırdı. (Kafam . Tüm kanıtların, ben bakmıyorken birinin kafatasıma adamantiyum yükseltmelerinden birini yaptığını gösterdiğini savunuyorum).

Elimden geleni yapıyordum ve böyle bir tempoyu sonsuza kadar sürdüremezdim. Ick'e puan veriyordum, belki daha da yavaşlatıyordum ama onu öldürmeye yakın bile değildim.

Her şey basit bir soruya bağlıydı: Ick büyü yapmakta benim yaptığımdan daha mı iyiydi? Eğer öyleyse, o zaman ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum ve bu şeye yaptığım sürekli büyü saldırısı son derece yüksek bir faiz oranı anlamına geliyordu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan dövüş değişti.

Ick acı verici görünen bir efor sarf etti ve bana çarpacak kadar yaklaştı. Zamanında zar zor yoldan çekildim, neredeyse düşüyordum, bunun yerine birkaç dönen adıma dönüştüm ve dengemi toparladım. Ick beni takip etmek için döndü ve Susan arkasını döner dönmez yağlı duman bulutunun içinden fırladı.

Dövmeleri siyahtan derin bir kızıla dönüşmüştü ve mükemmel bir zarafet ve sessizlik içinde hareket ediyordu. Bu yüzden çelik masa ayağını zarifçe ve sessizce Ick'diz ekleminin yanına savurduğunda -hiç de zarar görmemiş bacağına değil- canavarı tamamen hazırlıksız yakaladı.

Keskin, korkunç bir çatırtı duyuldu; başka bir yerde duysaydım ancak düşen bir kereste ya da muhtemelen küçük kalibreli bir silah sesiyle ilişkilendirebileceğim bir ses. Çelik çubuk, Ick'ın dizini doğal olmayan bir şekilde içe doğru, neredeyse otuz derecelik bir açı yapana kadar kırdı.

Acı içinde böğürdü ve bir kolu saldırgana doğru geri savruldu. Ick Susan'a çarptı ve bunu dengesi bozulmuş, ürkmüş ve düşmüş olmasına rağmen, yine de onu on adım geriye ve yere savurdu. Sopası metalik bir çınlamayla elinden fırladı ve teneke bir gong gibi çınlayarak alevlerin içine yuvarlandı.

Yeşil alevlerin içindeki ısı, masa ayağının yarısını yüksek sıcaklıktaki bir meşalenin yapabileceği kadar düzgün bir şekilde kesti. Alevin renkleri kehribar, menekşe ve bakır kırmızısı dallarıyla kısa bir süre çizgilendi. Kesilen uç ateşten kurtuldu ve kenarı bembeyaz parlıyordu.

Yüksek görüş alanımın çevresinde fark ettim.

Susan sırtı imkansız bir açıyla bükülmüş halde yere düşmüştü.

Ben orada öylece dururken Ick bana doğru hamle yaptı, kısa bir an için şok içinde donup kaldım. Bu, Yok Edici'nin yaklaşması, pençeleriyle bana saldırması ve aynı anda beni çemberin yirmi metre ötesine için fazlasıyla yeterli bir zamandı.

Paltomdaki büyüler yine Ick'ın pençelerinin kaba gücüne dayanmıştı ama bu bir bakış darbesi ya da bana takılıp düştüğünde aldığı tesadüfi bir hasar değildi. Bu, muhtemelen *Blue Beetle*'ı Thomas'ın spor arabasının üzerine fırlatan türden tam bir balyoz darbesiydi. Bu tam olarak korktuğum şeydi ve bedenim yere çarptığında, goblin heyecanının ulumalarıyla birlikte bir tür kararlı sakinlik üzerime yıkıldı.

Ben ölü bir adamdım. Bu kadar basit. Tek soru, çarpmanın şokunun geciktirdiği acıyı hissedecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımdı. Ve tabii ki ölüm lanetimi nereye yönelteceğim.

Topallayan kollarım ve bacaklarım taklalarımı yavaşlattı ve Ick başını geriye atıp fokurdayan, çaydanlık gibi bir çığlık atarken kalçalarım bir tarafa bükülmüş halde sırtüstü düştüm. Kalbi gerçeküstü bir gök gürültüsü gibi çarpıyordu ve vücudum aniden buzlu bir su havuzuna düşmüşüm gibi soğukla doldu. Ick bana doğru geldi, acısı artık hareketlerinden belli oluyordu. Uludu ve iki kolunu başının üzerine kaldırarak kafatasıma indirmeye hazırlandı. Ölüm lanetimi kullanmak için fazla zamanım yoktu, dedi kafamın içindeki küçük aklı başında ses.

Ve sonra kafamın içindeki başka bir ses, çok daha yüksek ve öfkeli bir ses, inkâr diye bağırdı. Maggie'ye dair birkaç anım, Arianna'nın ellerinde öldüğüne - ya da daha kötüsüne- dair görüntülerle birlikte zihnimde dönüp duruyordu. Eğer burada ölürsem, onu karanlıktan çıkaracak kimse olmayacaktı.

Denemek zorundaydım.

Her iki yumruğumu da Ick'ın en az yaralı bacağına doğru ittim ve tüm enerjimle bıraktım

yüzüğüm .

Sanırım dışarıdan bakıldığında kung fu tipi çift yumruk vuruşlarından biri gibi görünüyordu, ancak gerçek yumruklarımın yaptığı tek şey yeni çürükler ve küçük yara izleri toplamaktı. Yine de halkalardan salınan enerji Ick'ın bacağına öyle sert bir tekme attı ki yere paralel şekilde savruldu. Ick devrildi.

Umutsuzca yuvarlandım ve cüssesi tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldum. Islık çalarak acı içinde yere düştü.

Ve birden onu öldürmenin bir yolunu gördüm, eğer sırtüstü yatıp yukarı bakmasaydım bunu asla .

Patlatma çubuğunu kaldırarak yukarıdaki, derin gölgeli ama yine de zar zor görülebilen tavanı işaret ettim. Bu doğal bir mağara tavanıydı. Zemin, Erlking'in salonuna ev sahipliği yapması için oyulmuş ve cilalanmış olabilirdi ama şehir otobüsleri büyüklüğündeki sarkıtlar tavandan bir devin acımasız dişleri gibi sarkıyordu. Susan'ın çemberin uzak tarafında, aşağı indirmek üzere olduğum şeyden mümkün olduğunca uzakta olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Sonra korkumu ve öfkemi neredeyse tam tepemde duran büyük bir taş dişin dibine fırlattım ve neredeyse elimde kalan her şeyi ona doğru savurdum.

Patlatma çubuğunun içinden mavi-beyaz bir ateş çığlığı yükseldi, o kadar yoğundu ki rünle oyulmuş aletin kendisi parlayan kıymıklardan oluşan bir buluta dönüşerek patladı. Gök gürültülü bir sarsıntıyla uzaktaki sarkıtlara çarptı. Ick ayağa kalktı ve kocaman bir eliyle kafatasıma uzandı.

Ellerimi havaya kaldırdım*, "Aparturum"* diye tısladım ve son irademle Erlking'in salonu ile maddi dünya arasındaki perdeyi yırtarak açtım, yaklaşık dört fit genişliğinde dairesel bir açıklık açtım ve giriş noktası üst tarafında olacak şekilde yönlendirilmiş, yerden üç fit yükseklikte ve yere paralel olarak yüzdüm. Sonra o açıklığın altında cenin pozisyonunda kıvrıldım ve kollarımla başımı örtmeye çalıştım.

Tonlarca taş yavaş ve ölümcül bir zarafetle aşağı yuvarlandı. Yok Edici'nin kalp atışları hızını ikiye katladı. Sonra inanılmaz bir gürültü koptu ve tüm dünya karanlığa gömüldü.

Birkaç dakika boyunca cesaret edemeyerek yan yattım. Bir süre, belki de birkaç dakika boyunca taşlar düştü, sonra düşen taşların sesi yavaşça kesildi, tıpkı patlamış mısırın yanmaya başlamadan hemen önce çıkardığı sesler gibi. Sadece, bilirsiniz, daha kayalık.

Ancak o zaman başımı kaldırıp etrafa bakmama izin verdim.

Yaklaşık bir metre derinliğinde, dört ayak genişliğinde, mükemmel dairesel bir mezarın içinde yatıyordum. Mezarın kenarları tamamen pürüzsüzdü, ancak tüm çatlaklardan ve yarıklardan, yumruğum büyüklüğünde bir taneden bir arabanın yarısı kadar büyük bir kayaya kadar birçok uyumsuz kaya parçasından yapıldığını görebiliyordum.

, açık Yol hafifçe parlıyordu. Üzerime düşecek tüm taşlar bunun yerine açık Yol'dan geçerek

maddi dünya.

Derin bir nefes aldım ve tekrar kapattım. Way'in yerde kimsenin takılmadığını umuyordum. Belki FBI kafeteryasında? Gidip bakmak dışında bunu bilmenin bir yolu yoktu. Böyle bir şeyin ikincil zararıyla yüzleşmek istemedim.

Aklı beynim, düşen taşlardan bahsetmiyor olma ihtimalimiz olduğuna işaret etti. Ruhlar âleminden gelen bir madde olarak, maddesel dünyaya ulaştıklarında basit bir ektoplazmaya dönüşeceklerdi, tabii eğer katılıklarını korumak için sürekli enerji sağlanmıyorsa. Taşlar Yol'a çarptığında onlara herhangi bir enerji pompalamaya çalışmadığım kesindi. Yani FBI binasının rastgele bir noktasına birkaç düzine ton balçık dökmüş olma ihtimalim vardı ve bu balçık birkaç dakika içinde buharlaşacaktı. Bu, talihsiz bir FBI çalışanının yaralanma olasılığını büyük ölçüde azaltacaktı.

Akıl sağlığımın ve benim bununla yaşayabileceğime karar verdim.

Elimi sallayarak ve irade göstererek Yolu kapattım ve yavaşça ayağa kalktım. Bunu yaparken biraz gıcırdadığımı ve yorgunluktan titrediğimi fark ettim. Ama hissetmediğim şey ... acıydı.

Üzerimin tozunu almaya ve yaralarıma iyice bakmaya çalıştım. Kaburgalarım kırılmış . Yırtılmış organlarım. Her yerim kanıyor olmalıydı.

Ama söyleyebileceğim kadarıyla, incinmemiştim bile.

Bu Mab'ın gücü müydü, içimden geçip beni saran? Bunun için başka bir açıklamam yoktu. Susan'la birlikte FBI binasından kaçarken ilk nefes nefese kalan o olmuştu, oysa ben posta kutuma doğru yürürken duyduğumdan daha fazla nefes alma ihtiyacı hissetmemiştim.
yüzden, bu dövüş sırasında Devourer'dan daha hızlı koşardım.

Fiziksel hızımdaki ve dayanıklılığımdaki ani artıştan rahatsız olmam gerektiğini düşündüm. Ama bunlar için ödemek zorunda kaldığım bedel düşünüldüğünde, belli bir tatmin duygusundan başka bir şey hissedemiyordum. Maggie'yi Kızıl Saray'dan götürmeye gittiğimde elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım olacaktı.

Dövüş çemberinin yeşil ateşi sönmeye başladığında başımı kaldırıp baktım ve o sırada salondaki goblinler kulakları patlatan, tüyleri diken diken eden bir onaylayıcı uluma senfonisine dönüştü.

Çukurdan çıktım, sonra birkaç damperli kamyon dolusu molozun üzerinden ve etrafından dolandım ve aceleyle ringin diğer ucundaki Susan'ın yanına gittim.

Gevşek ve hareketsiz yatıyordu. Her küçük kesikler ve çürükler vardı. Deri pantolonunda yüzlerce küçük delik vardı - tahminimce patlayan vampir kafatasının kemik parçaları. Omurgası eğilmiş ve bükülmüştü. Ne kadar kötü olduğunu söyleyemedim. Yani... Susan her zaman oldukça esnek olmuştu ve bunu bilmek için herkesten daha fazla nedenim vardı. Bütün vücudu gevşekken bunu söylemek zordu.

Nefes alıyordu ve dövmeleri hâlâ oradaydı ama şimdi kıpkırmızıydı. Nabzı çok yavaştı ve sabit olduğundan emin değildim. Eğildim ve bir göz kapağını geriye doğru sıyırdım.

Gözleri simsiyahtı, baştan aşağı.

Dudaklarımı yaladım. Dövmeler Kardeşlik'in kullandığı bir uyarı göstergesiydi. Susan'ın vampir doğası eylemleri üzerinde daha fazla etki kazandıkça, dövmeler de ortaya çıkıyordu, ilk başta simsiyahtı ama içindeki vampir daha fazla kontrol kazandıkça parlak kırmızıya dönüşüyordu. Susan'ın bilinci yerinde değildi, ama yerinde olsaydı, kana susamışlıktan çıldırmış olurdu. Son seferinde neredeyse beni öldürüyordu.

Aslında tüm bu karmaşayı başlatan şey de buydu.

Vücudu çeşitli boyutlarda yaralarla kaplıydı ve olduğunu bildiğimi sanıyordum. Hasarlı bedenini onarmak için olarak doğasının vampir kısmını kullanıyordu ama bu doğaya besin sağlamadığı için ona sadece sınırlı bir yardım sunabiliyordu.

Kana ihtiyacı vardı.

Ama aldıysa, uyandıysa ve daha fazlasını gerektiğine karar verdiyse ... yikes.

Nefes alış verişi yavaşlamaya devam etti. Bir an durdu ve neredeyse panikliyordum.

Sonra başımı salladım, pardösümün cebinden çakımı çıkardım ve sol avucumda, eski yanık izlerinin en kalın olduğu ve hala çok hassas olmayan bir bölgede bir kesik açtım.

Avucuma kan akarken elimi kavradım. Sonra çok dikkatli bir şekilde uzandım ve avucumun ucuyla Susan'ın ağzına birkaç damla döktüm.

Sanırsınız ki vücudundan elektrik akımı geçirdim. Titredi, kaskatı kesildi ve sonra sırtını bir yay şeklinde kavislendirdi. Omurgasından garip patlama sesleri geldi. Boş siyah gözleri açıldı ve nefes nefese kaldı, sonra kör bir şekilde baktı, ağzıyla elimi tekrar bulmaya çalıştı, tıpkı emen bir bebeğin yemeklerini bulması gibi. Elimi ağzının üzerinde tuttum ve kanın yavaşça içeri akmasına izin verdim.

Elimin altında durgun hareketlerle dalgalanıyor, kanın tadını çikolata, masaj, iyi seks ve yeni bir araba bir aradaymış gibi . İki dakikalık yavaş, hülyalı, kavisli hareketten sonra aniden bana odaklandı ve sonra daraldı. Elleriyle kolumu yakaladı ve ben de sağ yumruğumu yüzüne indirdim.

Ben de yumruk atmadım. Karanlık doğasının devam etmesine izin verilirse, bu onu yok edecek ve sürecin bir yan ürünü olarak beni öldürecekti. Başı tekrar yere çarptı ve sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırdı.

Ayağa kalktım, birkaç adım geri gittim ve yaralı elimi cebime soktum. Yorgundum ve şok hissediyordum. Bütün kolum üşüdü. Durmadım

Üzerime gelirse onu durdurmak için kalkanımı zamanında kullanabileceğimden emin olana kadar geri çekildim.

Susan tekrar kontrol ettiğinde fark ettim. Nefes alıp vermesi yavaşladı, kontrollü ve sabit hale geldi. Karanlık benliğini kontrolden uzaklaştırmak için dört ya da beş dakika odaklanması gerekti ama sonunda başardı. Yavaşça doğrulup oturdu. Kanlı dudaklarını yaladı ve kolunu ağzına götürüp kendini ayağa kalkmaya zorlamadan önce bir saniye boyunca yavaş bir coşkuyla ürperdi. Etrafına çılgınca baktı, gözlerinde korkunç bir korku vardı - ta ki beni görene kadar.

Bir süre bana baktı ve sonra gözlerini kapattı. "Tanrıya şükür" diye fısıldadı.

Ona başımı salladım ve yanımda durmasını işaret ettim.

O bana ulaşana kadar bekledim. Sonra ikimiz de Erlking'le yüzleşmek için döndük.

Bir tarafta, Kızıl Saray'ın üyeleri oldukları yerde duruyorlardı; Esteban ve Esmerelda'nın da goblinlerin ağlarına takılmış olmaları dışında. Görünüşe bakılırsa Susan'a o kadar dalmıştım ki düellodan sonraki boğuşma seslerini duyamadım ama ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Ick sendelemeye başlar başlamaz kaçmaya başlamış olmalıydılar. Yine de bu kez, goblinler yemeklerine odaklanmışken, hiç beklenmedik bir yerde ortaya çıkma avantajına sahip değillerdi.

Bu kez goblinler onları muhtemelen daha kaçmaya başlamadan yakalamışlardı. Eeb'lerin ikisi de Susan'la bana hırıltılı yüzlerinde yazılı çiğ bir nefretle bakıyorlardı.

Erlking bir an için yakalanan vampirlere baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "İyi dövüştünüz," dedi derin sesi yankılanarak.

İkimiz de başımızı hafifçe ona doğru eğdik.

Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını bir kez şıklattı. Bir ateşli silah sesi gibi yankılandı.

Yüzlerce şiddet yüklü goblin dalga dalga üzerlerine düşerken, çaresiz Kızıl Saray mürettebatının tamamından çığlıklar yükseldi. Bir an mide bulandırıcı bir hayranlıkla izledim ama sonra geri döndüm.

Kızıl Mahkeme'den nefret ediyorum. Ama sınırlar var. Erlking'in akrabalarında hiç yoktu.

"Peki ya Kızıl Kral?" Ona sordum. "Dış Gecenin Lordları?"

Kırmızı gözleri parlıyordu. "Majestelerinin halkı barışçıl niyetlerini kanıtlayamadı. Mahkeme, kanun ve gelenekleri tatmin edecek şekilde aldatıldıklarını ortaya koydu. İsterse öfkesini haykırsın. Bu mesele yüzünden bir savaş başlatırsa, tüm Faerie öfkeyle üzerine çullanacaktır. Ve halkı iyi bir av olacaktır."

Kızıl Saray'ın çığlıklarının altında -Esmerelda'nınki özellikle deliciydi- salonda düzensiz bir kıkırdama dolaşıyordu. Ses kendi dans ediyordu. Cehennem'in resmi ses kaydını dinlemek gibiydi. Bir goblin

Kalın deri eldivenler giymiş bir adam belirdi ve Susan'ın sopasından geriye kalanları sanki kızgınmış gibi tutuyordu. Demir ve alaşımlarının dokunuşu Peri'nin yaratıkları için bir ıstıraptır. Susan çeliği sakince kabul etti ve eldivenli cine başıyla selam verdi.

"Sanırım," dedim sessizce, "gitmekte özgürüz?"

"Eğer seni şimdi serbest bırakmazsam," dedi Erlking, sesi neredeyse güler yüzlüydü, "güzel ve aydınlık bir akşam seni kendim avlama zevkine nasıl erişebilirim?"

Yutkunmamın duyulmamasını umuyordum.

Avın Efendisi döndü ve bir eliyle boş bir hareket yaptı ve bir Yol parıldadı. Görmemizi sağlayan yeşil ışık hızla kararmaya başladı. "Size iyi avlar dilerim, Sör Şövalye, dişi avcı. Lütfen Kış Kraliçesi'ne selamlarımı iletin."

Aklı başında beynim şalterin başında uyuyakaldı ve ben de "Yapacağım. Benim için bir zevkti, Erl."

Belki de . Sadece başını hafifçe eğdi, bir köpeğin yeni bir sese yaptığı gibi.

Hepimiz birbirimizi kibarca selamladık ve Susan ile ben, dünya parıldayıp o dehşet salonu yok olana kadar gözlerimizi ev sahibimizden ayırmamaya dikkat ederek Yol'dan geçtik.

Yerine, bodrumdan tavana kadar, koşan, sürünen, zıplayan veya yüzen hemen hemen her şeyi vurmak, yakalamak, bulmak, takip etmek, kancalamak, temizlemek, derisini yüzmek, pişirmek ve yemek için ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyle dolu görünen devasa, rustik tarzda bir bina inşa .

"Bu da ne ?" Susan şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Heh," dedim. "Burası Bolingbrook'taki Bass Pro sanırım. Mantıklı sanırım."

"Öyle demek istemedim," dedi ve eliyle işaret etti. "Bak."

Bakışlarını büyük mağazanın uzak duvarındaki büyük bir saate doğru takip ettim. Saatin şu anda akşam dokuz buçuk olduğunu gösteriyordu.

Kalkış saatimizden 30 dakika *sonra*.

"Bu nasıl ?" Susan sordu. "Orada *en fazla* yarım saat kaldık. Baksana. Saatim *iki* olduğunu söylüyor."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Tanrı aşkına, aklıma bile ." "Neyi?"

Yürümeye başladım. Susan sopasını bir rafın arkasına attı ve beni takip etti. İkimiz de yıpranmış, yırtık ve yaralı halimizle büyüleyici bir görüntü oluşturuyor olmalıydık. Geç kalan birkaç müşteri bize baktı ama kimse bize yaklaşmaya istekli görünmüyordu.

"Nevernever'da zaman burada olduğundan farklı bir hızda geçebilir," dedim. "İnsanların bir gecede fae'lerle parti yapıp yeni bir yüzyılda uyandıkları hakkındaki tüm o hikayeler? İşte bu yüzden oluyor." Bir sonraki bağlantı

Mantık zinciri taklit edildi ve ben de "*Lanet olsun*."

dedim. "Ne dedin?" Susan dedi ki.

"Chichén Itzá'ya üç saatlik bir yolculuk var," dedim sessizce. "Gece yarısına kadar oraya varamayız." Kurşun külçeleri karnımda, omuzlarımda ve ensemde birikmeye başladı. Başımı eğdim, ağzım acıyla buruştu. "Çok geç kaldık."

Bölüm

Otuz sekiz

("Hayır," dedi Susan şiddetle. "Hayır. Bu Greenwich ortalama saatine göre ayarlanmadı,
Harry. Bu yaratıklar seremonilerini bir
Saat. Yıldızları kullanıyorlar. Biz sadece yaklaşık bir zaman biliyoruz. Gece yarısından sonra da olabilir."

Gece yarısından yarım saat önce *olabilir,* diye düşündüm, ama bunu Susan'a söylemedim. Onun yerine başımı salladım. Susan haklıydı. Söyledikleri bana doğru gelmiyordu, ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu. Kulağıma fısıldayan o küçük yenilgi sesini duymazdan gelmek için kendimi zorladım.

"Tamam," dedim. " edin, maksimum hızda. St. Petersburg'a geri dönmeliyiz. Mary's'e gidip herkesi oradan alacağız."

Susan başını salladı ve "Trafik yoksa yarım saatte döneriz," dedi. "Ve eğer arabanız varsa," dedim, "ki bizim yok."

Susan'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "İyi ki park alanı onlarla dolu o zaman."

Susan için ön kapıyı açtım, onu kaldırıma kadar takip ettim ve neredeyse zümrüt yeşili bir limuzin tarafından eziliyordum, kuyruk yüzgeçleri, uzun kaputu ve parlayan krom ızgarası İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki savurgan yıllarda yaratılmış bir şey olduğunu gösteriyordu. Limuzin gıcırdayarak durdu ve saçma sapan siyah bir takım elbise giymiş olan şoför inerek aceleyle bize en yakın kapıya yöneldi. Orta boylu, zayıf, genç ve oyunculuk ya da mankenlik yapacak kadar yakışıklıydı, hatta o kadar yakışıklıydı ki insan olmadığına hemen karar verdim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, birden genç Sidhe lordunu gerçekten göründüğü gibi gördüm; zümrüt yeşili bir tunik ve her biri koyu menekşe tonlarında taytlar giymişti. Güneşli saçları beline kadar inen sıkı bir örgüyle arkadan bağlanmıştı ve kedi bakışlı kehribar gözleri deliciydi. Baktığımı gördü ve sadece başını ve göğsünü hafifçe oynatarak alaycı bir selam verdi, sonra limuzinin kapısını açtı.

Leanansidhe yolcu kompartımanının uzak tarafından eğildi, yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Ve işte sonunda buradasın, çocuk. Hangi çılgınlık seni Avcı'ya sosyal bir ziyarette bulunmaya itti? Sana karşı bir *garezi* var. Bunun ne *anlama geldiğini* bilmiyor musun?"

Susan gerildi ve ondan bir adım geri çekildi. Vaftiz annem bunu fark etti ve dişlek bir gülümsemeyle onu destekledi. "Korkma, yarım çocuk. Seni bir daha dizginlemem için bir neden yok -tabii bunun nereye varacağını görmek istemezsen." Gece gökyüzüne baktı -çoğunlukla ışık kirliliğinin ardına gizlenmişti- ve "Kabul edelim ki, bu tür bir merakı başka bir zaman gidermek zorunda kalacağız" dedi.

"Vaftiz anne," dedim, bakarak. "Ne kadar büyük bir arabanız var."

Bana bir parmağını salladı. "Arayışımıza başlayabilmemiz için seni Ağlayan Anne'nin Evi'ne götürmek daha iyi olur, çocuğum. Glenmael, lütfen onlara yardım et. Zamana karşı yarışıyoruz."

Genç Sidhe limuzinin arkasına doğru cesurca bir işaret yaptı ve bana destek kolunu uzattı.

Ona kaşlarımı çattım (başını bir kez daha gülümseyerek eğmesine neden oldu) ve Susan'ın arabaya binmesine yardım ettim. Ben de yardım almadan bindim ve kısa bir süre sonra genç Sidhe otoparktan çıkıp I-55'e doğru ilerlerken kendimizi aracın arka tarafına ve vaftiz anneme bakarken bulduk.

"Gülünç," dedi Lea, onaylamaz bir ifadeyle bana bakarak. "Tamamen gülünç görünüyorsun."

Önce ona sonra da kendime göz kırptım. Tamam, peki, kabul. Üstüm kire bulanmış, kir ve döküntü içinde yuvarlanmıştım ve bir elimde kanayan bir kesik vardı. Kot pantolonum harabeye dönmüştü, tişörtüm tamir edilemeyecek durumdaydı ve paçavralar için kesilecekti, tozluğum bile kirli ve yıpranmış görünüyordu. Susan'ın durumu da pek iyi değildi.

"Devlet yemeğine gitmiyorum vaftiz anne," dedim.

Sesi alaycı bir hal aldı. "Bu savaşı kimin kazandığına bağlı, sanırım." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını salladı. "Hayır. Hayır, bu hiç işe yaramaz. Ne de olsa kraliçemin koruması gereken bir itibarı var. Kış Şövalyesi olarak ilk nişanınız biraz
daha az ... postapokaliptik." Susan'ı eleştirel bir ifadeyle inceledi. "Mmmm. Ve cariyenizin size ve dolayısıyla kraliçeye herhangi bir utanç getirmesine izin ."

Tükürdüm.

Susan bir kaşını kaldırdı. "*Cariyesi* mi?"

"Sevgilisi, çocuğunun annesi, henüz evlenmediği biri mi? Sanırım bu terim geçerli, canım." Bir el salladı. "Kelimeler. La. Bir bakalım."

Bir parmağının ucunu düşünceli bir şekilde burnunun ucuna dayamış, bana bakıyordu.

Sonra dedi ki, "İpekle başlayalım."

Bir kelime mırıldandı, elini üzerimden geçirdi ve giysilerim sanki tek, düz bir organizmadan yapılmış gibi kıvranmaya başladı, üstelik henüz son kullanma tarihi geçmemiş bir organizmadan. Bu lanet olasıca bir histi ve şaşkınlıkla sıçrarken başımı limuzinin tavanına çarptım.

Birkaç saniye sonra başımı sıkarak vaftiz anneme baktım ve "Yardıma ihtiyacım yok" dedim.

"Harry," dedi Susan boğuk bir sesle. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Yere baktım ve kendimi ipekli giysiler içinde buldum. Gömleğim koyu gri ipekten kabarık bir hale gelmiş, derin ametist desenleriyle süslenmiş gece yarısı siyahından oldukça uzun bir yelekle gövdemi sarmıştı,
yeşil-mavi opaller ve soluk, zarif inciler. Taytlar da ipekten, dar kesim ve saf beyazdı; dizlerime kadar gelen deri botlar ise gömlekle aynı koyu griydi.

Kendime baktım. Sonra Susan'a.

"Vay canına," dedi Susan. "Senin . . . gerçekten *de* bir iyilik perin var." "Ve

ben hiç şımaramadım," dedi Lea, dalgın beni inceleyerek.
"Bu olmaz." Elini tekrar salladı. "Belki biraz daha ..."

Giysilerim tekrar , bu his o kadar tuhaf ve rahatsız ediciydi ki kafamı tekrar çatıya çarptım.

Yarım dakika içinde bir düzine kıyafeti gözden geçirdik. Viktorya dönemine ait, kuyruklu bir takım elbise ve ceket, Çin imparatorluğundan esinlenen başka bir ipek kıyafet lehine iptal edildi. O sırada Susan ve Lea projeyle aktif olarak ilgileniyor, birbirleriyle yorum alışverişinde bulunuyor ve ağzımdan çıkan her kelimeyi kesinlikle görmezden geliyorlardı. Yedinci kıyafete geldiğimde, nasıl giyineceğim konusunda söz sahibi olmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Bana çok çeşitli kültürlerden ve tarih dönemlerinden ilham alan kıyafetler verildi. Deri pardösümü geri almak için ısrarla dil döktüm ama Lea beni susturmakla yetindi ve Susan'la konuşmaya devam etti.

"Hangi kıyafet o gerçekten kızdıracak?" Susan ona sordu. Sonunda

Lea'nın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve "Mükemmel," dedi.

Giysilerim bir kez daha kıvrandı ve kendimi on beşinci yüzyılda Batı Avrupa'da kullanılan tarzda süslü bir Gotik zırh giymiş buldum. Siyah ve eklemliydi, süslü omuz zırhları ve saçma sapan süslü bir göğüs zırhı vardı. Altın telkari her yerdeydi ve şey altı yüz kilo ağırlığında olmalıymış gibi görünüyordu.

"Cortés tam da bu tarzda bir zırh giyiyordu," diye mırıldandı Lea. Başımı inceledi ve "Gerçi buna ihtiyacı var..." dedi.

Birden başımı bir ağırlık sardı. Sabırla iç çektim ve zırhla uyumlu bir şekilde süslenmiş bir fetihçi kaskını çıkarmak için uzandım. Limuzinin zeminine bıraktım ve kararlı bir şekilde, "Ben şapka takmam," dedim.

"Kaka," dedi Lea. "Arianna Avrupalılardan hâlâ öfkeyle nefret ediyor, biliyorsun. Bu yüzden fetihçi bir koca aldı."

Gözlerimi kırptım. "Ortega?"

"Elbette çocuğum," dedi Lea. "Aşk ve nefreti birbirinden ayırmak çoğu zaman zordur. Ortega'nın kalbini kazandı, onu değiştirdi, onunla evlendi ve sonraki yüzyılları onun kalbini tekrar tekrar kırarak geçirdi. Onu çağırdı ve sonra gönderdi. Ona teslim oldu ve sonra rotasını tersine çevirdi. Bunun nefretini taze ve sıcak tuttuğunu söyledi."

"Neden lanet olası Brezilya'da çalıştığını açıklıyor," dedim.

"Aynen öyle. Hmmm." Bir el hareketiyle zırhla genişlemiş omuzlarıma Roma tarzı koyu gri bir pelerin ekledi, bağları göğüs zırhının önüne tutturuldu. Bir başka fiske botlarımın stilini hafifçe değiştirdi. Pelerine derin bir başlık ekledi. Sonra zırhın üzerindeki tüm altınları düşünceli bir şekilde işleyerek doğal altından yeşile, renk gradyanı boyunca derinleşerek maviye ve yüzümden uzaklaştıkça mora dönüşen bir spektruma dönüştürdü ve altın telkâriye soğuk, ürkütücü bir şekilde gerçeküstü bir görünüm verdi. Pelerine ön paneller ekledi, böylece önden bir tür cübbe gibi düştü, belime koyu, koyu mor bir kuşakla bağlandı. Son bir ayarlamayla omuzlarımdaki zırhı biraz daha geniş ve kalın hale getirerek lisedeki Cuma gecelerinden hatırladığım futbol omuz yastığı profilini verdi.

Kendime baktım ve dedim ki, "Bu çok saçma. Bir Jedi Şövalyesi'nin Oyun Atölyesi versiyonuna benziyorum."

Susan ve Lea önce bana, sonra birbirlerine göz
kırptılar. "Pardösümü geri istiyorum, lanet olsun,"
diye açıkladım.

"O eski paçavra mı?" Lea söyledi. "Koruman gereken bir
imajın var." "Ve onu toz bezimle koruyacağım," dedim inatla.

"Harry," dedi Susan. "Bu konuda haklı olabilir." Ona baktım.
Sonra da kıyafetime. "Pratik mi?"

"Görünüşler ve ilk izlenimler güçlü şeylerdir," dedi. "Doğru kullanıldıklarında, kendi başlarına birer silahtırlar. Sizi bilmem ama ben bulabildiğim her silahı istiyorum."

Lea mırıldandı, "Kesinlikle."

"Tamam. İmajımın neden pardösümü giyemeyeceğini anlamıyorum. Bizim de hızlı olmamız gerekiyor. Bu kıyafet bağlayıcı olacak ve cehennemden daha ağır olacak."

Lea'nın ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ah?"

Ona kaşlarımı çattım. Sonra omuzlarımı salladım ve biraz döndüm. Zırhın ana malzemesinde çeliğin asla sahip olamayacağı bir tür esneklik vardı. Daha da önemlisi, şimdi gerçekten hareket ettiğim için ağırlığını hissedemiyordum. Hem de hiç. Rahat bir pijama da giyebilirdim.

"Hiçbir ölümlü onu sıradan kolların gücüyle kesemez," dedi sakince. "Kızıl Saray'ın vampirleri gibi yaratıkların darbelerini bile -en azından bir süreliğine- savuşturacaktır. Ve zihninizi Dış Gece Lordlarının iradelerine karşı korumanıza yardımcı olacaktır."

"Gerekir mi?" diye sordum. "Ne demek 'yapmalıyım'?"

"Onlar kadim bir güç, vaftiz çocuğu," diye yanıtladı Lea ve bana yine kedi gülümsemesini verdi. "Yeni gücümü onlarınkiyle fırsatım olmadı." Bana bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı ve memnun bir şekilde başını salladı. "İyi görünüyorsun. Şimdi, çocuğum," dedi Susan'a dönerek. "Bakalım senin için ne yapabiliriz."

Susan her şeyi benden çok daha iyi idare .

Onlar çalışırken dikkatim dağıldı. Pencereden dışarı baktım ve bir otoyol devriye arabasının yanından, ampulleri yanıp sönerek ve siren çalarak otoyolda hızla ilerlemek yerine sanki hareketsiz duruyormuş gibi geçip gittiğimizi gördüm. Onu bu kadar çabuk tozumuzu yutarken bıraktığımıza göre üç haneli hız yapıyor olmalıydık.

Devriye görevlisi geçişimize tepki vermedi ve Glenmael'in arabayı bir tür perdenin arkasına saklıyor olması gerektiğini anladım. Ayrıca, fark ettim ki, trafikte tamamen imkânsız bir beceriyle kıvrılarak ilerliyor, diğer sürücülerin tamponlarını ve çamurluklarını santimlerle kaçırıyor ve görünüşe göre hiçbirinin bundan haberi olmuyordu. Sadece bu da değil, yolcu kabininde hareketi hiç hissedemiyordum. Doğrusu, camlardan ve tavandan sekiyor olmamız gerekirdi ama araba hiç hareket ediyormuş gibi gelmiyordu.

Uzun lafın kısası: Bizi on beş dakikadan daha kısa bir sürede St. Mary's'e ulaştırdı ve bu süreçte bana birkaç düzine yeni gri saç verdi.

Arabayı kenara çektik ve Glenmael, arabanın ağırlığı park frenlerine yaslandığı anda arka bölmenin kapısını açtı. Dışarı çıktım, koyu gri kaput başımı örtüyordu. Gölgem önümdeki kaldırımda kocaman ve korkutucu görünüyordu. İrrasyonel bir şekilde, bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Susan'ın çıkmasına yardım etmek için döndüm ve ağzımın açık kaldığını hissettim. Kıyafeti acayip seksiydi.

İlk fark ettiğim şey altın başlığıydı. Tüylerle, taş masanın üzerinde gördüklerime benzer işaretler ve sembollerle oyulmuş yeşim taşlarıyla ve kutup yeşili ve mavisinin titreşen mücevherleriyle süslenmişti. Bir an için vampir doğasının yeniden ortaya çıkmaya başladığını düşündüm, çünkü yüzü dövme sandığım şeylerle kaplıydı. İkinci bir bakışta bunların kına işaretlerine benzeyen ama çok daha ilkel ve vahşi görünümlü, özenle çizilmiş bir tür tasarım olduğunu gördüm. Ayrıca siyah ve koyu kırmızı gibi çeşitli renklerde yapılmışlardı. Koyu kahverengi gözlerinin etrafındaki desenler onları keskin bir şekilde öne çıkarıyordu.

Bunun altına, hareket kolaylığı sağlaması için yanlardan ayrılmış, basit, yumuşak geyik derisine benzeyen bir malzemeden yapılmış bir şalvar giymiş ve ayakları da yine benzer malzemeden yapılmış, tüylerle süslenmiş ayakkabılarla sarılmıştı. Hem mokasenleri hem de saf beyazdı ve teninin koyu zenginliğiyle keskin bir kontrast oluşturuyor, kollarının ve bacaklarının pürüzsüz, sıkı kaslarını son derece iyi gösteriyordu.

Beyaz deriden kemerinin bir kalçasında boş bir tabanca kılıfı, diğerinde ise üzerine bir kın asmak için bir kurbağa vardı. Tüm bunların üzerine de Nevada'da gördüklerimizden çok da farklı olmayan tüylerden bir pelerin giymişti ama renklerin hepsi Kış Sarayı'nın zengin ve soğuk tonlarındaydı: buzul mavisi, derin deniz yeşili ve alacakaranlık moru.

Bana baktı ve "Vegas'taki bir şov kızı hakkında bir şeyler söylemeni bekliyorum" dedi.

Ağzımla beynim arasındaki bağlantıyı yeniden kurmam bir anımı aldı. "Harika görünüyorsun," dedim.

Gülümsemesi yavaş ve sıcaktı, koyu renk gözleri

benimkilerin üzerindeydi. "Um," dedim. "Ama ... pek pratik

görünmüyor."

Lea, Glenmael'in elini tuttu ve limuzinden çıktı. Eğildi ve Susan'ın kulağına bir şeyler mırıldandı.

Susan bir kaşını kaldırdı ama sonra, "Tamam.." dedi. Kaşlarını çatarak gözlerini kısa bir süre için kapattı.

Ve ortadan kayboldu. Tamamen. Delinmesi zor bir perdenin arkasında değil.

Sadece

gitti.

Vaftiz annem güldü ve "Öncekinin aynısı ama kırmızı, çocuğum" dedi.

"Tamam," dedi Susan'ın boş havadan gelen sesi ve aniden geri döndü tekrar, genişçe gülümseyerek. "Vay canına."

"Pelerin seni gözlerden ve diğer duyulardan da saklayacak çocuğum," dedi vaftiz annem. "Ve bu ayakkabıları giydiğin sürece adımların ne iz bırakacak ne de en ufak bir ses çıkaracak."

"Doğru," dedim. "Ama yanında Kevlar gibi bir şey olsaydı daha iyi hissederdim. Her ihtimale karşı."

"Glenmael," dedi vaftiz annem.

Şoför sakince dokuz milimetrelik silahını çekti, yakın mesafeden Susan'ın şakaklarına doğrulttu ve tetiğe bastı. Silah havladı.

Susan iki yana salladı ve sendeleyerek bir elini kulağına götürdü. "Ah!" diye hırladı, ayağa kalktı ve genç Sidhe'ye döndü. "Seni orospu çocuğu, o şeyler çok gürültülü. Bu *acıttı*. Senin için kıçını kulaklarının arasından tekmelemeliyim."

Cevap olarak Sidhe mükemmel bir zarafetle eğildi ve yerden bir şey kopardı. Ayağa kalktı ve önce Susan'a, sonra da bana gösterdi.

Bu bir mermiydi. Burun, belli belirsiz küçük bir mantara benzeyene kadar düz bir şekilde ezilmişti.

Gözlerimiz kocaman oldu.

Lea ellerini açtı ve sakince, "Peri vaftiz annesi," dedi.

Şaşkınlıkla başımı salladım. Deri tozluğumun savunma büyülerini tasarlamak, yaratmak ve geliştirmek yıllarımı almıştı ve o zaman bile koruma sadece gerçek deriye kadar uzanıyordu. Lea tüm vücudu koruyan bir büyüyü *dakikalar* içinde hazırlamıştı.

Birden kendimi biraz daha alçakgönüllü hissettim. Muhtemelen benim için iyi oldu.

Ama sonra başımı eğip kaşlarımı çattım. Vaftiz annemin hediyelerinin içerdiği güç inanılmazdı ama evren size karşılıksız bir şey vermeye istekli görünmüyordu. Bu fizikte olduğu kadar sihirde de geçerliydi. Yıllarca uğraşsam, Lea'nın yeteneklerinin yapabildiklerini muhtemelen kopyalayabilirdim. Sidhe'ler de benimle aynı büyüyle çalışıyorlardı ama kuşkusuz çok farklı bir ilişkileri varmış gibi görünüyordu. Yine de, bu kadar gücün tek bir noktada toplanması, bunun enerji maliyetinin başka bir yerde ödendiği anlamına geliyordu.

Belki uzun ömürlü olmak gibi.

"Vaftiz anne," diye sordum, "bu hediyeler ne kadar dayanacak?"

Gülümsemesi biraz hüzne dönüştü. "Ah, çocuğum. Ben bir peri vaftiz , değil mi? Böyle şeyler uzun sürmez."

"Bana gece yarısı deme," dedim.

"Tabii ki hayır. Ben Summer'ın bir parçası değilim." Küçümseyerek burnunu çekti. "Öğlen."

Ve bu daha mantıklı geldi. Toz büyüleri aylarca sürüyordu ve bir dahaki sefere onları nasıl bir yıldan daha uzun süre çalıştıracağımı bulduğumu sanıyordum. Lea'nın hediyeleri de aynı türden bir güç çıkışı içeriyordu, görünüşte zahmetsizce yaratılmışlardı ama benim yarattığım şeyler gibi uzun ömürlü olmayacaklardı. Öz imajım biraz düzeldi.

"Lea," dedim, "çantamı getirdin mi?"

Glenmael sandığı açtı ve bana doğru getirdi. Kınlarındaki kılıçlar hâlâ çantanın yan tarafına bağlıydı. Onu aldım ve başımı salladım. "Teşekkürler."

Gülümseyerek selam verdi. Ne olacağını görmek için ona bahşiş vermeyi düşündüm ama sonra cüzdanımın kot pantolonumun içinde olduğunu ve şimdi muhtemelen yeni kıyafetimin bir parçası olduğunu hatırladım. Belki yarın öğlen yeniden ortaya çıkardı - tabii ona ihtiyaç duyacak kadar hayatta olduğumu varsayarsak.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Lea. "İlk Yol'a gitmeye hazır olduğunuzda Glenmael bizi oraya götürecek."

"Tamam," dedim. "Gidelim prenses."

Susan gözleri parlayarak, "Elbette, Sör Şövalye," dedi ve kiliseye girdik.

Bölüm

Otuz dokuz

Sanya kapıyı koruyordu. Kapıyı bizim için ardına kadar açtı ve takdir dolu bir sırıtışla Susan'ı inceledi. "Bazı günler vardır," dedi, "ben bu işi seviyorum."

"," dedim geçerken. "Fazla zamanımız yok."

Sanya topuklarını birbirine vurarak Susan'ın elini tuttu ve arkasından kibarca öptü, koca aptal kafa. "Çok güzelsiniz, hanımefendi."

"Teşekkür ," dedi Susan gülümseyerek. "Ama fazla zamanımız yok."

Gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim.

Oturma odasında sessiz bir sohbet devam ediyordu. Ben kapıdan içeri girdiğimde durdu. Orada bir an durdum ve kızımı geri almama yardım edecek olan herkese baktım.

Molly, annesi tarafından titanyum telden yapılmış, sıkıca örülmüş metal bağlantılardan oluşan bir gömlekten oluşan savaş ceketini giymişti. Posta daha sonra iki uzun Kevlar yelek arasına sıkıştırılmıştı. Tüm bunlar da çeşitli dış giysilerden birine sabitleniyordu ve bu durumda orta kahverengi bir itfaiyeci ceketi giyiyordu. Saçları başının arkasına doğru sıkıca örülmüştü - ve doğal bal kahvesi rengine geri dönmüştü - ve yanındaki bir masanın üzerinde bir hokey kaskı duruyordu. Ona nasıl yapılacağını gösterdiğim yarım düzine küçük odak eşyası vardı ama hiçbiri tam olarak bir dövüş için tasarlanmamıştı. Yüzü biraz solgundu ve mavi gözleri ciddiydi.

Fare onun yanına oturdu, iri ve sertti, ayağa kalktı ve ben içeri girdiğimde beni hafifçe selamlamak için sekerek yanıma geldi. Diz çöktüm ve bir an için kulaklarını . Kuyruğunu salladı ama bundan başka bir şey yapmadı ve ciddi kahverengi gözleri bana durumun ciddi olduğunu bildiğini söyledi.

Sırada Martin vardı; üzerinde basit siyah BDU pantolon, uzun kollu siyah gömlek ve taktik yelek vardı; bunların hepsi herhangi bir askeri malzeme veya silah mağazasından satın . Üç set silahı temizliyor ve inceliyordu: saldırı tüfekleri, taktik av tüfekleri ve ağır silahlar.

Tabancalar. Kemerindeki kında bir pala taşıyordu. İkinci bir silah da naylon bir kılıf içinde masanın üzerinde, bir bıçak bileme yanında duruyordu. Bana hiç bakmadı ya da temizlemeyi bitirdiği tabancayı yeniden monte etmeyi bırakmadı.

Molly'nin sehpasının diğer ucuna, Martin'in savaş yanına küçük bir satranç takımı yerleştirilmişti. Ağabeyim orada oturuyordu, Martin (ve beni selamlamayı bitirdikten sonra Mouse) kızla kendi arasında duruyordu. Her ikisi de beyaz olan pahalı görünümlü ipek bir pantolon ve deri bir yelek giymişti. Büyük kalibreli bir tabanca taşıyan bir silah kemeri ve içe kıvrık ağızlı bir kılıç, eski bir İspanyol falcata, kanepenin köşesine asılmış, gelişigüzel atılmıştı. Tembelce kanepeye uzanmış, gözleri çoğunlukla kapalı, rakibinin hareketlerini izliyordu.

Murphy, Martin'inkine çok benzeyen ama daha yıpranmış ve daha iyi oturan siyah bir taktik teçhizat giymişti. Genelde Murph'ün bedenindeki insanlar için teçhizat yapmazlar, bu yüzden raftan çok sık alışveriş yapamazdı. Charity'nin önceki yıl Noel'de Murphy'nin kendileri için riske girdiği durumlara teşekkür etmek için yaptığı Kevlar ve posta yeleği vardı ama Murph bileşik zırhı taktik yeleğine takıp işini bitirmişti. Otomatik silahını kalçasına takmıştı ve bana her zaman bir kutu çikolatayı hatırlatan tuhaf görünümlü, dikdörtgen şeklindeki küçük hafif makineli tüfeği de yakındaki duvara yaslanmıştı. Murph satranç tahtasının üzerine eğilmişti, düşünürken burnu kırışmıştı ve bana dönmeden önce atlarından birini düşman taşlarının arasına soktu.

Bana şöyle bir baktı ve kıkırdamaya başladı.

Bu, orada başka insanların da olduğunu fark etmemiş gibi görünen Martin hariç odadaki herkesi harekete geçirmeye yetti. Molly'nin titremesi Thomas'ı harekete geçirdi ve Mouse bile köpek sırıtışıyla çenesini açtı.

"Hah, hah, hah," dedim, Susan ve Sanya'nın da bize katılabilmesi için odaya girerken. Susan'ın kıyafetine kimse gülmedi. Bunun adaletsizliğinin bir şekilde hayatımdaki adaletsizliğin simgesi olduğunu hissettim, ama kafamın üzerindeki ampul yanana kadar bu düşüncenin peşine düşecek ve onu retorikle besleyecek zamanım olmadı.

"Şey," dedi Murphy, kahkahalar dindiğinde, "iyi kurtulduğuna sevindim. Sonra alışverişe gittin, değil mi?"

"O da değil," dedim. "Tamam, dinleyin millet. Zamanımız kısıtlı. Site hakkında başka neler bulabildik?"

Murphy, Thomas'a, "Altıda dostum," dedi ve sandalyesinin altından bir dosya klasörü alıp bana uzattı.

"Öyle ," dedi Thomas tembelce.

Ona baktım ve dosyayı açtım. İçinde birçok sayfa vardı, harabelerin renkli hava ve uydu fotoğrafları.

"Aman Tanrım," dedim. "Bunları nasıl aldın?"

"İnternet," dedi Murphy sakince. "Nereye yerleşecekleri ve hangi güvenlik önlemlerini almaları gerektiği konusunda bir fikrimiz var ama bir yaklaşımdan önce nereye varacağımızı bilmemiz gerekiyor."

Başparmağımı annemin mücevherinin üzerinde gezdirdim ve orada saklı olan bilgiye danıştım. Sonra uygun ölçekte bir harita bulana kadar haritaları gözden geçirdim, masadan bir kalem aldım ve haritanın üzerine bir X işareti çizdim. "Burası. Piramidin yaklaşık beş mil kuzeyinde."

Thomas sessizce ıslık çaldı.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Beş mil yapamaz mısın?"

"Beş mil kaldırım, tabii," dedi Thomas. "Beş millik orman biraz farklı, Dresden."

"O haklı," dedi Martin. "Hem geceleri." Thomas

ellerini iki yana açtı.

Sanya haritayı incelemek için yanına gelerek, "Biraz ormanlık alan var," dedi. "Oradaki çalılıklar ne kadar kötü?"

Martin sakince, "Aşağı Amazon'dan daha sert ama Kamboçya kadar kötü değil," dedi.

Sanya homurdandı. Thomas hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. Martin bana elle tutulur bir bilgi vermiş gibi davranmaya çalıştım ve Thomas ile Sanya'nın da benimle aynı şeyi yapıp yapmadıklarını merak ettim.

"Ne kadar Martin?" Ona sordum.

"En az iki saat. Daha fazla da olabilir."

. Sonra da "Bakalım Lea bize yardımcı olacak bir şeyler yapabilecek mi?" dedim.

Oda hareketsiz kaldı.

"Um," dedi Murphy. "Senin psikopat peri vaftiz annen mi? Şu Lea mı?"

"Harry, bana onun tehlikeli olduğunu söylemiştin," dedi Molly.

Thomas, "Ve bunu kanıtlamak için hâlâ yara izim var," diye ekledi.

"Evet," dedim sessizce. "Çok güçlü ve türlü makul standarda göre deli ve şu anda düşmanımıza doğru yönelmiş durumda. Bu yüzden onu kullanacağız."

"Onu kullanıyoruz, değil mi?" Sanya sırıtarak sordu.

"Bize Toot'un Mab hakkında söylediklerini anlattı, Harry," dedi

Molly usulca. Uzun bir sessizlik oldu.

"Bir anlaşma yaptınız," dedi Murphy.

"Evet, yaptım. Maggie için yaptım." Odanın etrafına bakındım. "Her şey bitene kadar ben benim. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Ama burada beni ve Susan'ı terk etmek isteyen biri varsa, bunu şimdi yapsın. Aksi takdirde, bu konuda ağzınızı kapalı tutmaktan çekinmeyin. Kızımın, sizi hiç ilgilendirmeyen bir seçimin etiğini tartışacak zamanı yok zaten."

Odaya baktım ve Sanya, "Ben gidiyorum. Başka kim gidecek?

Bizimle mi?"

Fare hapşırdı.

"Ben de öyle

düşünmüştüm," dedim ona.

Kuyruğunu salladı.

"Ben, tabii ki," dedi Martin.

Murphy başını salladı. Molly de öyle. Sonra Thomas gözlerini devirdi.

"Güzel," dedim. "Lea muhtemelen yolculuğu hızlandıracak bir şeyler

bulacaktır," dedim.

dedi.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Thomas. "Zaman çok az."

Sanya kendinden emin bir şekilde, "Zamanında orada olacağız," dedi.

Başımı salladım. Sonra da "Sizden bir iyilik isteyeceğim" dedim.

Çantayı yere bıraktım ve *Fidelacchius*' bağladığım yerden çektim. Antik katana tarzı kılıcın, kılıfının ahşabına mükemmel bir şekilde uyan pürüzsüz bir ahşap sapı vardı, böylece silah kılıfındayken zararsız görünüyordu, yürürken taşımak için iyi bir boyutta hafif kavisli, sağlam bir sopa gibi görünüyordu. Bıçak jilet gibi keskindi. Bir keresinde deney olarak üzerine plastik bir pipet düşürmüştüm. Düşme hızı, zarif silahın pipeti düzgünce ikiye bölmesi için gereken tek şeydi.

"Karrin," dedim ve kılıcı uzattım. Sanya'nın

kaşları çatıya doğru kalktı.

"O kılıç bana daha önce de teklif edilmişti, Harry," dedi sessizce. "O zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

"Senden bir Şövalye mantosunu üstlenmeni istemiyorum," dedim sessizce. "Kılıcı bu gece için, bu amaçla sana emanet etmek istiyorum. Bu kılıç karanlıkla savaşmak için yapıldı ve etrafta bolca olacak. onu. Sadece kızım güvende olana kadar."

Murphy kaşlarını çattı. Sanya'ya baktı ve "Bunu yapabilir mi?" dedi.

"Sen yapabilir misin?" Sanya bana bakarak sordu.

"Kılıç'ın koruyucusu olarak görevlendirildim," dedim sakince. "Kılıcın taşıyıcısını elimden gelen en iyi şekilde seçmek benim görevim *değilse*, onunla tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

Sanya bunu bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Bana üstü kapalı gibi geldi. Kılıçları sana emanet ettiklerinde sana seçme yetkisi verdiler. Uzaktan yakından ilgisi varmış gibi görünen hiçbir şey söylemeden sana söyledikleri şeylerden biri."

Başımı salladım. "Murph. Doğru nedenlerle, iyi niyetle kullanıldığında Kılıç tehlikede değildir. Bunu doğru nedenlerle yapıp yapmadığını bilebilecek tek kişi sensin. Ama sana yalvarıyorum. Al onu. Kızımı kurtarmama yardım et, Karrin. Lütfen."

Murphy iç çekti. "Adil oynamıyorsun, Harry."

"Bir saniye bile olmaz," dedim. "bir şey için değil."

Murphy bir süre daha sessiz kaldı. Sonra ayağa kalktı ve

Ben. Kılıcı elimden aldı. Kınına sabitlenmiş eski bir kumaş kayış vardı, böylece silah tek omuzda ya da çapraz olarak sırtta taşınabiliyordu. Murphy silahı taktı ve şöyle dedi: "Ben taşıyacağım. Bana doğru gelirse kullanırım."

"Tek isteyebileceğim bu," dedim.

Sonra *Amoracchius*'u aldım, Haçlı tarzı bir kabzası ve basit bir tel sargılı sapı olan bir Avrupa uzun kılıcı.

Ve Susan'a döndüm.

Bana baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "O şeylerden birine en son dokunduğumda," dedi, "beni o kadar kötü yaktı ki üç ay sonra bile hala hissedebiliyordum."

"O zaman öyleydi," dedim. "Bu ise şimdi. Yaptığın şeyi kızını sevdiğin için yapıyorsun. Eğer buna odaklanırsan, bu Kılıç sana asla zarar vermez." Kabzayı ona doğru çevirdim. "Elini üzerine koy."

Susan bunu yavaşça, sanki iradesi dışında yapmış gibi yaptı. Son anda tereddüt etti. Sonra parmakları bıçağın sapına kapandı.

Ve hepsi bu kadardı. Hiçbir şey olmadı.

"Masumlara zarar vermeyeceğine yemin et," dedim sessizce. "Onu iyi niyetle, kızını sağ salim eve döndürmek için kullanacağına yemin et. Kılıcı koruyacağına ve bu görev tamamlandığında onu sadakatle geri vereceğine yemin et. Ve onu kullanamaman için hiçbir neden göremiyorum."

Gözlerime baktı ve başını salladı. "Yemin ederim."

Cevap olarak başımı salladım ve ellerimi silahtan çektim. Susan onu kınından hafifçe çekti. Kenarları parlıyordu ve çeliği bir ayna kadar pürüzsüz ve parlaktı. Kemerine bağlamak için hareket ettiğinde, kılıç sanki bunun için yapılmış gibi yerine oturdu.

Vaftiz annem muhtemelen bu konuda kendini çok beğenecekti.

"Umarım daha fazla taşırsam Yüce Tanrı kendini küçümsenmiş hissetmez,
Yenilikçi silahlar da var," dedi Susan. Masaya geçti, Martin'in tabancalarından birini kılıfına yerleştirdi ve bir süre sonra saldırı tüfeğini eline aldı.

Sanya da bir adım öne çıktı ve katlanabilir omuz kundağıyla taktik av tüfeğini aldı. "Eğer O varsa, bana bu konuda hiç sıkıntı vermedi," dedi neşeyle. "*Da*. Bu iş şimdiden çok iyi gidiyor."

Thomas bir kahkaha attı. "Kızıl Kral ve onun en güçlü on üç soylusuna karşı *yedi* kişiyiz ve işler iyi gidiyor öyle mi?"

Fare hapşırdı.

"Sekiz," düzeltti Thomas. Gözlerini devirdi ve "Ve psikopat ölüm perisi de dokuz yapıyor," dedi.

Sanya başını sallayarak, "Film gibi," dedi. "Legolas benimdir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Thomas dedi ki. "Ben kesinlikle Legolas'ım. Sen ..." Gözlerini düşünceli düşünceli önce Sanya'ya, sonra da Martin'e dikti. "Şey. O Boromir ve

sen açıkça Aragorn'sun."

"Martin çok suratlı, daha çok Gimli'ye benziyor." Sanya Susan'ı işaret etti. "Onun kılıcı daha çok Aragorn'unkine benziyor."

"Aragorn da bu kadar iyi görünmek isterdi," diye karşı çıktı

Thomas. "Peki ya Karrin?" Sanya sordu.

"Ne için Gimli?" Thomas düşündü. "O oldukça-"

Murphy sakin ve düz bir sesle, "O cümleyi bitir Raith, biz de aşağı atalım," dedi.

"Zor," dedi Thomas, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Ben de 'zor' diyecektim."

Martin tartışma sırasında ayağa kalkmıştı. Yanıma geldi ve işaretlediğim haritayı inceledi. Sonra başıyla onayladı. Tartışma devam ederken -Molly'nin sponsorluğunda, Fare en kısa, en şişman ve en kıllı olduğu gerekçesiyle Gimli'yi almak için lobi yapıyordu- Martin harabelerin etrafındaki güvenlik önlemleri hakkında bildiklerini anlattı.

"İşte bu yüzden buraya giriyoruz," dedi ve harabelerin en doğusundaki, sıra sıra dizilmiş büyük sütunların bulunduğu yeri işaret etti. Bir zamanlar, büyük tapınağa bağlı bir kompleksin üzerinde bir tür çatı oluşturuyorlardı. "Şimdi," diye devam etti Martin, "orman onun doğu ucunu yutmuş. Sadece fener ışığı kullanıyorlar, bu yüzden galeriler arasında hareket etmek mümkün olmalı. Hareket etmek için hatırı sayılır bir gölge olacak."

"Yani orada muhafızları olacak," dedim.

"Doğru. Onları susturmamız gerekecek. Bu yapılabilir. Eğer galerilerden tamamen geçebilirsek, tapınağın temeline iki yüz metre kadar yaklaşmış olacağız. Ayini orada yapacaklarını düşünüyoruz. Tapınağın içinde."

"Pek çok tapınak ley hattı birleşimlerinin üzerine inşa edildi," dedim başımı sallayarak. Haritayı inceledim. "İki yüz metrede çok şey olabilir," dedim. "Hızlı hareket ederken bile."

Martin başını salladı. "Evet, olabilir. Ve eğer çeşitli istihbarat kaynaklarımız doğruysa, yakınlarda binden fazla kişi var."

"Bin vampir mi?" Ben sordum.

Martin omuz silkti. "Birçok kişi. Birçoğu kişisel muhafızları olacak.

Diğerleri,

...en yüksek rütbeli hizmetkarlar, sanırım siz onlara öyle diyorsunuz. Onlar Susan ve benim gibiler. Ayrıca kurbanları hizada tutmak için orada bulunan ölümlü piyadeler de olabilir."

"Kurbanlar, çoğul mu?"

Martin başını salladı. "Eski Kızıl Saray törenleri günlerce sürebilirdi, her birkaç dakikada bir kanlı kurbanlar verilirdi. Ayinden önce ölmek üzere seçilmiş yüz ya da iki yüz kişi olabilir."

Ürpermedim, ama sadece irade gücümle. "Evet. Pompayı hazırlıyorum." Başımı salladım. "Muhtemelen şu anda yapıyorlar."

"Evet," dedi Martin.

"İhtiyacımız olan şey,"
dedim. "Bir şaşırtmaca,"
dedi Martin.

Başımı salladım. "Herkes tek bir yöne baksın. Sonra Susan, Lea ve ben tapınağa gidip çocuğu alacağız. Sonra hepimiz Peder Forthill'in kutsal topraklardaki mabedine koşacağız."

"O mesafeyi kat edemeden bizi çok önce yakalarlar."

"Hiç gece ormanda bir periyi kovalamayı denedin mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Güven bana. Eğer teması kesebilirsek, birkaç mil gidebiliriz."

"Neden doğrudan ruhlar dünyasına çekilmiyoruz?" Martin sordu.

Başımı salladım. "Asla olmaz. Bu kadar yaşlı ve güçlü yaratıklar oradaki tüm hileleri bilirler ve güçlü yerlerine bu kadar yakın olan diğer taraftaki araziye de aşinadırlar. Başka kalmadığı sürece onlarla o topraklarda savaşmayacağım. Kiliseye doğru gidiyoruz." Chichén Itzá'dan sadece iki buçuk mil uzaklıktaki küçük bir kasabada bulunan kilisenin yerini işaret ettim.

Martin belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten de bir kilise şapelinin Kızıl Kral'ın gücüne dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunu düşünmek zorundayım, Martin," dedim. "Ayrıca, üç Kılıç'ın da savunduğu bir kilise şapeli, Beyaz Konsey'in iki üyesi ve Kış Sidhe'sinin yaşlı bir büyücüsüyle birlikte kırılması zor bir ceviz olacaktır. Ve tek yapmamız gereken şafağa kadar dayanmak. Sonra ormana geri dönüp gideceğiz."

Martin bunu bir an düşündü ve "İşe yarayabilir," dedi.

"Evet. Olabilir," dedim. "Gitmemiz gerek. Aracımız dışarıda bekliyor."

"Tamam."

Martin Susan'a baktı ve başını salladı. Sonra parmaklarını ağzına götürdü ve keskin bir ıslık çaldı. İyi huylu tartışma durdu ve "Araba dışarıda," dedi.

"Gidelim millet," dedim sessizce. "Bu büyük yeşil araba."

Herkes hızla ciddileşti ve çeşitli teçhizatlarını toplamaya başladı.

Susan, Lea'yla herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için önce dışarı çıktı ve Sanya en sonda olmak üzere herkes onun ardından dışarı çıktı.

"Sanya," dedim. "Kim olarak seçildim?"

"Sam," dedi Sanya.

Ona göz kırptım. "Hayır. Oh, Tanrı , kim olmam gerektiği çok açıktı."

Sanya omuz silkti. "Bu bir yarışma değildi. Gandalf'ı vaftiz annene verdiler. Sen Sam'i aldın." Gitmeye başladı ve sonra durakladı. "Harry. Sen de kitapları okudun, değil mi?"

"Elbette," dedim.

"O halde Sam'in bu hikâyenin gerçek kahramanı olduğunu biliyorsun," dedi Sanya. "Sahip olması gerekenden çok daha büyük ve korkunç düşmanlarla karşılaştı.

yüzleşti ve bunu cesaretle yaptı. Kara ve korkunç bir ülkeye tek başına gitti, karanlık bir kaleye saldırdı ve sevdiği arkadaşı uğruna dünyasının en korkunç ayartmasına direndi. Sonunda, ışığın karanlığın üstesinden gelmesini mümkün kılan sadece ve sadece onun eylemleriydi."

Bir için bunu düşündüm. Sonra "Oh." dedim. Omzuma

vurdu ve gitti.

Kitabın diğer kısmından bahsetmedi. Yola çıktıklarında kahramanları takip eden kişi, partilerinin onuncu üyesiydi. Aynı tehlikelerden ve sınavlardan geçmiş, tek bir kötü seçim yapmış ve anlamadığı bir gücü ele geçirmiş ve bu yüzden çılgın, sefil, yaşayan bir kabusa dönüşmüş kırık bir yaratık. Sonunda, karanlığın devrilmesi için o da aynı derecede gerekli olmuştu.

Ama rolünden zevk almadığı kesin.

Başımı salladım ve kendimi sertçe azarladım. Burada lanet olası bir kitap hakkında konuşarak vakit kaybediyordum. Siyahlar ve oluşan, gri tonların çok az olduğu, iyi adamlarla kötü adamları iki saniyelik bir çabayla ayırt edebileceğiniz bir dünya hakkında.

Ve şu anda, iyi ya da kötü umurumda değildi. Sadece küçük bir kızın eve sağ salim dönmesini istiyordum.

Hangisi olduğum önemli değildi. Maggie'yi eve götürdüğüm sürece.

Çantamı aldım, St. Mary's'i arkamda bıraktım ve karanlık pelerinimin yumuşak kapüşonunu başımın üzerine çekerek kötü vaftiz annemin limuzinine doğru yürüdüm.

Eğer cehenneme gidiyorsam, en azından şık bir şekilde gidiyordum.

Bölüm

Kırk

(Limuzinin arkasında herkes için yer vardı. Ona ilk kez binmediğimden oldukça emindim. Ama birkaç kez Glenmael Chicago'nun sokaklarına saldırmak için dışarı çıkarken duvarlar boyunca metrelerce koltuk vardı ve herkes orada biraz kalabalık olarak oturuyordu.

"Ben hâlâ cepheden saldırmayı denememiz gerektiğini düşünüyorum," diye çıktı Sanya. "İntihar derecesinde aptalca," dedi Martin, sesi küçümseyiciydi.

"Sürpriz taktik!" Sanya karşı çıktı. "Bin yıl boyunca hiç meydan okunmadıktan sonra bunu beklemeyeceklerdir. Harry, sen ne düşünüyorsun?"

"Uh," dedim.

Ve sonra Ebenezar'ın sesi, oldukça net bir şekilde ve görünürde hiçbir kaynaktan gelmeden, "İnatçı gözlerine lanet olsun, evlat! Nerelerdeydin sen?"

Bir an için şaşkınlıktan kaskatı kesildim. Limuzinin içine baktım ama vaftiz annem dışında kimse tepki vermemişti. Lea içini çekti ve gözlerini devirdi.

Doğru. Konuşma taşları. Benimkini çantaya koymuştum ama şimdi tuttuğum için vücudumun ısısıyla ısınarak işlevini yerine getirebilecek kadar yakındaydı. Akıl hocamla bu karmaşanın başlangıcında yaptığımız gibi, önce net bir bağlantı kurmadan taşlar aracılığıyla kısa mesajlar göndermek mümkündü.

"Lanet olsun ve cehennem ateşi, Hoss!" diye hırladı Ebenezar'ın sesi. "Cevap ver bana!"

Sanya'dan vaftiz anneme baktım. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor."

Sanya bana göz kırptı. Thomas ve Murphy anlamlı anlamlı bakıştılar. "Kapa çeneni," dedim hışımla. "Bu sihir, tamam mı?"

Gözlerimi kapattım ve taşı bulana kadar çantayı karıştırdım. Bu konuşma için tuhaf kostümümle ortaya çıkmama gerçekten gerek yoktu, bu yüzden bir an için kendi fiziksel bedenimi düşündüm ve

Uzuvlarımın, etimin ve normal kıyafetlerimin görüntüsü düşüncelerimin etrafında şekilleniyor.

"Bana yardım et evlat, eğer yapmazsan-"

Ebenezar zihnimin gözünde her zamanki kıyafetleriyle belirdi. Bana bakarken aniden kesildi ve yüzü soldu. "Hoss? Sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Burada bir şeyin tam ortasındayım. Ne istiyorsun?"

"Toplantıya katılmayışınız pek iyi karşılanmadı," diye cevap verdi, sesi . "Gri Konsey'de size güvenilmemesi gerektiğini düşünen insanlar var. Sana karşı çok ama çok temkinliler. Toplantıya katılmayarak onlara ya yaptığımız işe zahmet edip gelecek kadar saygı duymadığınızı ya da bu davaya kendini adayacak bilgeliğe ve cesarete sahip olmadığınızı söylediniz."

"Akran baskısının cazibesini hiç anlamadım," dedim. "Efendim, küçük bir kız buluyorum. İsterseniz onu sağ salim eve götürdükten sonra gelip Konsey siyaseti oynayabilirim."

"Sana burada ihtiyacımız var."

"Çocuğun bana daha çok ihtiyacı var. Tüm Beyaz Konsey'i kendi aptallığından kurtarmaya çalışmak kadar asilce değil, biliyorum. Ama Tanrı şahidim olsun, o çocuğu sağ salim çıkaracağım."

Ebenezar'ın çoğunlukla kel olan kafası kıpkırmızı oldu. "Aksini emretmeme rağmen."

"Biz bir ordu değiliz. Siz benim üstüm değilsiniz. Efendim."

"Seni kibirli *çocuk*," diye tersledi. "Kafanı kıçından çıkar ve gözlerini etrafındaki dünyaya dik yoksa kendini öldürteceksin."

"Tüm saygımla efendim, cehenneme kadar yolunuz var," diye hırladım. "Dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Ben* mi?"

"Bence sizi destekleyebilecek tek insanlardan kendinizi soyutlamak için elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz," dedi. "Bir konuda kendini suçlu hissediyorsun. Bunu anlıyorum, Hoss. Yaptıkların yüzünden arkadaşlığa uygun olmadığını düşünüyorsun." Kaşları daha da çatıldı. "Ben de zamanında senin saçını başını yolacak şeyler yaptım. Aş artık bunları. Düşün."

"Kızı sonra."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Ebenezar talep etti.

"Chichén Itzá," dedim. "Önümüzdeki birkaç saat içinde Kızıl Kral'ın eğlencelerinden birinin en önemli parçası olması planlanıyor."

Ebenezar keskin bir nefes aldı, sanki karnına bir sopanın ucuyla gibi. "Chichén Itzá . . . Bu bir izdiham. Dünyanın en büyüklerinden biri. Kızıllar orayı Cortés'in Cortés oraya gittiğinden beri."

"Confluence, evet," dedim. "Düşes Arianna onu öldürecek ve gücü kullanarak onun soyunu -Susan ve beni- lanetleyecek."

Ebenezar konuşmaya başladı ve sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sanki güneş

bir buluttan çıkıp gözlerinin içine girdi. "Susan ve ..." Durakladı ve "Hoss?" diye sordu.

"Son konuştuğumuzda sana söylemek istemiştim," dedim sessizce. "Ama ... ... konuşma tam olarak ... ... değildi." Derin bir nefes aldım. "O benim Susan Rodriguez'den olan kızım."

"Oh," dedi çok sessiz bir şekilde. Yüzü gri görünüyordu. "Oh,

Hoss." "Adı Maggie. Sekiz yaşında. Onu birkaç gün önce aldılar."

Başını eğdi ve birkaç kez salladı, hiçbir şey söylemedi. Sonra "Emin misin?" dedi.

"Evet."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"bir gün kadar sonra," dedim. "Beni çok şaşırttı."

Ebenezar başını onayladı. Sonra dedi ki, "Sen onun babasısın ve sana ihtiyacı var. Ve sen de onun yanında olmak istiyorsun."

"Orada olmak istemiyorum," dedim sessizce. "."

"Baş üstüne," dedi. "Edinburgh tesisine geri dönmeyin. Arianna'nın oradayken bir tür hastalık bulaştırdığını düşünüyoruz. Şu ana kadar altmış büyücü bu hastalığa yakalandı ve daha fazlasını da bekliyoruz. Henüz ölüm yok, ama bu böcek her neyse, Injun Joe da dahil olmak üzere onları sırt üstü yatırıyor, bu yüzden en iyi şifacımız sorun üzerinde çalışamıyor."

"Cehennem çanları," dedim. "Savaşa yeniden başlamıyorlar. Konsey'in başını tek bir darbede kesmeye çalışacaklar."

Ebenezar homurdandı. "Evet. Edinburgh çevresindeki Way bağlantısı olmadan, bu karşı hamleyi yapmakta çok zorlanacağız." İçini çekti. "Hoss, sende büyük bir yetenek var. Pek rafine değilsin ama son birkaç yılda çok olgunlaştın. Bir dövüşte kendini, arkasında birkaç yüzyıl olan pek çok kişiden daha iyi idare ediyorsun. Keşke bizimle olabilseydin."

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. Ebenezar genellikle doğrudan, yüz yüze kargaşa söz konusu olduğunda büyücülük dünyasının ağır sıklet şampiyonu olarak kabul edilirdi. Ve ben onun aynı zamanda Kara Sopa, yani Beyaz Konsey'in resmi olarak var olmayan, gerekli gördüğünde Sihir Yasalarını yok sayma yetkisine sahip tetikçisi olduğunu bilen nispeten az sayıda insandan biriydim. Yaşlı adam bir noktada dövüşen hemen hemen her şeyle dövüşmüştü ve kimsenin becerilerine iltifat etmek gibi bir alışkanlığı yoktu.

"Seninle gelemem," dedim.

"Evet," dedi sert bir baş hareketiyle. "Ne yapman gerekiyorsa yap evlat. Küçük kızınızı güvende tutmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Duydun mu?" "Evet," dedim. "Teşekkür ederim, efendim."

"Yolun açık olsun evlat," dedi Ebenezar. Sonra da bağlantıyı kesti.

Bir kez daha limuzinin arkasındaki bedenimde olana kadar odağımı yavaşça serbest bıraktım.

"Kimdi o?" Molly sordu. Diğerleri onun öne geçmesine izin verdi. Onlara tüm konuşma taşı konseptini açıklamış olmalıydı. Bu da beni daha az deli gibi gösteriyordu ama tüm arabaya şekilde bilgi vermesi beni tedirgin ediyordu. Büyük ve ölümcül bir sır falan değildi ama işin prensibi-

Bir elimle yüzümü ovaladım. Aman Tanrım. Akıl hocalarıma dönüşüyordum.

Sonra da şu lanet olası çocuklar ve onların yüksek sesli müzikleri hakkında homurdanıyor olacaktım. "Konsey," dedim. "Büyük şok, yardımcı olmuyorlar."

Murphy uyuyor gibi görünüyordu ama homurdandı. "Yani kendi başımızayız."

"Evet."

"Güzel. Bu daha tanıdık."

Lea neşeli bir kahkaha attı.

Murphy bir gözünü açtı ve Lea'ya kesinlikle soğuk bir bakış attı. "Ne?"

"Bunun daha önce yaptıklarına benzediğini düşünüyorsun," dedi vaftiz annem.

dedi. "Çok değerli."

Murphy bir süre ona baktıktan sonra bana baktı. "Harry?"

Başımı cama yasladım, böylece kapüşon gözlerimin üzerine düştü. Murphy yalan söylediğimde bunu anlamakta çok iyiydi. "Bilmiyorum," dedim. "Sanırım göreceğiz."

* * *

Glenmael'in Aurora'ya varması yirmi dakikadan az sürdü. Orada bir parkta indik, güzel küçük bir topluluk yeri. Gecenin bu saatinde boştu ve tüm ışıklar sönüktü.

"Atıcı tümseği millet," dedim, dışarı yığıldım ve liderliği ele aldım.

Uzun uzun adımlarla yürüyor, herkesten önde gidiyordum. Murphy bana yetişti, yavaş bir koşuyla ilerliyordu.

"Harry," dedi, sesi alçaktı. "Vaftiz annen mi?" "Öyle mi?"

"Ona güvenebilir miyiz?"

Kaşlarımı çattım. Kukuleta yüzünden yüz göremezdi. "Bana güveniyor musun?"

"Neden sana sorduğumu sanıyorsun?"

Bir an düşündüm ve sonra , böylece herkes bana daha yakın oldu. Buna vaftiz annem de dahildi.

"Pekâlâ, millet. Korkunç Sidhe hanımla ilgili havayı temizleyelim. Benimle gelmesi ve yardım etmesi emredildi. Edecek de. Bu işten sağ salim çıkmam onun da çıkarına ve bunu yapmazsa kraliçeyle başı derde girer. Hepiniz onun görevine yardımcı olduğunuz sürece, beni tek parça halinde içeri sokup çıkardığınız sürece, sizi destekleyecektir. Bir saniye düşünürse

ya da görevine ters düşerse, başınıza kötü şeyler gelmesine izin verecektir. Hatta belki de bunları kendisi yapacak." Lea'ya baktım. "Bu doğru mu?"

"Kesinlikle doğru," dedi gülümseyerek.

Susan bir kaşını kaldırdı ve benden vaftiz anneme baktı. "Bu konuda hiç utanmıyorsun, değil mi?"

"Utanç, çocuğum, olması gerektiğine inandıkları ideale uygun yaşamayı başaramayanlar içindir." Elini salladı. "Beni kraliçeme , ondan yardım dilemeye iten şey utançtı." Uzun, narin parmakları, kusursuz kırmızı saçlarındaki beyaz çizgileri boş yere hareket ettirdi. "Ama o bana büyük acılar çekerek kendime dönüş yolunu gösterdi ve şimdi burada sevgili vaftiz oğluma -ve uygun olduğu sürece geri kalanınıza- göz kulak olmak için bulunuyorum."

"Ürkütücü ölüm Sidhe kadını," dedi Molly. "Şimdi ürkütücü, *çılgın* ölüm Sidhe leydisi."

Leanansidhe tilki gibi gülümseyerek köpek dişlerini gösterdi. "Tanrı seni korusun, çocuk. Sende büyük bir potansiyel var. Bu iş bittiğinde konuşmalıyız."

Pişmanlık duymayan Lea'ya açık açık baktım. "Pekâlâ, millet. Planımıza göre ateşin en sıcak olduğu yerde duracağım. Ve eğer biriniz kesilir ya da düşerse, sizin için geri döneceğim." Vaftiz anneme ters ters bakmaya devam ettim. "Benimle içeri giren herkes ölü ya da diri tekrar dışarı çıkacak. Hepinizi eve getireceğim."

Lea birkaç adım durakladı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. Sonra gözlerini kıstı.

"Eğer hepsi kendi başlarına çıkabilirlerse," dedim, "sanırım bu, daha 'oldukça uygun' . Öyle değil mi, vaftiz anne?"

Gözlerini devirdi ve "İmkânsız çocuk" dedi. Ama ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Başını hafifçe bana doğru eğdi, bir eskrimcinin dokunuşumu onaylaması gibi, ben de ona karşılık verdim.

O zaman onun egosunu daha fazla tehdit etmemem gerektiğini düşündüm. "Onunla konuşurken dikkatli olun," dedim diğerlerine. "Ona herhangi bir teklifte bulunmayın. Hiçbirini kabul etmeyin, laf arasında bile olsa, zararsız görünen ya da sadece bağlamdan yola çıkarak yorumlanabilecek şeyleri bile. Sidhe'nin yanında kelimeler bağlayıcıdır ve o tüm Faerie'deki en tehlikeli yaratıklardan biridir." Başımı ona doğru eğdim. "Neyse ki bizim için. Gece bitmeden, hepimiz onun bizimle olduğuna memnun olacağız."

"Ah," diye mırıldandı Leanansidhe, kelimenin tam anlamıyla böbürlenerek. "Biraz belli oluyor ama ... çocuk nasıl da büyümüş."

"Da," dedi Sanya neşeyle. "Onun burada olmasına çok sevindim. İlk defa bir limuzine bindim. Şimdiden güzel bir gece oldu. Ve eğer ürkütücü çılgın ölüm Sidhe hanımı iyi bir amaca hizmet etmeye yardımcı olabilecekse, o zaman Kılıçları taşıyan bizler" -gülümseyerek bir an durakladı- "üçü de" -bir an daha durakladı, hâlâ gülümsüyordu- "onun yardımını memnuniyetle karşılayacağız."

Lea, Sanya'dan bile daha sevimli bir şekilde gülümseyerek, "Ne kadar çekicisiniz, ey Kılıç Şövalyesi," diye karşılık verdi. "Bu gece hepimiz çok nazik davranıyoruz. Kılıçlardan biri düşerse ya da bir şekilde yanlış kullanılırsa, onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Sanya," dedim. "Lütfen artık sus."

Gür bir kahkaha attı, tüfeğin kayışını omzuna biraz daha sıkıca yerleştirdi ve başka bir şey söylemedi.

Atıcı tümseğine ulaştığımda annemin anılarını kontrol ettim ve başımı salladım. "Pekâlâ millet. İlk ayak burada. Bir nehrin yanındaki patikadan aşağı doğru basit bir yürüyüş olmalı. Suyun yokuş yukarı aktığını fark edince korkmayın." Atıcı tümseğinin üzerindeki havaya baktım ve irademi içime çekmeye başladım.

"Doğru," dedim, çoğunlukla kendi kendime. "Ve işte başlıyoruz.

Aparturum."

Bölüm

Kırk bir

(Gezinin ilk ayağı basitti; geriye doğru akan bir nehrin yanındaki orman patikasında bir menhire ulaşana kadar yürüdük - bu büyük, dik bir Menhir'in ne olduğunu öğrenmek için acil bir ihtiyacı olmayanlar için dikili taş. Taşın üzerinde bir beşgenin yazılı olduğu yeri buldum; boynumdaki gibi bir dairenin içinde beş köşeli bir yıldız. Bir tür küçük keskiyle yapılmıştı ve biraz orantısızdı. Annem onu taşın hangi tarafından Yol'u açacağını işaretlemek için oraya koymuştu.

Parmaklarımı bir süre üzerinde gezdirdim. Kolyem ya da onu süsleyen mücevher kadar, bu da onun varlığının somut bir kanıtıydı. Onunla ilgili hiçbir kişisel anım olmasa da o gerçekti ve bu zararsız küçük işaret de bunun bir başka kanıtıydı.

"Bu işareti annem yaptı," dedim sessizce.

Thomas'a dönüp bakmadım ama ilgisinin ani yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Benden biraz daha fazla anısı vardı ama çok değil. Ve ebeveyn figürleri konusunda da beni geride bırakmış olması mümkündü.

Bir yol daha açtım ve taş duvarlı kuru bir dereye girdik, taşta bir zamanlar bir nehir barındırmış olabilecek derin bir kanalın yanında - şimdi kumla doluydu. Hava karanlık ve soğuktu, gökyüzü yıldızlarla doluydu.

"Tamam," dedim. "Şimdi yürüyeceğiz."

Bir ışık çağırdım ve önden gittim. Martin gökyüzünü taradı. "Uh. Takımyıldızlar . . . Neredeyiz?"

Sert taş ve gevşek kumdan oluşan küçük bir yamacı tırmanarak çıktım ve ayın altında gümüş beyazı geniş bir alana baktım. Kumların arasından büyük şekiller yükseliyordu, yanları berrak ay ışığında neredeyse tırtıklı, etraflarındaki kum okyanusu ve düzlükle keskin bir şekilde çarpışan çizgiler ve dik açılar.

"Giza," dedim. "Sfenks'i bu taraftan göremezsiniz ama ben hiçbir zaman tur rehberi olduğumu iddia etmedim. Haydi gel."

Gizli vadiden piramitlere kadar iki ya da üç millik zorlu bir yol vardı ve yol boyunca kum vardı. Önden ben gidiyordum, sallana sallana, dizlerimi kırarak koşuyordum.

Sıcaklık konusunda endişelenecek bir şey yoktu; şafak sökmek ve bir saat içinde burası fırının içindeki dev bir kurabiye tepsisi gibi olacaktı, ama o zamana kadar gitmiş olacaktık. Annemin tılsımı beni doğrudan en küçük ve en ufalanmış piramidin tabanına götürdü ve bir sonraki Yol Noktasına ulaşmak için üç kat yukarı tırmanmam gerekti. Partiyi sıcak bir yere girmek üzere olduğumuz konusunda uyarmak ve gözlerini korumaları için durdum. Sonra Yolu açtım ve ilerlemeye devam ettik.

Devasa piramitlerin yanında bir düzlüğe çıktık - ama bunların hepsi taştan değil, kristalden yapılmıştı, pürüzsüz ve mükemmeldi. İnanılmaz derecede büyük bir güneş gökyüzünde tam tepemizde asılı duruyordu ve ışık acı verecek kadar parlaktı, kristal düzlükten yukarı doğru yansıyarak piramitlere odaklanıyor ve tekrar tekrar kırılıyordu.

"O güneş ışınlarından uzak dur," dedim, Ölüm Yıldızı lazerlerini spor salonuna gitmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi gösterecek kadar parlak birkaç ışık huzmesine doğru sallayarak. "Metali eritecek kadar sıcaklar."

Grubu ileriye, bir piramidin tabanının etrafından ince bir koridora yönlendirdim. Aslında gölge değildi ama piramidin mükemmel pürüzsüzlükteki kenarlarından birinde iri bir adamın yumruğu büyüklüğünde bir parçanın eksik olduğu bir sonraki Waypoint'e ulaşana kadar pek fazla ışık da yoktu. Sonra doksan derece sağa döndüm ve yürümeye başladım.

Beş yüz adım saydım. Işığın değil, sadece çok fazla miktarda ışığın- tenimi bronzlaştırmaya başladığını hissettim.

Sonra bir sapkınlığa geldik; kristal düzlükte tek bir kaya parçası. Kayanın üzerinde ilkel ve basit, geniş, çirkin yüz hatları vardı.

"Burada," dedim ve sesim garip bir şekilde yankılandı, ancak görünüşe *göre yankılanabileceği* hiçbir şey yoktu.

Başka bir Yol açtım ve ışık düzlüğünden çıkıp soğuk sise ve ince dağ havasına adım attık. Soğuk bir rüzgâr bizi itti. Bir tür eski taş avluda duruyorduk. Duvarlar etrafımızda duruyordu, birçok yerde kırılmıştı ve üzerimizde bir çatı yoktu.

Murphy sisin arasından yıldızların çok zayıf bir şekilde göründüğü gökyüzüne baktı ve başını salladı. "Şimdi nereye?"

"Machu Picchu," dedim. "Su getiren var mı?"

Murphy, Martin, Sanya, Molly ve Thomas'la aynı anda, "Ben yaptım," dedi.

"Şey," dedi Thomas, ben kendimi aptal gibi hissederken, "paylaşmıyorum."

Sanya homurdandı ve matarasını bana fırlattı. Thomas'a dudak büktüm ve içtim,

sonra geri fırlattı. Martin matarasını Susan'a uzattı, Susan bitirince de geri aldı. Yürümeye başladım. Machu Picchu'nun bir ucundan diğer ucuna çok uzak değil, ama yürüyüşün tamamı yokuş yukarı ve bu And Dağları'nda Chicago'da olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor.

"," dedim ve gözlerinizi yeterince kısarsanız ziggurat tarzı bir piramide benzeyen, yükselen birçok katmandan oluşan büyük bir tepeciğin yanında durdum. Ya da belki saçma sapan büyüklükte ve karmaşık bir düğün pastasına. "Bir sonraki yolu suyun altında olacağız. Karanlıkta üç metre yüzmemiz gerekecek. Sonra bir sonraki yolu açacağım ve Meksika'dayız." Erlking'in diyarında kaybettiğimiz zamana iki kat lanet ediyordum. "Tırmanma halatı getiren oldu mu?"

Sanya, Murphy, Martin, anladınız . Etrafta benden daha hazırlıklı bir insan vardı. Onların süper-kandırıcı peri vaftiz annesi hediyeleri yoktu ama beyinleri vardı ve bu bana hangisinin daha önemli olduğunu hatırlattı.

Grubun önünden arkasına doğru bir sıra oluşturmayı bitirdik (bir grup ölümlüye bağlı olma fikrini küçümseyerek koklayan vaftiz annem hariç) ve birkaç derin nefes alıp bir sonraki Yolu açtım.

Annemin bu Waypoint'le ilgili notlarında suyun *soğuk* olduğundan bahsetmemişti. Oda arkadaşının sıcak suyun çoğunu kullanması gibi bir soğukluktan bahsetmiyorum. Birdenbire bir foka, penguene ya da deniz gergedanına falan takılıp takılmayacağımı merak etmem gerektiği kadar soğuk demek istiyorum.

Soğuk bana bir balyoz gibi çarptı ve birdenbire şaşkınlık ve rahatsızlık içinde çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yaptım - ve beynimin bir kısmı hayret etti, ben lanet olası bir *Kış Şövalyesiydim*.

Uzuvlarım göğsümün ve kalbimin etrafında kasılma arzularını haykırsalar da onlarla savaştım ve kürek çekmelerini sağladım. Bir vuruş. İki. Üç. Dört. Fi-Ow. Burnum bir kaya parçasına çarptı. İrademi toplayıp nefes verdim, yanaklarımdan ve kirpiklerimden süzülen baloncuklardan oluşan bir bulutun içinden *Aparturum* kelimesini söyledim. Bir sonraki yolu biraz umutsuzca yırtarak açtım ve sanki kaçmak için can atıyormuşçasına içinden su fışkırdı.

Ektoplazmik bir balçık dalgasıyla Yucatan ormanına düştüm ve gerdiğimiz ip diğer herkesi bir telaş içinde sürükledi. Sıradaki son kişi olan zavallı Sanya ayaklarından çekildi, bir Jotun'un tuvaletine atılmış gibi buz gibi suda sertçe sürüklendi ve sonra balçıklı ormanın ortasına düştü. Peru'dan Meksika'ya üç buçuk saniyede.

Yolu kapatmak için el yordamıyla geri döndüm ve ektoplazma dalgasının içeri girmesini engelledim, ancak bu, her yöndeki bitki örtüsü balçık seli tarafından dümdüz edilmeden ve elli ya da altmış metre boyunca her orman yaratığı bu da neydi diye kıyameti koparmaya başlamadan önce olmadı. Murphy silahını çıkarmış, Molly'nin elinde de birer asa vardı.

beyaz parmak eklemleriyle kavradığı eli.

Martin ani bir öksürük sesi çıkardı, sanki göğsünde bir şey yırtılmış gibiydi ve çok da *gürültülüydü*. Ve orman aniden sessizleşti.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Martin'e baktım. Diğer herkes de öyle yaptı.

"Jaguar," dedi sakin ve sessiz bir sesle. "Burada nesilleri tükendi ama hayvanlar bunu bilmiyor."

"Oooh," dedi vaftiz annem, sesinde bir çocuk neşesi vardı. "Bunu sevdim."

Herkesi düzene sokmamız bir dakika sürdü. Fare, tüyleri sıvanmış, cılız bir gölge gibi görünüyordu. Kontrolsüzce hapşırıyordu, görünüşe göre yüzme sırasında burnuna bir miktar su kaçmıştı. Her hapşırıkta dışarıya ektoplazma sıçrıyordu. Thomas da Sanya gibi benzer bir durumdaydı ama Mouse'tan çok daha sinirli görünmeyi başarıyordu.

Lea'ya döndüm. "Vaftiz anne. Umarım bizi tapınağa biraz daha çabuk ulaştırmanın bir yolunu biliyorsundur."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Lea, saçları balçığa bulanmış ipek elbisesi vücuduna yapışmış olmasına rağmen sakin ve asil bir edayla. "Ve ben de her zaman bunu yapmak istemişimdir." Alaycı bir kahkaha atıp elini salladı ve karnım sanki şimdiye kadar yaşadığım tüm mide böcekleri bir barda buluşup beni tek seferde yakalamaya karar vermiş gibi kasıldı.

Bu. Acıdı.

Düştüğümü biliyordum ve yerde yan yattığımın belli belirsiz farkındaydım. Acı azalmaya başlamadan önce, bilmiyorum, belki bir dakika kadar oradaydım. Birkaç kez nefes aldım, başımı salladım ve sonra yavaşça kendimi dört ayak üzerine ittim. Sonra Leanansidhe'ye dik dik baktım ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim.

Ya da öyle demeye *çalıştım*. Daha çok "Grrrrrrbrrrr awwf arrrr grrrrr" gibi bir şey çıktı.

Peri vaftiz annem bana baktı ve gülmeye başladı. Gerçek, keyifli bir kahkaha. Ellerini çırptı, aşağı yukarı zıpladı, bir daire çizerek döndü ve daha da çok güldü.

O zaman ne anladım.

Bizi -Fare hariç hepimizi- büyük, cılız, uzun bacaklı tazılara dönüştürmüştü.

"Harika!" Lea tek ayak parmağının üzerinde dönerek güldü. "Gelin çocuklar!" Ve bir geyik kadar çevik ve hızlı bir şekilde ormana doğru sıçradı.

Bir grup köpek bir süre etrafta durup birbirimize baktık.

Ve Mouse, bana gayet anlaşılır bir İngilizce gibi gelen bir sesle, "O *kaltak,*" dedi.

Hepimiz ona baktık.

Mouse nefes nefese kaldı, ince paltosunu salladı ve "Beni takip edin" dedi. Sonra Leanansidhe'nin peşinden gitti ve refleks düzeyindeki içgüdüyle geri kalanımız ona yetişmek için yarıştık.

Bir kez daha şekil değiştirmiştim; lanetli bir kemerin kara büyüsüyle ve kullanımının bağımlılık yaratması için kasıtlı olarak tasarlandığından şüphelendiğim bir kemerle. O deneyimin anısını, duyularımın mutlak berraklığını, tüm bedenimdeki hazır güç hissini, her hareketimdeki mutlak kesinliği üzerimden atmam uzun zaman almıştı.

Şimdi geri dönmüştüm ve bu sefer gerçekliği bulanıklaştıran coşku olmadan. Etrafımdaki kokuların, keşfedilmek için yalvaran yüz binlerce yeni kokunun, bir arkadaşımın peşinden yerde koşmanın verdiği saf fiziksel hazzın yoğun bir şekilde farkındaydım. Gece boyunca koşan, taşların ve devrilmiş ağaçların üzerinden atlayan, çalı parçalarını ve ağır toprak örtüsünü yaran çevremdeki diğerlerinin nefeslerini ve vücutlarını duyabiliyordum.

Küçük av hayvanlarının önümüze ve iki yanımıza dağıldığını duyabiliyorduk ve ben sadece şüphelenmekle kalmayıp *biliyordum* ki, ölümlü hayvanların hepsinden, hatta bir su yolunun üzerinden yirmi metre sıçrayarak bizden uzaklaşan genç geyikten bile açık ara daha hızlıydım. Peşinden gitmek için karşı konulmaz bir istek duydum ama sürünün önündeki koşucu çoktan başka bir patikaya girmişti ve bunu yapmaya çalışsam bile geri *dönebileceğimden* emin değildim.

Ve en iyi kısmı? Muhtemelen bir bütün olarak, herhangi birimizin beceriksiz bir ölümlü bedeninde hareket ederken çıkaracağından daha az gürültü çıkardık.

Beş mili yarı zamanda, iki saat yerine bir saatte kat etmedik. Belki de en fazla on dakika sürdü.

Durduğumuzda hepimiz davul seslerini duyabiliyorduk. Sabit, zonklayan davullar, hızlı, monoton, transa sokan bir ritim tutuyordu. Kuzeybatıdaki gökyüzü yansıyan ateşlerin ışığıyla parlıyordu ve hava insan ve insan olmayan yaratıkların kokularıyla doluydu, bu da bende hırlama ve bir şeyleri ısırma isteği uyandırıyordu. Arada sırada bir vampirin çığlığı tiz pençelerini omurgamda gezdiriyordu.

Lea devrilmiş bir kütüğün üzerinde durmuş, önüne bakıyordu. Mouse ona doğru yürüdü.

"Gggrrrr rawf arrrgggrrrrarrrr," dedim.

Mouse bana sabırsız bir bakış attı ve bir şekilde -vücut dilinde bir şey mi vardı bilmiyorum- bana oturmamı ve çenemi kapatmamı yoksa gelip beni döveceğini söylediğini fark ettim.

. İçimden bir ses bu fikirden hiç hoşlanmadı ama etrafıma baktığımda herkesin de bunu yaptığını gördüm ve bu beni daha iyi hissettirdi.

Mouse yine son derece anlaşılır bir İngilizceyle, "Komik.
Şimdi onları eski haline getirin."

Lea dönüp büyük köpeğe baktı ve "Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun, tazı?" dedi.

"Senin köpeğin değil," dedi Mouse. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ağzı hareket etmiyordu. "Kıçını koparmadan önce onları geri getir. Kelimenin tam anlamıyla kopar."

Leanansidhe başını arkaya eğdi ve kısık bir kahkaha attı. "Burada güç kaynaklarından çok uzaktasın, sevgili iblisim."

"Bir büyücüyle yaşıyorum. Hile yapıyorum." Adam ona doğru bir adım attı ve dudakları açık bir düşmanlıkla dişlerinin arasından sıyrıldı. "Onları geri getirmek ister misin? Yoksa seni öldürüp onları öyle mi geri alayım?"

Lea gözlerini kıstı. Sonra da "Blöf yapıyorsun." dedi.

İri köpeğin kocaman, pençeli pençelerinden biri, sanki bir sıçramaya hazırlanırmış gibi yeri kazıyordu ve hırlaması ... gibi görünüyordu. Aşağı baktım ve kontrol ettim. Yeri sarsıyor gibi *görünmüyordu*. *Aslında* yer, köpeğin her yönünde birkaç metre boyunca sallanıyordu. Çenesinden mavi ışık zerrecikleri dökülmeye başladı, öyle ki ağzından köpükler çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Dene beni."

Leanansidhe yavaşça başını salladı. Sonra , "Dresden seni nasıl kazandı?" diye sordu.

"O kazanmadı," dedi Mouse. "Onu ben kazandım."

Lea şaşırmış gibi bir kaşını kaldırdı. Sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Tamamlamamız gereken bir görev var. Bu çekişmenin bize bir faydası yok." Bize döndü, bir elini havada genel yönümüze doğru gezdirdi ve mırıldandı, "Ne zaman geri isterseniz, canlarım, isteyin yeter. Hepinizden muhteşem av köpekleri olur."

Çığlık atamayacak kadar güçsüz hissetmeme rağmen yine acı beni sardı. Geçmesi öznel bir sonsuzluk aldı, ama geçtiğinde yine kendimdim, yan yatmıştım, terliyor ve nefes nefese kalıyordum.

Mouse yanıma geldi ve yüzüme sokuldu, kuyruğu mutlulukla sallanıyordu. Etrafımda dolaştı, kokladı ve kalkmam için beni dürtmeye başladı. Yavaşça ayağa kalktım ve bir noktada elimi onun geniş, tüylü sırtına dayadım. Beni ayakta tutması için yeniden sağlam bir büyücü asası tutmaya şiddetle ihtiyaç duydum. Bunun ne kadar büyük bir psikolojik avantaj (yani güvenlik battaniyesi) olduğunu daha önce takdir ettiğimi de sanmıyorum. Ama bir tane yapmak için bir ay kadar zaman ayırana kadar bir tane alamazdım: Benimki *Blue Beetle*'daydı ve onunla birlikte öldü.

önce ben ayağa kalkmıştım. Köpeğe baktım ve dedim ki, "Konuşabiliyorsun. Nasıl oluyor da senin konuştuğunu hiç duymuyorum?"

"Çünkü nasıl dinleyeceğini bilmiyorsun," dedi vaftiz annem basitçe. Fare kuyruğunu salladı ve bana bakarak mutlu bir şekilde bana yaslandı. Bir an için elimi başına koydum ve kulaklarını okşadım.

Siktir .

Önemli şeylerin söylenmesine gerek yok.

Herkes tekrar ayağa kalkıyordu. Mataralar bir tur attı ve ben de herkesin beş dakika kadar kendine gelmesine izin verdim. İnsanlar nefeslerini toparlamadan ve silahlarını sabit bir şekilde ellerinde tutmadan ilerlemenin bir anlamı yoktu.

Yine de Susan'a sessizce bir şeyler söyledim. Başını salladı, kaşlarını çattı ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra geri geldi ve bulduklarını bana bildirdi.

Kul
ak. "Pekâlâ millet," dedim sonra, hâlâ sessizce. "Toplanın."

Ormandaki zeminin bir bölümünü süpürüp temizledim ve parmak ucumla çizdim.

Toprak. Martin kaba çizimi kırmızı bir el feneriyle aydınlattı, gece görüşümüzü bozmayacak ve yakındaki bir düşman tarafından görülme şansı daha az olacak bir fener.

"Büyük piramidin her yerinde nöbetçiler var. Kız muhtemelen orada, tepedeki tapınakta. Ben de oraya gidiyorum. Ben, Susan ve Lea galeriden yukarı çıkacağız ve tapınağa doğru ilerleyeceğiz."

"Ben Susan'la birlikteyim," dedi Martin. "Onun yere giderim."

Tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Ben, Susan, Lea ve Martin şu gideceğiz. Piramide yöneldiğimizde tüm gözlerin kuzeye bakmasını istiyorum. Bu yüzden geri kalanınızın da o tarafa dönmesini ve o yönden gelmesini istiyorum. Tam burada, insan kurbanlarını depoladıkları bir sığır kamyonu var. Yaklaşın ve onları yakalayın. Elinizden geleni ardınıza koymayın ve hızlı koşun. Batıya doğru git. Bir yola ulaşacaksın. Bir kasabaya kadar takip et. Oradaki kiliseye gir. Anladın mı?"

Bir tur baş sallama ve mutsuz ifadeler vardı.

"Şansımız yaver giderse bu, tapınağı vurup ele geçirmemize yetecek kadarını çekecektir.

"Ayrıca," dedim çok ciddi bir şekilde, "Yucatán'da olan Yucatán'da kalır. İzmarit koklama ya da kuyruk kovalama gibi şakalar olmayacak. Asla. Anlaştık mı?"

Daha ağırbaşlı baş sallamalar, bu sefer birkaç gülümsemeyle birlikte.

"Tamam, millet," dedim. "Bilin diye söylüyorum dostlarım, size borçluyum bu borcu asla ödeyemeyeceğim. Teşekkür ederim."

"Sonra anlatırsın," dedi Murphy, alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi kurtarın."

"Gerçek bir hanımefendi gibi konuştun," dedim ve elimi uzattım. Herkes ellerini yığdı. Mouse patisini yığının üzerine koymak için yaklaşmak zorunda kaldı. Hepimiz, her birimiz, belki vaftiz annem hariç, gözle görülür, bariz bir şekilde dehşete düşmüştük, bir titreme çemberi ve kısa, hızlı nefesler.

"İyi avlar millet," dedim sessizce. "Gidin."

Herkes daha yeni ayağa kalkmıştı ki çalılar sallandı ve yarı çıplak bir adam koşarak neredeyse doğrudan üzerimize geldi, yüz ifadesi çaresizdi, gözleri akılsız bir dehşetle açılmıştı. Thomas'çarptı, ondan sekti ve yere düştü.

Kimse tepki veremeden sessiz bir hışırtı duyuldu ve bir Kızıl Saray

Siyah derili canavar formundaki vampir, beş metre ötedeki ormandan hızla çıktı ve bizi görünce şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Bir an sonra rotasını tersine çevirmeye çalıştı, pençeleri ormanın zeminini oyuyordu.

Hiçbir planın düşmanla ilk temastan sağ çıkamayacağının söylendiğini duymuştum. Bu doğru.

Vampir kulakları yırtan bir çığlık attı ve kıyamet .

Bölüm

Kırk iki

(Pek çok şey) çok hızlı gerçekleşti.

Fare ileri atıldı ve vampiri bir baldırından yakaladı.

Sık çalıların arasında kaybolabilirdi. Vampir çılgınca debelenip tekrar çığlık atmaya çalışırken bacaklarını ayarladı.

Martin tabancasını tek elle kavrayarak yukarı kaldırdı, tabancanın ağzına altı inçlik bir ses bastırıcı takılmıştı. Martin bir an bile tereddüt etmeden, net bir atış için bir adım yana çekildi ve hareket halindeyken ateş etti. Silah, boğazını temizleyen bir adamdan daha yüksek olmayan bir ses çıkardı ve vampirin boynundan kan sıçradı. Çırpınmaya devam etmesine rağmen, çığlıkları aniden kesildi ve Mouse'u Martin'le arasına almak için çılgınca kıvranmaya başladı.

Thomas'ın falcata'sı vampirin kafasını omuzlarından aldığında bu aniden durdu.

Yarı çıplak adam bize baktı ve İspanyolca bir şeyler geveledi.

Susan ona sert bir el hareketi ve sert bir ses tonuyla karşılık verdi, sonra adam bir şeyler geveledi, başıyla onayladı sonra dönüp karanlığa doğru koşmaya devam etti.

"Sessiz olun," diye nefes aldım ve ben kıpırdamadan durup var gücümle dinlerken herkes sustu.

Bazı insanların öğrenebildiği bir yeteneğim, bir becerim var. Biyolojik mi yoksa büyülü bir şey mi bilmiyorum ama başka türlü algılayamayacağım şeyleri sağlıyor ve bunun için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Uzun bir nefes boyunca, davulların devam eden gürültüsünden başka bir şey yoktu.

Sonra bir boru, biraz deniz kabuğuna benzeyen bir şey çalmaya başladı.

Bir vampir çığlığı korosu yükseldi ve bize doğru geldiklerini anlamak için süper iyi bir duyma yetisine sahip olmak gerekmiyordu.

"İşte. Gördün mü?" Sanya ses tonunu hafifçe azarlayarak konuştu.

"Önden saldırı."

"Tanrım," dedi Murphy, sesi korkmaktan çok iğrenmişti.

"O haklı," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Tek şansımız onlara sertçe vurmak." Sadece bir dakikamız vardı ve zihnim bir vampir selinde boğulmamızdan başka bir şeyle sonuçlanacak bir plan bulmaya çalışıyordu.

"Harry," dedi Susan, "bunu nasıl yapacağız?"

"Lea'ya ihtiyacım var," dedim sesimi sakin ve sabit tutmaya çalışarak. "Molly'ye ihtiyacım var."

Molly gıcırdayan bir ses çıkardı.

Susan'a döndüm ve "Bunu iki dalga halinde yapacağız" dedim.

* * *

Doğrudan düşmana doğru ilerledik, sütunlarla dolu antik galeriye girdik ve vampirler bizi karşılamak için gölgelerin arasından kaynayarak çıktılar. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Yüzden fazla, bir milyondan az. Herkesin önüne çıktım ve "Saldırın!" dedim.

Sanya'nın savaş kükremesi en yüksek seviyedeydi. İleri atılarak *Esperacchius'u* çekti ve kılıçtan alev alev bir ışık yayıldı.

Murphy, kendi çığlığını atarak ve *Fidelacchius*'un parlayan boyunu elinde tutarak sağ tarafına doğru koştu. Yumuşak mavi ışıktan bir aura etrafını sarmıştı. Sanya'nın solunda Susan koşuyordu, *Amoracchius*'u havada tutuyor ve beyaz ateşle sarmalıyordu; çığlığı ilkel ve korkunç bir şeydi. Thomas Murphy'nin yanında. Martin Susan'ın yanına koştu ve ikisi de ellerinde bıçak ve tabancayla ileri atıldılar.

Vampirlerin ön saflarının, kendilerine doğru gelen üç Kılıcın saf ve korkunç ışığını gördüklerinde tereddüt ettiklerini gördüm ama bu, sürünün hızını durdurmaya yetmedi. Beş cesur figürü de karanlık, gevşek bedenler, pençeler, dişler ve kırbaçlanan dillerden oluşan bir gelgit dalgası içinde yuttu.

Enayiler.

Hâlâ önde duruyordum ve iki savaşçı safının karşılaşması sürüyü durma noktasına getirdi. Kısa bir durma, doğru, birkaç saniyeden fazla sürmeyen bir şeydi ama ayaklarımın altından akan ley hattının yavaş, korkunç gücüne dokunmak için uzanmam için yeterli bir zamandı.

Harabelerdeki piramidin tepesindeki tapınak birleşmenin merkeziydi, ancak her biri devasa, kükreyen bir sihirli enerji akımı olan ley hatları her yöne yayılıyordu ve altımızdaki muazzam bir ham toprak büyüsü akımıydı. Toprak büyüsü benim uzmanlık alanım değildi ve sadece birkaç uygulamasını savaşta kullanabilecek kadar iyi biliyordum.

Ama bir tanesi çok ilginçti.

ve o ley hattının gücüne dokundum, umutsuzca asamın yanımda olup yardımcı olmasını diledim. Toprak büyüsünü hissedebiliyordum.

Zihnimin, vaftiz annemin bana giydirdiği büyük, ezici, zırh kaplı botların yukarı doğru titreşen bir güçle aktığını hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve sonra düşüncelerimi o gücün içine ittim.

Bir anda imgeler ve yabancı hislerle dolup taştım, neredeyse kendi farkındalığına sahip olacak kadar yoğun ve tutarlı bir güçle temas kurdum. Tek bir anda, dağları oluşturmak için birbirleriyle çarpışan kıtaların ağır dansını gördüm, dünyanın yavaş uykusunu hissettim, rüya gibi titremeleri, derisi üzerinde yaşayan geçici şeyler tarafından felaketler olarak hissedildi. Küçük ölümlülerin hayal gücünün ötesinde zenginlik ve servet gördüm, altın ve gümüş nehirlerde sıcak akıyordu, milyonlarca değerli mücevher doğuyor ve oluşuyordu.

Görüntüleri kontrol altına almak ve yönlendirmek için savaştım, tüm bu hisleri sadece hayalimde görebildiğim bir kuyuya, yüzeydeki acınacak derecede geçici ölümlü yapının yanında duran ufalanan eski taş galerinin derinliklerindeki bir noktaya odakladım.

İhtiyacım olan ham büyüye sahip olduğumda, zihnimi ley hattından çekebildim ve aniden kafamın içinde erimiş taştan bir kasırga tutuyordum, kafatasım basınçtan dışarı doğru patlayacakmış gibi hissedene kadar irademin karşı kaynıyordu ve bunu yaparken bu saf, ham enerjiyi kullandığım kullanımın basitliği içinde neredeyse çocukça olduğunu fark ettim. Kelimenin tam anlamıyla dağları yerinden oynatabilecek, şehirleri yerle bir edebilecek, nehirlerin yatağını değiştirebilecek ve okyanusları yataklarında karıştırabilecek bu enerjinin yanında ben ölümlülüğün zayıf bir zerresiydim.

Bu enerji kuyusunu dönmeye ayarladım ve basit yerçekimini kucaklamak için uzanan bir büyü kasırgası gibi yukarı doğru spiral çizerek gücünü yönlendirdim. Ley hattının muazzam enerjisiyle, kilometrelerce ötedeki dünyanın çekimini birkaç yüz metre genişliğinde bir daireye odakladım ve tek bir kelime söyleyerek enerji selini serbest bıraktım, sadece, kusurlu da olsa, irademle sıkıca . Büyüyü baştan sona hazırlamam altmış saniye kadar sürmüştü ve ley hattına dokunmak sürecin son kısmıydı - yıllar boyunca kendimi içinde bulduğum daha hızlı ve daha öfkeli dövüşlerin herhangi birinde kullanmak için çok uzun ve çok yıkıcıydı.

Bu gece için mükemmel.

Saniyenin çeyreği kadar bir süre boyunca yerçekimi Chichén Itzá'dan ve çevresindeki kilometrelerce uzunluktaki araziden kayboldu ve ben de dahil olmak üzere yere bağlı olmayan her şeyi birkaç santim havaya kaldırdı. O an için tüm bu güç, tüm galeriyi ve içindeki her vampiri kucaklayan, belki de iki yüz metre genişliğinde bir çemberde odaklandı ve yoğunlaştı. Orada, bu kadar odaklanmış yerçekiminin muazzam gücü, neredeyse normalin üç yüz katı, herkesi ve her şeyi, sanki tek, devasa, görünmez bir örs tarafından ezilmiş gibi dümdüz aşağıya çarptı.

Taş sütunlar daha iyi idare etti. Belki de

Bunların yarısı aniden çatladı, parçalandı ve enkaz haline geldi, ancak geri kalanı yüzyıllardır olduğu gibi bu yükün altından kalktı.

Kızıl Saray'ın saldırı gücü o kadar da dirençli değildi.

Durduğum yerden kemiklerin kırıldığını duyabiliyordum, her biri korkunç keskinlikte patlamalar ve çatırtılarla kırılıyordu. Vampir dalgası, paramparça olmuş kemik yığınları halinde aşağıya çöktü. Birçoğu zayıf sütunlardan düşen taşların altında ezilmişti; tek bir bloktan sadece bir parça isabet etmiş olsa bile, her bir gevşek siyah beden tonlarca taşın ağırlığı altında ezilmişti.

Ortaya çıkan enerji muazzamdı ve yaklaşık bir metre havaya zıpladığımda, gelen yorgunluk dalgasıyla vuruldum. kadar kötü değildi. Teknik olarak, sadece zaten var olan ve hareket halinde olan güçleri yönlendiriyor ve yeniden düzenliyordum, onları irademle yaratmıyordum, yoksa bu kadar büyük bir alanı etkilemeyi ve bunu bu kadar şiddetli yapmayı asla başaramazdım. Ama inanın bana, yine de zordu.

Sabitlenmemiş diğer her şey ve herkesle birlikte birkaç santim yukarı fırlatıldım. Altımda sadece bir ayağımla yere indim, bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm ve kendimi ellerimin üzerinde tuttum. Nefes nefese, büyünün sonuçlarını görmek için yukarı baktım.

Birkaç dönümlük düz, ölü ve birkaç korkunç şekilde yaralanmış ve ölmekte olan vampir, ezilmiş karıncalar gibi etrafa saçılmıştı ve her biri sanki sallanmaya devam etmeye hazırmış gibi savaş pozunda duran, tamamen etkilenmeden önden koşarak gönderdiğim arkadaşlarımdı.

"Güzel," dedim nefes nefese. "Bu kadar yeter, evlat."

Birkaç metre arkamdaki Molly'nin rahat bir nefes aldığını duydum ve Kılıç kullanan üç figürün ışıkları ve parlayan auraları kayboldu.

"Aferin ufaklık," dedi Leanansidhe ve o konuşurken beş figür de ortadan kayboldu. "Çok inandırıcı bir illüzyon. Her zaman gerçeğin küçük dokunuşları en güçlü aldatmacaları oluşturur."

"Şey, bilirsin işte," dedi Molly, sesi biraz telaşlı çıkıyordu. "Sadece birkaç kez babamı izledim."

Fare yanımdan ayrılmadı. Başını sağa çevirmiş, ağaçlara ve o taraftaki karanlığa odaklanmıştı. Göğsünün derinliklerinden duymaktan çok hissettiğim bir hırıltı geldi.

Susan yanıma yaklaştı ve ezilmiş vampirlere gizlemediği bir memnuniyetle baktı ama kaşlarını çattı. *"Esclavos de sangre,"* dedi.

"Evet," dedi Martin bir yerden. "Ne?" diye

sordum. "Ne?" diye sordum.

"Kan köleleri," dedi Susan bana. "Tamamen vahşileşmiş vampirler. Etten bir maske yaratamazlar. Neredeyse hayvan gibiler. Pislik."

"Top yemi," dedim ciğerlerimi daha yavaş, daha derin nefesler almaya zorlayarak. "Üst düzey bir Red Court etkinliğindeki bir pislik kalabalığı."

"Evet."

Neden orada olduklarını anlamak zor değildi. Mouse'un ağaçlarda hissettiği şey her neyse ona olan ilgisi derinleşiyordu. "Kızıl Saray misafir bekliyordu."

"Evet," dedi Susan, sesi gergin

çıkıyordu. Evet. Hiçbir şey basit

değildir, mi?

Bu her şeyi değiştirdi. Şüphesiz, hazırlıksız bir hedefe sürpriz bir baskın yapmak başka bir şeydi. Benim ateş gücümü bekleyen, tamamen silahlı ve hazır bir Kızıl Saray'ın dişlerini tekmelemeye çalışmak ise bambaşka bir şeydi. Yani, düpedüz aptallık.

Evet.

Oyunu değiştirmeli ve hızlıca değiştirmeliydim.

Bir gong yavaşça çalmaya başladı, korkunç bir şeydi, sesinin metalik kükremesi bana açıklanamaz bir şekilde Martin'in daha önce çıkardığı kükremeyi hatırlatan alçak ve sert bir şeydi. Gerilim daha da arttı ve davulun ve gongun sesleri dışında, ne ormandaki yaratıkların ne de başka bir türün sesi duyuluyordu.

Sessizlik, gürültüden çok daha korkutucuydu. "Dışarıdalar,"

dedim sessizce. "Şu anda hareket ediyorlar."

"Evet," dedi aniden sol tarafımda, Mouse'un karşısında beliren Lea. Sesi çok sakindi ve kedi gözleri parlak ve ilgili bir şekilde gecenin içinde dolaşıyordu. "O serseri sürüsü sadece dikkat dağıtmak içindi. Kendi taktiğimiz bize karşı kullanıldı." Gözleri kısıldı. "Kendilerini gizlemek için peçe kullanıyorlar ve oldukça yetenekliler."

"Molly," dedim.

"patron," diye cevap verdi.

"Dikkatimizin dağılması bir yanılsamaydı. Bize hiçbir cana mal olmadı," diye belirtti Murphy.

"Onların bakış açısına göre onlarınki de öyle, Çavuş," dedi Martin. "Ne de olsa kendilerini kontrol edemeyen yaratıkların Kızıl Kral'a bir faydası yok. Onların ölümü sadece beslemesi gereken işe yaramaz, asalak ağızların sayısını azalttı. İnsanları bir meta olarak görüyor olabilir ama bu serveti bir kenara atmayı tercih etmez."

"Harry?" Murphy sordu. "Şu örs şeyini tekrar yapabilir misin?"

"Lanet olsun. İlk seferinde bundan kurtulduğuma şaşırdım. Hiç bu kadar voltajlı bir şey yapmamıştım." Bir an için gözlerimi kapattım ve tekrar ley hattına uzanmaya başladım ve beynim burkuldu. Düşünceler, kafatasımın içinde uzun yırtıklar bırakan sert bir görüntü ve anı patlamasına dönüştü ve zihnimi bu görüntülerden uzaklaştırdıktan sonra bile gözlerimi tekrar açabilmem birkaç saniye sürdü. "Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, bu bir seçenek değil. Bana bunu başarmak için yeterli zaman vermiş olsalar bile."

"O zaman ne yapacağız?" Thomas sordu. Sol elinde büyük bir tabanca, sağ elinde falcata tutuyordu ve arkamızdaki karanlığa bakarak arkamda durdu. "Onlar bizi kuşatana kadar burada mı duracağız?"

"Onlara bizi etmenin ne kadara mal olacağını göstereceğiz," dedim. "Nasıl gidiyor, padawan?"

Molly yavaş ve düşünceli bir nefes verdi. Sonra solgun bir elini kaldırdı, uzattığı parmağını etrafımızda bir daire çizecek şekilde döndürdü ve *"Hireki"* diye mırıldandı.

Onun iradesinin ince dalgalanmasını hissettim ve yaparken kendi irademi de çektim.

Çırağımın fısıldadığı kelime ondan kocaman bir daire çizerek akıyor gibiydi ve geçtiğine dair görünür izler bırakıyordu. Yaprakları ve çimenleri dalgalandırdı, küçük taşları yerinden oynattı ve devam ettikçe, gecenin içinde dalgalanan ve daha önce sadece belirsiz bir karanlık ve gölgenin olduğu yerde katı siyah hatlara dönüşen birkaç şeklin üzerinden geçti.

"*O kadar* da yetenekli değil," dedi Molly nefes nefese, sesinde memnuniyet vardı.

"Fuego!" Hırladım ve sağ elimden küçük bir ateş kuyruklu yıldızı fırlattım. Aşırı ısınmış havanın uğultusuyla ilerledi ve bir düzineden daha az mesafedeki gölgeli formlardan en yakın olanına çarptı. Ateş yukarı sıçradı ve bir vampir öfke ve acı içinde çığlık atarak ağaçların arasından geri çekilmeye başladı.

"Infriga!" diye bağırdım ve sol elimle bir yırtma hareketi yaptım. Hastalanmış vampirden ateşi yırttım ve sonra birazını. Ortaya çıkan ateş topunu sıçrayarak bir sonraki forma gönderdim ilk hedefi, nemli orman havasının vampirin vücuduna suyunu boşalttığı ve onu yerine kilitlediği, sert ve içimde hissettiğim soğuk enerjinin kalıntısıyla çok hafif ışık saçan bir buz bloğu olarak bıraktım, Kraliçe Mab'ın hediyesi. Sadece benim görüş alanımda bir düzine yaklaşan saldırgan vardı, eğer etrafımızdan dolanıyorlarsa bu elli ya da altmış kişi daha demekti, ayrıca göremediklerim de gözlerden kaçmak için daha sıradan gizlenme teknikleri kullanmış olabilirlerdi.

Neler yapabileceğimi görmelerini istedim.

İkinci vampir de birincisi gibi kolayca düştü, üçüncüsü de öyle ve ancak o zaman sessizce, "Her birine bir kurşun, Martin," dedim.

Martin'in susturuculu tabancası üç kez öksürdü ve buzla çevrili vampirlerin hafifçe parlayan formları her biri birkaç düzine parçaya bölünerek yere düştü ve Winter'ın ışık saçan enerjisi, buzla delik deşik olmuş etleriyle birlikte yavaşça kanamaya başladı.

Meseleyi anladılar. Vampirler ilerlemeyi bıraktı. Orman sessizleşti.

"Ateş ve buz," diye mırıldandı Leanansidhe. "Mükemmel, vaftiz oğlum. Herkes bir elementle oynayabilir. Çok az kişi zıtlıkları bu kadar kolaylıkla manipüle edebilir."

"Bir çeşit fikir," dedim. "Bana ol."

"Elbette," dedi Lea.

Diğerlerinden biraz ayrılarak öne çıktım ve ellerimi kaldırdım. "Arianna!" diye bağırdım ve sesim sanki elimde bir mikrofon varmış ve buzdolabı büyüklüğünde hoparlörler kullanıyormuşum gibi gür çıktı. Bu bir sürprizdi ve omzumun üzerinden baktığımda vaftiz annemin sakince gülümsediğini gördüm.

"Arianna!" Tekrar seslendim. "Edinburgh'da sana meydan okuduğumda kabul edemeyecek kadar büyük bir korkaktın! Şimdi buradayım, Kızıl Kral'ın gücünün kalbindeyim! Hâlâ benimle yüzleşmekten korkuyor musun, korkak?"

"Ne?" Thomas nefesinin altında mırıldandı.

"Bu bir saldırı değil," diye ekledi Sanya, sesindeki onaylamazlıkla.

Onları görmezden geldim. Büyük sesli olan bendim. "Ayaktakımınıza ne yaptığımı görüyorsunuz!" Ben seslendim. "Siz onların arkasından çıkmadan önce daha kaç kişi ölmeli Düşes? Seni öldürmeye ve çocuğumu almaya geldim! Öne çık, yoksa bedenimdeki ve zihnimdeki güç üzerine yemin ederim ki, güçlü yerini yerle bir edeceğim. Ölmeden önce, her damla kanın bedelini sana ödeteceğim ve öldüğümde, ölüm lanetim bu yerin gücünü rüzgarlara dağıtacak!

"Arianna!" Kükredim ve nefretin sesimi küçümseme ve kinle keskinleştirmesine engel olamadım. "Kızıl Kral'ın kaç sadık hizmetkârı bu gece ölmek zorunda? Güneş doğmadan önce kaç Dış Gece Lordu ölümü tadacak? Bu gece yanımda getirdiğim gücü daha yeni öğrenmeye başladınız. Ölsem bile, size yemin ederim ki: *Yalnız düşmeyeceğim*."

O noktada biraz melodrama kapıldım: Ruh ateşini ortaya çıkardım -Yeminim arazide, yıkıntıların arasında yuvarlanırken ve ağaçtan ağaca sıçrarken bedenimi gümüş bir ışıkla kaplamaya yetti. Hayatta kalan en yakın vampirlerin kaçıştığı sert bir ışık yaydı.

Uzun bir an boyunca hiç ses çıkmadı.

Sonra davullar ve ara sıra çalan gong sesi kesildi.

Kabuklu bir , sesi çok netti, üç yüksek, tatlı nota çaldı.

Etkisi anında oldu. Etrafımızı saran vampirler gözden kaybolana kadar geri çekildiler. Sonra tekrar bir davul sesi başladı, bu sefer tek bir davulcudan geliyordu.

"Neler oluyor?" Thomas sordu.

"Kızıl Kral'ın ajanları son birkaç günü beni öldürmeye ya da buraya sadece bir vampir olarak gelmemi sağlamaya çalışarak geçirdi," dedim sessizce. "Bunun sebebinin kralın düşesin kan bağı lanetini bana karşı kullanmasını istememesi olduğuna eminim. Bu da demek oluyor ki Kızıl Saray'da bir güç oyunu dönüyor."

Thomas, "Senin açıklaman bir açıklama değil," diye cevap verdi.

"Artık burada *olduğuma* göre," dedim, "Kızıl Kral'ın düşesi alt etmek için başka yollar denemeye istekli bahse girerim."

"Onun burada olduğunu bile bilmiyorsun."

"Elbette öyle," dedim. "Burada oldukça büyük bir kuvvet var, savaş sırasında sahaya çıktığını gördüklerimiz kadar büyük."

"Ya bu onun ordusu değilse? Ya orduyu yönetmek için burada değilse?"

Thomas sordu. "Tarih, orduları üzerinde doğrudan kontrol sahibi olmayan kralların ordular çok uzun süre kral olarak kalma eğiliminde değildir. Nihayetinde tüm bunların amacı da bu olmalı; Arianna'nın gücünü azaltmak."

"Peki seninle konuşmak bunu nasıl sağlıyor?"

"Kod Duello," dedim. "Kızıl Mahkeme Anlaşmaları imzaladı. Arianna'nın yaptıklarından dolayı ona meydan okuma hakkım var. Eğer onu öldürürsem, Kızıl Kral'ın sorununu da ortadan kaldırmış olurum."

"Ya sohbet etmekle ilgilenmiyorsa?" Thomas dedi ki. "Ya birini üzerimize bir seyir füzesi atmaya ikna ettiği için geri çekiliyorlarsa?"

"O zaman havaya uçarız," dedim. "Bu, onlarla burada ve şimdi boğuşmak zorunda kalmamızdan daha iyidir diye umuyorum."

"Tamam," dedi Thomas. "Bunu açıklığa kavuşturalım."

"Pansy," diye alay etti Murphy.

Thomas ona baktı. "Böyle konuştuğunuzda erciklerim karıncalanıyor, Çavuş."

"Sessiz ol," diye mırıldandı Sanya. "Bir şey geliyor."

Beyaz giysili ince bir figürün taşıdığı yumuşak bir lamba uzun sütun sırasından bize doğru geldi.

Susan'ınkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir kıyafet giymiş bir kadın olduğu ortaya çıktı. Uzun boylu, genç ve güzeldi; yerli Mayaların koyu kırmızı-kahverengi tenine, uzun yüz hatlarına ve koyu renk gözlere sahipti. Ona üç kişi daha eşlik ediyordu -Omuzlarına jaguar derisi geçirmiş, bunun dışında sadece peştamal ve ağır dövmeler giymiş erkekler ve belli ki hepsi de savaşçıydı. İçlerinden ikisi tahtadan yapılmış ve obsidyen yongalarıyla keskinleştirilmiş kılıçlar taşıyordu. Diğeri ise sabit ritimlerle çalan bir davul taşıyordu.

Üç adamın yüz hatlarında tanıdık bir şeyler olduğunu düşündüm ama sonra bana kişisel olarak tanıdık gelmediklerini fark ettim. Vücutlarındaki ince gerilim, üzerlerinde çok hafif bir parfüm gibi asılı duran gücün ipuçlarıydı.

Bana oldukça güçlü bir şekilde Susan ve Martin'i hatırlattılar. Yarı vampirler. Muhtemelen Susan ve Martin kadar, hatta daha tehlikeli.

Jaguar savaşçılarının hepsi yaklaşık yirmi adım ötede durdu, ama davul çalmaya devam etti ve kız her vuruşta bir adım atarak yürümeye devam etti. Bana ulaştığında tüylü pelerinini çözdü ve yere bıraktı.

Sonra, her iki omzundaki birer deri parçasının bükülmesiyle, vardiya vücudundan aşağı kayarak ayaklarının etrafında yumuşak beyaz bir su birikintisine dönüştü. Kalçalarının etrafındaki deri bant dışında ve bu banttan obsidyen bir

bıçak. Yavaş, zarif bir hareketle diz çöktü, yalvaran bir portre , sonra bıçağı aldı ve sapını bana uzattı.

"Ben Rahibe Alamaya, Yüce Lord Kukulcan'ın hizmetkârıyım," diye mırıldandı, sesi ballı, ifadesi dingindi. "Size ve hizmetkârlarınıza buraya, ülkesinin merkezine hoş geldiniz diyor Büyücü Dresden ve size hoş geldiniz dediğinin ve Anlaşmalara uyduğunun kanıtı olarak hayatımın kanını sunuyor." Gözlerini indirdi ve başını sağa çevirerek boğazını, şahdamarını ortaya çıkardı, bir yandan da bıçağı tutmaya devam ediyordu. "Benimle istediğinizi yapın. Ben sana Yüce Lord'un bir hediyesiyim."

"Oh, ne kadar düşünceli," diye mırıldandı Leanansidhe. "Bugünlerde bu kadar kibar biriyle pek karşılaşmıyorsun. İzin verir misiniz?"

"Hayır," dedim ve sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalıştım. Bıçağı kızın elinden alıp kuşağıma soktum ve Rolling Stones tişörtünün tersinden düğümleyerek yaptığım bez torbanın yanına bıraktım.

Gömlek, spor salonuna gittiğimde temiz kıyafetlerden oluşan bir çantası olduğundan beri spor çantamdaki kaçak eşyalarım arasındaydı. Bu yüzleşme sırasında onsuz yapamayacağım diğer bir şeyi fark ettiğimde gömleği (*bah-dump-bump, ching*) hizmete sokmuştum. Gri kumaş kuşağıma bağlıydı.

Sonra genç kadının koluna girdim ve onu ayağa kaldırdım, etrafında özel bir güç aurası hissetmiyordum. Ölümlüydü, belli ki vampirlerin hizmetkârıydı.

Elimi bileğinde hissettiğinde kısa bir nefes aldı ve onu kaldırmak için çaba sarf etmeme gerek kalmadan hızla ayağa kalktı. "Beni bu şekilde kirletmek isterseniz, lordum, misafir olarak buna hakkınız var." Koyu renk gözleri çok doğrudan, çok istekliydi. "Bedenim de kanım da sizindir."

"Bir asırdan fazla oldu," diye mırıldandı Murphy, "ve 'bir balığın bisiklete ihtiyacı varmış gibi' durumdan bu hale geldik."

Boğazımı temizledim ve Murphy'ye bir bakış attım. Sonra kıza döndüm ve "Efendinizin dürüstlüğünden hiç şüphem yok, Rahibe Alamaya. Lütfen bizi onun koltuğuna götürün ki onunla konuşabileyim."

Sözlerim üzerine kız tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve uzun, siyah saçlarını ayaklarıma sürdü. "Hayatım için sana teşekkür ederim büyücü, efendime hizmet etmeye devam edebileceğim için," dedi. Sonra tekrar ayağa kalktı ve jaguar savaşçılarından birine buyurgan bir hareket yaptı. Adam hemen kadının giysilerini topladı ve yeniden giyinmesine yardım etti. Tüylü pelerin bir kez daha omuzlarından kaydı ve ağır olduğunu bilmeme rağmen onu hiç zorlanmadan taşıdı. "Bu taraftan lordum, lütfen."

"Bu işi seviyorum," diye mırıldandı Sanya. "Sadece *seviyorum*."

"Daha fazla insanı düelloya davet etmeliyim," dedi Thomas onaylayarak.

"Erkekler domuzdur," dedi Murphy.

"Amin," dedi Molly.

Lea bana ilkel bir bakış attı ve şöyle dedi: "Bugüne kadar kutsal bir bakireyi kurban etmedim.

çağlar."

"Hiç profesyonelce değil," diye mırıldandı Martin.

"Ixnay," dedim sessizce, Mouse'un omuzlarına bir el koyarak. ". Beni takip edin. Ve yenilebilir görünme."

Elinde lambasıyla rahibeyi takip ederek Chichén Itzá şehrine girdik.

Bölüm

Kırk üç

Chichén Itzá kan gibi kokuyordu.

Kanı asla başka bir şeyle karıştırmazsın, hiç kan içmemiş olsan bile. Daha önce koklamıştık. Hepimiz tadına bakmışızdır - başka hiçbir yerde olmasa bile, süt dişlerimizi kaybettiğimizde. Hepimiz tadını biliriz ve buna bağlı olarak hepimiz kokusunu da biliriz.

Ana piramit bugün oraya gidenlerin çoğu tarafından El Castillo olarak biliniyor - kelimenin tam anlamıyla "kale". Sütunlardan oluşan galeriden yukarı doğru yürüdüğümüzde, piramit tepemizde belirdi; kesme taştan yapılmış muazzam bir tümsekti ve adını aldığı Avrupa surları kadar büyük ve heybetliydi. Kare bloklardan oluşan ziggurat tarzı bir piramitti. Zirvesindeki tapınağa doğru yükseldikçe katlar üst üste yığılıyordu ve piramidin her katı farklı bir muhafızla kaplıydı.

Piramidin tabanında ve dolayısıyla sayıca en fazla olanlar, daha önce gördüğümüz jaguar savaşçılarıydı. Hepsi erkekti, hepsi çekiciydi, hepsi bir panterin yağsız, hızlı kaslarıyla kaplıydı. Hepsi jaguar derisi giyiyordu. geleneksel silahlar taşıyordu. Çok daha fazlası kılıç taşıyordu, bazıları modern yapımdı, en iyileri geçmişte üretilen silahlardan her anlamda üstündü. Çoğu ayrıca bir Kalaşnikof taşıyordu.

-Silahların çelik ve polimerden yapılmış en modern versiyonları, en iyileri de daha önce üretilmiş kolayca üstündü.

Bir üst seviyedekilerin hepsi kadındı, Alamaya gibi ritüel kıyafetler giymişlerdi ama jaguar savaşçıları gibi dövmelerle . Onlarda da ölümlülerden daha üstün bir kabiliyete sahip olduklarını gösteren aynı incelik vardı.

Cehennem çanları. Eğer sayılar piramidin her tarafında aynıysa, ki öyle olmadıklarına inanmak için hiçbir nedenim yoktu, o zaman neredeyse bin jaguar savaşçısı ve rahibesine bakıyordum. Ben tehlikeli bir adamım ama hiç kimse *o kadar* tehlikeli değildir. Bir ip denemediğimiz için aniden sevindim-

ya da ileri hücum. Neredeyse plan ne olursa olsun, sayıca çok fazla olurduk.

Sayılar önemlidir.

Bu gerçek berbat, ama bu onu daha az doğru yapmaz. Davanız ne kadar haklı olursa olsun, sayınız benzer bir güç tarafından ikiye bir oranında azaltılmışsa, zafer kazanmak için gerçekten yaratıcı olmanız gerekecektir. İkinci Dünya Savaşı'nın her iki cephesinde de savaşan Almanlara sorun. Alman tankçılar sık sık kaybettikleri her tank için on Müttefik tankını saf dışı bıraktıklarından yakınırlardı ama Müttefiklerin her zaman on bir numaralı tankı hazır beklerdi.

Sayısal olarak imkansız bir dezavantajla karşı karşıyaydım ve bu gerçeği fark etmenin verdiği his hiç de hoşuma gitmedi.

Ve ben piramidin sadece ikinci katındaydım.

Vampirler sonraki birkaç katta yer alıyordu. Hiçbiri canavar formunda değildi ama öyle olmaları da gerekmiyordu. Kılık değiştirmek için her şeyi yapmıyorlardı ve gözlerinin simsiyah rengi insanlık dışı olduklarını ortaya koyuyordu. Vampirler arasında cinsiyetin özel bir önemi yok gibiydi. İki kat daha hem erkek hem de kadın, tamamen vampir jaguar savaşçılarıyla, sonraki iki kat ise vampir rahip ve rahibelerle doluydu. Onların üzerinde, Kızıl Saray'ın soylular versiyonu olduğunu tahmin ettiğim, kendi maiyetleriyle birlikte durdukları belli olan erkek ve kadın vampirler yer alıyordu. Piramitte yukarı doğru çıktıkça daha fazla altın takma ve daha az dövme yaptırma eğilimindeydiler.

En üst katın hemen önünde on üç yalnız figür vardı ve görebildiğim kadarıyla çoğu ölümlüden daha uzundular, boyları yedi fit veya daha fazlaydı. Her biri geleneksel kıyafetlerin farklı bir biçimini giymişti ve her birinin kendine özgü bir maskesi vardı. Maya mitolojim biraz paslanmıştı ama Beyaz Konsey istihbarat raporları Dış Karanlığın Efendileri'nin kadim Mayalar için tanrı kılığına girdiğini ve her birinin ayrı bir kimliği olduğunu söylüyordu. Söylemedikleri şey ise ya bundan çok daha fazlası oldukları ya da kendilerine tapanları toplamanın onları kadim vampirlerden daha fazlası *haline getirdiğiydi*.

Onları gördüm ve dizlerim titredi. Durduramadım.

Ve piramidin tepesindeki tapınakta bir ışık parladı.

Tapınaktan kan kokusu geliyordu.

Çözmesi zor değildi. Piramide çıkan basamaklardan aşağıya doğru akıyordu, tapınak basamaklarından aşağıya ve ötesindeki toprağa akan kırmızı bir akıntıydı bu; sanki birisi rototiller ile kanlı toprağı karıştırmış ve parçalara ayırmış gibiydi. Kanlı köleler, bahse girmeye hazırdım. Hayal gücüm bana o çılgın kalabalığın toprağı yırttığını, kanlı parçalarını yuttuğunu, en taze çamur için birbirleriyle kavga ettiklerini resmetti - ta ki bendeniz ortaya çıkıp partiyi başlatana kadar.

Açık avluda yürürken sağa sola baktım. Sığırlar

Susan'ın bize bahsettiği araba hâlâ korunuyordu, haki pantolonlu ve taktik yelekli bir grup adam tarafından; bir tür özel güvenlik şirketi. Paralı askerler. Etrafta bir sürü güvenlik görevlisi vardı, en azından birkaç yüz kişi, elli kişilik asker blokları halinde orada burada konuşlanmışlardı.

Alamaya hiç duraksamadan avluyu geçti ve basamakları çıkmaya başladı, kasıtlı, saygılı adımlarla ilerliyordu. Onu takip ettim ve orada bulunan diğer herkes de benimle geldi. Yol boyunca her iki taraftan da düşmanca bakışlar aldım. Sanki dikkatimi çekmeye değmezlermiş gibi onları görmezden geldim. Zaten Alamaya'nın baldırları çok daha ilgi çekiciydi.

Tapınağın altındaki seviyeye ulaştık ve Alamaya bana döndü. "Lordum sadece bir kişiyle konuşacak, Büyücü Dresden. Lütfen hizmetkârlarına burada beklemelerini söyle."

Burası. Dış Gecenin Efendileri'nin hemen yanında, süresi dolmuş tanrıçalar.

Eğer bir hata yaparsam ve işler kötüye giderse, gerçekten çok hızlı bir şekilde kötüye gidecekti. Bana yardım etmek için her şeyi riske atmaya hazır olan insanlar bu yüzden ilk acı çekenler olacaktı. Bir an için bir anlaşma yapmayı düşündüm. Onları göndermeyi. Bırakın Kızıl Mahkeme'yle tek başıma yüzleşeyim. Vicdanımda zaten yeterince hayat vardı.

Ama sonra yukarıdaki kattan yumuşak, yumuşak bir ses duydum: ağlayan bir çocuk. Maggie.

Arkadaşlarımın ölüm çanı olamayacak kadar hüzünlü ve masum bir sesti ama tam da öyle olabilirdi.

"Burada kal," dedim sessizce. "Bunun en azından birkaç dakika boyunca bir John Woo filmine dönüşeceğini sanmıyorum. Murph, ben dönene kadar önden git. Sanya, ona destek ol."

Bana bir kaşını kaldırdı ama başını salladı. Sanya pozisyonunu birkaç adım değiştirerek onun biraz arkasında ve sağ elinde durdu.

Tapınağa giden son birkaç basamağı yavaşça çıktım.

Basit, zarif bir şeydi: piramidin tepesinde neredeyse kübik bir bina, her iki yanında oldukça standart bir kapı büyüklüğünde tek bir açıklık vardı. Önce Alamaya içeri girdi, gözleri kısıktı. Kapıdan girer girmez bir adım yana çekilip diz çöktü, gözleri yerdeydi, sanki daha fazla ilerlemeye değmezmiş gibi.

Yavaş bir nefes aldım ve Kızıl Saray'ın kralıyla yüzleşmek için onun yanından geçtim.

Biraz küçüktü.

Sırtını bana dönmüş, ellerini başının üzerine kaldırmış, eski Maya dilinde olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldanıyordu. Beş-iki, beş-üç yaşlarındaydı, kaslıydı ama kesinlikle heybetli değildi. Bir tür etek-kilt gibi bir şey giymişti, belden yukarısı ve diz kapağından aşağısı çıplaktı. Saçları siyah ve uzundu, kürek kemiklerinin üstüne kadar sarkıyordu. Elinde kanlı bir bıçak tutuyordu ve onu yavaşça, nazikçe indirdi.

Ancak o zaman sunaktaki kadını fark ettim, elleri ayakları bağlıydı, gözleri geniş ve umutsuzdu, sanki başka tarafa bakamıyormuş gibi o siyah bıçağa sabitlenmişti.

Ellerim yumruk oldu. Buraya dövüşmek için gelmediğimi kendime hatırlattım. Kavga etmek için burada değildim.

Ama ben de burada durup böyle bir şeyin olmasına izin verecek değildim. Ve konu kadınları korumaya gelince hiçbir zaman kafam net olmadı. Murphy bunun beni bir Neandertal yaptığını söylüyor.

Haklı olabilir ama ben kemiğimi kapıp adamın üzerine atlamadım. Sadece boğazımı gerçekten iğrenç bir şekilde temizledim ve "Hey" dedim.

Bıçak durakladı.

Sonra Kızıl Kral onu indirdi ve bana doğru döndü. Ve nükleer savaş başlıklarının nispeten küçük paketlerde geldiğini zorla hatırladım. Kesinlikle tehditkâr bir hareket yapmadı. Gözlerini bile dikmedi.

Gerek yoktu.

Gözlerinin baskısı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu -bana fiziksel bir darbe gibi çarpan, sanki o boşluğa doğru çekilmemek ve boşlukta kaybolmamak için fiziksel olarak ondan uzaklaşmam gerekiyormuş gibi hissettiren boş karanlık. Birdenbire yalnız olduğumu, elimde hiçbir alet olmadığını, boyumu aşan işlere karıştığımı ve kıyafetimin gülünç göründüğünü hatırladım.

Ve bunların hepsi sadece onun fiziksel varlığıydı. İçine girdiği küçük beden için çok büyüktü, bu tapınağın taşıyla sınırlanamayacak kadar büyüktü, bir tür psişik beden ısısı o kadar büyük görünüyordu ki, ancak bir aptal evrenin şemasında genel olarak ne kadar önemsiz olduğunun anında farkına varmazdı. Orada dururken bile kararlılığımın erozyona uğradığını hissettim ve çenemi sıkıp başka tarafa baktım.

Kızıl Kral kıkırdadı. Bir şeyler söyledi. Alamaya ona cevap verdi, sonra ayağa kalktı ve bana bakarak ayaklarının dibine diz çöktü.

Sunağın üzerindeki köle olduğu yerde kaldı ve sessizce ağladı.

Sunağın arkasından gelen daha küçük bir ses daha duyabiliyordum. Vay anasını. Bunu daha yakından kesemezdim. Bir an için kızımın küçük ve tatlı sesine odaklandım ve birden kendimi o kadar da küçük hissetmedim. Sadece kızgın hissettim.

Kızıl Kral konuştu.

Alamaya dinledi ve sonra şöyle dedi, "Çağların gerçek dilini konuşmuyorsun büyücü, bu yüzden lordum aramızda anlayış sağlamak için bu köleyi kullanacak."

"Radikal," dedim. "Fena havalı."

Alamaya bir süre bana baktı. Sonra Kızıl Kral'a bir şeyler söyledi, görünüşe göre çevirisi zor olan iğrenç bir ifade kullandığım gerçeğini iletiyordu.

Gözlerini kısmıştı.

Yüz ifadesini taklit ettim. Anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama bundan hoşlanmadığı kesindi.

Kısa ve sert bir ses tonuyla bir şeyler söyledi.

"Lordum neden burada olduğunuzu bilmek istiyor," dedi rahibe. "Ona

neden burada olduğumu çok iyi bildiğini söyle," dedim.

Şok içinde bana baktı. Bana tercüme ederken birkaç kez kekeledi. Eski Maya dilinde *biplemek* için bir kelime var yoksa o mu kullandı bilmiyorum.

Kızıl Kral dinledi, yüz ifadesi hoşnutsuzluktan dikkatli bir tarafsızlığa doğru kayıyordu. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika bana baktı.

"Düşes Arianna olarak tanıdığınız kişi bana bir hediye verdi," diye tercüme etti kız. "Hediyenin haksız yere alındığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet," dedim, gözümü ondan ayırmadan. "Ve bunu biliyorsun." Başımı salladım. "Dans etmekten bıktım. Ona Arianna'yı onun için öldüreceğimi, kızımı yanıma alacağımı ve huzur içinde gideceğimi söyle. Bunu yaparsa kişisel bir mesele olmaktan çıkacağını söyle. Aksi takdirde savaşmaya hazırım."

Kız tercüme etti, yüzü bir kez daha korkuyla doluydu. Kız sözlerini bitirdiğinde Kızıl Kral bir kahkaha patlattı. Sunağa yaslandı, ağzı geniş bir sırıtışla doluydu, siyah gözleri son derece tedirgin ediciydi. Birkaç kısa cümle söyledi.

"Lordum, ona karşı elinizi kaldırırsanız her kapıdan bir uzvunuzu atacağını söylüyor."

Homurdandım. "Evet ama onu öldürmeye çalışmayacağım bile." Öne doğru eğildim, kızla değil Kızıl Kral'la konuştum ve ona dişlerimi gösterdim. "Onu sakatlamaya çalışacağım. Yaralamaya. Onu zayıflatacağım. Beyaz Konsey'den bir büyücünün ölüm lanetinin onu yaralayabileceğini düşünüp düşünmediğini sor. Piramidin en yakın birkaç katındaki insanlara ne kadar güvendiğini sor. Yaralandığını fark ettiklerinde ziyaret edip hediyeler göndereceklerini düşünüp düşünmediğini sorun."

Alamaya korkulu bir fısıltıyla konuştu ve Kızıl Kral'dan sert azar ve emir aldı. ne olduğunu tahmin ettim: "Bunu size söylemek istemiyorum lordum." "Aptal köle, sana söylediğim şekilde çevir yoksa ayağımı kıçında kırarım."

Tamam. Belki son kısmı değil.

Alamaya tatsız işine devam etti ve bu sözler Kızıl Kral'ı öfkelendirdi. Dişlerini gıcırdattı ve ... derisinin altında bir şeyler *hareket etti*, kayabilecek ve yuvarlanabilecek hiçbir şeyin olmaması gereken yerde kayıyor ve yuvarlanıyordu.

Tek kaşımı kaldırmış, yüzümde aynı kurt gülümsemesiyle ona bakıyor ve tepkisini bekliyordum. Uzun onunla bu şekilde konuşulmamıştı, eğer hiç konuşulmadıysa. Bununla başa çıkmak için fazla bir mekanizması olmayabilirdi. Eğer yoksa, gerçekten korkunç bir şekilde ölecektim.

Başardı. Kendine hakim oldu, ama bence yakındı ve bu sunaktaki kadının hayatına mal oldu.

Döndü ve obsidyen bıçağı sağ gözüne öyle bir kuvvetle sapladı ki bıçak kırıldı. Vücudunu bağlarının izin verdiği ölçüde yukarı kaldırdı ve kısa, boğuk bir acı çığlığı atarak başını sağa sola savurdu ve sonra yavaşça ölüme doğru gevşedi. Bir bacağı seğirmeye ve hareket etmeye devam etti.

Kızıl Kral iki parmağının ucunu göz çukurundan sızan kanda gezdirdi. Parmaklarını ağzına götürdü ve titredi. Sonra yüzünü bana döndü, yine tamamen sakinleşmişti.

Daha önce de böyle davranışlar görmüştüm. Bu, bağımlıya özgü bir davranıştı ve içki, uyuşturucu ya da her neyse onunla dolu bir vücuda sahip olduğu ve dolayısıyla duygusal sorunlarla daha iyi başa çıkabileceği yanılsamasına kapıldığı için memnuniyet duyuyordu.

Bu, Kızıl Saray'savaş sırasında nasıl davrandığı hakkında çok şey açıklıyordu. Tanrı aşkına, kralları bir keşti. Bu kadar tutarsız bir performans sergilemelerine şaşmamalı - bir an zeki ve agresifken, bir sonraki an çılgınca ve aptalca hatalar yapabiliyorlardı. Bu aynı zamanda Saray içindeki çekişmelerin nedenini de açıklıyordu. Eğer gücün işareti kişinin kana susamışlığını kontrol altında tutması, bunu her rastgele dürtüyle değil de sadece istediği zaman ve yerde yapmasıysa, Kızıl Kral'ın durumunu bilen herkes onun zayıf, tutarsız ve mantıksız olduğunu *bilirdi*.

Cehennem çanları. Bu adam sadece bir canavar değildi. Aynı zamanda paranoyaktı. Öyle olmalıydı, çünkü kana susamışlığının devrilmesi gerektiğine dair bir işaret olarak görüleceğini *biliyordu*. Eğer bu durum çok uzun süre devam etseydi, onu çılgına çevirirdi. Kızıl Saray'dan biri için bile.

Ve olan da bu olmalıydı. Arianna bir şekilde Kızıl Kral'ın zayıflığına yenik düşmüştü ve onu tahttan indirmeyi amaçlayan bir güç tabanı inşa ediyordu. Vampirlerin psikopat, kan sıçramış, baltalı bir toplum versiyonu olduğu için kendi gücünü kişisel, politik ve sosyal olarak inşa ediyordu. Birinin düşmanlarıyla uygun bir şekilde başa çıkması, herhangi bir toplumda ayakta kalmak için çok önemliydi ve Kızıl Saray için sadece iki düşman, uygun bir şekilde başa çıkılanlar ve hala hayatta olanlardı. Başarılı olmak istiyorsa beni alaşağı etmekten başka çaresi yoktu. Ve eğer başarırsa Beyaz Konsey için bir Pearl Harbor da ona zarar vermezdi.

Bu küçük delinin kral olarak kalmasını sağlamalıydım. O olduğu sürece Konsey asla yetkin ve birleşik bir Kızıl Saray'la yüzleşemeyecekti.

Kızıl Kral bir an sonra konuştu ve konuşurken parmaklarını Alamaya'nın saçlarına sildi.

"Lordum, düşese meydan okuma dilekçenizi kabul ediyor. Siz beklerken bu köle onu getirmesi için gönderilecek."

"O kadar çabuk değil," dedim, Alamaya ayağa kalkmaya başladığında. "Ona kızı görmek istediğimi söyle."

donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kral bir eliyle izin verir gibi bir yaptı. Onunla sessizce konuştu.

Dudağı birkaç kez dişlerinin arasından yukarı doğru seğirdi. Ama başını salladı ve mihrabı işaret etti. Sonra bir kenara çekildi ve beni izledi.

Sunağa yaklaşırken göz ucuyla onu takip ettim.

Maggie, çocuklara uyması için yapılmış küçük metal kelepçeleri takmış, sunağın uzak tarafında büzülmüştü. Sunaktan kan dökülmüştü ve Maggie duvara yaslanana kadar geri çekilmiş, zaten kirli olan küçük ayakkabılarını ve elbisesini kandan uzak tutmaya çalışıyordu. Saçları karmakarışıktı. Koyu renk gözleri kocaman ve kan çanağı gibiydi. Titriyordu. Bu gece dışarısı çok soğuk değildi ama sadece küçük pamuklu bir elbise giymiş bir çocuğa eziyet edecek kadar soğuktu.

Ona gitmek istedim. O kelepçeleri çıkarmak. Onu saçma pelerinime sarmak ve ona biraz yiyecek, sıcak çikolata, banyo, tarak, fırça, oyuncak ayı, yatak ve ... getirmek istedim.

Beni gördü ve bir iniltiyle irkilerek uzaklaştı. Oh,

Tanrım.

Onu orada korkmuş, perişan ve yalnız görmek *içimi acıttı*. Acıyı hisseden ben olduğumda onunla nasıl başa çıkacağımı bilirim. Ama çocuğumu, kanımı gözlerimin önünde acı çekerken gördüğümde içimden geçen acı bambaşka bir boyuta ulaştı ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama muhtemelen birkaç vampiri daha kanlı parçalara ayırmakla başlayacağını düşünmüştüm.

Bu acıyı aldım ve içimdeki fırtınayla besledim, saatlerdir bitmek bilmeyen ve yeniden alevlenen fırtınayla. Öfkem gözlerimdeki yaşları kurutacak kadar alevlenene kadar bekledim. Sonra Kızıl Kral'a döndüm ve başımı salladım.

"Anlaştık," dedim. "Git düşesi getir. Ben de senin için çöpü çıkarayım."

Bölüm

Kırk dört

Alamaya sessizlik içinde tapınaktan ayrıldı. Bir dakika içinde geri döndü.

Kızıl Kral'ın önünde eğildi -tam bir diz çökerek eğildi- ve şöyle dedi sessizce bir şey.

Kızıl Kral gözlerini kıstı. Kıza bir şeyler mırıldandı ve dışarı çıktı. Dışarıdakilere göründüğünde deniz kabuğu boruları çalındı ve davullar yeniden çalmaya başladı.

Alamaya sesini duyurabilmek için sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı. "Lordum buranın gözetlendiğini ve korunduğunu bilmenizi istiyor. Eğer çocukla birlikte gitmeye kalkışırsanız, siz de çocuk da yok olursunuz."

"Anlaşıldı," dedim sakince.

Alamaya bana daha geleneksel bir selam verdi ve Kızıl Kral'ın peşinden aceleyle çıktı.

O gittiğinde, sunağa ve üzerindeki ölü kadına doğru iki adım attım. Sonra dedim ki, "Pekala. Bana neye baktığımı söyle."

Kurukafa Bob kuşağıma bağlı doğaçlama Rolling Stones tişörtü çantasından, en yakıcı sesiyle, "Dev bir çift karikatür dudak," dedi.

Bir küfür mırıldandım ve kafatasının parlayan turuncu göz çukurlarından biri görünene kadar gömleği karıştırdım.

"Büyük, şapşal bir sihir ineği!" Bob dedi ki.

Ona homurdandım ve gözlerini sunağa dikti.

"Oh," dedi Bob. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"ayin laneti," dedi Bob. "*Büyük* bir şey." "Nasıl çalışıyor? On saniye ya da daha kısa sürede."

"On saniye- Argh," dedi Bob. "Tamam. Bir yaylı tüfek hayal edin. Tüm insan kurbanları, ipi geri çekmek ve enerjiyi depolamak için gereken çabadır. Bu arbaletin ipi tamamen geride ve ateş etmeye hazır. Sadece bir sürgüye ihtiyacı var."

"Ne demek bir cıvata?"

"Arkasında saklanan küçük kız gibi," dedi Bob. "Kanı depolanmış enerjiyi dünyaya taşıyacak ve bu enerjiyi hedefe iletecek. Bu durumda, kan bağı olan akrabalarına."

Bir an kaşlarımı çattım. Sonra "Özellikle Maggie olmak zorunda mı?" diye sordum.

"Hayır. Bir cıvata diğerine oldukça benzer. Kanı dökmek için uyumlu bir bıçak kullandığınız sürece işe yarayacaktır."

Başımı salladım. "Peki ya farklı bir cıvata kullansak?"

"Aynı şey olur," dedi Bob. "Tek fark, alıcı tarafta kimin olduğu olurdu."

"Bu dolu bir silah," dedim sessizce. Kaşlarımı çattım. "O zaman neden beni onunla yalnız bıraktılar?"

"Patlatmak için kimi öldüreceksin?" Bob sordu. "Küçük kızını mı? Kendini mi?

, patron."

"O zaman silahsızlandırabilir miyiz? Karıştırabilir ?"

"Elbette. Bu tapınağı yörüngenin yarısına kadar havaya uçurur ama bunu yapabilirsin." Dişlerimi sıktım. "Eğer istedikleri gibi patlarsa, öldürür mü?

Thomas?"

"Kız insan," dedi Bob. "Yani sadece insan parçaları. Vücudu, zihni. Sanırım şansı yaver giderse Açlık İblisi'nin içine hapsolduğu bir sebzeye dönüşebilir ama Beyaz Saray'a bundan daha fazla yayılmaz."

"Kahretsin," dedim. Daha fazlasını söylemeye başlamıştım ki göz ucuyla bir hareket yakaladım. Bob'u çenesini kapatması için uyararak çuvala geri tıktım ve Alamaya'nın arkasında bir düzine tam vampir jaguar savaşçısıyla tapınağa girdiğini görmek için döndüm.

"Eğer beni takip ederseniz, Lord Büyücü," dedi kız, "sizi size haksızlık eden kişiye götüreceğim. Lordum, düello sonuçlanana kadar kızınıza zarar gelmeyeceğine dair söz verdiğini bilmenizi istiyor."

"Teşekkür ederim," dedim. Küçük kızıma bir kez daha bakmak için döndüm. Duvara yaslanmıştı, gözleri açıktı ama hiçbir şeye sabitlenmemişti, sanki etrafındaki her şeyi aynı anda izlemeye çalışıyordu.

Çocuğun yanına gittim ve yine irkildi. diz çöktüm. Ona dokunmaya çalışmadım. Elimden geri çekildiğini görürsem soğukkanlılığımı koruyabileceğimi sanmıyordum.

"Maggie," dedim sessizce.

Gözleri bana dikildi, şaşkınlığı halinden belliydi.

"Seni kötü insanlardan uzaklaştıracağım," dedim sesimi yumuşak ve nazik tutarak. İngilizce anlayıp anlamadığını bile bilmiyordum. "Tamam mı? Seni buradan götüreceğim."

Dudağı titredi. Tekrar benden uzağa baktı.

Sonra ayağa kalktım ve düşmanımla yüzleşmek için keş tanrısının rahibesini takip ettim.

* * *

Dışarıda işler değişmişti. Kızıl Saray piramitten inmiş ve hareket halindeydi; sakin, düzenli bir alay halinde harabelerin başka bir bölümüne doğru yürüyorlardı. Arkadaşlarım merdivenlerin dibinde bekliyordu.

"Tamam," dedim onlara ulaştığımda. "Düello zamanı."

Sanya başını salladı. "Sözlerime kulak verin. Bu iş düello çemberinde çözülmeyecek. Böyle şeyler her zaman cehenneme gider."

"Anlaşmalar ciddi," dedim. "Düzgün oynayacak. Eğer ben kazanırsam, kızı alırım ve gideriz."

Martin başını salladı. "Ne?"

diye sordum. Ona sordum.

"Onları tanıyorum," dedi dürüstçe. "Hiçbirimiz buradan canlı

çıkamayacağız." Sözleri herkes üzerinde anında bir etki yarattı. En çok da

Molly'yi etkiledi.

Zaten . Sinirle yutkunduğunu gördüm.

"Belki canavarları tanıyorsundur Martin," dedi Murphy sessizce. "Ama ben onları durduracak adamı tanıyorum. Ve eğer kızı geri vermezlerse, onları pişman edeceğiz." Bana başını salladı ve "Gidelim. Dresden'in sürtüğü öldürmesini izleyebiliriz."

Kendimi gülümserken buldum. Murphy iyi bir insandı.

Yarı ölümlü jaguar savaşçılarının sonuncusu da ayrıldıktan sonra arkalarına takıldık ve harabelerin kuzey ucundaki başka bir tapınağa benzeyen yere doğru onları takip ettik.

Tapınağın kapısının altından geçerken, kendimizi kapının ötesindeki açık alana geçerken bulduk - en az yüz elli metre uzunluğunda ve yetmiş ya da seksen metre genişliğinde yeşil çimenlik bir alan. Dikdörtgenin uzun kenarlarında yaklaşık otuz metre yüksekliğinde taş duvarlar sıralanırken, uzak ucunda az önce girdiğimize benzer bir tapınak bulunuyordu.

"bir stadyum," diye mırıldandım etrafıma bakarken.

"Ugh," dedi Molly. "Mayaların seyirlik sporları hakkında oldukça korkunç hikayeler var patron."

"Kesinlikle." Lea mutlulukla içini çekti. "Sporcularını nasıl motive edeceklerini iyi biliyorlardı."

Alamaya bana döndü ve şöyle dedi: "Lordum, hizmetkarlarınız burada

bekleyebilir.

Lütfen benimle gelin."

"Gözlerinizi açık tutun, millet," dedim. Sonra Alamaya'ya başımı salladım ve onu sahaya kadar takip ettim. Daha yola çıkarken, karşı bir kadın bana doğru yürümeye başladı. Kadın yaklaşırken Arianna'nın

Aşağı yukarı aynı yüz hatlarına sahipti ama soluk tenini kızıl kahverengiyle, buzgözlerini vampir siyahıyla değiştirmiş ve boyundan on beş santim . Sade bir geyik derisi elbise giyiyor ve Bay T'ye benzeyen bir konvansiyondan daha fazla altın takı takıyordu. Burnu biraz daha sivri, biraz daha uzundu ama durup yaklaşık on adım öteden birbirimize baktığımızda gözlerinin ardında kaynayan nefreti görebiliyordum. Bunun düşes olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ona gülümsedim ve "Şimdi anladım" dedim.

"Evet," diye yanıtladı Arianna. Gözlerini yukarı kaldırıp etrafımızda hızlı bir daire çizerek Kızıl Saray'ın binlerce üyesini ve onların hizmetkârlarını inceledi. "Dehşetten bayılabilirim."

"Neden?" Ona sordum. "Neden çocuğu bu işin içine soktun? Neden doğrudan bana gelmedi?"

"Bu noktada bir önemi var mı?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Merak ediyorum."

Bir an bana baktı ve sonra gülümsedi. "Bilmiyorsun." Ona ihtiyatla baktım. "Neyi bilmiyorum?"

"Sevgili oğlum," dedi. "Bu asla *seninle* ilgili değildi." Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Belli ki," dedi Arianna ve bana çarpıcı bir gülümseme verdi. "Kafan karışmış bir şekilde öl."

Bir deniz kabuğu borusu inledi ve Alamaya az önce içinden geçtiğim tapınağa doğru eğilerek döndü. Kızıl Kral'ın koyu renkli, zengin cilalı ahşaptan yapılmış, altın telkari ve desenlerle süslenmiş bir tahtta oturduğunu görebiliyordum.

Alamaya ayağa kalktı ve bize döndü. "Lordlar ve leydiler, savaşmanız gereken sınırlar . Önce . . ."

Kaşlarımı çattım. "Hey. Bu bir Anlaşma meselesi. Biz Duello Kurallarına uyarız."

Kızıl Kral konuştu ve iki yüz metreden daha uzakta olmasına rağmen onu net bir şekilde duydum. Alamaya dinledi ve eğildi. "Lordum bunun halkımız için kutsal bir zaman ve kutsal bir toprak olduğunu ve çok eski zamanlardan beri böyle olduğunu söylüyor. Eğer halkımızın geleneklerine saygı göstermek istemiyorsanız, sizi yarın gece geri dönmeye davet ediyor. Ne yazık ki, bunu yapmayı seçmeniz halinde en yeni eşyasının akıbeti hakkında hiçbir söz veremiyor."

Kızıl Kral'a baktım. Sonra . "Peki," dedim.

Alamaya başını salladı ve devam etti. "İlk olarak," dedi. "İkiniz de Güç kullanıcısı olduğunuz için, sadece Güç ve Güç ile düello yapacaksınız. Her türlü fiziksel temas yasaktır."

Arianna'nın gözleri kısıldı.

Benimki de öyle. Kızıl Saray'da büyüyle uğraşanlar olduğunu biliyordum - hatta tanıştığım ilk Kızıl Saray vampiri, Kızıl Saray'ın soylular sınıfına yükseldiğinde tam bir büyücüydü. Arianna'nın mücevherlerine bakılırsa, onun asıl yeri piramidin on birinci katıydı.

Dış Gecenin Efendileri'nin hemen altında yer alan biri. Bir amatörün bile bin yıl boyunca çok fazla deneyim ve beceri kazanmış olması mantıklı geliyordu.

"İkincisi," dedi ölümlü rahibe, "kişileriniz ve kullandığınız her türlü güç bu sarayın duvarları içinde kalmalıdır. İkinizden biri bu yasağı ihlal ederse, lordum ve Dış Gecenin Lordları'nın iradesiyle hemen öldürüleceksiniz."

"Binalarla ilgili bir sorunum var," dedim. "Belki de sütunların diğer tarafa döndüğünü fark etmişsinizdir. ?"

Alamaya bana boş bir bakış attı.

İç çektim. Geleneksel saçmalıklarının ortasındayken kimse ciddiyetten hoşlanmıyor sanırım. "Yok bir şey. Boş ver."

"Üçüncü," dedi Alamaya. "Düello bir sonraki gong sesiyle başlayacak. Ancak içinizden biri öldüğünde sona . Size anlattığım kuralları anladınız mı?"

"Evet," dedim.

"Evet," dedi

Arianna.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" "Her

zaman," dedim. "Ama bekleyebilir."

Arianna bana hafifçe gülümsedi. "Babama teşekkürlerimi ilet ve birazdan tapınakta ona katılacağımı söyle."

Alamaya ikimizi de selamladı. Sonra alandan çekildi ve patronunun yanına döndü.

Gece sessizleşti. Stadyumun aşağısında rüzgâr sesi bile yoktu. Arianna rahatlamış görünse de sessizlik içimi kemiriyordu.

"Yani," dedim, "baban Kızıl Kral."

"Gerçekten de öyle. Beni o yarattı, tıpkı On Üçler'in tamamını ve soylularımızın daha iyi bir kısmını yarattığı gibi."

"Büyük, kan emici bir Brady Bunch, ha? Ama bahse girerim tüm okul aile birliği toplantılarını kaçırmıştır."

Düşes beni inceledi ve başını salladı. "Neden şimdiye kadar birinin seni öldürmediğini asla anlayamayacağım."

"Denemediğim için değildi," dedim. "Hey, kuralları neden böyle sanıyorsun? Eğer Düello Kuralları'na göre etseydik, fiziksel bir çatışmayla sınırlı kalabilirdi. Gerçekten de senin avantajlarının çoğunu elinden alıyor gibi görünüyor, değil mi?"

Gülümsedi. " bir insan bunu zayıflığının bir işareti olarak görebilir." "Bu

konuda güzel bir dönüş. Sadece meraktan: Beni öldürdüğünde,

Sırada ne var?"

Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Kızıl Saray'a elimden geldiğince hizmet etmeye devam ediyorum."

Ona dişlerimi gösterdim. "Yani Big Red'i

o sandalye, değil mi?"

"Bu makul olmaktan çok hırslı bir düşünce," dedi. "On Üçlerden birinin Kukulcan olmak için yükseleceğini düşünüyorum."

"Dış Gecenin Lordları'nda bir boşluk yaratmak," dedim, anladım. "Terfi almak için babanı öldürmek. Çok klas birisin."

"Sığırların anlaması mümkün değil."

"Babanın aklını kaçırdığını anlayamadın mı?" Ben sordum. "Kanlı kölelerinizden birine dönüştüğünü?"

Sanki hırlamaya dönüşmesini engelliyormuş gibi ağzı seğirdi. "Yaşlıların başına bazen böyle şeyler gelir," dedi Arianna. "Babamı sever ve ona saygı duyarım. Ama onun zamanı doldu."

"Kaybetmediğin sürece," dedim.

"Bunu pek olası bulmuyorum." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne kadar ... yeni bir kıyafet."

"Bunu özellikle senin için giydim," dedim ve kirpiklerimi ona doğru kırpıştırdım. Eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Yaptığım şeylerin çoğu iş. Kişiliksiz. Ama
Bundan keyif alacağım."

Ukala tavrımı bir kenara bıraktım. Öfkemin büyüyen gücü onu yakıp yok etti. "Çocuğumu almak gayri şahsi bir şey değil," dedim. "Bu Kevorkvari bir yardım çağrısı."

"Ne büyük bir . Yine de sen de benim kadar suçlusun. Paolo'nun çocuğunu öldürmedin mi Bianca?"

"Bianca o sırada beni öldürmeye çalışıyordu," dedim. "Maggie masum. Size zarar vermesi mümkün değil."

"O zaman torunumu öldürerek beni aşağılamadan önce bunu düşünmeliydin," diye tısladı, sesi aniden gergin ve soğuktu. "Ben sabırlıyım büyücü. Tahmin edebileceğinden çok daha sabırlıyım. Ve küstahlığının sonuçlarının hem senin hem de seni seven herkesin başına geleceği bugünü dört gözle bekledim."

Tehdit beynimde bir ateş yaktı ve öfkenin göğsümden kopup bensiz onun peşinden gideceğini düşündüm.

"Sürtük," diye tükürdüm, "gel de
biraz al." Korna çaldı.

Bölüm

Kırk beş

Bikimiz de kavga sırasında irademizi toparlıyorduk ve düellonun ilk anı neredeyse ikimizi de öldürüyordu.

Güç ve ateşi çağırdım, her ikisi de gerçekliğini güçlendirmeye yardımcı olacak ruh ateşiyle bağlanmıştı, bu da saldırıyı reddetmeyi veya dayanmayı daha zor hale getiriyordu. Şişirilebilir bir egzersiz topu büyüklüğünde mavi-beyaz bir ateş küresi şeklini aldı.

Bu sırada Arianna ellerini garip bir hareketle çırptı ve topraktan kemik kırıcı bir güçle su fışkırdı.

İki saldırı ikimizin de önleyemeyeceği sonuçlarla yarı yolda buluştu. Ateş ve su, anında de üzerine yıkılan bir patlamayla fokurdayan sıcak buhara dönüştü. Kalkan bileziğim kullanıma hazırdı ve sol elimi bir korku dekoruna dönüştüren buna benzer bir durum, gelecekte kendimi bu tür bir ısıdan koruyabileceğimden emin olmam için bana ilham vermişti.

Geriye sıçradım ve çömelerek yere indim, buhar bulutu aşağı doğru süpürülürken kalkanı etrafımda tam bir kubbe haline getirdim, ısısı geldiği gibi çimleri kaynatıyordu. Dağılmaya başlamadan önce birkaç saniye orada kaldı ve sonunda dağıldığında Arianna'yı sahanın hiçbir yerinde göremedim.

Çepeçevre saran kalkanı bir an için yerinde tuttum ve hızla kaşlarımın biraz üstünde ve ortasında bir noktaya odaklandım. Görüşümü çağırdım ve bakışlarımı stadyumun etrafında gezdirdim, Arianna'yı gördüm, kırk metre uzaktaydı ve beni arkamdan vurmak için pozisyon almak üzere koşuyordu. Yağlı bir kara büyü tabakası etrafındaki havayı istila etmiş gibiydi - fiziksel gözlerimin göremediği bir perde. Benim görüşüme göre, o gerçek haliyle bir Kızıl Saray vampiriydi, sadece normal bir vampirden daha gevşek ve yağlı, güç ve karanlıkta kadim bir yaratıktı.

Başka bir şey görmemeye çalıştım ama yapabileceğim çok şey vardı. Yüzyıllar boyunca bu tarlaya yığılan ölümleri görebiliyordum,

Zemini üç ya da dört fit derinliğe kaplayan yarı saydam bir kemik tabakasının içinde duruyordu. Görüş alanımın kenarlarında, Kızıl Saray'ın gerçek görünümü olan groteskleri görebiliyordum; her biri kendi deliliğine göre eşsiz ve iğrenç birer canavardı. Seyircilere, özellikle de stadyumun sonundaki küçük tapınağın ikinci katında toplananlara doğrudan bakmaya cesaret edemedim. Kızıl Kral'a ve Lordlarına açık bir şekilde bakmak istemiyordum.

Sanki Arianna'nın sinsice yaklaştığını fark etmemiş gibi bakışlarımı hareket ettirmeye devam ettim ve bir daire çizerek dönmeye devam ettim, kalkanı bırakıp nefes nefese ayağa kalkmadan önce sırtımın ona zaman görüneceğini zamanladım. Dönmeye devam ettim ve büyüsünü serbest bırakmasından bir an önce ona doğru döndüm, bir parmağımı işaret ettim ve *"Forzare!"* diye hırladım.

Topladığı elektrik titreşimleri gerçek bir şimşek darbesine dönüşmeden hemen önce ham irade göğsünde patladı. Onu yirmi metre geriye fırlattı ve top sahasının kenarındaki eski kaya duvara çarptı.

O düşmeden önce, duvarın tepesine baktım, görünmeyen bir iradenin parmaklarıyla büyük taşların bir bölümünü yakaladım ve onları dinlenme yerlerinden çıkardım, böylece Arianna'ya doğru otuz metre aşağıya daldılar.

Elbette insanüstü bir hızdaydı. Ölümlü biri olsa ezilirdi. Küçük taşlardan birinden aldığı sıyrık darbesiyle kurtuldu ve yana doğru fırladı, giderken ellerinin arasında kırmızı ışıktan bir küre yuvarladı.

Her ne , bunun muhatabı olmak istemiyordum. Bu yüzden duvarı tekrar tekrar tırmıklamaya devam ettim, düzinelerce taşı düşürdüm ve onu hareket etmeye zorladım, bu sırada ona paralel koştum ve mesafemizi sabit tuttum.

İkimiz de kaçarken büyü yapıyorduk ama onun benden daha fazla bire bir deneyimi vardı. Eski Batı'daki usta bir silahşör gibi, o atışını sıraya koymakta acele etmezken, ben başarılı olma şansı çok az olan aceleci hareketlerle ona saldırdım. Toplamda, koşarken üzerine birkaç düzine ton kaya düşürmüş olmalıyım, birkaç sıyrık ve ağır çürükten daha kötüsü olmadı.

Bir keresinde bana yıldırım fırlatmıştı.

Dünya kırmızı-beyaz parladı ve sırtıma sert bir şey çarptı. Bacaklarım titremeye başladı ve sersemlemiş bir halde bir saat boyunca orada oturdum ve fark ettim ki şimşeğini her ne ile doldurduysa, beni benim ağır yumruğumun onu fırlattığından iki kat daha uzağa fırlatmaya yetmişti. Karşı duvardan . Kenarları yanmış kocaman bir delik görmeyi bekleyerek kendime baktım ve bunun yerine aşırı süslü göğüs zırhımda siyah bir leke ve metalin kısmen eridiği altın telkâride birkaç kusur buldum.

Hayattaydım.

Ani bir telaşla aklım başıma geldi ve ne olacağını biliyordum. Kalkanımı havaya fırlattım, her zaman yaptığım gibi bir kürenin parçası değil, yavru çadır şeklinde uzun bir üçgen haline getirdim. Kalkanın altına çömeldim ve bunu yapar yapmaz duvardan Arianna'nın iradesiyle kopan taşlar kalkana çarpmaya başladı. Hızla gri taşa gömülürken orada çömeldim ve çaresizce darbe sersemliği içindeki beynimin bir plan düşünmesini sağlamaya çalıştım.

şartlar altında aklıma gelen en iyi şey buydu: Yoda olsa ne yapardı?

Bir taşın düşmesiyle diğeri arasında çok kısa bir an vardı ve kalkanı düşürdüm. Bir sonraki taş düşmeye başladığında, elimi ve irademi uzattım ve yerçekimi ona fazla hız kazandıramadan onu yakaladım. Tekrar "*Forzare!*" diye bağırdım ve muazzam bir irade gücüyle taşın düşüş yönünü değiştirerek, yerçekiminin ve kendi büyüsünün kalıntılarının yardımıyla Arianna'ya doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

Geldiğini görmüştü ama artık çok geçti. Ellerini kaldırdı, kendi savunma büyüsünü kullanırken parmakları koruyucu hareketler yapıyordu. Taş kırmızımsı bir ışık parıltısıyla parçalandı ve ardından kalçasına çarparak onu çılgınca döndürdü ve yere düşürdü.

"Harry Dresden, insan mancınık!" Sarhoşça çığlık attım.

Arianna bir anda yeniden ayağa kalkmıştı: Kalkanı taştaki enerjiyi yeterince emerek taşın ölümcül bir güçle ona çarpmasını engellemişti ama bu bana etrafımdaki taş yığınından kurtulup stadyum duvarından uzaklaşmam için yeterli zamanı kazandırmıştı. Ona daha fazla ateşle saldırdım ve o her şaftı ustalıkla savuşturdu, havadaki suyu yalpalayan küreler haline getirerek alev oklarını yakaladı ve patlayarak gizleyici buhara dönüştü. Beşinci ya da altıncı cıvatada onu fiziksel gözlerimle göremiyordum ama buharın arkasında hareket halindeki enerjileri görüyordum, çünkü etrafına bir başka karanlık örtücü enerji kılıfı çekmişti ve hayvani bir hızla koşmaya başladığını, yine arkamdan saldırmak için etrafımda döndüğünü gördüm.

Hayır. Aynı şeyi iki kez deniyor olamaz.

Büyücüler arasındaki düellolar, tıpkı boksun sert yumruklar atmaktan ibaret olması gibi, birbirlerine çeşitli enerji biçimleriyle vurmaktan daha fazlasını içerir. Birinin diğerinin saldırısını tahmin etmeye ve ona etkili bir şekilde karşı koymaya çalıştığı bir sanat, bir bilim vardır. Rakibinizin yapabileceği bir karşı hamleyi hayal ve anında uçmaya hazır hale getirmelisiniz.

Benzer şekilde, onun savunmasının gücünü aşmanın yolunu hayal etmeniz gerekir. Bir büyü düellosu neredeyse tamamen tarafların hayal güçleri ve ham güçleriyle belirlenir.

Arianna belli ki benim en sevdiğim silah olan ateşe karşı hazırlık yapmıştı - ki bu çok zekiceydi. Ama beni arkadan bıçaklamayı denedi.

ve bunu yaparken neredeyse yanıyordu. Tecrübeli bir büyücü, düşmanın bunu daha da istismar edeceğinden korktuğu için bunu bir daha asla denemeyeceğini söyleyecektir.

Arianna deneyimli bir katildi ama büyüsünden başka güvenecek bir şeyi olmadan çok fazla düello yapmamıştı. zaman sırtını dayayabileceği olağanüstü gücü ve hızı vardı. Beni öldürmenin en akıllıca yolu bu olabilirdi - doğrudan saldırmak, saldırıları savuşturmak ve belki de birkaç darbe alarak işi kesin olarak bitirecek kadar yaklaşmak.

Ama burada . Ve bu handikaba iyi uyum sağlayamıyordu. Düşünce esnekliği, dünyanın gerçekten kadim canavarlarının neredeyse hiçbir zaman bir gücü değildir.

Son seferinde beni atlatmaya çalıştığında yaptığım gibi yerimde durarak ona boyun eğmek yerine, ileriye, gizlenen buharın kenarlarına doğru atıldım. Yandım ve bunu iş yapmanın bedeli olarak kabul ettim. Dişlerimi sıktım, acımın ötesine odaklandım ve Arianna'nın enerjisini Görüş'ümle takip ettim, atışımı bekledim ve onun da Görüş'e sahip olmamasını umdum.

Görünüşe göre kullanmıyordu ya da kullanmaya zahmet etmiyordu, onun yerine üstün duyularına güveniyordu. Pozisyonunu aldı ve buharın içine girdiğimi fark etmiş gibiydi. Temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı, daha fazla yıldırım topladı. Benim dış hatlarımı görmeye başladığı anı, şimşeği üzerime salacak kelimeyi söylemek için nefesini nasıl çektiğini gördüm.

"Infriga," diye tısladım ve iki elimi ileri attım. *"Infriga forzare!"*

Ve etrafımdaki buhar bulutu, sanki bir silahtan ateşlenmiş gibi ona doğru uçan iğne uçlu buz mızraklarına dönüştü.

Mızraklardan birini paramparça eden ve yaklaşık yirmi metre yanımdaki toprakta iki metrelik bir yarık açan serbest bıraktığı anda ona vurdular.

Arianna bir an kıpırdamadan durdu, siyah gözleri inançsızlıkla irileşmiş, etinin derinliklerine saplanmış mızraklara ve buz bakıyordu. Bir an için bana baktı ve ağzını açtı.

Bir damla siyah kan fışkırdı ve çenesinden aşağı döküldü. Sonra titredi ve gevşek bir şekilde yere düştü.

Top sahasının uzak ucundan, vaftiz annemin başını geriye attığını ve ürkütücü bir heyecan ve zafer çığlığı attığını, kahkaha ve küçümseme ile köpürdüğünü duydum.

Arianna'nın buzdan mızrakların üzerinde bükülüşünü izledim. Düzinelerce delinmişti. En kötü darbe ön kolum kalınlığındaki bir buz parçasından gelmişti; bu parça karnından sırtından çıkmış ve Arianna'nın et maskesinin altındaki yaratığın kan deposunu patlatmıştı. Saf, kristal berraklığındaki buz, sanki bir prizmanın içinden görülüyormuş gibi, onun iç kısımlarını bir anlığına gösterdi.

Tanımadığım bir kelimeyi tekrar tekrar soludu. Hangi dilde olduğunu bilmiyordum ama ne anlama geldiğini biliyordum: *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Bir an için onun üzerinde durdum. Bana karşı koymak için başka bir tür büyü yapmaya çalıştı ama o donmuş mızrakların acımasız işkencesi daha önce hiç deneyimlemediği ve nasıl savaşacağını bilmediği bir acıydı. Kızımı kaçıran yaratığa baktım ve ... hissettim.

Sadece soğuk, sakin bir memnuniyet hissettim, gazabımın fırtınasında kar sulu kar fırtınası gibi dönüyordum.

Anlamayan gözlerle bana baktı, ağzında siyah kan lekeleri . "Sığır. Sen sığırsın."

"Möö," dedim. Ve sağ elimi kaldırdım.

Gözleri daha da büyüdü. Bilmediğim bir kelimeyi soluk soluğa söyledi.

Göz ucuyla Kızıl Kral'ın uzaktaki tahtından yükseldiğini gördüm.

Öfkemden geriye kalan her şeyi elime döktüm ve "Kimse benim küçük kızıma dokunamaz" diye hırladım.

Güç ve ateş patlaması yerde yedi fit genişliğinde ve yarısı kadar derinliğinde bir krater açtı.

Arianna'nın parçalanmışbaşsız cesedi içinde yayılmış

yatıyordu. Yıkık şehrin üzerine sessizlik çökmüştü.

Kızıl Kral'a doğru döndüm ve o tarafa doğru yürümeye başladım. Bir futbol stadyumunda on yarda çizgisi olabilecek yerde durdum ve onunla yüzleştim. "Şimdi bana kızımı ver," dedim.

Bana baktı, uzak bir dağ gibi kasvetli ve uzak. Sonra gülümsedi ve mükemmel bir İngilizceyle "Sanmıyorum" dedi.

Dişlerimi sıktım. "Bir anlaşma yapmıştık."

Bana umursamaz gözlerle baktı ve şöyle dedi: "Seninle tek kelime bile konuşmadım. Bir tanrı sığırlarla sohbet etmez ya da pazarlık yapmaz. Onları uygun gördüğü şekilde kullanır ve elden çıkarır. Sen amacına hizmet ettin ve artık sana ya da miyavlayan çocuğa ihtiyacım yok."

Hırladım. "Ona zarar verilmeyeceğine söz vermiştin."

"Düello sonrasına kadar," dedi ve etrafımdaki vampirlerden dalkavukça kıkırdamalar yükseldi. "Düellodan sonra." Başını bir tarafa çevirdi ve maiyetindeki jaguar savaşçısı vampirlerden birine, "Git, çocuğu öldür," dedi.

Kızıl Kral'ı neredeyse kafası dönükken yakalıyordum ama bir içgüdü onu son anda uyarmış gibiydi ve eğildi. Ona fırlattığım alev topu jaguar savaşçısı vampirin çenesini kafasından uçurdu ve onu ateşe verdi. Geriye düştü, tökezledi ve çığlık attı, canavar formu etten maskesinden kurtuldu.

Kızıl Kral öfkeyle bana doğru döndü ve o siyah gözler çağların tüm ezici ağırlığıyla üzerime bastırdı. Kendimi

Saf iradeden oluşan bir battaniye tarafından diz çöktürülmüştüm -sadece irade değil, korkunç bir acı, bedenimden değil sinirlerin kendisinden kaynaklanan bir acı- karşı koymak için çaresizdim.

Birinin "Harry!" diye bağırdığını duydum ve Kızıl Kral'la birlikte tapınaktaki maskeli figürlerin bir adım öne çıktığını gördüm. Bir silah patladı ve sonra biri çığlık attı. Bir feryat duydum ve başımı kaldırıp arkadaşlarımla vaftiz annemi maskeli Dış Gece Lordları'nın karşısında gördüm. Sanya ayaktaydı ama hareketsizdi, iki eliyle *Esperacchius*'u acımasızca tutuyordu. Murphy tek dizinin üzerindeydi ve P-90'ını düşürmüştü. Bir eli yavaşça, kararlılıkla sırtındaki kılıca doğru hareket ediyordu. Martin yerde yatıyordu.

Diğerlerini göremiyordum. Başımı yeterince çeviremiyordum. Ama kimse savaşmaya hazır değildi. Kızıl Kral'ın ve Dış Gecenin Efendileri'nin korkunç irade baskısı altında hiçbirimiz hareket edemiyorduk.

"Küstah canavar," diye hırladı Kızıl Kral. "Acı içinde öl." Bir başka muhafızı jaguar derisinden yakaladı ve sanki iri yarı vampir bir çocukmuş gibi onu kendine doğru çekti. "Tekrarlamama gerek mı?" diye kükredi ve kanlı ayin bıçağını savaşçının eline tutuşturdu. *"O çocuğu sunağın üzerine koy ve öldür."*

Bölüm

Kırk altı

(Kızıl Kral gibiler ne zaman susacaklarını bilemezler.

Elimi kaldırmak için mücadele ettim ve bu, daha önce hiç yapmadığım kadar büyük bir çabaydı.

o gece yaptım. Elim titredi, titredi, titredi ama sonunda on santim ilerleyerek kalçamdaki bez çantanın içindeki kafatasının yüzeyine dokundu.

Bob! Ebenezar'ın gönderme taşını kullanırken yaptığım gibi, tamamen kafamın içinde çığlık attım.

Cehennem çanları, diye cevap verdi. *Bağırmana gerek yok. Ben buradayım.*

Bir kalkana ihtiyacım var. Onun iradesini engelleyecek bir şey. Bunun ruhani bir saldırı olduğunu anladım. Bir ruh buna karşı koyabilmeli.

Oh, tabi. Ama buradan yapamazsın patron, dedi Bob.

Bu amaçla kafatasını terk etmen için sana izin veriyorum! Umutsuzca düşündüm.

Kafatasının göz çukurları turuncu-kırmızı bir parladı ve sonra gözlerden bir enerji bulutu fışkırarak yükseldi, başımın üzerinde toplandı ve etrafıma sıcak bir ışık saçtı.

Saniyeler sonra, Bob'un *"Al şunu, !"* dediğini duydum.

Ve aniden Kızıl Kral'ın iradesi beni zapt etmeye yetmedi. Acı, sinirlerimin enerjiyle karıncalanmasına neden olan heyecan verici buzbir soğuk tarafından bastırıldı ve uyuşturuldu. Dişlerimi sıktım, acının yükünden kurtuldum ve kendi irademi onunkine karşı koydum. Bir halterciyle bilek güreşi yapan bir çocuk gibiydim ama son sözleri bana ekstra bir güç verdi ve aniden kendimi ayağa kaldırdım.

Kızıl Kral tekrar yüzünü bana döndü ve iki elini de bana doğru uzattı, yüzü öfke ve aşağılamayla buruşmuştu. Korkunç basınç şişmeye ve iki katına çıkmaya başladı. "Eğil" dediğinde sesini çok net duydum. Eğil. Ölümlü."

Arkadaşlarıma doğru sürüklenen bir adım attım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ve bir diğeri, giderek artan bir kararlılıkla ilerliyordu. Sonra hırladım

dişlerinin arasından "Isır. Beni. Göt herif." Ve elimi

Murphy'nin sol omzuna koydum.

Elini kılıcın yarısına kadar götürmüştü bile. Ona dokunduğumda, auralarımızı birbirine değdirdiğimde, kendi savunmamı onunkinin üzerine yaydığımda ve bize karşı getirilen ölümsüz güce meydan okumak için kendi iradesinin doğrudan ve şiddetli gücünü hissettiğimde, eli *Fidelacchius*'un kabzasına doğru parladı ve katanayı düz kınından çekti.

Kılıcın ağzından, o eski stadyumun daha önce hiç görmediği beyaz bir ışık fışkırdı; bana yoğun bir şekilde kristal ovayı hatırlatan parlak bir ıstırap. Etrafımızdan acı feryatları yükseldi, ancak Murphy'nin ani, gümüşi ile boğuldu, sesi stadyumun her yerine ve gökyüzünün tonozlarında çınladı:

"Sahte tanrılar!" diye bağırdı, Kızıl Kral'a ve Dış Gece Lordları'na bakarken mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Sahtekârlar! Gerçeği gasp edenler! İnancın, ailelerin, hayatların, çocukların yok edicileri! Mayalara, dünya halklarına karşı işlediğiniz suçlar için şimdi cevap vereceksiniz! Zamanınız geldi! Yüce yargıyla yüzleşin!"

Sanırım gözlerindeki şoku görebilecek kadar yakın olan tek kişi ve kelimeleri söyleyenin Murphy değil, onun aracılığıyla konuşan başka biri olduğunu fark ettim.

Sonra kılıcını bir kavis çizerek savurdu ve önümüzdeki havayı tek bir ıslık darbesiyle kesti.

Ve Kızıl Kral'ın iradesi yok oldu. Yok oldu.

Kızıl Kral bir çığlık attı ve gözlerini tuttu. Murphy'yi işaret ederek bir çığlık attı ve aynı anda arkadaşlarımın geri kalanı nefes nefese kaldı ve aniden serbest kalarak oldukları yerde sallandılar.

Her altın maske arkadaşıma doğru döndü.

Bob! Ağladım. *Onunla git! Onu serbest bırak!*

Kafatası *Wahoo!* dedi ve altın-turuncu ışık kafamdan Murphy'ye doğru düştü ve sarı saçlarının etrafında toplandı, Dış Gecenin Lordlarının birleşmiş iradeleri onun üzerine düşerken bile, o kadar kalın ve ağırdı ki sanki fiziksel bir güç tarafından ondan uzaklaştırıldım. Etrafındaki hava onun yoğunluğuyla büküldü.

Kılıçtan gelen beyaz ışık aşağıya ve üzerine aktı ve giysileri kelimenin tam anlamıyla dönüştü, sanki bu ışık içlerine akmış, onların bir parçası haline gelmiş, geceyi gündüze, siyahı beyaza çevirmişti. Sendeleyerek bir dizinin üzerine çöktü ve başını kaldırdı, çenesi inatçı bir kararlılıkla dikilmişti, dişleri kamaşmıştı, mavi gözleri, çarpıklığın içinden, on üç karanlık tanrıya meydan okurcasına ateş gibi parlıyordu

-Ve tanıdığım en güçlü ruhlardan biri başının etrafında parlayan altın bir haleyle

.

Murphy bir haykırış ve yumuşak bir kılıç darbesiyle ayağa kalktı. Dış Gecenin Efendileri'nin hepsi tepki verdi, sanki bir darbe almış gibi geri çekildiler.

yüzlerine bir darbe aldı. Birkaç altın maske, sanki darbe onlara fiziksel olarak dokunmuş gibi yüzlerinden söküldü ve birleşmiş iradelerinin erimiş varlığı aniden yok oldu.

Hem melez hem de vampir olan jaguar savaşçıları bir çığlık atarak Murphy'ye doğru ilerledi.

Modern bir katananın savuruşunu savuşturdu, geleneksel bir obsidyen kılıcı *Fidelacchius*'un küçümseyici bir hamlesiyle paramparça etti ve onu kullanan savaşçıyı hassas bir yatay kesikle yere serdi.

Ama sayıca üstündü. Düzinelerce ya da sayıca değil, yüzlerce. Jaguar savaşçıları ona çeşitli yönlerden saldırmak için hemen yayıldılar. Birlikte nasıl çalışacaklarını biliyorlardı.

Ama sonra, Sanya ve ben de öyle yaptık.

Sanya*, Esperacchius*'la birlikte öne çıktı ve mücadeleye katıldığında o da vampirleri yalayıp geçen, onları eğilmeye ve gözlerinde dans eden beyaz kıvılcımlara tokat atmaya zorlayan alev alev yanan beyaz bir ışığa dönüştü. Çizmeli ayağı bir jaguar savaşçısını sırtının küçük bir kısmından yakaladı ve tekmenin ham gücü savaşçının kafasını boynunu kırmaya yetecek bir güçle geriye savurdu.

Sanya'yı takip ettim ve Murphy'yi diğer taraftan kuşatmaya çalışan iki savaşçıyı ayaklarından yakalayan dondurucu bir rüzgâr patlattım.

O ve Sanya sırt sırta verip birkaç saniye boyunca jaguar savaşçılarını metodik bir verimlilikle keserken, düşmanın sayısı giderek artarak onlara doğru akın ediyordu. Onları tokatlayarak uzaklaştırmaya devam ediyordum -gerçek bir zarar veremesem de Murph ve Sanya'ya odaklanmalarını engelliyordum- ama artık yorgunluğun başladığını hissedebiliyordum. Bunu sonsuza kadar sürdüremezdim.

Yanımda hızlı ayak sesleri duyuldu ve sonra Molly sırtını benimkine . "Sen şu tarafı al!" dedi. "Ben bu tarafı alacağım!"

DJ Molly C her iki asasını da kaldırdı ve savaş kaosunu on bire çıkardı. Bu iki küçük asadan renk, ışık ve çığlık sesleri fışkırdı.

Işık ve karanlık bantları yaklaşmakta olan jaguar savaşçılarının etrafından ve üzerinden akıyor, parlak güneş ışığının dalgalanan görüntüleri, saldırganların ayaklarının önünde aniden açılan esneyen çukurların diğer iç içe geçiyordu. Ses patlamaları, feryatlar, çarpışmalar, gümbürtüler ve steroidler üzerindeki geri bildirim gibi tiz sesler, tam vampirlerin hiperkeen duyularını aşırı yüklenmeye gönderdi ve kelimenin tam anlamıyla onları arkalarından gelenlerin silahlarına geri dönmeye zorladı.

Vampirler, Tek-Kadın Rave'in el işçiliğinin içinden sendeleyerek geçtiler, durdurulmadılar ama inanılmaz ses ve ışık alanı tarafından yavaşlatıldılar ve sersemletildiler.

"İyi bir partiye bayılırım," diye neşeyle bağırdı Thomas ve Molly'nin dans pistinin kenarları boyunca dans etmeye başladı, falcata'sı jaguar savaşçılarının kollarına ve boyunlarına çarparken onlar öne doğru yalpaladı ve toparlanamadan yere serildiler. Kimsenin yeterince hızlı hareket edebileceğini sanmıyordum.

Ama belli ki kardeşim aynı değildi. Düşmanlar bize gelirken onları yere serdi ve bu sırada birkaç dans hareketi de yaptı. Break danstan ödünç aldığı, bir dalganın bir koldan yukarı ve diğerinden aşağı hareket ettiği bölüm, falcata'sının bir vampirin kafasını kesmesi ve otomatik silahının bir diğerinin kafatasını parçalamasıyla parantez içine alındığında estetik açıdan özellikle etkiliydi.

Sayıların baskısı arttı ve Thomas daha hızlı, daha umutsuzca hareket etmeye başladı - ta ki Mouse, Kızıl Saray'ın tüm gücünü uzakta tutan karışıklık barajındaki sızıntıyı kapatmaya yardım etmek için atlayana kadar.

Aklımda dükkânın kendi tarafı vardı. Yine soğuk, hazır güç kuyusuna uzandım ve bir kelimeyle önümdeki alanı pürüzsüz, kaygan buzla kapladım. Uğuldayan rüzgâr buzun üzerine çıkan her düşmanı karşılıyor, onları Sanya ve Murphy adlı ölüm makinesinin etrafında dönmeye ya da Molly'nin öldürücü ışık ve ses gösterisine doğru yaklaşmaya zorluyordu.

Biri koluma dokundu ve neredeyse bakmadan onu kavuracaktım.

Martin irkildi, sanki onun için bir şeyim kaçmaya hazırdı. "Dresden!" diye seslendi. "Bak!"

Baktım. Top sahasının sonundaki küçük tapınakta, Dış Gecenin Lordları ve Kızıl Kral bir çember duruyorlardı ve hepsi de büyü gücü topluyorlardı - muhtemelen kanlı ley hatlarından birinden geliyorlardı. Her ne yapacaklarsa yapsınlar, içimde kötü bir his vardı, elimdeki numaraların sonuna yaklaşıyordum.

Çizmeli ayak sesleri duydum ve ölümlü güvenlik görevlilerinin stadyumun kenarları boyunca sıralandığını gördüm, tüfekler hazırdı. Yerlerini aldıklarında ateş açacaklardı ve basit gerçek şuydu ki, üzerimize yeterince mermi yağdırırlarsa yere düşecektik.

Kimi kandırıyordum ki?

Buz ve rüzgâr alanını uzun süre bir arada tutamazdım. Molly'nin de Rave'ini bu yoğunlukta uzun süre sürdüremeyeceğini biliyordum. Düzinelerce jaguar savaşçısı ölmüştü ama bunun pek bir anlamı yoktu. Sayılarında kayda değer bir azalma olmamıştı.

İstediğimiz kadar mücadele edebilirdik ama her şeye rağmen sonunda boşa çıkacaktı. O stadyumdan asla çıkamayacaktık.

Ama denemek

zorundaydık. "Lea!"

Çığlık attım.

"Evet, çocuğum?" diye sordu, sesi hoş ve konuşkandı. Onu hâlâ gayet net duyabiliyordum. Güzel numara.

"Kral ve jokerleri bizi büyük bir şeyle vurmak üzereler." "Aman Tanrım, evet," dedi Leanansidhe, hülyalı bir şekilde gökyüzüne bakarak. "Öyleyse *bir şeyler yap*!" Ona doğru uludum.

"Zaten öyleyim," diye beni temin etti.

Elbisesinin cebinden küçük bir zümrüt çıkardı ve onu gökyüzüne doğru fırlattı. , ışıldadı, meşalelerin ve kılıçların ışığında uçtu ve gecenin içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra, neşeli yeşil kıvılcımlardan oluşan bir bulutun içinde patladı.

"İşte. Burası işimizi görür," dedi ellerini çırparak ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Şimdi *gerçek* bir dans izleyeceğiz."

Yeşil şimşek gökyüzünü yararak öyle bir gök gürültüsüyle birlikte patladı yer sarsıldı. Ancak gök gürültüsü azalmak yerine, Lea'nın mücevherinin ışığa dönüştüğü gökyüzü alanından daha fazla şimşek çaktıkça daha da arttı.

Sonra bir düzine ayrı yeşil şimşek aynı anda yirmi metre ötedeki top sahasının zeminine düştü ve yerde dumanlı kraterler oluşturdu.

Kamaşan gözlerimin toparlaması birkaç saniye sürdü ve toparlandığında kalbim neredeyse duracaktı.

Top sahasında ayakta duran on iki figür vardı.

Biçimsiz gri cüppeler içinde on iki kişi. Gri pelerinler. Gri

kukuletalar. Ve her birinin elinde bir büyücü asası vardı.

Gri Konsey.

Gri Konsey!

En yakınımdaki figür benden oldukça kısa ve iri yapılıydı ama sanki dünyayı yerinden oynatmaya niyetliymiş gibi ayaklarını dikmiş duruyordu. Asasını kaldırdı, yere vurdu ve ardından "Başmeleği hatırla!" diye gürledi. Aletin ucunu Kızıl Kral'a ve Dış Gecenin Lordlarına doğru iterken yankılanan tek bir kelime söyledi.

Durdukları stadyum-tapınağın ikinci katı ... patladı. Mach 2 hızıyla ilerleyen devasa bir buldozer bıçağı gibi bir güç antik yapıya çarptı. Tapınağa çarptı. Taş çığlık attı. Kızıl Kral, Dış Gecenin Lordları ve tapınağın birkaç bin tonluk yapısı, çarpma noktasından geri dönen bir şok dalgası gönderecek kadar şiddetli bir enerjiyle havada geri uçtu.

Bu muazzam güç gösterisi sahaya bir saniyelik şaşkın bir sessizlik getirdi ve benim de herkes gibi ağzım açık kaldı.

Sonra başımı geriye attım ilkel bir zafer ve neşe çığlığı attım. Gri Konsey gelmişti.

Yalnız değildik.

Çığlığımın yankısı bir sinyal gibi göründü ve geri kalanımızı hayatlarımız için savaşmaya geri gönderdi. Birkaç vampiri daha arkadaşlarımdan uzaklaştırdım ve sonra doğaüstü bir enerjinin bana doğru geldiğini hissettim. Döndüm ve kalkanımla yıkıcı bir Kızıl güç dalgası yakaladım ve büyük miktarda mücevherler içindeki bir Kızıl Saray soylusuna bir alev patlaması fırlattım. Saflarındaki diğerleri yeni gelen Gri Konsey'e saldırmaya başladı.

Aynı şekilde karşılık verdi ve hava, değiş tokuş edilen enerjilerin vahşi bir doldu.

Gri giysili tıknaz adam bana doğru yaklaştı ve kayıtsızca, ", Hoss?" dedi.

Yüzümün sert bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim ama ona aynı rahatlıkla cevap verdim. "Keşke yanımda bir asa getirseydim. Bunun dışında şikayet edemem."

Ebenezar kapüşonunun içinden . "Güzel kıyafet."

"Teşekkürler," dedim. "Sürüşünü beğendim. Kilometresi iyi miydi?"

"Ayaklarını sürtebileceğin halı olduğu sürece sorun yok," dedi ve asasını bana fırlattı. "Al bakalım."

Enerjilerin bir aletin içinde hareket ettiğini hissettim. Benimkinden daha iyi yapılmış bir asaydı ama bana nasıl yapıldıklarını öğreten Ebenezardı ve yıllar boyunca kullandığım her iki asa da Ozarks'taki küçük çiftliğinin ön bahçesindeki yıldırım çarpmış meşenin dallarından oyulmuştu. Bu asayı neredeyse kendi asammış gibi kullanabilirdim.

"Peki ya sen?" Ona sordum. "Sen istemiyor musun?"

Tam isabetle fırlatılmış bir baltayı elinin bir hareketi ve bir güç sözcüğüyle havaya savurdu ve "Bir tane daha var," dedi.

Ebenezar McCoy sol elini uzatıp bir kelime daha söyledi ve karanlık gölgelerden girdaplar oluşturarak, üzerinde herhangi bir oyma izi olmayan, koyu renkli, bükülmüş tahtadan bir asaya dönüştü.

Blackstaff.

Duvarlardan biri *"Fuego!" diye* bağırdı ve bir an için küçük bir hakaretle sarsıldım. Birisi *"fuego" diye* bağırıyordu ve bu ben değildim.

Ben mantıksız bir öfke hissederken, silahlar havlamaya başladı ve önce beni hedef aldılar. Mermiler zırhıma çarptığında keskin bir şekilde çınlıyor, zırhımdan sekiyor ve zar zor bir iz bırakıyordu. Küçük dolu taneleriyle vurulmak gibiydi: rahatsız edici ama gerçekten tehlikeli değil - tabii içlerinden biri kafama ateş etmeyi başaramazsa.

Ebenezar askerlerin ateş ettiği duvarlara doğru döndü.
Darbeler cüppesine çarptı ama kumaşı karıştırmaktan başka bir işe yaramadı ve sonra ayaklarının dibine düştü. Yaşlı adam çoğunlukla kendi kendine, "Yanlış sözleşmeyi kabul ettiniz çocuklar," dedi.

Sonra Blackstaff'ı soldan sağa savurdu, bir kelime mırıldandı ve yüz adamın canını aldı.

Sadece öldüler.

Ölümlerini işaret eden hiçbir şey yoktu. Acı belirtisi yok. Mücadele yok. Kaslarda kasılma yok. Hiç tepki vermediler. Bir an bize doğru çılgınca ateş ediyorlardı ve sonra, basitçe-

Düştü.

Öldü.

Yaşlı adam diğer duvara döndü ve ben de iki ya da üç kişiyi gördüm.

Parlak askerler silahlarını atıp kaçtılar. Başarabildiler mi bilmiyorum ama yaşlı adam Blackstaff'ı tekrar havaya kaldırdı ve alanın o tarafındaki silahlı adamlar oldukları yerde ölüp kaldılar.

Vaftiz annem olanları izledi ve sirkteki bir çocuk gibi sevinçle zıpladı ve ellerini biraz daha çırptı.

Bir saniye bakakaldım, şok olmuştum. Ebenezar az önce Sihrin İlk Yasası'nı çiğnemişti: Öldürmeyeceksin. Başka bir insanın yaşamına doğrudan son vermek için büyü kullanmıştı - yaklaşık iki *yüz* kez. Yani, evet, ofisinin ona ne yapmasına izin verdiğini biliyordum. Ancak aralarında büyük bir fark vardı

Bir gerçeği takdir etmek ve o korkunç gerçeği hareket halinde görmek.

Blackstaff'ın kendisi karanlık bir güçle titreşiyor ve ve aniden o şeyin *canlı* olduğunu, amacını *bildiğini* ve mümkün olduğunca sık ve muhteşem bir şekilde kullanılmaktan başka bir şey istemediğini hissettim.

Ayrıca zehirli siyah damarların yaşlı adamın elinin üzerinden sızmaya başladığını, yavaşça yukarı ulaştığını ve bileğine doğru yayıldığını gördüm. Yüzünü buruşturdu ve bir süre sağ eliyle sol ön kolunu tuttu, sonra omzunun üzerinden baktı ve "Tamam!" dedi.

Uzun boylu ve zayıf olan en uzaktaki gri figür asasını kaldırdı. Asanın bir ucundaki metalin ışıl ışıl parladığını gördüm, sonra metal ucu yere saplarken yeşil şimşek uzun tahta parçasını sardı. Asayı geri aldı ama yeşil şimşeğin kıvrılan uzunluğu yerinde kaldı. Asayı bir metre kadar uzağa tekrar indirdi ve şimşek yine asayı sardı. Sonra asayı kaldırdı, kavrayışını tersine çevirdi ve kolunun bir hareketiyle iki dik elektrik sütununun arasına başka bir yıldırım şaftı çekerek boşluğu doldurdu.

Bir yol açıyordu.

Bir ışık parlaması oldu ve şimşeklerin arasındaki boşluk bükülüp karardı, sonra da kılıç taşıyan siyah figürlerle patladı. İlk anda tuhaf kostümler ya da belki de garip zırhlar giydiklerini düşündüm. Yüzleri, uzun sarı bir gaga ile tamamlanmış bir karga gibi şekillendirilmişti. Tüyden yapılmış gibi görünen giysiler giyiyorlardı ve sonra anladım.

Aslında gaga yüzlü yaratıklardı, yumuşak siyah tüylerle kaplıydılar ve her biri Japon tarzı bir katana olan kılıçlar taşıyorlardı. Sayıları *yüzlerle* ifade edilen bu yaratıklar kapıdan dışarı döküldüler ve sadece teknik olarak uçmaktan farklı görünen doğal olmayan uzun sıçrayışlarla ilerlemeye başladılar. Ölümcül ve güzel görünüyorlardı; tüm zarafetleri, hızları ve hareketlerinin mükemmelliği. Tek-Kadın Rave'nin vahşi ışığı kılıçlarından ve cam gibi siyah gözlerinden parlıyordu.

"Kenku'nun bana bir iyilik borcu vardı," Ebenezar. "Aramak için iyi bir zaman gibi göründü."

Tuhaf yaratıklar, keskin ıslıklar ve öfke dolu feryatlarla top sahasından fırladılar ve Kızıl Saray'a sayıca saldırmaya başladılar.

Kabullenemeyeceğim kadar çok şey vardı. Büyücülük, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha büyük bir ölçekte mermilerin yanında uçuyordu. Taş silahlar çeliğe karşı çarpışıyordu. Kan : vampirlerin siyahı, kenkuların mavisi ve çoğunlukla kırmızı ölümlü kanının parıltıları. İçinde çok fazla dehşet ve uyumsuz güzellik vardı ve sanırım kafam hayatımı tehdit etmeyen veya birkaç metreden daha uzakta olan her şeyi ayarlayarak tepki verdi.

"Maggie," dedim. Yaşlı adamın omzunu tuttum. "Ona ulaşmalıyım."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Nereye?"

"Büyük tapınak," dedim piramidi göstererek. "Ve tapınağın yaklaşık dört yüz metre kuzeyinde, bir karavan sığır arabası var," dedim. "Son baktığımda korunuyordu. İçinde hâlâ insan mahkûmlar var."

Ebenezar homurdandı ve başını salladı. "Kızı getirin. Kızıl Saray'ın ve Gece Lordlarının icabına bakacağız." Yaşlı adam yere tükürdü, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bakalım o sümüklü piçler yediklerini nasıl yiyecekler."

Elini sıkıca kavradım, sonra diğer elimi yaşlı adamın omzuna koydum ve "Teşekkür ederim" dedim.

Bir an için gözleri doldu ama sadece homurdandı ve geri çekildi. "Kızını al, Hoss."

Yaşlı adam bana göz kırptı. Ben de birkaç kez göz kırptım ve sonra arkamı döndüm.

Zaman tükeniyordu. Maggie ve benim için.

Bölüm

Kırk yedi

"Godmother!" Piramide doğru dönerek bağırdım.

Lea yanımda belirdi, elleri şimdi zümrüt ve ametist ışık -kendi ölümcül büyüsü. "Şimdi görevimize devam edelim mi?"

"Evet. Yakın durun. Ekibi toplayıp harekete geçeceğiz."

Molly en yakınımdaydı. Çırağımın yanına gittim ve kulağına bağırdım, "Hadi! Bırakın buradan sonrasını kuşçular halletsin! Gitmeliyiz."

Molly bana belli belirsiz bir baş selamı verdi ve sonunda kenkuların hücumu Kızıl Avlu'ya girip kanatlarımızdaki baskıyı azalttığında küçük asalarını indirdi. Her ikisi de fildişinden yapılmış olan asalarının uçları çatlamış ve yontulmuştu. Kolları gevşek bir şekilde iki yanında sallanıyordu ve şimdi içeri girdiğinden daha da solgun görünüyordu. Bana döndü, titrek bir gülümseme verdi ve sonra aniden yere yığıldı, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Bir an şok içinde ona baktım ve sonra yanında diz çöktüm, yaralarını kontrol etmek için ışığını kullandığım tılsımım parlıyordu. O kargaşada, bacaklarından birinin, kalçasının ortasının kan içinde olduğunu görmemiştim. Güvenlik görevlilerinin açtığı ateşlerden biri zırhlı yeleğinin altına isabet etmişti. Kan kaybediyordu. Ölüyordu.

Thomas yanımda yere yığıldı. Kemerini çıkardı ve turnike olarak bacağına doladı. "Ben !" dedi bana bakarak, ifadesi uzak ve sakindi. "Hadi, hadi!"

Bir saniye ona baktım, kararsızdım. Molly benim çırağımdı, benim sorumluluğumdaydı.

Bana baktı ve sakin maskesi bir an için kırılarak gerginliğini, etrafımızdaki çatışmanın büyüklüğü karşısında kontrol altında tuttuğu korkusunu gösterdi. "Harry," dedi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım. Yemin ederim."

Başımı salladım ve sonra yumruğumu sıkarak etrafıma bakındım. Bu kadar çok dökülen kan, vampirleri çiçeklere giden arılar gibi yaralı kıza çekmeye başlardı.

Thomas *hem* ona bakıp *hem* de kavga edemezdi. "Fare," , "onlarla kal!"

Köpek Molly'nin yanına koştu ve kelimenin tam anlamıyla başının üzerinde durdu, gözleri ve kulakları her yerdeydi, başarısız olmamaya kararlı bir koruyucu.

Sonra, her ikisinde de küçük kesikler ve sıyrıklar olan ve çatışmanın en yakın kısmına atılmak üzereymiş gibi görünen Murphy ve Sanya'nın yanına koştum. Martin de benimle geldi, görünüşe göre sakindi ve bir savaşın ortasında olduğunun farkında değildi. Martin hakkında ne dersem diyeyim, mülayimliği, sıkıcı tavrı ve savaşçı olmayan vücut dili bu durumda çok gerçek bir zırhtı. Önemli ya da tehditkâr bir hedef gibi görünmüyordu ve ona dokunulmamıştı.

Etraflarına bakındım ve öldürdükleri savaşçılardan birinin düşürdüğü bir kılıcı aldım, jian olarak bilinen basit bir Çin düz kılıcı. Hafifti, iki kenarı da jilet keskinliğindeydi ve bana tam uyuyordu.

"Piramide gidiyoruz," diye seslendim Murphy ve Sanya'ya. Otuz kırk kişilik bir kenku grubu, yükselen aya karşı cadı gölgeleri gibi üzerimizden geçti ve hâlâ bizimle top sahasından çıkış arasında duran jaguar savaşçılarıyla mücadeleye girdi. "İşte!" "İşte!" dedim. "Hadi, hadi, hadi!"

Sözlerimi eyleme döktüm ve Ebenezar'ın müttefiklerinin bizim için açtığı açıklığa doğru daldım. Önümüzde bir büyü dalgası ve bir hareket parıltısı vardı, başka bir vampir soylusu bana doğru başka bir güç fişeği fırlattı. Akıl hocamın asasında küçük bir yıldırım darbesi yakaladım - benimkinden daha kısa, daha kalın ve daha ağırdı - saldırıyı kolumdan aşağı, omzumdan ve yeni edindiğim kılıcımın ucundan geçirdim. Yıldırım Kızıl Saray soylusunun karnında bir delik açtı. Ben ona sendeledi. Asayı yatay yönde döndürdüm ve yanından geçerken burnuna vurarak onu yere düşürdüm.

Tapınak kalıntılarının yanından geçip binaların arasındaki açık alana çıktık. tam bir kaos vardı. Jaguar savaşçıları ve rahip tipleri her yerdeydi ve çoğu silahlıydı. Ölümlü güvenlik görevlileri takımlar halinde top sahasına doğru koşuyor ve Kızıl Saray'ı takviye ediyorlardı. Bir noktada Murphy'nin, giysisi beyaz ışıkla parlayan, halesi erimiş altından bir alev olan, Sanya solumda olmak üzere sağ tarafımda yarışmaya başladığını fark ettim. İki kılıcın parlak ışığı hem vampirleri hem de melezleri dehşete düşürmüştü ve bu güç ve korku aurasından geri çekildiler ama bu geri çekilmekle aynı şey değildi. Onlar sadece geri çekilirken, diğer yaratıklar etrafımızda geniş bir çember oluşturdular ve biz piramide doğru ilerledikçe bu çemberi yavaşça daralttılar.

"," dedi Murphy. "Bize her taraftan saldırmaya hazırlanıyorlar."

"Bunu hep yapıyorlar," dedi Sanya nefes nefese, neşeli sesi biraz sinirlenmişti. "Hiçbir zaman yeni bir şey değil."

Haklıydılar. Etraftaki kötü adamların hareketlerindeki değişikliği hissedebiliyordum.

Bizden önce nasıl daha yavaş geri çekildiklerini, arkamızdan nasıl daha sıkı bastırdıklarını.

Gözlerimin ilerideki doğru çekildiğini hissettim ve orada, piramidin beşinci katında durmuş, aşağıya bakan, altın maskeli bir figür vardı.
Belli ki Dış Gece Lordlarından biri Ebenezar'ın girişiyle piramide kadar . Ve onun iradesinin etrafımızdaki düşmanlarda iş başında olduğunu hissedebiliyordum - artık bir düşmanı hareketsizlikle alt etmek için değil, birliklerine güven ve saldırganlık aşılamak için kullanılıyordu.

"Şu adam," dedim başımla onu işaret ederek. "Altın maske. Onu indirirsek işimiz biter."

Murphy onu görene kadar piramidi taradı. Sonra gözleri merdivenlerin tabanına kaydı ve kısa bir süre başını salladı. "Doğru," dedi.

Ve *Fidelacchius*'u kaldırdı, dojo'sunda çalışan pek çok iri yarı adamı ürküten bir çığlık attı ve dalgaları yaran bir yüzücü gibi Kızıl Saray'ın savaşçılarının arasına daldı.

Sanya gözlerini kırpıştırdı.

Kahretsin, *bunu* yapmasını kastetmemiştim.

"Ufacık," dedi Sanya, o hareket etmeye başladığında karnından bir kahkaha attı. "Ama
şiddetli!"

"Hepiniz çıldırmışsınız!" Ben çığlık attım ve onlarla birlikte ileri atıldım, Martin ise geri çekilip bize ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da arkadan yaklaşan vampirleri savuşturmaya çalışıyordu.

Murphy hiçbir ölümlünün yapamayacağı bir şey yaptı; savaşçı vampirlerden oluşan bir kalabalığın içinden bir yol açtı. Sanki bir duman bulutundan başka bir şey değillermiş gibi aralarından geçti. *Fidelacchius* alev alev parlıyordu ve ne modern çelik ne de yaşayan bir kalıntı olan İnanç Kılıcı'na karşı kaldırılan hiçbir silah onun keskinliğine dayanamazdı.

Murphy aslında kimseye saldırmıyor gibiydi. Sadece ileriye doğru hareket ediyordu ve kendisine saldırılar geldiğinde, ona vurmaya çalışan kişinin başına kötü şeyler geliyordu. İlerlemeye devam ederken kılıç darbeleri nazikçe kenara itiliyor, kendi kılıcı doğal bir şekilde, bağımsız olarak rakibinin vücudunda S şeklinde bir kesikten geçiyor ve hassas bir hızla korkunç hasarlar veriyordu. Kendilerini onun üzerine atan savaşçılar ellerinin hiçbir şey tutmadığını, vücutlarının havada yuvarlandığını gördüler ve o korkunç ışık kılıcı her bir rakipte kenarları siyah ve cızırtılı yaralar bıraktı.

Ona ikişer ikişer saldırmışlardı ve bir keresinde üç jaguar savaşçısı bir saldırıyı koordine etmeyi başarmıştı. Bu onların işine yaramadı. Murphy çaylak bir polis olduğundan beri gerçek tehlike durumlarında kendisinden daha büyük, daha güçlü ve daha hızlı rakiplerle başa çıkıyordu. Vampirler ve melezler, ne kadar hızlı ve güçlü olurlarsa olsunlar, onu alt etmekte tüm o haydutlar ve suçlulardan daha becerikli görünmüyorlardı. Düşmanları daha güçlü olsa da,

Kılıcın parlayan ışığı onları yavaşlatıyor, güçlerini azaltıyor gibiydi; çok değil ama fark yaratmaya yetecek kadar. Murphy kaçtı, çalım attı ve savaşçıları birbirlerine fırlatarak kendi güçlerini onlara karşı kullandı. Karşılaştığı üçe bir neredeyse adaletsiz görünüyordu. Devasa bir sopayla silahlanmış jaguar savaşçılarından biri, Stajyer Şövalye'nin izniyle iki yurttaşını ezdi, ancak sopasını üç parçaya bölünmüş halde yerde kendi kopmuş bacağının yanında buldu.

Karrin Murphy hücumun başını çekiyordu, Sanya ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorduk. Düşman denizinin içinden küçük bir sürat teknesi gibi geçti, düşmanları onun peşinden dönüp savruldu ve yönlerini şaşırdı. Sanya ve ben sersemlemiş düşmanların arasından yolumuzu açtık, basit bir vahşetle ittik ve doğradık - ve o büyük Rus deli tüm bu süre boyunca gülmeye devam etti.

Merdivenlere vardık ve direnç aniden azaldı. Murphy öne fırladı ve Dış Gecenin Efendisi ona karşı mücevherli bir el kaldırdı, saf iradesi havanın dalgalanmasına ve kalınlaşmasına neden oldu. Sanya ve ben bir tuğla duvara çarpar gibi çarpıp sendeleyerek durduk ama Murphy'ye gelen diğer tüm saldırılar gibi bu saldırı da Murphy'nin üzerinden kayıp gitti ve halesi daha da parlak bir şekilde yanmaya devam etti. Paniğe kapılan düşman elini kaldırdı ve birbiri ardına üç büyülü güç dalgasını ona doğru gönderdi. Murphy'nin merdivenlerde emin ve hızlı adımlarla ilerleyen ayakları onu bir boksörün sallanma dansının bir versiyonuna taşıdı ve her bir şaft yanından işe yaramaz bir şekilde geçti.

Sanya irkildi ve yere düşerek onu neredeyse yere serecek olan oktan kaçtı. Birini kalkanımla engelledim ve diğerini kaval kemiğimden yedim. Vaftiz annemin zırhı korudu ama piramidin taş merdivenlerine oldukça sert çarptım.

Gözlerimi kaldırdığımda Murphy'nin Dış Gecenin Efendisi'nin üzerine atılıp hızla yanından geçtiğini, kılıcının yukarı doğru tek bir dikey hamle yaptığını gördüm.

Altın maske, kafatasının ön yarısıyla birlikte vampirin kafasından düştü. Gümüş ateş vampirin beyninin ortaya çıkan, bükülmüş, yumrulu loblarını yaktı ve kanı dışarı akıp ateşe değdiğinde, gümüş-beyaz alevden oluşan ani bir yangına dönüştü. Dış Gecenin Efendisi, ateş onu tüketirken bir şekilde çığlık atmayı başardı ve sonunda kararmış küle ve taşın üzerindeki çirkin lekelere düşene kadar birkaç saniye daha ve her yöne doğru daha fazla büyü patlaması fırlattı.

Ancak o *zaman* iradesinin engeli ortadan kalktı ve Sanya, Martin ve ben aceleyle tapınağa doğru merdivenlerden yukarı çıktık.

Yine de düşman bizi takip ediyordu -o kadar *çoktular* ki- ve biraz daha yükseldiğimde geriye bakıp Kızıl Saray'ın kenku akınını kontrol altına almaya başladığını görebildim. Savaş balo sahasında hâlâ şiddetle devam ediyordu ve tüylü savaşçılar herhangi iki ya da üç vampir ya da melezle boy durumda olsalar da düşmanın sayıca üstünlüğü vardı. Sadece bu kadar çok büyü kullanıcısının savaşıyor olmasına şükredebilirdim.

Gri Konsey'le birlikte yolumuza çıkmak yerine.

"Kahretsin," dedim, basamaklardan yukarı, tapınağın zirvesine doğru bakarken. Gölgeler içeri girdi. "Lanet olsun!" Çılgınca etrafıma bakındım ve aniden asamı kavradığım yerde bir elin beni kavradığını hissettim.

Murphy ben ona bakana kadar elimi sıktı. "Sanya ve ben burada kalacağız," dedi nefes nefese. "Sen Maggie'yi alana kadar onları tutarız."

Piramidin yamacından aşağı baktım. Kızıl Saray'dan yüzlercesi yukarı çıkıyordu ve şimdi etten maskelerini yırtıp altlarındaki canavarları ortaya . Onları tutmak mı? Bu intihar olurdu. Kılıçlar, sahiplerine kâbuslardan fırlamış şeylere karşı muazzam bir güç veriyordu ama bu onları insanüstü yapmıyordu. Murphy ve Sanya yirmi dakikadır dövüşüyorlardı ve hiçbir aerobik egzersizi dövüşün fiziksel gerekliliklerivle kıyaslanamazdı. İkisi de zor nefes alıyordu, yorulmaya başlamışlardı.

İntihar.

Ama oraya çıkmam gerekiyordu.

"Dresden," diye seslendi Martin. *"!"*

Beni sarsarak merdivenlerden yukarı çıkarmaya çalıştığını fark etmemiştim bile. Sanırım ben de oldukça yorulmuştum.

Dikkatimi Martin'e, yukarı çıkan merdivenlere verdim ve kollarımdaki, bacaklarımdaki, göğsümdeki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Keskin bir nefes aldım ve bu, aniden çıkan serin, temiz bir rüzgârı içime çekmek gibiydi. Birinin bana anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldadığını duyduğumu sandım ama kraliçemin sesini tanıyordum. Biraz daha hızlı ilerlerken etrafımda beyaz bir sis ve buhar bulutunun toplandığını fark ettim, Yucatán'ın nemli havası zırhımda oluşan donun etrafında kaynıyordu.

Sonra soğuk, sıcak yorgunluğu yıkadı ve buzun içime aktığını hissettim, amansız, acımasız, amansız. Bacaklarım bir motorun pistonları gibi çalkalanmaya başladı. Birdenbire adım başına bir adım yeterli gelmemeye başladı ve Martin'i hızla geride bırakarak ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Tepeye ulaştım ve melez bir jaguar savaşçısı kendini bana doğru fırlattı. Hırladım, kılıcını kendi kılıcımla savurdum ve tek ayağımla göğsünün ortasına sert bir tekme indirdim.

Göğüs kafesi duyulacak şekilde çatladı ve bir kamyon çarpmış gibi geriye doğru uçtu. Arkasındaki taş duvara, tepesindeki çatıdan tozları silkeleyecek kadar sert bir şekilde çarptı ve kırık bir oyuncak gibi buruştu. Bu tam da Kış Şövalyesi'nin sahip olması gereken türden bir güçtü ve zavallı aptalın düşüşünü izlerken memnuniyetten başka bir şey hissetmedim.

Kare şeklindeki tapınağın her iki birer tane olmak üzere dört kapısı vardı ve hemen sağımdakinde et maskesinden kurtulmuş bir vampir belirdi, jaguar derisi hâlâ omuzlarının üzerindeydi. Elinde obsidyen bir bıçak tutuyordu - Kızıl Kral'ın hançeri. Maggie'yi öldürmesi için gönderdiği vampirdi.

"Savaş sisi, ha?" Ona sordum ve gülümsediğimi hissettim. "Dostum, sen

asla yanlış zamanda yanlış kapıdan girme."

Gözleri bir an için solumdaki zemine kaydı ve ben baktım. Maggie orada, tam sunakla solumdaki kapının arasına çömelmiş, zincirlenmiş ve titriyordu, gözden kaçmayı umuyormuş gibi yere çömelmişti.

" et," dedim vampire dönüp bakarak. Elimdeki kılıcı hafifçe . Kılıçtan beyaz sisler döküldü. Birkaç kar tanesi de öyle. "Devam et sert çocuk. O kıza doğru bir adım at ve neler olacağını gör."

Karşımdaki kapı aniden karardı.

Kızıl Kral ve en az dört Lord'u orada duruyordu, altın maskeleri parlıyor, dışarıdaki karanlıkta titreyen ışıkların ve ateşlerin göz kamaştırıcı dizisinden garip yansımalar yansıtıyordu.

Yüzü öfkeyle buruştu ve iradesi ile arkasındaki Lordların iradeleri ayrı ayrı balyozlardan çıkan darbeler gibi üzerime düştü. Sendeledim, akıl hocamın asasını taş zemine sıkıca dayadım ve kendimi yere düşmekten zor kurtardım.

"Şimdi," dedi Kızıl Kral, sesi öfkeyle boğulmuştu. "O küçük kaltağı sunağın üzerine koyun."

Lordlardan biri öne çıktı ve çocuğu saçlarından yakalamak için eğildi. Maggie çığlık attı.

"Hayır!" Bağırdım.

Kızıl Kral sunağa gitti ve ölü kadının cesedini sunaktan tekmeledi. "Ölümlü," diye tükürdü. "Vasiyetinin önemli olduğundan hâlâ o kadar eminsin ki. Ama sen bir hiçsin. Bir . Bir gölge. Buradasın ve sonra gittin. Unutuldun. Bu kaderdir. Evren böyle işliyor." Ritüel bıçağını savaşçının elinden çekip aldı ve bana dik dik baktı, gerçek doğası derisinin altında kıvranıyor ve bükülüyordu. Lord zincirlenmiş, çığlık atan çocuğu sunağa sürükledi ve Kızıl Kral'ın kara gözleri parladı.

"Bu senin tek rolün ölümlü," dedi, "tek lütfun, gerçekten yapman gereken tek şey." Maggie'ye dik dik baktı ve dişlerini gösterdi, hepsi uzun dişlerdi, köle ağzından çenesine doğru akıyordu. *"Öl."*

Bölüm

Kırk sekiz

TKızıl Kral bıçağı kızımın üzerine kaldırdı ve kızım titrek bir çığlık attı, çaresiz, umutsuz bir dehşet ve çaresizlik feryadı-

Kraliçe Mab'ın bana verdiği yeni güçle ve vaftiz annemin zırhının sağladığı korumayla ne kadar savaşsam da hiçbir şey yapamadım.

Yapmak zorunda değildim.

Görünürde hiçbir kaynaktan gelmeyen beyaz ışık sunağın üzerinde patladı ve Kızıl Kral bir çığlık attı. Taş bıçağı tutan sağ eli kolundan fırlayıp havada dönmeye başladığında bile iradesine vurulan zincirler yok oldu. Taş zemine düştü, hâlâ bıçağın deri kaplı kabzasını sıkıca kavramıştı ve obsidyen bıçak yere düşen bir tabak gibi paramparça oldu.

Kızıl Kral'ın iradesinin üzerimden kayıp gittiğini hissettiğimde bir çığlık attım. Diğerleri beni hâlâ yerimde tutuyordu ama birden hareket edebileceğimi, savaşabileceğimi anladım. Kızıl Kral çığlık atarak geri çekilirken, bir elimi kaldırdım, *"Fuego!" diye* hırladım ve sağıma doğru bir ateş dalgası gönderdim, kapının birkaç metre ötesinde duran jaguar savaşçısını içine aldı. Kaçmaya çalıştı ve sadece çığlık atıp piramidin ölümcül dik basamaklarından aşağı düşerken, büyümün ruh ateşi etini bulup alevlendirdi.

Sunağın uzak tarafından bana bakan Lordlara doğru döndüm. Kızım aramızdaki sunakta yatarken onlara yıkıcı enerji fırlatma riskini göze alamazdım ve Lordlara ve Kızıl Kral'a odaklanabilmek için savaşçının yakın tehdidini ortadan kaldırmaktan başka seçeneğim yoktu - aksi takdirde ben vampir seçkinleriyle meşgulken gelip boğazımı kesmesi nispeten kolay olurdu.

Ama bu oyunda iki kişi oynayabilirdi ve benim fiziksel desteğim onlarınkinden çok daha iyiydi.

Kendi irademi kullandım ve ödünç aldığım asamı kaldırdım - ve ben bunu yaparken altın maskeli dört varlık daha tapınağa girdi.

Bütün bu yoyolar *geldi*?

"Büyücüyü tutun!" diye hırladı Kızıl Kral ve düşman zihinlerin üzerimdeki baskısı aniden iki katına çıktı. Sol kolum titredi ve elimde tuttuğum asa yavaşça yere düştü. Sağ kolumdaki kaslar tamamen tükenmiş gibi gazdan kesildi ve kılıcın ucu taş zemine çarparak şıngırdadı.

Kızıl Kral ayağa kalktı ve bir süre sunağa ve üzerindeki parıldayan ışık sütununa baktı. Bunu yaparken, serbest kalan eli bir örümcek gibi kıvranmaya başladı ve bir saniye sonra kendini ters çevirip ona doğru sürünmeye başladı. Kral orada öylece durmuş, ışığa bakıyordu. Bana yönelen karanlık irade yığınından kurtulmak için mücadele etmeye çalıştım. Işık sadece Susan olabilirdi, Leanansidhe'nin el işçiliğinin arkasına gizlenmişti ve *Amoracchius*'u kullanıyordu. Yani, Chichén Itzá'nın etrafında kızımı korumakla ilgilenen kaç tane görünmez kutsal ışık kaynağı olabilirdi ki? Henüz saldırmamıştı, onun yerine Maggie'nin başında duruyordu; ona onu alması için bağırmak istiyordum, bu onun tek şansıydı. Bunu yapmazsa Kızıl Kral ve Lordları onu da benim jaguar savaşçısını öldürdüğüm kadar hızlı ve kolay bir şekilde öldürebilirlerdi.

Ama yapmadı ve bir anda neden yapmadığını anladım. Işığın ne *olduğunu* bilmiyordu.

Tek bildiği, çocuğu öldürmeye çalıştığında onun canını yakmış olduğuydu. Onun bakış açısına göre, neredeyse her şey olabilirdi - nöbet tutan bir baş melek ya da Ick'ın iğrenç olduğu kadar korkunç bir ışık ruhu. Murphy'nin ağzından çıkan ve Kızıl Sarayı yargılayan sesi düşündüm ve birden Kızıl Kral'ı tereddüde düşüren şeyin ne olduğunu, gerçekten ne düşündüğünü anladım: Sunağın üzerindeki varlığın *gerçekte* var olduğunu düşünmediği bir şey olabileceğini, belki de *gerçek* Kukulcan olabileceğini.

Ve korkuyordu.

Susan hiçbir şey yapamazdı. Harekete geçerse, ne olduğunu açıklarsa, düşmanın belirsizliği ortadan kalkacak ve çatışma hemen yeniden başlayacaktı. Sayıca o kadar üstündü ki, hiç şansı olmazdı.

Ama elindekinin ne olduğunu biliyordu, belirsizlik ve korku içinde ne kımıldadı ne de ses çıkardı. Bu, yarı tanrıların iradeleri kadar güçlü bir silahtı; ne de olsa Kızıl Kral'ı felç etmişti. Ama kırılgan bir silahtı, camdan yapılmış bir kılıçtı ve gözlerimin yerdeki kırık obsidyen parçalarına çekildiğini hissettim.

Hareket edemiyordum ve zaman müttefikimiz değildi. Geçen her anla birlikte, sayıca daha fazla olan düşman daha organize hale gelecek, bayram kutlamalarının ortasında küçük bir ordunun ani istilasının şokunu daha fazla . Maggie'yi bu karmaşadan kurtarmak için bir fırsata, bir ana vardı. Ve buna hemen ihtiyacım vardı.

Dış Gecenin Efendileri'nin iradelerine karşı koydum, ve dikkatlerinin üzerimde kilitli kalmasını sağladım. Bakışlarım altın maskelerin her birinin üzerinde teker teker dolaştı. Bir süre sonuncusuna odaklandım, sonra tekrar ilkiyle başladım, her bir iradeyi test etmeye çalıştım, zamanım geldiğinde hangisinin en zayıf saldırı noktası olacağını bulmaya çalıştım.

Tam o sırada Martin hiç ses çıkarmadan dördüncü kapıdan tapınağa girdi ve bana sanki o an yaklaşıyormuş gibi geldi. Orada bulunan tüm Lordlar bana odaklanmıştı. Kızıl Kral, Susan'ın ışık gösterisiyle dikkati dağılmış bir şekilde dururken, kesik eli bacağından yukarı doğru süründü ve yaralı koluna doğru zıpladı; burada hem bütün hem de yaralı etten lastik gibi siyah sızıntılar fışkırdı ve iç içe geçmeye başladı.

Martin, bir Kardeşlik ajanının ıslak rüyası olması gereken bir yere girmişti: Kızıl Kral'ın çıplak sırtı ve onu Kızıl Saray olan aşağılık güç ve terör yapısının liderine ortaçağ gibi saldırmaktan alıkoyacak kimse yoktu.

Palayı kınından çıkardı, naylon üzerinde çelik fısıltısı bile duymadan geri çekildi ve saldırmaya hazırlandı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir odaklanma yoğunluğu vardı.

Son iki adımı çok hızlı bir bulanıklıkla tamamladı, bir dönüş yaptı ve ben tezahürat yapmaya hazırlanıyordum-

-Ayağı parlayan beyaz ışığın altındaki havada vahşice başladığında.

Susan'ın aldığı darbeyle irkilerek yere düşerken bir çığlık attığını duydum. Martin gözleri kapalı hareket ederek ona yaklaştı, kollarını uzattı ve aralarında bir şey yakaladı. Sol koluyla sert bir darbe indirdi, bunu yaparken sağ koluyla da palayı havaya kaldırdı ve Susan birdenbire tamamen görünür oldu, Martin'in onu kavrayışıyla acı dolu bir kavis çizdi. Tüylü pelerin Susan'ın üzerinden düşmüştü ve Martin'in palasının ağzı Susan'ın boğazına dayanmıştı.

Öfkeyle çığlık attım. Bir tür seslendirilmiş feryat olarak ortaya çıktı.

Martin saldırdığında Kızıl Kral hızlı bir adım geri çekildi, gözlerini dikmişti. Sonra Susan ortaya çıktığında, gördüklerini anlamaya çalışırken başı öne eğildi.

Martin, Kızıl Kral'a başıyla hafif bir selam vererek, "Lütfen beni bağışlayın, lordum," diye mırıldandı. "Bırak onu," dedi Susan'a düz bir sesle. Vücudunu daha fazla büktü, Susan'ı acıyla eğdi ve palanın ucunu Susan'ın boğazına daha da sert bastırdı, ta ki Susan'ın parmakları açılana ve *Amoracchius* yere düşüp ışığı yavaşça sönene kadar.

"Bir numara," dedi Kızıl Kral. İçinden öfke dökülmeye başladı. "Bir şarlatanın hilesi." Gözleri Susan'dan Martin'e kaydı. "Ve sen kendini açığa vurdun."

Martin, "Affınıza sığınıyorum lordum," dedi. "Bu uygun görünüyordu

Zaman. Benim inisiyatifimle, saldırı ekipleri Fellowship personelini ve güvenli evleri iki saat önce ortadan kaldırmaya başladı. Yarın bu saatlerde Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde canlı tek bir ajan kalmamış olacak. Mali bölümümüz de hesaplarının yüzde doksanından fazlasını almış ya da yok etmiş olacak."

"Seni orospu çocuğu," dedi Susan, sesi acıyla dolup taşıyordu. "Seni lanet olası hain."

Martin'in yüz ifadesi onun sözleri karşısında titredi. Ama gözleri Kızıl Kral'dan hiç ayrılmadı. "Size Aziz Giles Kardeşliği'ni veriyorum lordum," dedi. "Ve bana ödülümü vermeniz için size yalvarıyorum."

"Ödül," dedi Susan, bu sözcüğün içine mümkün olandan daha fazla aşağılama ve nefret yükleyerek. "Yaptığına değecek ne verebilirler ki Martin?"

Kızıl Kral Susan'a baktı ve, "Bunu ona açıkla," dedi.

"Yanlış anlıyorsun," dedi Martin sakince. "Ben Yoldaşlık'a ihanet etmedim, Susan. Gruba katıldığım andan itibaren planım buydu. Bir düşün. Beni on yıldan daha az bir süredir tanıyorsun ve bazı kavgalarımızın ne kadar yakın olduğunu gördün. Kızıl Saray'a karşı yüz elli yıl süren bir savaşta hayatta kaldığıma, Yoldaşlık'a hizmet eden diğer tüm ajanlardan uzun hayatta kaldığıma gerçekten inanıyor muydun?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Kaçışlar sağlandı. Hedefler de öyle. Yoldaşlığın güvenini kazanmam elli yılımı aldı ve iki dostumu bizzat öldürmek zorunda kaldım. Beni yakın çevreye kabul ettiklerinde, onların da zamanı gelmişti. Güven bir zehirdir, Susan. Sırlarını ortaya çıkarmak bir yüzyıl daha sürdü ama sonunda bitti. Ve halkımız yarına kadar Yoldaşlığı her anlamda ortadan kaldırmayı bitirecek. Her şey bitti."

Susan'ın gözleri bana kaydı ve Maggie kendi içine kapanarak sessizce ağlamaya devam etti. Susan'ın yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Bana bakarken gözlerinde öfkeli yaşlar vardı.

Ve onunla konuşamadım bile.

"Peki sen ne aldın?" Susan sesi titreyerek sordu ona. "Yükseliş," dedi

Kızıl Kral. "Yükselmeyi kabul etmek gibi bir niyetim yok.
kana susamış delileri sarayımın asillerine teslim ettim. Martin on yıllar boyunca kendini , özdenetimini ve en önemlisi de yetkinliğini kanıtladı. Bu hizmete kalkışmasına bile izin verilmeden önce elli yıl boyunca rahiplik yaptı."

"Dürüst olmak gerekirse, Susan," dedi Martin, "sana defalarca söyledim, duygularının görevlerine engel olmasına asla izin vermemelisin. Eğer beni dinlemiş olsaydın, eminim bunu anlayacaktın. Kendi iyilikleri için fazla akıllı olan birkaç kişiyi öldürdüğüm gibi seni de öldürmek zorunda kalırdım, ama sen bunu bilirdin."

Susan gözlerini kapattı. Titriyordu. "Elbette. İstediğin sıklıkta bağlantı kurabilirsin. Maggie'yi her ziyaret ettiğimde."

"Doğru," dedi sessizce. Kızıl Kral'a geri döndü. "Lordum, affınıza sığınıyorum. Sadece size dilediğinizi vermeye çalıştım ve zamanlama harekete geçmemi ya da fırsatın elimizden kayıp gittiğini görmemi gerektirdi."

"Bu şartlar altında sanırım itiraz etmeyeceğim rahip," dedi Kızıl Kral. "Eğer saldırı ekipleri tahmin ettiğiniz kadar başarılı olursa, ödülünüzü ve minnettarlığımı alacaksınız."

Martin başını Kızıl Kral'a doğru eğdi ve sonra bana baktı. "Büyücünün kuşağında Alamaya'nın hançeri var lordum, eğer ayini tamamlamak isterseniz." demeden önce bir an yüzümü inceledi.

Kızıl Kral derin bir nefes aldı ve sonra üfledi, ifadesi neredeyse yardımsever bir hal aldı. "Martin, Martin, pratikliğin sesi. Sensiz kaybolmuştuk."

"Lordum çok naziksiniz," dedi Martin. "Lütfen Arianna'nın kaybı için dileklerimi kabul edin lordum. Olağanüstü bir kadındı."

"Son derece hırslı," dedi Kızıl Kral. "Yeni fırsatlar keşfetmek yerine geçmişe bağlı kalmaya kararlı. O ve tüm zümresi beni zayıflatmaya kararlı. Bu hayvanı yok etseydi ve sonra lanetli Beyaz Konsey'in belini kırma sözünü yerine getirseydi, gücüm için gerçek bir tehdit olurdu. Bunu hiç zevk almıyorum ama onun ölümü mukadderdi."

Martin, "Nasıl isterseniz lordum," dedi.

Kızıl Kral gülümseyerek bana yaklaştı ve kuşağımdaki hançere uzandı.

Susan dişlerini sıktı, hâlâ zorlanıyordu, ama Martin onun daha fazlasıydı, öyle görünüyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey o kadar aleyhime gelişmişti ki, Martin bizim tarafımızdayken bile işler kötü görünüyordu. İhaneti en uygun zamanda gelmişti, lanet olsun ona. Hepsine lanet olsun. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Uzun zaman önce, ben daha bir çocukken, ilk sevgilimle sınıfta birbirimizle sessizce konuşmamızı sağlayacak bir büyü yapmıştık. Ebenezar'ın yaptığı konuşma taşına çok benzeyen bir büyüydü ama daha basitti ve menzili çok daha kısaydı. Elaine dışında hiç kimseyle iletişim kurmak için kullanmamıştım ama Susan benimle yakınlaşmıştı ve o anda aklımızdaki tek düşüncenin Maggie olduğunu düşünmüştüm.

Tek yönlü olsa bile bağlantıyı kurmak için yeterli olabilir.

Küçük büyüyü kavradım, Dış Gecenin Lordlarının iradelerinin sürükleyici zincirleri arasında onu bir araya getirmek için savaştım ve düşüncemi elimden geldiğince açık bir şekilde Susan'a yönelttim. *Her şeyi bilmiyor,* diye umutsuzca ona gönderdim. *Derini koruyan büyüyü bilmiyor. Sadece pelerini biliyor çünkü buraya geldiğimizde onu kullandığını gördü.*

Susan'ın gözleri kısa bir süre için açıldı. Beni duymuştu.

Sunak diye düşündüm. *Bizi öldürmek için yapılan ayin onlara geri dönebilir. Eğer* içlerinden *biri o bıçağın üzerinde ölürse, lanet bizim değil onların soyundan gelecek.*

Gözleri daha da büyüdü. Öfkeyle düşündüğünü gördüm.

"Martin," diye sordu . "Arianna neden kızımı hedef aldı?"

Martin bir Susan'a, bir Maggie'ye, sonra da başka bir yere baktı. "Çünkü çocuğun babası, kocasını öldüren adamın kızı Margaret LeFay'in oğlu. Onu öldürerek, bu şekilde hepinizden intikamını alacaktı."

Zaten az çok hareketsiz olmasaydım, olduğum yerde donup kalırdım.

Margaret LeFay. Arianna'nın kocasını (ve vampir çocuğunu) öldüren adamın kızı, Paolo Ortega.

Dük Ortega. Blackstaff tarafından yok edilen. Ebenezar

McCoy.

Dünyadaki en tehlikeli büyücülerden biri. Öyle kişisel ve politik güce sahip bir adamdı ki onu asla doğrudan alt edemezdi. Bu yüzden ona kan bağı üzerinden saldırmaya karar verdi. Ondan anneme. Ondan bana. Benden de Maggie'ye. Çocuğu öldürürsen hepimizi öldürürsün.

Arianna bunun benimle ilgili olmadığını söylerken bunu

kastediyordu. Büyükbabamla ilgiliydi.

Konsey Justin DuMorne'u öldürdüğüm için beni öldürecekken, yaşlı adamın kendini akıl hocam ilan ederek hayatını tehlikeye atması birden anlam kazandı. Birdenbire bana karşı neden bu kadar sabırlı, düşünceli ve nazik davrandığı anlaşıldı. Bu sadece rastgele bir iyilik değildi.

Ve birdenbire çırağı Margaret LeFay'den neden neredeyse hiç bahsetmediği anlaşıldı - doğum belgesinde Margaret McCoy yazması gerekirken, kendi kendine kazandığı bir isim. Hatta muhtemelen Konsey'e Margaret'in kendi kızı olduğunu hiç söylememişti. Eğer onu bu karmaşadan kurtarırsam, Maggie'yi bilmelerine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Annem sonunda kendi yarattığı düşmanları tarafından öldürülmüştü ve Beyaz Konsey'deki en tehlikeli adam olan babası Ebenezar onu kurtarmak için orada değildi. Koşulların bir önemi yoktu. Ne başarmış olursa olsun, yaşlı adamın kızının hayatını kurtaramadığı için kendini asla affetmeyeceğini biliyordum, tıpkı Maggie'yi kurtaramadığım için benim affetmeyeceğim gibi. Bu yüzden bir açıklama yapmış, kişisel bir intikam duygusuyla üzerime gelenlerin başına neler geleceğini göstermişti; torununu kurtarmaya çalışıyordu.

Bu da Gri Konsey'in odağını neden değiştirdiğini ve onları neden buraya getirdiğini açıklıyordu. Beni ve küçük kızımı kurtarmaya çalışmak zorundaydı.

Ve içimdeki alaycı bir kısım, kendisinin de öyle olduğunu ekledi. Gerçi ben

Biriktirdiği bir yığın sorunun altında bunun bilinçli bir düşünce olduğundan eminim.

Arianna'nın Maggie'den başlayarak kan bağı lanetini kullanmak için can atmasına şaşmamalı. Bir düelloda ölme nezaketini göstermemiş olan benden ve Ortega'yı tehlikeli bir hayvanı öldürür gibi öldüren Ebenezardan alacaktı. Arianna bu olaydan sonra çok itibar kaybetmiş olmalıydı ve Kızıllara ve müttefiklerine karşı devam eden kahramanlıklarım bana yerimi gösterme konusunda onu daha da kararlı hale getirmişti. Tek bir lanetle Kıdemli Konsey'den birini ve Blackstaff'ı aynı anda öldürebilirdi. Benim ölümüm de övünülecek bir şey olacaktı -Arianna'nın da belirttiği gibi, henüz kimse bunu başaramamıştı- ve Donald Morgan'ın ölümünden sonra Konsey'deki En Kötü Namlı Müdür unvanını güvenle alabileceğimi hissediyordum.

Arianna için, ne darbe ama. Ve ondan sonra, muhtemelen . . . bir darbe.

Elbette, eğer bıçak Kızıl Kral'ın elindeyse, her şeyin en iyisine sahip olur. Ölü düşmanlar, daha fazla prestij ve daha güvenli bir taht. Zekice.

Gülümseyerek kemerimdeki bıçağı aldı ve mihraba -ve kızıma- doğru döndü.

Yüce Tanrım, düşündüm. *Düşün, Dresden. Düşün!*

Umarım bir gün Tanrı, bir sonraki fikri doğurduğum için beni affeder.

Çünkü asla yapmayacağım.

Ne kadar kızgın olduğunu biliyordum. Ne kadar korktuğunu biliyordum. Çocuğu, ulaşabileceği yerin birkaç santim ötesinde ölmek üzereydi ve ona yaptığım şey cinayetten farksızdı.

Düşüncelerime odaklandım ve onları Susan'a gönderdim. *Susan! Düşün! Bebeğin babasının kim olduğunu kim biliyordu? Onlara kim söyleyebilirdi?*

Dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı.

Bıçağı sana zarar veremez, diye düşündüm, ama hiçbir peri büyüsünün çeliğin dokunuşunu kayıtsızca görmezden gelemeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Martin," dedi Susan, sesi alçak ve çok sessizdi, "onlara Maggie'den bahsettin mi?"

Gözlerini kapattı ama sesi sabitti. "Evet." Susan

Rodriguez aklını kaybetti.

Bir an için , bir an sonra ise kolayca görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde yılan balığı gibi kıvrılmıştı. Martin'palası boğazında uzun bir kesik açmıştı ama o buna, yürüyüş yaparken aldığı bir diken çiziği kadar az dikkat etmişti.

Martin gelmekte olduğunu düşündüğü darbeyi engellemek için elini kaldırdı ama işe yaramadı, çünkü Susan onun peşinden sallanarak gitmedi.

Onun yerine, gözleri karanlık ve öfke doluydu, ağzı bir çığlıkla açılmıştı

Uzattığı dişlerini göstererek adamın boğazına sarıldı.

Martin'in gözleri bir saniyeliğine benimkilerin üzerindeydi. Daha fazla değil. Ama ruh gözetiminin başladığını hissettim. Acısını, kaybettiği fani hayatın acısını gördüm. Yıllarca verdiği hizmeti, Kızıl Kral'ın cilalanmış ve sevgiyle bakılmış mermer bir heykeli gibi içten bağlılığını gördüm. Ve ruhunun değiştiğini gördüm. Yıllarını Kızıl Kral'a ve onun terör ve sefalet imparatorluğuna karşı mücadele arasında geçirdikçe bu tapınma imajının karardığını gördüm. Ve tapınağa geldiğinde, hayatta kalamayacağını çok iyi bildiğini gördüm. Ve bundan memnundu.

Bundan sonra olacakları önlemek için zamanında yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunu istediğimden de emin değildim. Martin, Aziz Giles Kardeşliği'ni dolandırmanın yıllar ve yıllar aldığını söylemişti. Ama Kızıl Kral'a uzun bir oyun oynaması iki yüzyıldan sürmüştü. Eski bir rahip olarak Martin kan bağı lanetini ve bunun yıkım potansiyelini biliyor olmalıydı. Maggie'ye yönelik tehdidin ve ihanetinin farkına varmasının Susan'ı kontrolden çıkaracağını da biliyor olmalıydı.

Chicago'ya gelir gelmez bana, Kızıl Saray'a zarar vermek pahasına her şeyi yapabileceğini söylemişti. Beni sırtımdan vurabilirdi. Maggie'nin varlığına ihanet eder, onu katil piçlere teslim ederdi. Kardeşlik'e düşmanlarına ihanet edecekti.

Susan'ı yok edecekti. Ve

kendisi de ölecekti.

Yaptığı her şeyi tek bir sebep için yaptığını fark ettim: Her şey olduğunda burada durduğumdan emin olmak için. Bana her şeyi değiştirme şansı vermek için.

Susan dehşet ve öfkeden çılgına dönmüş bir halde onu taş zemine sürdü ve doğaüstü bir hızla boğazını parçalayarak boynundan ağız dolusu et kopardı.

Martin öldü.

Susan dönmeye başladı.

İşte o an benim anımdı.

Bedenimdeki, kalbimdeki, zihnimdeki her şeyle kendimi Dış Gecenin Efendilerinin iradelerine karşı savurdum. Korkumu ve yalnızlığımı, sevgimi ve saygımı, öfkemi ve acımı savurdum. Düşüncelerimi, yaratılışın ateşiyle aşılanmış ve dünyanın tanıdığı en karanlık koruyucunun gücüyle sertleştirilmiş bir çekiç haline getirdim. Kollarımı bir meydan okuma çığlığıyla kaldırdım, zırhımın olabildiğince büyük bir kısmını başımla onlarınkinin arasına soktum ve kısacık bir an için o aptal şapkayı takmış olmayı diledim.

Ve hepsini soldan ikinci Lord'a, iradesi en az somut görünen Lord'a fırlattım. Sendeledi ve bir zamanlar duyduğum bir ses çıkardı.

Taşaklarına aparkat yemiş bir boksörden.

Bununla birlikte, tapınağa giren son Dış Gece Lordu - daha önce bir kez gördüğüm, Murphy'nin sahibinin kafasından çıkardığı maskeyi takan - ellerini kaldırdı ve yeşil ve ametist güç şeritlerini görünürdeki yurttaşlarına doğru tırpanladı.

Patlama iki tanesini olağanüstü bir şiddetle öldürdü, vücutlarını korkunç parçalara ayırdı ve tapınağın içini siyah kanla kapladı. Geriye kalan tüm Lordlar şaşkınlık ve acı içinde çığlık atarak sendeledi, gerçek formları onları barındıran etten kurtulmaya başladı.

Vaftiz annem de kılık değiştirmiş, altın maskesini en yakınındaki Lord'a fırlatmış, gerçek gizleyen illüzyonun kaybolmasına izin vermiş, düşmanın arasına sızmasını sağlayan kıyafetlerini ve süslerini de beraberinde götürmüştü. Gözleri parlaktı, yanakları kızarmıştı. Kana susamışlık ve yok etmeye yönelik hevesli, neredeyse cinsel bir arzu, ateşten yayılan sıcaklık gibi ondan yayılıyordu.

Neşeyle uludu ve sersemlemiş Dış Gece Lordları'na çizgiler, oklar ve enerji ağları fırlatmaya başladı; onlar iradelerinin gücünü ve kendi büyücülüklerini onun üzerine taşırken bile titreyen parmak uçlarından güç fışkırtıyordu.

Dış Gecenin Efendileri'nden hiçbiri beni akıl edemedi. Birdenbire özgür kalmıştım.

Bir çığlıkla kendimi Kızıl Kral'ın sırtına fırlattım ve onun elinde bıçakla bana doğru döndüğünü gördüm. Kara gözleri aniden büyüdü ve iradesinin korkunç gücü bir düzine kurşunlu battaniye gibi üzerime çöktü.

Sendeledim ama durmadım. Histerik bir haldeydim. İyi değildim. Yenilmezdim. Zırhım, büyükbabamın asası, korkmuş çocuğumun görüntüsü ve uzuvlarımdan akan soğuk güç, onunla neredeyse burun buruna gelene kadar bir adım, bir adım, bir adım daha ilerlememi sağladı.

Kızıl Kral'ın yenilenmiş sağ eli, obsidyen bıçağı boğazıma gömmek için ileri atıldı.

Sol elim asayı bıraktı ve bileğini yakaladı. Bıçağı boğazıma bir santim kala durdurdum ve gücümü hissedince gözleri büyüdü.

Sol eli boğazımı ezici bir güçle sıkmak için dışarı fırladı.

Sağ elimin baş ve işaret parmaklarını C şekline getirdim, üzerlerine yayılırken buz çatırdadı, sert ve kristal berraklığında.

Her iki kara gözüne de sapladım.

Sonra bulabildiğim tüm ruh ateşiyle birlikte irademi kolumdan aşağı akıtarak *"Fuego!" diye* bağırdım.

Ateş yaktı, parçaladı, pişirdi ve buharlaştırdı ve Kızıl Saray'ın kralı, türlerinin en eski vampiri, ırklarının babası ve yaratıcısı acı içinde çığlık attı. Ses o kadar yüksekti ki, sol elimi patlattı.

Kulak zarı, koleksiyonum için yeni bir acı.

Ve Kızıl Kral çığlık attığında, sarayının her bir üyesi de onunla birlikte çığlık attı.

Ona bu kadar yakınken bunu neredeyse hissedebiliyordum, iradesinin onları çağırma gücünü hissedebiliyordum, vampirleri kendi çıkarlarının ötesinde, mantığın ötesinde bir çağrıyla kendisine çekiyordu. Ama orada ona dokunuyor olmasaydım bile, dışarıdan gelen ani çığlık fırtınası bana aynı hikâyeyi anlatırdı.

Vampirler bir sürü, bir fırtına halinde bize doğru geliyordu ve yeryüzündeki hiçbir şey onları krallarının yardımına gitmekten alıkoyamazdı. Boğazımdaki tutuşu gevşedi ve sendeleyerek geri çekilip benden uzaklaştı. Parmaklarım kafasından kurtuldu ve iki elimle bıçaklı elini bileğinden yakaladım. Sonra öfkeyle bağırarak kolunu buzla kapladım, ön kolunu ikiye ayırdım ve hançeri yere düşmeden yakaladım.

Serbest kalan Kızıl Kral sendeleyerek uzaklaştı; kör ve akıl sağlığını yok eden acılar içinde olsa bile tehlikeliydi. Rastgele serbest bıraktığı iradesi taş duvarlarda delikler açtı. Buralarda bir motif gibi görünen kızıl şimşek, kendi Lordlarından birinin üzerine düşerek çırpınan vampiri ikiye böldü.

Kızıl Saray'en büyük vampiri, yaratıkları bizi yok etmeye gelirken acı içinde çığlık attı.

Ve Kızıl Saray'ın en genç vampiri Martin'in üzerinde yere diz çökmüş, ellerine bakıyordu.

Bir an için parmaklarının etrafındaki derinin uçlarından patlamasını izledim. Sonra parmaklarının uzamaya başladığını, tırnaklarının pençelere dönüştüğünü, kas dokusunun duyulabilir, bariz bir acıyla deriden ayrıldığını gördüm. Susan simsiyah gözleriyle onlara baktı, başını salladı, yüzü kan maskesine dönmüştü. İnliyordu, titriyordu.

"Susan," dedim önünde diz çökerek. Büyülü enerjilerin uğultusu tapınağı bir yıkım senfonisiyle doldurdu. Yüzünü ellerimin aldım.

Bana baktı, dehşet ve işkence içindeydi, yüzünde umutsuzluk vardı.

"Geliyorlar," diye mırıldandı. "Onları hissedebiliyorum. İçeriden. Dışarıda. Onlar geliyor. Oh, Tanrım."

"Susan!" Bağırdım. "Maggie'yi hatırla!"

Gözleri bana odaklanmış gibiydi.

"Maggie'yi en gençleri olduğu için istediler," dedim, sesim soğuktu. "Çünkü onun ölümü hepimizi de beraberinde götürecekti."

Bükülüp esneyen ve müstehcen bir şekilde şişen karnının etrafında kasıldı ama gözlerini yüzümden ayırmadı.

"Şimdi en genç sensin," diye tısladım ona, sesim şiddetliydi. "Tüm ve *kelimenin tam anlamıyla* lanetlenmiş Divan'daki en genç vampir. *Hepsini* öldürebilirsin."

Ürperdi ve inledi; içinde savaş olan çelişkili arzuları gördüm. Ama gözleri Maggie'ye döndü ve çenesini sıktı. "I . . . Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ellerimi hissedemiyorum."

"Harry!" diye bağırdı Murphy umutsuzca, yakınlardan bir yerden. "Geliyorlar!"

Şimşek, Richter ölçeğine göre kaydedilecek gök dışarıdaki havayı böldü.

Büyülü savaşın kakofonisinde birkaç saniyeden uzun olmayan ani, rastgele bir durgunluk oldu.

Susan bana baktı, gözlerinden son gözyaşları akıyordu. "Harry, bana yardım et," diye fısıldadı. "Kurtar onu. Lütfen."

İçimdeki her şey hayır diye bağırıyordu. Bu adil değildi. Bunu yapmak zorunda . *Hiç* kimse bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

Ama . . . Başka seçeneğim yoktu.

Kendimi Susan'ı tek elimle kaldırırken buldum. Küçük kız gözleri kapalı bir şekilde top gibi kıvrılmıştı ve hiç zamanı yoktu. Onu sunaktan elimden geldiğince nazikçe ittim ve tapınakta dalgalanan vahşi enerjilerden biraz daha güvende olabileceği yere düşmesine izin verdim.

Susan'ı sunağa koydum ve dedim ki, "Güvende olacak. Söz veriyorum."

Bana başını salladı, vücudu kasılmalarla sarsılıyor ve bükülüyor, dudaklarından acı iniltileri çıkıyordu. Dehşete düşmüş görünüyordu ama başını salladı.

Sol elimi gözlerinin üzerine koydum.

Ağzımı bastırdım, hızlıca, nazikçe, kanın, gözyaşlarının ve benimkinin tadına baktım.

Dudaklarının "Maggie" kelimesini
oluşturduğunu gördüm. . ." Ve ben . . .
Bıçağı
kullandım. Bir
çocuğu
kurtardım. Bir
savaş kazandım.
Tanrı beni affetsin.

Bölüm

Kırk dokuz

(Kızıl Saray'ın öldüğü gece her şey değişti. Tarih kitaplarına geçti.

İlk olarak, Chichén Itzá'daki birkaç yapının açıklanamayan yıkımı için. Binlerce yıllık orman burayı yıkmayı başaramamıştı, ancak ne yaptığını bilen uygulayıcılar arasında yarım saatlik bir çatışma şehir bloklarını harabeye çevirebilir. Daha sonra bunun son derece güçlü bir yerel depreme bağlı olduğu düşünüldü. Kimse cesetlerin tamamını açıklayamıyordu - bazıları en son yüz yıl önce kullanılan tekniklerle dişlerini , bazılarının kalpleri göğüslerinden şiddetle sökülmüştü ve vücutları, kemiklerini neredeyse insan olarak tanınmaz hale getiren bir tür mutasyondan etkilenmişti. Bunların yüzde 5'inden daha azının kimliği tespit edilebildi.

-Ve bunların hepsi son on ya da on beş yıl içinde aniden kaybolan insanlardı. Kayıp kişilerin bu şekilde bir araya gelmesine hiçbir açıklama getirilmedi, ancak hiçbiri doğru olmayan çok sayıda teori ortaya atıldı.

Dağların tepelerinden gerçeği haykırabilir ve diğer tüm delilerin karışabilirdim. Herkes vampirlerin gerçek olmadığını biliyor.

İkinci olarak, Latin Amerika'daki şehirlerde ve hükümetlerde önemli yetkililerin, iş adamlarının ve finansörlerin aniden ortadan kaybolması veya açıkça öldürülmesi nedeniyle kitaplara girdi. Uyuşturucu kartelleri, bu tür taktikleri uygulayabilecek kadar güçlü olmadıkları ülkelerde bile bu suçu . Teksas'ın güneyinde neredeyse her sıkıyönetim ilan edildi ve sekiz ya da on farklı ülkede bir düzine devrim, görünüşe göre aynı gece başladı.

Doğanın boşluktan nefret ettiğini duymuştum-gerçi bu doğruysa, o zaman yaratılışın yaklaşık yüzde doksan dokuz zilyonunun neden boşluk *olduğunu* anlayamıyorum. Ama hükümetlerin boşluklardan nefret ettiğini ve her zaman onları doldurmak için acele ettiğini biliyorum. Suçlular da öyle. Bu da size muhtemelen insanoğlu hakkında doğadan daha çok şey anlatıyor. Güney Amerika'daki ulusların çoğu dengelerini düzgün bir şekilde korudu.

Orta Amerika, vampirlerin arkalarında bıraktıkları topraklara sahip olmak için savaşan çeşitli çıkar gruplarıyla bir savaş alanına dönüştü.

Sonunda, doğaüstü topluluktaki kitaplara kötü rüyalar gecesi olarak geçti. Bir sonraki gün batımından önce Paranet'te hareketlilik vardı; dünyanın yarısına dağılmış kadın ve erkekler gördükleri canlı ve rahatsız edici rüyalar hakkında iletişim kuruyorlardı. Hamile kadınlar ve yeni doğum yapmış anneler en çok etkilenenlerdi. Bazılarının hastaneye yatırılması ve sakinleştirilmesi gerekti. Ancak o sırada uyuyan azıcık yeteneği olan herkes rüyalardan rahatsız oluyordu. Genel tema hep aynıydı: ölü çocuklar. Dünya alevler içinde. Terör ve ölüm durdurulamaz bir dalga halinde tüm dünyaya yayılıyor, düzen ya da medeniyete benzeyen her şeyi yok ediyordu.

Ayin ne olduğunu hatırlamıyorum. Kafamda yaklaşık iki dakika genişliğinde boş bir nokta var. Orada ne olduğunu öğrenmek için hiçbir isteğim yoktu.

Hatırladığım bir sonraki şey, tapınağın dışında Maggie'nin kollarımda, annesinin geride bıraktığı ağır kuş tüyü pelerine sarılmış halde durduğuydu. Hâlâ titriyor ve sessizce ağlıyordu ama artık dehşetten ziyade sadece tepki ve yorgunluktan ağlıyordu. Kelepçeler yerde kırık bir şekilde duruyordu. Onu incitmeden nasıl çıkardığımı hatırlamıyorum. Bana yaslandı, pelerinin bir katını yastık olarak kullandı ve ben de ne için para ödediğimi görmek için onu tutarak en üst basamağa oturdum.

Kızıl Saray ölmüştü. Gitmişlerdi. Her biri. Kalıntıların çoğu siyah çamurdan biraz daha fazlasıydı. Bunun ölü vampirleri işaret ettiğini düşündüm. Melezler ise sadece doğalarındaki vampir kısımlarını kaybetmişlerdi. Lanet onları iyileştirmişti.

Elbette onları genç ve güzel tutan içlerindeki vampirdi.

Bir yıl boyunca her nefes alışımda yüzlerce insanın yerde yaşlandığını gördüm. yok olup gitmelerini izledim. Görünüşe göre melezler birkaç çeşitti: kana susamışlıklarını disipline etmeyi başarmış ve bu sayede yüzyıllarca yaşamaya devam etmiş olanlar ve çok uzun süredir yarı vampir olmayanlar. Sonunculardan çok azı Kızıl Kral'ın sarayında rütbe almıştı. Genç yarı vampirlerin çoğunun Yoldaşlık için çalıştığı ve birçoğunun Kızıllar tarafından öldürüldüğü ortaya çıktı ama daha sonra iki yüzden fazlasının lanetten kurtulduğunu duydum.

Ama benim için o seçim anında kaç tanesini serbest bıraktığımın bir önemi yoktu. Sayı ne kadar yüksek olursa olsun, benim kitabımda kare olması için artı bir olması gerekirdi.

Kaçınılmaz olarak, Kızıl Divan'da birkaç acemi vardı ve ayin sona erdikten sonra yine sadece insandılar. Onlar ve daha erken kaçamayacak kadar silik olan diğer insanlar, Gri Konsey sığırları açtığında uzun süre dayanamadılar

ve mahkumları serbest bıraktı. Kızılların kurbanlarına uyguladıkları terör öfkeye dönüştü ve bunun sonucunda Kızılların ve hizmetkârlarının uğradığı ölümler hiç hoş değildi. Tek başına olan yaşlı bir kadının Alamaya'yı bir taşla öldüresiye dövdüğünü gördüm.

Ben karışmadım. Bir gün için yeterince şey yaşamıştım.

Oturdum ve kızım bana yaslanıp uyuyana kadar onu salladım. Vaftiz annem yanıma oturmaya geldi, elbisesi yanmış ve kana bulanmış, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. İnsanlar benimle konuştu. Onları görmezden geldim. İtmediler. Sanırım Lea onları uyarıyordu.

Bir süre sonra Ebenezar, hala sol elinde Kara Asa ile yanıma geldi. Leanansidhe'ye baktı ve şöyle dedi: "Aile işi. Lütfen bize müsaade edin."

Ona sırıttı ve başını eğdi. Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Ebenezar, Kukulcan tapınağının doğu merdivenlerinde yanıma oturdu ve , altımızdaki ormana baktı. "Şafak sökmek üzere," dedi.

Baktım. O haklıydı.

"Buranın yerlileri gün doğana kadar evlerinde saklanırlar. Kızıl Saray bazen burada toplanırdı. Yeni asillerin kabulü ve şeyler. Hayatta kalma özelliği."

"Evet," dedim. Özellikle uluslararası saygınlığı olmayan ülkelerde bu durum çok sık . Meksika'da garip bir şey oluyor; yirmi milyon insan bunu gördüğünü söyleyebiliyor ve kimse umursamıyor.

"Güneş doğduğunda dışarıda olacaklar. Yetkilileri arayacaklar. İnsanlar sorular soracak."

İfadelerini dinledim ve katılmadım. Bir süre sonra bunların bir düşünce çizgisine bağlı olduğunu fark ettim ve "Gitme vakti geldi" dedim.

"Evet, yakında," dedi Ebenezar.

"Bana hiç söylemediniz efendim," dedim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Hayatımda bazı şeyler yaptım, Hoss. Kötü şeyler. Düşmanlar edindim. Senin de öyle olmanı istemedim." İç çekti. "En azından sen hazır olana kadar." Kızıl Saray'ın kalıntılarına . "Az ya da çok hazır olduğunu düşünüyorum."

Gökyüzü bunu düşündüm. Sonra dedim ki, "Arianna nereden biliyordu?"

Ebenezar başını salladı. "Bir akşam yemeği. Maggie -benim Maggie'm- beni yemeğe davet . O Raith piçiyle daha yeni birlikte olmuştu. Arianna da oradaydı.

Maggie beni uyarmadı. Benim desteğimi istedikleri planları vardı. Vampirler beni Maggie'nin akıl hocası sandılar o zaman." İç çekti. "Bununla hiçbir ilgim olsun istemedim. Onun da istememesi gerektiğini söyledim. Ve kavga ettik."

. "Aile gibi savaştık."

"Evet," dedi. "Raith bunu kaçırdı. Hiçbir zaman aklı başında bir ailesi olmadı.

Arianna gördü. İleride başvurmak üzere dosyaladım." "Artık her şey ortada mı?" diye sordum.

"Her şey asla açıkta olmaz evlat," diye cevap verdi. "Birbirimizden sakladığımız şeyler var. Kendimizden sakladığımız şeyler. Bizden saklanan şeyler. Ve kimsenin bilmediği şeyler. Her zaman en kötü şeyleri mümkün olan en kötü zamanlarda öğrenirsiniz. Ya da benim deneyimim bu yönde."

Başımı salladım.

"Çavuş Murphy bana neler olduğunu anlattı."

Boynumun gerildiğini hissettim. "O mu görmüş?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. Yapması çok zor bir şey." "Zor değildi," dedim sessizce. "Sadece soğuktu."

"Oh, Hoss," dedi. Sözcüklerde oraya sığacağını düşündüğünüzden daha fazla şefkat vardı.

Gri giysili figürler merdivenin dibinde toplandı. Ebenezar kaşlarını çatarak onlara baktı. "Görünüşe göre gitme vaktim geldi."

Beynimi dürttüm ve onlara baktım. "Onları buraya sen getirdin. Benim için."

"O da değil," dedi. Uyuyan çocuğa başıyla işaret etti. "Onun için." "Peki ya Beyaz Konsey?"

"Yakında işleri yoluna koyarlar," dedi. "İşlerin, onları dışarıda bırakmalarına yetecek kadar uzun süre dağılması şaşırtıcı."

"Cristos'un yönetiminde."

"Evet."

"O Kara Konsey'den," dedim.

Ebenezar, "Ya da belki aptal," diye karşılık verdi.

Bunu düşündüm. "Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değilim."

Ebenezar bana göz kırptı, sonra homurdandı. "Aptal, Hoss. Her seferinde. Dünyada çok fazla kötü kalpli insan var ve onlar da sadece ara sıra küstahlaşıyor. Aptallar her yerde, her gün."

"Lea seninle nasıl bir sinyal ayarladı?" Ben sordum.

"Öyle," dedi Ebenezar ekşiyerek. "Bu , Hoss, sanırım büyüklerimiz bize kendi oyunlarını oynadılar."

"Büyükler mi?"

Başıyla merdivenleri işaret etti; metal başlı asası olan uzun boylu figür yeşil şimşekten başka bir kapı açmaya başlamıştı. Kapı oluştuğunda kemerin altındaki boşluk parıldadı ve merdivenin dibindeki kukuletalı figürlerin hepsi bize baktı.

Kaşlarımı çattım ve daha yakından baktım. Sonra asanın metal başının bir bıçak olduğunu ve uzun boylu adamın bir mızrak tuttuğunu fark ettim. Kapüşonun içinde siyah bir göz bandı, kırlaşmış bir sakal ve kısa, acımasız bir gülümseme gördüm. Asayı kaldırdı.

Bana bir şekilde eskrimci selamını hatırlatan bir hareketle mızrağını bana doğrulttu. Sonra döndü ve kapının içinde gözden kayboldu. Gri giysili diğer figürler teker teker onu takip etmeye başladı.

"Vadderung," dedim.

Ebenezar homurdandı. "Bu sefer onun adı bu. Pek sık atış yapmaz. zaman da duvara gider. Ve benim tecrübelerime göre bu, işlerin kötüye gideceği anlamına ." Dudaklarını büzdü. "Böyle bir takdiri kolay kolay göstermez, Hoss."

"Birkaç gün önce onunla konuştum," dedim. "Bana lanetten bahsetti. Silahı benim için elime verdi ve nereye doğrultacağımı gösterdi." Ebenezar

başını salladı. "Merlin'e o öğretti, biliyorsun. Orijinal ." "Merlin

nasıldı?" diye sordum.

"Kimse emin değil," dedi Ebenezar. "Ama günlüklerinden anladığım kadarıyla ... uykusunda ölecek değildi."

Homurdandım.

Yaşlı adam ayağa kalktı ve sağ eliyle kapüşonunu yüzüne doğru çekti. Durakladı ve sonra bana baktı. "Sana Mab hakkında ders vermeyeceğim evlat. Ben de bazen pazarlıklar yaptım." Saatler önceki kadar olmasa da hâlâ siyah damarlarla kaplı sol elini kıpırdattı. "Yapabileceğimiz kişileri korumak için yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaparız."

"Evet," dedim.

"Sana oldukça sert davranabilir. Seni içinde olmak istemediğin bir kutunun içine sokmaya çalışabilir. Ama ona izin vermeyin. Senin iradeni elinden alamaz. Öyle görünmesini bile." Tekrar iç çekti ama sesinde sağlam bir ton vardı. "Tüm bu karanlık varlıkların ve güçlerin yapamayacağı tek şey bu. Seçme yeteneğini elinden almak. Sizi öldürebilirler. Sana bir şeyler yaptırabilirler ama onları yapmayı *seçmeni* sağlayamazlar. Neredeyse her zaman bu konuda size yalan söylemeye çalışırlar. Sakın kanmayın."

"Yapmayacağım," dedim. Başımı kaldırıp ona baktım ve "Teşekkür ederim

büyükbaba" dedim. Burnunu kırıştırdı. "Ahh. Bu uymuyor."

"Büyükbaba," dedim. "Büyükbaba."

Elini göğsüne koydu. Biraz

gülümsedim. "Efendim."

Çocuğa başını salladı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ne uygun görürsem," dedim, ama nazikçe. "Belki de bilmesen daha iyi

olur." Yüzünde hem acı hem de hafifçe eğlenmiş bir istifa ifadesi belirdi.

"Belki de .

Yakında görüşürüz, Hoss."

Ben "Efendim, personelinizi istiyor musunuz?" diyene kadar merdivenleri yarılamıştı.

Bana başıyla onay verdi. "Ben sana yeni bir boşluk bulana kadar

sende kalsın." Ben de ona başımı salladım. Sonra dedim ki, "Ne

diyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerinin kenarları daha da kırışmıştı. "Lanet olsun, Hoss. Sonra

Bir şey söyleme." Döndü ve omzunun üzerinden seslendi, "Bu şekilde başın daha az belaya girer!"

Büyükbabam merdivenlerden inmeye devam etti, hızlı ve emin adımlarla yürüyordu. Şimşekli kapı aralığından geçerek gözden kayboldu.

Arkamda adım sesleri duydum ve döndüğümde Murphy'nin tapınağın girişinde durduğunu gördüm. *Fidelacchius* bir omzunun üzerindeydi ve P-90'ı diğer omzundaki kayıştan sarkıyordu. Yorgun görünüyordu. Saçlarının hepsi at kuyruğundan çıkmıştı, teller oraya buraya sarkıyordu. Yüzümü inceledi, hafifçe gülümsedi ve oturduğum yere geldi.

"Hey," dedi, sesi kısıktı. "Döndün mü?"

"Sanırım döndüm."

"Sanya endişelendi," dedi gözlerini hafifçe devirerek. "Oh,"

dedim. "Peki. Ona endişelenmemesini söyle. Ben hâlâ

buradayım." Başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Yani bu

o mu?"

Başımı salladım ve uyuyan küçük kıza baktım. Yanakları pembeydi. Konuşamadım.

"Çok güzel," dedi Murphy. "Tıpkı annesi gibi."

Başımı salladım ve yorgun ve şikâyetçi bir omzumu sıvazladım.

"Öyle." "Onu bir dakikalığına başka birinin almasını ister misin?"

Kollarım çocuğu sıkıca kavradı ve kendimden biraz uzaklaştığımı hissettim. On

u. Murphy ellerini kaldırarak nazikçe "Tamam," dedi. "Tamam."

Yutkundum ve fark ettim. Açlıktan ölüyorum. Ve, daha fazlası

her şeyden . Umutsuzca, çaresizce yorgundum. Ve uyku ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Murphy'ye bakmak için döndüm ve beni izlerken yüzündeki acıyı gördüm. "Karrin," dedim, "yorgunum."

Çocuğa baktım, uykulu, sıcak, küçük bir varlıktı ve sunabildiğim yetersiz barınak ve konforu kabul etmişti. Ve kalbimin kırılacağını düşündüm. Daha fazla kırılacağını. Çünkü onun ihtiyacı olan şey olamayacağımı biliyordum. Güçlü, aklı başında ve mutlu bir şekilde büyümesi için sahip olması gereken şeyleri ona asla veremeyeceğimi biliyordum.

Çünkü bir anlaşma yapmıştım. Yapmasaydım ölmüş olacaktı ama yaptığım için onun hak ettiği kişi olamadım.

Gözlerimi küçük kızın yüzünden ayırmadan, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi Karrin. Bu kadar basit bir kelime, bu kadar güven verici bir

kitleye sahip. Boğazım düğümlendi ve görüşüm bulanıklaştı. Konuşmak için

iki deneme yaptım.

"Lütfen geri döndüğümüzde onu Peder Forthill'e götür," dedim. "Ona ortadan kaybolması gerektiğini söyleyin. Sahip olduğu en güvenli yere. Ben ..." Sesim kesildi. Derin nefes aldım ve dedim ki, "Ve nerede olduğunu bilmeme gerek yok. Bunu ona benim için söyle."

Murphy'ye döndüm ve "Lütfen?" dedim.

Bana sanki kalbi kırılıyormuş gibi baktı. Ama çelikten, güçlü bir ruhu vardı ve gözleri sabit ve doğruydu. "Evet."

Dudağımı ısırdım.

Ve çok dikkatli bir şekilde küçük kızımı onun kollarına bıraktım. Murphy onu aldı ve ağırlığı hakkında yorum yapmadı. Ama yapmazdı da zaten.

"Tanrım," dedim, tam iki saniye geçmeden. "Molly. Nerede o?"

Murphy çocuğu kucağına almak için yerleşirken bana baktı. Kız uykulu bir şekilde mırıldandı ve Murphy onu tekrar uyutmak için hafifçe salladı. "Vay canına. Gerçekten değildin. Helikopteri görmedin mi?"

O geceye dair anılarımı gözden geçirdim. "Um. Hayır."

"Sonra ..." Bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Sonra," dedi daha kararlı bir şekilde, "Thomas bir sabit hat buldu ve bir arama yaptı. Ve bir saat geçmeden bir donanma helikopteri bahçeye indi. Onu, Molly'yi ve Mouse'u alıp götürdü."

"Fare mi?"

Murphy hafifçe homurdandı. "Kimse ona Molly ile gidemeyeceğini söylemeye yanaşmadı."

"İşini ciddiye alıyor," dedim. "Görünüşe göre."

"Bir şey biliyor muyuz?" Ben sordum.

"Henüz değil," dedi Murphy. "Sanya ziyaretçi merkezindeki telefona bakıyor. Thomas'a gitmeden önce numarayı verdik."

"Dürüst ol, Çavuş Murphy," dedi Leanansidhe bana doğru süzülürken sessizce. "Köpeğe numarayı sen verdin."

Murphy ona baktı, sonra bana baktı ve savunmacı bir tavırla, "Thomas'ın kafası zaten yeterince meşgul görünüyordu," dedi.

Kaşlarımı çattım.

" değil," dedi Murphy sertçe. "Tuhaf görünseydi onunla gitmesine izin vermezdim."

"Evet," dedim. "Evet. Mouse da yapmazdı, değil mi?"

"Kontrolünü kaybetme tehlikesi yoktu," dedi vaftiz annem sakince. "Böylesine gelecek vaat eden bir gencin *kazara* yutulmasına asla izin vermem."

Sanya piramidin alt ucunun uzak tarafından koşarak göründü. *Esperacchius* yanında, *Amoracchius* da hâlâ Susan'ın beyaz deri kemerindeki kılıfında omzunda asılıydı.

Bir an kemere baktım. Acıdı.

Sanya merdivenleri hızla çıktı, bu kadar kaslı iri bir adam için hafif hareket ediyordu. Vaftiz anneme hoş bir gülümseme verdi, bir eliyle *Amoracchius*'un hâlâ omzunda olduğundan emin olmak için kontrol etti.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı Lea.

"Sanmıyorum," dedi Sanya gülümseyerek. Bana döndü. "Thomas aradı.

"Thomas aradı.

Ben olduğuma şaşırmış gibiydi. Molly Meksika Körfezinde manevra yapan bir donanma kruvazöründe. O iyi olacak."

Islık çaldım. "Nasıl . . . ?" Gözlerimi kısmıştım.

"Lara mı?" Murphy sessizce sordu.

"Öyle olmalı," diye cevap verdim.

"Lara'nın bir donanma helikopterini tahliye için başka bir ülkenin hava sahasına göndertecek kadar nüfuzu mu var?" Murphy konuşurken Maggie'yi sallamaya devam ediyordu, görünüşe göre hâlâ bunu yaptığının farkında değildi. "Bu çok korkutucu."

"Evet," dedim. "Belki de 'Mutlu Yıllar Sayın Başkan' şarkısını söylemiştir."

"Kabalık etmek istemem," dedi Sanya, "ama yolda arabalarıyla gelen bazı insanlar gördüm.
ve çok hızlı uzaklaş. Şimdi bunun için iyi bir zaman..." Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. "O şimşekli kapıyı orada kim bıraktı?"

"Bunu ben ayarladım," dedi Lea hafifçe. "Sizi doğrudan Chicago'ya geri götürecek."

"Bunu nasıl başardın?" Ben sordum.

Leanansidhe elbisesini düzeltti, dudaklarında aç bir gülümseme vardı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Ben ... yaratıcısıyla pazarlık yaptım. Agresif bir şekilde."

Boğulur gibi bir ses çıkardım.

"Ne de olsa görevin tamamlanmalı, çocuğum," dedi vaftiz annem. "Maggie güvende olmalı. Yüzmeyi cesaret verici bulsam da, onun için güvenli olmayabileceğini düşündüm. Küçüklerin oldukça kırılgan olduğunu öğrendim."

"Tamam," dedim. "I . . ." Tekrar tapınağa baktım. "Onu orada öylece bırakamam."

"Onu Chicago'ya geri götürecek misin çocuğum?" diye sordu vaftiz annem. "Polisin birçok soru sormasına izin verecek misin? Belki de onu Graceland Mezarlığı'ndaki kendi mezarına koyar ve üzerini toprakla örtersin?"

"Onu öylece bırakamam," dedim.

Leanansidhe bana baktı ve başını salladı. Yüz ifadesi, tam olarak öyle olmasa bile, olabileceğinden daha az yırtıcıydı.
nazikçe. "Git. Ben çocuğun annesiyle ilgileneceğim." Şüpheci cevabımı engellemek için elini kaldırdı. "Kendine bahşetmek isteyeceğin tüm onur ve saygıyla, vaftiz oğlum. Ve istediğin zaman seni ziyarete götüreceğim. Söz veriyorum."

Sidhe'lerden birinin doğrudan söz vermesi nadir görülen bir şeydir. İyilik daha da nadirdir.

Ama belki de şaşırmamalıydım: Kış aylarında bile soğuk her zaman sert değildir ve her gün acımasız değildir.

* * *

Sanya, Murphy ve ben merdivenlerden inip şimşekli kapıdan geçtik. Murphy, Sanya'nın Maggie'yi taşıma teklifini kibarca reddetti. Maggie'nin yardımı kabul etmesini sağlamak için onu doğru şekilde nasıl çalıştıracağını bilmiyordu.

Eşyalarını taşımayı teklif ettim.

Kılıcı ve silahlarını yeterince istekli bir şekilde teslim etti ve ben de kayışları ve silahları yerleştirirken onların birkaç adım gerisinde kaldım. Murph'ün taşıdığı ve içinde gezgin bir ruhu saklamaya yetecek kadar açık alan bulunan tek nesne olan P-90'ı, hâlâ kemerimdeki uydurma çantada duran kafatasına çarpacak şekilde astım ve sessizce, "Silahı çıkar," diye mırıldandım.

"Tam zamanında," fısıldadı Bob. "Gün doğumu neredeyse geldi. Beni pişirmeye mi çalışıyorsun?" Turuncu ışık P-90'ın deliklerinden yorgun bir şekilde dışarı aktı ve kafatasının güvenliğine geri döndü. Göz yuvalarındaki ışıklar loş bir şekilde titreşti ve ruhun bulanık sesi fısıldadı: "Bana bir hafta boyunca iş verme. En azından." Sonra titreyerek söndüler.

Tişörtün hala sıkıca bağlı olduğundan ve silahın kafatasını çizmeyeceğinden emin . Sonra diğerlerine yetiştim ve geçitten ilk geçen ben oldum.

Bir ışık perdesinden geçip başka bir odaya girmek gibiydi. Bir adım, tek bir adım beni Chichén Itzá'dan Chicago'ya götürdü. Özellikle, Peder Forthill'in depo odasına -çöp-mülteci dolabına- çıktık ve yıldırım kapısı arkamızdan bir statik deşarj şaklamasıyla kapandı.

"Direkt uçuş," dedi Sanya hem şaşırarak hem de onaylayarak, etrafına bakınarak. "Güzel."

Murphy başını salladı. "Durak yok mu? Garip yerler yok mu? Bu nasıl oluyor?" Hiçbir fikrim yoktu. Gülümsedim, omuz silktim ve "Sihir" dedim.

Murphy iç çekerek, "Yeterince iyi," dedi ve Maggie'yi hemen karyolalardan birine yerleştirdi. Çocuk tekrar ağlamaya başladı ama Murphy onu susturdu, battaniyenin altına soktu ve başının bir yastık koydu ve küçük kız saniyeler içinde uyudu.

Maggie'yi karışmadan izledim. Annesinin kanı ellerimdeydi. Gerçek anlamda.

Sanya yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Koridora doğru başını salladı ve "Konuşmalıyız" dedi.

" git," dedi Murphy. "Ben onunla kalacağım."

Ona başımla teşekkür ettim ve Sanya ile birlikte koridora çıktım.

Sözsüzce bana *Amoracchius'u* teklif etti. Bir an için kılıca baktım.

"Bunu almam gerektiğinden pek emin değilim," dedim.

"Eğer öyle olsaydın," dedi, "onu almanı istemezdim. Uriel onu sana emanet etti. Taşınmasını istiyorsa, bunu söylemeliydi."

Bir süre sonra kılıcı aldım ve kemerini *Fidelacchius* ile aynı omzuma astım. Kılıçlar çok ağır geliyordu.

Sanya başını salladı. "Gitmeden önce Thomas bunu sana vermemi söyledi. Ne olduğunu bileceğini söyledi." Bana bir anahtar uzattı.

Başındaki "*WB*" damgasından tanıdım. Thomas'ın eski püskü ticari balıkçı teknesi *Water Beetle*'ın adıydı bu. Banyosu, duşu, küçük bir mutfağı ve birkaç ranzası vardı. Ve Michigan Gölü'ndeki adalardan birine yaptığım gece gezilerinden kalma parça kıyafetim vardı.

Kardeşim bana kalacak bir yer öneriyordu.

Anahtarı alırken gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. "Teşekkür ," dedim Sanya'ya.

Bir saniye boyunca düşünceli bir şekilde yüzümü inceledi. Sonra "Şimdi gidiyorsun, değil mi?" dedi.

Forthill'in sessiz küçük sığınağına doğru baktım. "Evet."

Başını salladı. "Mab senin için ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum," dedim sessizce. "Yakında, sanırım."

"Senin için Michael'la konuşacağım," dedi. "Ona kızından bahset."

"Minnettarım," dedim. "Bil diye söylüyorum. Murphy isteklerimi biliyor. Maggie ile ilgili. Benim adıma o konuşacak."

"*Da*," dedi. Sonra elini cebine attı ve metal bir şişe çıkardı. İçinden bir yudum aldı ve bana uzattı. "Al bakalım."

"Votka?"

"Tabii ki."

"Aç karnına," dedim ama şişeyi aldım, küçük bir selamla ona doğru eğdim ve büyük bir yudum aldım. İçerken yaktı ama kötü anlamda değil.

Şişeyi geri verirken, "Birlikte savaştığımız için mutluyum," dedi. "Siz dönene kadar kızınızın güvenliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geri dönmek ... kartlarda gerçekten yok, dostum."

"Ben kâğıt oynamam," dedi. "Ben satranç oynarım. Ve bence bu senin oyununun sonu değil. Henüz değil."

"Kış Şövalyesi olmak öyle bırakıp gidilecek bir iş değil." "Kılıç Şövalyesi olmak da öyle," dedi. "Ama Michael onun yanında Şimdi aile."

"Michael'ın patronu benimkinden çok daha iyiydi."

Sanya bir kahkaha attı ve şişeden bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi ceketinin içine geri koydu. "Ne olacaksa olsun." Bana elini uzattı. "İyi şanslar."

Onu salladım. "Ve sen."

"Gel," dedi Rus. "Sana bir taksi çağıracağım."

* * *

Su Böceği'ne gittim. Zırhı çıkardım. Kılıçları, Bob'un kafatasıyla birlikte Thomas'ın böyle bir durum için tekneye yaptırdığı gizli bölmelere sakladım. Ve uzun, çok uzun bir duş aldım. Küvetteki su ısıtıcı pek iyi değildi ama sıcak su olmamasına alışmıştım. Kış Şövalyesi olmak, bana tam bir soygun gibi gelen soğuk su söz konusu olduğunda yardımcı olmadı - başka bir deyişle, tipik. Kendimi, özellikle de ellerimi fırçaladım ve fırçaladım. Susan'ın kanı derimden akıyor muydu yoksa derime mi batıyordu, karar veremiyordum.

Ondan sonra mekanik bir şekilde, uzun süredir bekâr olan birinin rutiniyle hareket ettim. Mutfakta tavuk çorbası ve acı biber vardı - pardon, . İkisini de ısıttım ve yedim. beyaz şarap, portakal suyu ya da sıcak kola seçeneklerim vardı. Portakal suyu bozulmak üzereydi, bu yüzden kararı o kazandı. Sıcak çorbalar ve soğuk meyve suyu düşündüğümden daha iyi anlaştı ve ranzaya uzandım. Uyuyacağımı sanıyordum.

Yapamadım.

Tekneyi sallayan büyük gölün hafif hareketini hissederek uzandım. Su, tekneye yumuşak tokatlar ve şırıltılar çıkarıyordu. Güneş ışığı kamarayı ısıtıyordu. Temizdim, eski bir eşofman giymiştim ve şaşırtıcı derecede rahat olan bir yatakta yatıyordum ama uyuyamıyordum.

Duvardaki eski saat - pardon, bölmedeki saat - sabit, rahatlatıcı bir ritimle çalıyordu.

Ama uyuyamadım.

Tavuk çorbası ve acı biber. Bu son yemek için çok iyiydi.

Belki de taksiyi Burger King'de durdurmalıydım.

Öğle vakti yaklaşırken doğruldum ve vaftiz annemin mermileri, şimşekleri ve belki de daha kötülerini durduran zırhına baktım. Arkasında ve yanlarında birkaç iz bulmuştum ama saldırılardan herhangi biriyle eşleşen bir anı yoktu. Belli ki, fark etmediğim bir dizi darbenin üstesinden gelmişti ve bu gülünç derecede süslü şey olmasaydı ölmüş olacağımı biliyordum.

Küçük saat öğlen vakti on iki kez çaldı ve on ikinci çaldığında zırh değişti. O . . . deri pardösümün içinde eridi. Susan'ın uzun, çok uzun zaman önce bir savaştan önce bana verdiğine.

Paltoyu aldım. Üzerinde açık yaralar vardı. Kesikler. Yamalar . Açıkça görülebilen kurşun delikleri. Paltodan çok delik vardı aslında ve sağlam kalan deri bile çatlamış, kurumuş, sertleşmiş ve pul pul dökülmüştü. Ben orada durup incelerken parçalanmaya başladı.

Sanırım kimse Sindirella'nın balkabağını araba olmaktan çıkardıktan sonra turta yapmayı denemedi. Gerçi hikayenin bazı versiyonlarında, sanırım o bir soğandı. Belki çorba yapabilirdin.

Paltoyu göle attım ve batışını izledim. Banyoda yüzümü yıkadım ve küçük aynada gözlerimi kıstım. Annemin tılsımı ve mücevheri çıplak göğsümde parlıyordu.

Üç gün önce hayatım her gibiydi. Şimdi o küçük gümüş ve taş parçası elimde kalan tek şeydi. Ofisim değil. Evim değil. Arabam da. Köpeğim ya da kedim de. Tanrım, Mister yangından sonra nereye gitmişti? Dürüstlüğümü değil. Özgürlüğümü değil. Mab'ın benimle işi bittikten sonra arkadaşlarım da.

Ne kalmıştı?

Biraz gümüş ve küçük bir taş. Ve

Maggie.

Oturdum ve ne görmek için bekledim.

* * *

Ayak sesleri rıhtımdan aşağı indi ve sonra tekneye ulaştı. Bir süre sonra Murphy kapıyı çaldı ve kendini kamaraya bıraktı.

Hâlâ beyaz savaş giysileri içinde olduğu ve yüz ifadesinden uyumadığı anlaşıldığı için kiliseden doğruca buraya gelmiş gibi görünüyordu. Yavaşça nefes verdi ve başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Murph," dedim, "belki de burada olmamalısın."

"Seni görmem gerekiyordu," dedi. "Sen . . . az önce gittin."

"Veda etmek mi istedin?" diye sordum.

"Aptal olma," dedi. "Bunu söylemek *istemiyorum.*" Yutkundu. "Harry . .. sadece... Senin için endişelendim. Seni hiç böyle görmemiştim."

"Daha önce hiç çocuğumun annesini öldürmemiştim," dedim sesimi çıkarmadan. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

Titredi ve kaçırdı. "Sadece bunu kendini cezalandırmak için yapmadığından emin olmak için geldim. Dramatik bir şey yapmayacağından..."

"Elbette," dedim. "Dramatik bir şey değil. Bu

benim." "Kahretsin, Dresden."

Ellerimi açtım. "Benden ne istiyorsun Murphy? Hiçbir şey kalmadı."

Geldi ve oturdu, gözleri yüzümde, göğsümde ve omuzlarımda, tüm yara izlerini inceliyordu. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Maggie yerleştikten sonra ofisi aradım. Başka bir soruşturma daha başlatılmış. Şu aptal Rudolph." Yutkundu ve acının kokusunu alabiliyordum. "Oyun hileli. Stallings beni erken emekli edebileceğini düşünüyor. Yarı emeklilik."

"Tanrım, Murphy," dedim sessizce.

"Ben bir polisim, Harry," diye fısıldadı. "Ama bundan sonra ..." İçinde hiçbir şey olmadığını göstermek için ellerini açtı.

"Özür dilerim," dedim. "Seni bu işe ben bulaştırdım."

"Lanet olsun. Sen. Yaptın." Kızgın mavi gözlerini bana çevirdi. "Benimle bu saçmalığı deneme. Ne yaptığımı biliyordum. Risk aldım. Bunun için para ödedim. Ve istediğim sürece de bunu yapmaya devam edeceğim. Bunu benden almaya çalışmayın."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve biraz utandım. Muhtemelen haklıydı. Benden uzun zaman önce uzaklaşabilirdi. Tehlikeyi bilmesine rağmen benimle arkadaş olmayı seçmişti. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı ama ona biraz daha saygı duymamı sağladı.

Darbe alabilen bir kadına hayranlık duymam yanlış mı? Yaşayan herkes kadar metanetle darbeyi kaldıran ve gözlerindeki ateşle tekrar ayağa kalkan bir kadına hayran olmam yanlış mı?

Eğer , sanırım bunun suçunu berbat bir çocukluğa

atabilirim. "Kılıcı istiyor musun?" diye sordum.

Sessiz bir inilti çıkardı. "Sanya gibi konuşuyorsun. İlk söylediği şey buydu." Yüzünü büyük bir sırıtışla sert bir maskeye dönüştürdü ve onun aksanını taklit etti. "'Bu mükemmel! İşin çoğunu ben yapıyorum!"

Neredeyse gülecektim. "Şey. Söylemeliyim ki. Sana çok yakışmış."

"İyi hissettirdi," dedi. "Ölümün telaffuz edilmesi dışında. Sanki başka biri beni çorap kukla olarak kullanıyormuş gibiydi." Titredi. "Ugh."

"Evet, baş melekler can sıkıcı olabiliyor." Gizli bölmeye doğru başımı salladım. "Şu panelin arkasında bir boşluk var. Kılıcı istiyorsan, oraya bak."

"Hiçbir şey için acele etmiyorum. Erkek arkadaşlarım oldu. Kariyer yapmakla ilgilenmiyorum."

. "Ee. Ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu konuda düşünmek istemiyorum. Daha fazla karar vermek . Bu yüzden . . . Sanırım gidip gerçekten sarhoş olacağım. Sonra da önünüze çıkan ilk makul derecede sağlıklı erkekle akılsızca seks yapın. Sonra da gerçekten garip bir akşamdan kalmalık yaşarım. Ondan sonrasına bakarız."

"İyi bir plana benziyor," dedim. Ve ağzım, içimin geri kalanını kontrol etmeden konuşmaya devam etti. Tekrar. "Arkadaş ister misin?"

Keskin, ağır bir sessizlik oldu. Murphy gerçekten nefes almayı bıraktı. Kalp atışlarım biraz hızlandı.

Aptalca davrandığım için ağzıma lanet etmek istedim

ama . . . Neden *olmasın* ki?

Kötü zamanlama, *zamanı olan* insanlar içindir.

"I . . " Yutkundu ve rahat konuşmak için kendini zorladığını görebiliyordum. "Sanırım egzersiz yapıyorsun. Bu işleri daha basit hale getirir."

"Basit," dedim. "O benim."

Elini saçlarına götürdü ve zorla geri indirdi. "Ben ..istiyorum." Bir nefes aldı. "Seni bir saat içinde alırım?"

"Elbette," dedim.

kalktı, yanakları pembeleşmişti. Tanrı , çok sevimli bir görüntüsü vardı. "Bir saat o zaman," dedi.

Gitmeden önce elini yakaladım. Elleri küçük, güçlü ve biraz da pürüzlüydü. Yarım saat kadar süren zorlu bir çalışma sırasında kılıcın üzerinde oluşturduğu birkaç kabarcığın üzerinde bandajlar vardı. Üzerine eğildim ve her biri için birer tane olmak üzere parmaklarının arkasını öptüm. İsteksizce gitmesine izin verdim ve mide kaslarım kelebeklerle seğirirken, "Bir saat." dedim.

Oradan ayrıldı ve ben onu arabasına doğru hızla yürürken gördüm. Yırtık at kuyruğu adımlarıyla birlikte sağa sola sallanıyordu.

Hayatta kesin olan tek şey değişimdir. Son zamanlardaki değişimlerimin çoğu iyi değişimler değildi.

Belki bu da iyi olmazdı ... ama o hissi vermiyordu.

o.

Tıraş olmak ve en güzel kıyafetlerimi giymek kırk dakikamı aldı. kot pantolon, tişört ve eski polar astarlı kot ceketimden ibaretti. Hiç kolonyam yoktu, bu yüzden deodorant ve sabun işimi görecekti. Neler olup bittiğini düşünmek için kendime izin vermedim. Bir rüyada, bunun bir rüya olduğunu fark etmeye başlarsanız, puf, yok olur.

Ve ben bunun olmasını istemedim.

Ondan sonra birkaç dakikamı sadece nefes alarak geçirdim. Etrafımdaki suyu dinleyerek. Saatin tik taklarını. Huzurlu sessizliği. Etrafımdaki rahatlatıcı yalnızlık duygusunu içime çektim.

Sonra yüksek sesle dedim ki, "Boş ver bu Zen saçmalığını. Belki erken gelir." Ve gitmek için kalktım.

Kulübeden çıkıp öğleden sonra güneşine çıktım, hoş bir gerginlikle titriyordum, yorgun, perili ve umutluydum. Gözlerimi güneşe karşı siper ettim ve şehrin siluetini inceledim.

Ayağım biraz kaydı ve neredeyse dengemi kaybediyordum, tam o sırada arkamdaki kulübenin duvarına bir şey çarptı, tahta bir çite fırlatılmış bir taş gibi keskin bir patlama sesi. Döndüm ve nedense yavaşladığımı hissettim. Arkamdaki *Su Böceği*'nin kamara duvarına, perdesine, her neyse ona baktım ve *tekneme kim kırmızı boya sıçrattı* diye düşündüm.

Sonra sol bacağım kendi kendine katlanmaya başladı.

Gömleğimde, göğüs kafesimin hemen solundaki deliğe baktım.

Neden kurşun deliği olan gömleği seçtiğimi düşündüm.

Sonra teknenin arkasından Michigan Gölü'nün buzsularına düştüm.

Acıttı ama sadece bir saniyeliğine. Ondan sonra, tüm vücudum lezzetli hissetti

Sıcak, korkunç derecede yorgun ve benden kaçan uyku nihayet ulaşılabilecek görünüyordu.

Hava

karardı,

sessizleşti.

Ve tek olduğumu fark ettim.

"Yalnız öl," diye fısıldadı acı ve nefret dolu yaşlı bir adam sesi.

"Sus, şimdi," diye fısıldadı bir kadın sesi. Tanıdık geliyordu.

Hiç hareket etmedim ama önümde bir ışık gördüm. Işıkla birlikte, bir tünelden aşağıya, doğrudan ona doğru ilerlediğimi gördüm. Ya da belki de o bana doğru ilerliyordu. Işık sıcak ve harika bir şeye benziyordu ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Ta ki bir ses duyana kadar.

Tipik, diye düşündüm. *Öldüğün zaman bile kolaylaşmıyor.*

Işık hızla yaklaştı ve yaklaşmakta olan bir trenin ve motor sesini net bir şekilde duydum.

Yazarın Notu

(Yedi yaşındayken kötü bir boğaz enfeksiyonu geçirdim ve bir hafta boyunca okula . Bu süre zarfında kız kardeşlerim bana ilk fantezi ve bilimkurgu romanları: *Yüzüklerin Efendisi*'nin kutulu seti ve Brian Daley'in Han Solo macera romanlarının kutulu seti. O hafta boyunca hepsini yuttum.

O andan itibaren SF&F fandomuna katılmaya mahkum olmuştum. Oradan, en sevdiğim kurgu malzemesinin yazarı olmak karar vermek için sadece bir adım daha vardı ve işte buradayız.

Kız kardeşlerimi suçluyorum.

Bir hayran olarak ilk aşkım kılıç ve at fantezisidir. Tolkien'den sonra C. S. Lewis'in peşinden gittim. Lewis'ten sonra Lloyd Alexander geldi. Onlardan sonra Fritz Leiber, Roger Zelazny, Robert Howard, John Norman, Poul Anderson, David Eddings, Weis ve Hickman, Terry Brooks, Elizabeth Moon, Glen Cook geldi ve ne olduğunu anlamadan önce Amerika Birleşik Devletleri ve Lankhmar, Narnia, Gor, Cimmeria, Krynn, Amber'in çifte vatandaşıydım - resmi anladınız.

Yazar olmak için yola çıktığımda, yıllarımı kılıç ve at fantezisi romanları yazarak geçirdim ve bu konuda doğuştan gelen çok az yeteneğim varmış gibi görünüyordu. Ama yazmaya devam ettim ve SF, gizem ve çağdaş fantezi de dahil olmak üzere diğer alanlara da yöneldim. Dresden Dosyaları ilk olarak bu şekilde ortaya çıktı - başka bir şeyi başarmaya çalışırken mutlu bir kaza olarak. Bir çeşit penisilin gibi.

Ama ilk aşkımı asla unutmadım ve büyük bir mutluluk ve heyecanla bir gün menajerimden bir telefon aldım ve en yeni kılıçlar ve atlar fantezi romanımı diğer hayranlarla paylaşabileceğimi öğrendim.

Codex Alera, öfke olarak bilinen element ruhlarının hayatın her alanında gizlendiği ve birçok zeki ırkın güvenlik ve hayatta kalmak için yarıştığı vahşi Carna dünyasında geçen bir fantezi serisidir. Alera diyarı, insanlığın yekpare uygarlığıdır ve Carna'nın muazzam, bazen düşmanca element güçleri ve Alera'yı harabeye çevirecek vahşi yaratıklar karşısında hayatta kalmasını sağlayan tek şey, öfkeleri kullanma ve onlara hükmetme konusundaki eşsiz yeteneğidir.

Yine de Alera kadar güçlü bir krallık bile içeriden gelen yıkıma karşı bağışık değildir ve tacın veliahtının ölümü, Yüce Lordlar arasında hırslı siyasi manevralar ve iç çekişmelerle dolu bir çılgınlığı tetiklemiştir,

İnsanoğlunun bildiği en güçlü öfkelere sahip olanlar. Komplolar , hainler ve casuslar atıyor ve bir iç savaş kaçınılmaz görünüyor; tüm bunlar olurken krallığın düşmanları ilk zayıflık belirtisinde saldırmaya hazır bir şekilde izliyor.

Tavi, Aleran medeniyetinin sınırında yaşayan genç bir adam - çünkü kabul edelim, kılıç ve at fantezileri orada başlıyor. Bir ucube olarak doğan ve hiçbir kürk yapma gücünü kullanamayan Tavi, hayatta kalmak için kendi zekâsına, hızına ve cesaretine güvenerek büyümüştür. Kraliyetin itibarını sarsmaya yönelik hırslı bir komplo, Tavi'nin evi Calderon Vadisi'ni barbar Marat sürüsü karşısında çıplak ve savunmasız bıraktığında, çocuk ve ailesi kendilerini doğrudan tehlikenin içinde bulur.

Onları koruyacak devasa Yüce Lordlar yok, Lejyonlar yok, güçlü öfkeleriyle sahaya çıkacak Şövalyeler yok. Tavi ve Calderon Vadisinin özgür öncüleri, komployu ortaya çıkarmanın ve evlerini Marat ve canavarlarının acımasız sürüsüne karşı savunmanın bir yolunu bulmalıdır.

Tüm Alera'nın kaderinin dengede olduğu, bir avuç sıradan steadholder'ın ezici bir düşmana karşı koyacak cesareti ve gücü bulması gerektiği ve genç bir adamın cesareti ve zekâsının krallığı kurtaracağı ya da yok edeceği umutsuz bir saat.

Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için teşekkür , okuyucularım ve hayranlarım. Umarım Codex Alera'nın kitaplarını okumaktan, onları sizin için yaratmaktan keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

-Jim

Calderon'un Öfkesi, Akademisyenlerin Öfkesi, İmlecin Öfkesi, Kaptanın Öfkesi, Prenslerin Öfkesi ve *Birinci Lordun Öfkesi* Ace Books'tan temin edilebilir.

*CHW$'G£¥'*IN EN D'SINDEN SONRA
NE OLDUĞUNU BILMEK ISTIYORUM.

OKU

YAN İŞLER

İçin Hikayeler ve Elbise:on dosya

Burada, *beraberlik* için *est* time, *zi-e* the Jim Butcher'ın daha kısa dünyaları - Harry*nin* ve müttefiklerinin kayıtlara geçmesi için yaşlandırdığı vakaların *bir* copericl'iuin. hikayeler *kravattan* saçma sapan *çıtalar* için çok *ciddi.*

Ayrıca udecl dahil erniath", C6<ugr'ın uçurumla biten sonundan saatler *sonra geçen*, daha önce hiç yeni bir hikaye.

A. kitap satılan her yerde veya penguin.corn'da
değişken

YENİ SERT KAPAKLI

HAYALET MAĞAZA

Dresden Dosyalarının Nox-e1'i

Jim Butcher tarafından

kudretli wiznrd cletectum'dan en son ayrıldığımızda
Harm Dresden, yalan iyi gitmiyordu.
been murdered by an unknown assassin.

Ancak, arkadaşları tehlikedeyken polis olmak Liim'i
durdurmaz. EXC Ben ODYv o var DDbDdv, ve nD
to help him. And there are also several dark spirits
roaming the Chicago shadows who owe Harry some
payback of their own.
büyüsü

To save his friends–and his own soul Harry will
have to pull off the ultimate trick without any magic...

Kanca satılan her yerde veya
penguen.cont

JIM BUTCHER
Dresden Filei

1 numaralı fiev- *monk Times* çok satan seri

"Think *Buffy the Vampire Slayer* starring Philip Marlowe." —*Entertainment Weekly*

STORM FRONT
FOOL MOON
GRAVE PERIL
SUMMER KNIGHT
DEATH MASKS
BLOOD RITES
DEAD BEAT
PROVEN GUILTY
WHITE NIGHT
SMALL FAVOR
TURN COAT
CHANGES
SIDE JOBS
GHOST STORY

Kitapların satıldığı her yerde veya pengiuircolrï'de mevcuttur

AVAII.ABLE ŞİMDİ

Ah ali tliolog Günümüzün en gözde yazarlarından dördünün kaleminden karanlık gecelerin, çileli şehirlerin ve pa rat O Phial P.i.S.'in tüm-li eix' move Has'ı.

STREETS

yazarlarının yepyeni öykülerini içerir

JIM BUTCHER
HURRY DRESDEN'IN SUNUMU

KAT RICHARDSON
HARPER BLAIN E'NİN SUNUMU

SIMON R. GREEN
JOHN TAYLOR YER ALIYOR

THOMAS E. SNIEGOSKI
FEATURI NG REMY CHANDLER

Bu o st pa rank n" al rinare invesr\garo rs have enbrou#h'o#mhrina sn/e o!ume-andcassd nrcomean'harderhanñfs.

Aranabilir ix'hererer kitapları penguin.com adresinde satılmaktadır.

STORM FRONT

volume two

MARRY OREBOEN GERİ DÖNÜYOR!

tarafından Jim Butcher, Mark Powere6 & Ardian Syaf

Dynamite Entertainment'tan aylık!

DYNAMITE ENTERTAINMENT WWW.DYNAMITEENTERTAINMENT.COM

Jim Butcher's The Dresden Files ® and © 2010 Jim Butcher. All rights reserved. Dynamite, Dynamite Entertainment and the Dynamite Entertainment colophon are ® and © 2010 DFI.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.